„O colaborare fascinantă între doi giganți SF."
Adam Roberts

TERRY PRATCHETT
STEPHEN BAXTER

PĂMÂNTUL LUNG

Primul volum din seria Pământul Lung

NAUTILUS

Terry Pratchett (1948-2015), prolific autor fantasy britanic, a crescut cu cărțile lui H.G. Wells şi Arthur Conan Doyle şi a scris literatură încă din copilărie. A debutat în 1971 cu *The Carpet People* şi, din 1983, când i-a apărut romanul *Culoarea magiei,* care deschide seria *Lumea disc, a* scris cam două cărți pe an. Pasionat de astronomie, calculatoare şi ştiințe naturale, scriitorul s-a impus uşor, volumele sale fiind traduse în multe țări şi admirate de milioane de cititori. Una dintre calitățile incontestabile ale literaturii sale este, fără îndoială, umorul. În anii 1990 a fost cel mai vândut autor britanic. Seria *Lumea Disc* fascinează şi azi, *Trilogia Nomilor* e şi ea cunoscută, ca şi celelalte scrieri, de altfel, care au beneficiat de multe adaptări pentru film, radio şi televiziune. Recompensat cu premiile cele mai prestigioase şi cu titluri nenumărate, Terry Pratchett rămâne unul dintre cei mai citiți autori contemporani.

Stephen Baxter s-a născut pe 13 noiembrie 1957 la Liverpool, în Anglia, a studiat matematica la Cambridge University şi a devenit doctor în inginerie. Înainte de 1995, când s-a dedicat în întregime scrisului, a predat matematica şi fizica. Astăzi se numără printre cei mai cunoscuți autori SF din lume, volumele lui fiind numeroase şi încadrându-se în mai multe subgenuri. Consacrarea i-a adus-o în anul 1995 volumul *Time Ships,* recompensat cu o mulțime de premii, după

care autorul a publicat constant şi romane, şi povestiri. A semnat mai multe serii apreciate, a scris împreună cu Arthur C. Clarke seria *A Time Odyssey*, iar cu Terry Pratchett a colaborat la seria *Pământul Lung.*

Terry Pratchett & Steven Baxter

Pământul Lung

Pentru Lyn şi Rhianna, ca întotdeauna,
T.P.

Pentru Sandra,
S.B.

1

Într-o poiană, în mijlocul unei păduri:

Soldatul Percy se trezi în cântec de păsărele. De multă vreme nu mai auzise cântecul păsărilor, din pricina împuşcăturilor. Se mulțumi să rămână lungit astfel o vreme, în liniştea binecuvântată.

Totuşi, se întrebă cu o oarecare neliniște de ce zăcea în iarba aceasta umedă şi înmiresmată în loc să se afle pe patul lui de campanie. O da, mireasma ierbii; nu prea avusese parte de miresme plăcute în locul de unde venea! Praf de puşcă, ulei încins, carne arsă şi duhoarea bărbaților nespălați, cu astea era obişnuit.

Se întrebă dacă murise. La urma urmei, fusese un bombardament înfiorător.

Dacă într-adevăr murise, atunci locul acesta nu era prea rău pentru un rai, după tot zgomotul, urletele şi nămolul infernal de care avusese parte. Dacă nu se afla în rai, atunci sergentul i-ar fi tras vreo două după ceafă acum, l-ar fi înşfăcat de pe jos, l-ar fi măsurat din cap până-n picioare şi l-ar fi trimis la popotă pentru o cană de ceai şi un pansament. Dar nu se afla niciun sergent prin preajmă, şi nu se auzea niciun zgomot, în afară de ciripitul păsărilor prin copaci.

Iar când lumina zorilor se ivi pe cer, se întrebă: „*Care* copaci?”

Când văzuse ultima oară un copac care să aducă măcar a copac, ca să nu mai vorbim de unul cu toate frunzele la locul lor, care să nu fie zdrobit în

fărâme de tunuri? Şi totuşi, aici erau copaci, o sumedenie de copaci, o pădure întreagă de copaci.

Soldatul Percy era un tânăr pragmatic şi metodic, aşa că decise ca în acest vis să nu-şi bată capul cu copacii, că doar copacii nu încercaseră până acum să-i facă de petrecanie. Se întinse pe spate şi pesemne că-l luă somnul, fiindcă atunci când deschise din nou ochii, soarele era sus pe cer şi-i era sete.

Dar unde se afla oare? Probabil în Franța. Trebuie să fi fost Franța. Aşadar, în Franța, însă lipsită de sunetele ei specifice, ca bubuitul armelor şi urletele oamenilor. Percy nu putea să fi fost azvârlit prea departe de bombardamentul care l-a făcut să-şi piardă cunoştința; deci se afla încă în Franța, dar într-o pădure care nu avea ce căuta acolo.

Era o dilemă. Iar Percy murea după o înghițitură de apă.

Aşa că, în liniştea aceasta ireală parcă, bântuită de cântecul păsărilor, îşi strânse necazurile în ce-i mai rămăsese din vechea raniță şi găsi un sâmbure de adevăr în vechiul cântec: chiar aşa, ce rost avea să se dea de ceasul morții? *Chiar* nu merita, mai ales când tocmai ai văzut cu ochii tăi oameni pulverizați, dispăruți ca roua dimineții.

Însă atunci când se ridică în picioare, simți durerea aceea familiară din piciorul stâng muşcându-i adânc în os, urma unei răni care nu fusese suficient de gravă ca să fie trimis acasă, dar

îi asigurase un post mai călduț alături de băieții de la camuflaj şi o cutie uzată cu vopsele în raniță. Deci vis nu era dacă îl durea încă piciorul! Dar nici în locul de unde venise nu se mai afla, de asta era sigur.

Croindu-şi drum printre copaci în direcția în care pădurea părea să se răărească, fu străfulgerat de un gând ascuțit, tăios: De ce cântam noi oare? O luaserăm razna? Ce naiba era în capul nostru? În jurul nostru zburau brațe şi picioare, oamenii se prefăceau într-o ceață de carne şi os văzând cu ochii! Iar noi cântam!

Ce nătărăi eram!

O jumătate de ceas mai târziu soldatul Percy cobora panta spre un pârâu dintr-o vale lină. Apa era cam sălcie, dar în clipa asta ar fi fost în stare să bea cot la cot cu un cal din troacă.

Urmă firul apei până se întâlni cu un râu. Soldatul Percy era flăcău de la țară şi bănuia că râul, deşi nu foarte larg, ascundea pe fund raci împlătoşați. Iar peste altă jumătate de ceas, racii mai sus menționați se frigeau de zor. Nici nu mai văzuse unii aşa de mari până acum! Şi aşa de mulți! Şi aşa de gustoşi! Se îmbuibă până simți că plesneşte, învârtindu-şi prada înfiptă într-un băț verde deasupra focului făcut în grabă şi smulgând carnea cu mâinile. Se gândi: Poate chiar am murit şi am ajuns în rai. Eu aş fi mulțumit de-ar sta aşa lucrurile, că, Doamne-Dumnezeule, mi-a ajuns cât iad am văzut.

În noaptea aceea se culcă într-o poiană, lângă râu, cu vechea raniță pe post de pernă. Iar când stelele răsăriră pe cer, mai strălucitoare decât le văzuse vreodată, Percy începu să cânte:

Strânge-ți necazurile în ranița veche
Şi zâmbeşte, zâmbeşte, zâmbeşte.
Câtă vreme luceafărul vă luminează calea,
Zâmbiți, bărbați, aşa-i cântarea…”

Nu mai apucă să termine cântecul, căci îl luă somnul şi dormi ca un prunc.

Când razele soarelui îi mângâiară din nou chipul, Percy se deşteptă odihnit, se ridică în capul oaselor şi înlemni, rămânând nemişcat ca o statuie sub privirile calme care îl cercetau. În fața lui se afla un şir de doisprezece inşi care îl priveau.

Cine erau? Ce erau? Aduceau pe departe cu nişte urşi, dar nu aveau fețe de urşi, sau mai degrabă cu nişte maimuțe, doar că erau mai solizi. Şi nu făceau decât să-l scruteze placid. Cu siguranță nu erau francezi.

Încercă totuşi pe franțuzeşte mai întâi:

— *Parlei vu fronsei?*

Se holbară la el indolenți.

În mijlocul tăcerii aşternute, simțind că se aştepta ceva mai mult de la el, Percy îşi drese glasul şi se porni să cânte „Strânge-ți necazurile”.

Indivizii ascultară absorbiți până la sfârşit. Apoi se uitară unii la alții. În cele din urmă, ca şi cum

ar fi ajuns la cine ştie ce consens, unul dintre ei făcu un pas înainte şi-i cântă lui Percy acelaşi cântec cu o precizie perfectă.

Soldatul Percy ascultă uluit.

Şi, un secol mai târziu:

Stepa era netedă, verde, cu o vegetație bogată şi pâlcuri risipite de stejari. Cerul de deasupra era albastru, cum se zicea de obicei. La orizont se vedea mişcare, ca umbra unui nor: o turmă imensă de animale care se deplasau.

Se auzi un fel de suspin, ca răsuflarea cuiva. Un spectator care ar fi stat suficient de aproape ar fi putut simți mângâierea unei adieri pe piele.

Iar în iarbă era întinsă o femeie.

Numele ei era Maria Valienté. Era îmbrăcată cu pulovărul ei preferat de angora roz. Avea doar cincisprezece ani, însă era însărcinată, iar copilul trebuia să vină pe lume dintr-o clipă într-alta. Durerea provocată de contracții îi străbătea ritmic corpul firav. Cu o clipă în urmă nu era sigură dacă era mai înspăimântată de naştere sau de mânia Maicii Stephanie, care îi confiscase brățara cu maimuțe, singurul lucru pe care Maria îl mai avea de la mama ei, şi îi spusese că era o zorzoană păcătoasă.

Iar acum, asta. Se afla sub cerul liber, când deasupra ei ar fi trebuit să fie un tavan de ipsos cu pete de nicotină. Iarbă şi pomi, unde ar fi trebuit să fie un covor ponosit. Totul era cu susu-

n jos. *Unde* se afla? Mai era în Madison? Cum era cu putință *să fie ea* aici?

Dar toate astea nu mai contau acum. Durerea o străfulgeră din nou şi simți cum vine copilul. Nu era nimeni s-o ajute, nici măcar maica Stephanie. Închise ochii, urlă şi împinse.

Copilul alunecă în iarbă. Maria ştia că trebuie să aştepte să iasă şi placenta. Când se sfârşi totul, avea o baltă caldă între picioare, şi un copil acoperit într-o gelatină lipicioasă, amestecată cu sânge. Băiatul deschise gura şi scoase un scâncet subțire.

Din depărtare se auzi un zgomot ca de tunet. Un răget ca dintr-o grădină zoologică. Ca de leu.

Un leu? Maria țipă din nou, de data aceasta de spaimă…

Țipătul fu retezat, de parcă cineva ar fi apăsat un întrerupător, Maria dispăruse. Copilul rămăsese singur.

Singur, cu excepția întregului univers, care îl împresura şi-i vorbea pe nenumărate voci. Şi dincolo de toate acestea, o Linişte imensă.

Urletele se potoliră şi începu să gângurească. Liniştea era chiar mângâietoare.

Se simți un soi de suspin de jur-împrejur, ca şi cum ar fi răsuflat cineva. Maria revenise pe pajişte, sub cerul senin. Se ridică şi privi speriată de jur-împrejur. Era lividă. Pierduse mult sânge. Însă copilul ei se afla aici.

Ridică băiatul cu tot cu placentă – nici măcar nu

tăiase cordonul ombilical – şi îl înfăşură în pulovărul ei de angora, strângându-l la piept. Feţişoara lui părea neobişnuit de calmă. Crezuse că l-a pierdut.

— Joshua, spuse ea. Numele tău este Joshua Valienté.

Dispărură cu un pocnet uşor.

Pe câmp nu rămase decât o baltă de sânge şi secreţii; în jur iarba şi deasupra cerul. Însă în curând mirosul de sânge avea să atragă atenţia.

Şi, demult, într-o lume apropiată ca o umbră:

O versiune foarte diferită a Americii de Nord adăpostea o uriaşă mare interioară sărată, care colcăia de microorganisme. Toate aceste forme de viaţă microscopice deserveau un singur organism colosal.

Şi în această lume, sub un cer înnorat, întregul cuprins al mării tulburi rumega un singur gând.

Eu…

Acest gând fu urmat de un altul.

În ce scop?

2

Bancheta, poziţionată lângă un dozator de băuturi cu aspect modern, era extrem de comodă. Joshua Valienté nu prea mai era obişnuit cu confortul la ora actuală. Nu mai era obişnuit cu senzaţia caldă de a se afla în interiorul unei clădiri, unde mobila şi covoarele insuflă o anumită linişte

asupra lumii. Lângă bancheta luxoasă se afla un teanc de reviste cu pagini lucioase, dar Joshua nu prea avea nimic în comun nici cu hârtia lucioasă. Cărți? Cărțile erau în regulă. Lui Joshua îi plăceau cărțile, mai ales edițiile de buzunar: uşoare şi simplu de transportat, şi dacă nu aveai de gând să le reciteşti, ei bine, se găsea oricând ceva de făcut cu nişte hârtie acceptabil de subțire şi moale.

În general, când nu avea altceva de făcut, asculta Linişte a.

Linişte a era foarte slabă aici. Înecată aproape complet de sunetele acestei lumi banale. Oare oamenii din clădirea aceasta lustruită îşi dădeau seama cât de mult zgomot era în jur? Zbârnâitul aparatelor de aer condiționat şi al ventilatoarelor computerelor, rumoarea atâtor voci indescifrabile, țârâitul înfundat al telefoanelor, urmat de răspunsul robotului, care îi informa pe apelanți că persoana cu care aveau treabă nu era de fapt acolo, dar să-şi lase numele după semnalul sonor, după care urma bineînțeles semnalul sonor. Acesta era sediul Institutului transTerra, o ramură a Corporației Black. Peste biroul impersonal, făcut numai din rigips şi crom, trona un logo imens – un cal de şah. Dar nu era lumea lui Joshua. Nimic din toate acestea nu aparținea lumii *lui.* În fond, el nu aparținea niciunei lumi, însă *toate* lumile îi aparțineau lui.

Întregul Pământ Lung.

Pământuri, nenumărate Pământuri. Mai multe Pământuri decât puteai socoti, după unii. Nu aveai decât să *păşeşti* lateral ca să ajungi acolo, în aceste Pământuri, unul după altul, într-un şir interminabil.

Iar asta spre suprema exasperare a unor experți, precum Profesorul Wotan Ulm de la Universitatea Oxford.

— Toate aceste Pământuri paralele, declară el pentru BBC, sunt identice pe toate planurile, exceptând detaliile. Ei, şi în afara faptului că sunt pustii. De fapt, majoritatea sunt acoperite de păduri şi mlaştini. Păduri vaste, întunecate, cufundate în tăcere, şi mlaştini adânci, vâscoase şi mortale. Pustii, în sensul că sunt lipsite de oameni. Pământul este suprapopulat, iar Pământul Lung e pustiu. Ghinionul lui Adolf Hitler, care n-a izbutit să-şi câştige războiul niciunde!

Oamenilor de ştiință le este imposibil să vorbească despre Pământul Lung fără să îndruge câte ceva despre m-brane multiple şi multiversuri cuantice. Uitați: poate că universul se bifurcă de fiecare dată când cade o frunză, şi în fiecare clipă apar un miliard de ramuri noi. Asta pare că încearcă să ne spună fizica cuantică. Ei, însă nu este vorba de experimentarea unui miliard de realități; stările cuantice se suprapun precum armonicile realizate de o singură coardă de vioară. Dar poate există împrejurări – freamătul unui

vulcan, sărutul unei comete, trădarea unei mari iubiri – în care *se poate* crea efectiv o realitate senzorială separată, o împletitură de fire cuantice. Şi poate aceste împletituri sunt apoi atrase şi îmbinate pe baza similarității într-o dimensiune suplimentară, declanşând autoorganizarea unui lanț de lumi. Sau aşa ceva! Poate că toate astea nu sunt decât un vis, un produs al imaginației colective a umanității.

Adevărul este că suntem la fel de consternați în fața acestui fenomen cum ar fi fost Dante dacă s-ar fi pomenit brusc confruntat cu imaginea universului în expansiune, oferită de Hubble.

Nici limbajul utilizat pentru a-l descrie nu este probabil cu nimic mai exact decât analogia pachetului de cărți, pe care majoritatea oamenilor o percep ca familiară: Pământul Lung ca un pachet imens de coli tridimensionale, stivuite într-un spațiu multidimensional, fiecare carte reprezentând un Pământ autonom.

Şi, cel mai însemnat detaliu este acela că, pentru majoritatea oamenilor, Pământul Lung este deschis. Aproape oricine poate călători în sus şi-n jos de-a lungul pachetului, perforând, ca să spunem aşa, cărțile una după alta. Oamenii se extind, luând în primire tot acel spațiu liber. E şi normal! E un instinct primar. Ca maimuțe de câmpie, încă ne temem de amenințarea leopardului în beznă; dacă ne răspândim, nu ne poate înhăța pe toți.

Toată chestiunea este extrem de confuză. Nimic nu se potriveşte! Şi de ce i s-a înmânat omenirii acest formidabil pachet de cărți tocmai *acum*, când avem nevoie de *spațiu* mai mult decât oricând? Pe de altă parte, ştiința nu este decât o serie de întrebări care conduc la şi mai multe întrebări, ceea ce nu strică, fiindcă altfel – nu-i aşa? — nu ar fi cine ştie ce carieră. În orice caz, indiferent de răspunsul la aceste întrebări, luați aminte la ce vă spun, totul se va schimba pentru omenire... E suficient, Jocasta? Un tâmpit s-a apucat să păcăne un pix în timp ce ziceam partea despre Dante.

Joshua înțelegea că transterra fusese înființat ca să profite, bineînțeles, de pe urma tuturor acestor schimbări. Iar acesta era probabil şi motivul pentru care Joshua fusese adus aici, mai mult sau mai puțin împotriva voinței sale, fiind pescuit dintr-o lume aflată la mare depărtare.

Uşa se deschise în sfârşit. Intră o femeie tânără, ținând cu grijă un laptop subțire ca o foiță de aur. Joshua avea şi el un astfel de aparat la Cămin, un model mai vechi şi mai burduhănos, pe care îl folosea de cele mai multe ori ca să caute rețete pentru prepararea hranei sălbatice.

— Domnule Valienté? Sunteți amabil că ați decis să ne faceți o vizită. Mă numesc Selena Jones. Bine ați venit la Institutul transterra.

Era atrăgătoare, fără îndoială, se gândi Joshua.

Îi plăceau femeile; îşi amintea cu plăcere de puținele şi scurtele sale relații. Însă nu petrecuse prea mult *timp* în preajma femeilor, aşa că nu se simțea în largul lui în prezența lor.

— Bine ați venit?! N-am avut de ales. Mi-ați găsit cutia poştală. Ceea ce înseamnă că sunteți de la stat.

— De fapt şi de drept, vă înşelați. Lucrăm uneori cu statul, însă nu suntem în niciun caz de la stat.

— Şi e legal?

— Lobsang v-a găsit codul de la cutia poştală, răspunse ea zâmbind cu reproş.

— Şi cine e Lobsang?

— Eu, spuse dozatorul de băuturi.

— Tu eşti un dozator de băuturi, spuse Joshua.

— Supoziția ta este eronată, cu toate că aş putea produce în doar câteva secunde orice băutură ai dori.

— Dar pe tine scrie Coca-Cola mare şi lat!

— Te rog să-mi scuzi simțul umorului. Dacă s-ar fi întâmplat să cheltuieşti un dolar în speranța de a obține o băutură răcoritoare gazoasă, ți-aş fi returnat indiscutabil banii. Sau ți-aş fi furnizat băutura.

Joshua se chinuia să înțeleagă ceva din întâlnirea asta.

— Lobsang *şi mai cum*?

— Nu am nume de familie. În vechiul Tibet numai aristocrații şi Buddha cel Viu aveau nume de familie, Joshua. Eu nu am asemenea pretenții.

— Eşti un computer?

— De ce întrebi?

— Pentru că sunt al naibii de sigur că nu se află nicio ființă umană acolo înăuntru. Plus că vorbeşti ciudat.

— Domnule Valienté, mă exprim mai elocvent şi mai corect decât oricare din cunoştințele dumitale. Şi într-adevăr, *eu* nu mă aflu în interiorul dozatorului de băuturi. Sau, mai bine zis, nu în întregime.

— Lobsang, nu-l mai tachina pe bietul om, spuse Selena, întorcându-se către Joshua. Domnule Valienté, ştiu că vă aflați… *altundeva* când lumea a aflat despre Lobsang. Este un caz unic. Din punct de vedere fizic, este un computer, însă înainte era – cum să zic? — un mecanic de motociclete tibetan.

— Şi cum a ajuns din Tibet în interiorul unui dozator de băuturi?

— Asta chiar *este* o poveste lungă, domnule Valienté…

Dacă Joshua n-ar fi fost plecat atâta vreme, ar fi aflat ce era cu Lobsang. Era prima maşinărie care a izbutit să convingă un tribunal că este o ființă umană.

— Desigur, spuse Selena, şi alte maşinării din generația a şasea au mai încercat asta înainte. Atâta timp cât se află în altă încăpere şi îți vorbesc printr-o boxă, pot părea cel puțin la fel de umani ca şi tolomacii pe care îi avem printre noi, dar asta

nu dovedeşte nimic în fața legii. Numai că Lobsang nu pretinde că este o maşinărie inteligentă. Nu cu argumentul acesta şi-a revendicat drepturile. Ci a afirmat că este un tibetan decedat. Şi lasă-mă să-ți zic, Joshua, cu asta i-a avut la degetul mic. Reîncarnarea încă reprezintă o piatră de temelie a credințelor lumii; iar Lobsang pur şi simplu a susținut că s-a reîncarnat ca un program de computer. După cum a fost depus ca probă la proces – dacă vrei, îți arăt transcrierile – software-ul în cauză a pornit exact în microsecunda în care a decedat un mecanic de motociclete din Lhasa cu un nume imposibil de pronunțat. Se pare că pentru un suflet imaterial, douăzeci de mii de teraflopşi de magie tehnologică pe un substrat de gel arată identic cu câteva kilograme de țesut cerebral spongios. O serie de experți judiciari au confirmat precizia uluitoare a amintirilor lui Lobsang din viața anterioară. Eu însămi am asistat la conversația dintre Lobsang şi un bătrânel slăbuț cu fața ca o piersică stafidită, un văr îndepărtat al mecanicului; câteva ore bune au depănat amintiri şi au vorbit cu nostalgie de vremurile bune petrecute în Lhasa. A fost o după-amiază încântătoare.

— De ce? întrebă Joshua. Ce-ar avea el de câştigat din asta?

— Sunt chiar aici, spuse Lobsang. *El* nu e din lemn, să ştii.

— Pardon!

— Ce am câştigat? Drepturi civile. Protecție. Dreptul de proprietate.

— Şi dacă ai fi scos din priză, asta s-ar califica drept crimă?

— Întocmai. În paranteză fie spus, e şi imposibil din punct de vedere fizic, dar hai să nu intrăm acum în detalii.

— Deci tribunalul a acceptat că eşti om?

— De fapt, nu a existat niciodată o definiție legală pentru „om“.

— Iar acum lucrezi pentru transterra.

— Dețin o parte din companie. Douglas Black, fondatorul, nu a avut nici cea mai mică ezitare în a-mi oferi un parteneriat. Şi nu numai pentru notorietatea mea, deşi este un aspect care îl atrage. Ci pentru intelectul meu transuman.

— Măi, să fie!

— Hai să ne întoarcem la subiectul nostru, spuse Selena. Nu ați fost deloc uşor de găsit, domnule Valienté.

Joshua o privi şi îşi propuse să fie *şi mai greu* de găsit data viitoare.

— Veniți foarte rar în vizită pe Pământ în ultima vreme.

— Sunt *tot timpul* pe Pământ.

— Ştiți foarte bine la ce mă refer. Pe Pământul acesta, clarifică Selena. Pe Pământul Datum sau chiar şi pe Pământurile Inferioare.

— Nu sunt disponibil pentru angajare, spuse Joshua repede, încercând să-şi înlăture o urmă de

nervozitate din voce. Îmi place să lucrez singur.

— E puțin spus, nu credeți?

Joshua prefera viața printre palisadele lui, pe Pământuri îndepărtate de Datum, prea departe pentru ca majoritatea să călătorească până acolo. Şi chiar şi aşa, avea grijă să evite compania. Despre Daniel Boone se zicea că îşi ridica tabăra şi pleca mai departe imediat ce vedea în zare fumul care se ridica de la focul altcuiva. În comparație cu Joshua, Boone era anormal de sociabil.

— Însă tocmai acesta este avantajul pe care vrem să-l valorificăm. Ştim că nu aveți nevoie de oameni, spuse Selena ridicând mâna, preîntâmpinând o eventuală reacție de protest. Nicio grijă, nu sunteți antisocial. Dar gândiți-vă aşa: înainte de descoperirea Pământului Lung, nimeni, pe parcursul întregii istorii a omenirii, nu a fost niciodată singur – adică realmente *singur*. Chiar şi cel mai cutezător marinar era conştient că undeva, acolo, cât de departe, mai e cineva. Până şi astronauții care au păşit în trecut pe Lună puteau *vedea* Pământul. Cu toții ştiau că, la o oarecare distanță, se aflau alți oameni ca ei.

— Da, şi cu *Stepperele* e acelaşi lucru: e de-ajuns un simplu pas, ca mutarea calului la şah, ca să dai de restul oamenilor.

— Şi totuşi, instinctele noastre nu pot percepe asta. Ştiți câți oameni se aventurează să pornească singuri la drum?

— Nu.

— Nimeni. În orice caz, extrem de puțini. Să fii singur pe o planetă întreagă, probabil singura minte dintr-un întreg univers? Nouăzeci şi nouă din o sută de oameni nu pot face față unei astfel de provocări.

Însă el nu era niciodată singur, se gândi Joshua. Nu atâta vreme cât Liniştea era permanent prezentă acolo, dincolo de cer.

— După cum a menționat şi Selena, acesta este avantajul tău, ceea ce te face util, interveni Lobsang. Asta, şi alte câteva calități, despre care putem vorbi mai târziu. Ei, şi mai e şi faptul că te avem la mână cu ceva.

Totul deveni deodată clar pentru Joshua.

— Vreți să fac cine ştie ce călătorie. Pe Pământul Lung.

— Acesta este lucrul la care te pricepi mai bine decât oricine, spuse Selena mieros. Vrem să călătoreşti în Meggarele Superioare, Joshua.

Meggarele Superioare: termenul folosit de unii pionieri pentru lumile aflate la mai mult de un milion de paşi depărtare de Pământ, cele mai multe din ele cufundate încă în legendă.

— De ce?

— Pentru cel mai inocent motiv cu putință, spuse Lobsang. Ca să vedem ce se află acolo.

Selena zâmbi.

— Informațiile referitoare la Pământul Lung reprezintă capitalul companiei transterra, domnule Valienté.

Lobsang elaboră:

— Imaginează-ți, Joshua. Până acum cincisprezece ani omenire nu avea decât o lume şi visa la alte câteva – lumile sistemului nostru solar, toate sterpe şi necesitând investiții financiare obscene. Iar acum deținem cheia pentru a pătrunde în mai mult lumi decât putem număra! Şi abia dacă am explorat-o chiar şi p cea mai apropiată dintre ele. Acum avem şansa să facem asta.

— *Avem* şansa? repetă Joshua. Ar trebui să te iau şi pe tine cu mine? Ăsta e şpilul? O să fiu plătit de un computer să-i fiu şofer?

— Da, în linii mari aşa stau lucrurile, încuviință Selena.

Joshua se încruntă.

— Şi motivul pentru care aş face treaba asta…? ziceați că mă aveți la mână cu ceva…?

Selena răspunse pe un ton suav:

— O să ajungem şi la asta. Ți-am studiat cazul, Joshua. De altfel, prima mențiune referitoare la tine în documente oficial este dintr-un raport întocmit de agenta Monica Jansson de la Poliția din Madison, depus chiar a doua zi după Ziua Marelui Pas, în care se vorbeşte de băiatul misterios care *s-a întors*, aducându-i cu el şi pe ceilalți copii. Ce să mai, parcă ai coborât direct din povestea cu fluieraşul fermecat! Odată ca niciodată ai fi fost considerat o celebritate.

— Şi tot odată ca niciodată, interveni Lobsang,

ai fi fost considerat vrăjitor.

Joshua oftă. Oare câtă vreme avea să-l mai urmărească ziua aceea? Nu şi-a dorit nicio clipă să fie un erou; nu-i plăcea felul ciudat în care se uitau oamenii la el. De fapt, în orice fel s-ar fi uitat.

— A fost o harababură, asta-i tot, spuse el. Cum aţi aflat?

— Din rapoartele poliţiei, precum cel al lui Jansson, spuse dozatorul de băuturi. Vezi tu, treaba cu poliţia e că documentează tot. Iar eu ador documentele. Documentele sunt o sursă de informaţii. Mă informează, de pildă, cine era mama ta, Joshua. C chema Maria, nu-i aşa?

— Mama mea nu te priveşte pe tine.

— Joshua, toată lumea mă priveşte şi toată lumea se află la dosar. Şi tot din dosare am aflat şi de tine. Cum că s-ar putea să fii foarte special. Şi că ai fost acolo în Ziua Marelui Pas.

— *Toată lumea* a fost acolo în Ziua Marelui Pas.

— Da, dar *tu* te-ai simţit ca acasă, nu-i aşa, Joshua? Te-ai simţit ca şi cum ai fi *ajuns* în sfârşit acasă. Pentru prima dată în viaţă ştiai că te afli la locul potrivit…

3

Ziua Marelui Pas. Cu cincisprezece ani în urmă. Joshua ave doar treisprezece ani.

Mai târziu, toată lumea şi-a amintit unde se aflau în Ziua Marelui Pas. Majoritatea se aflau în rahat.

La vremea aceea, nimeni nu ştia cine încărcase pe interne schema de asamblare a Stepperului. Dar pe măsură ce seara își arunca vălul peste lume, copii de pretutindeni începură să construiască Steppere, câteva zeci numai în cartierul în care se afla Căminul din Madison. Toată lumea dăduse buzna la Radio Shack. Componentele electronice necesare păreau ridicol de simple. La fel de caraghios părea şi cartoful pe care trebuia să-l instalezi î; centrul dispozitivului, dar era important, fiindcă era sursa de energie. După care urma întrerupătorul, care era vital. Unii copii crezuseră că nu era neapărată nevoie de un întrerupător, ci era de-ajuns să faci direct contact cu firele. Dar tocmai ei ajunseseră să țipe.

Joshua îşi construise *cu grijă* primul Stepper. Mereu făcea lucrurile meticulos. Era genul de băiat care întotdeauna, dar absolut întotdeauna, vopsea înainte să asambleze, iar apoi asambla piesei în ordinea corectă, pregătindu-şi fiecare componentă cu grijă înainte de a iniția operațiunea. Joshua întotdeauna *iniția* lucrurile Implica mai mult o acțiune deliberată decât „a începe”. La Cămin când făcea câte unul din puzzle-urile vechi, uzate şi incomplete întotdeauna sorta mai întâi piesele, separând cerul, marea şi marginile, înainte de a asambla fie şi numai două piese. Uneori, dacă nimerise un puzzle incomplet, se ducea după aceea în micul lui atelier şi fasona piesele lipsă din bucăți de lemn pe

care le adunase el, apoi le vopsea în aşa fel încât să se potrivească în peisaj. Dacă nu ştiai dinainte, nici prin gând nu ți-ar fi trecut că lipseau piesele originale. Alteori gătea, supravegheat de maica Serendipity. Strângea laolaltă toate ingredientele de care avea nevoie, le pregătea tacticos dinainte, iar apoi parcurgea pas cu pas rețeta. Făcea chiar şi curat după el pe parcurs. Îi plăcea să gătească şi îl încânta şi atitudinea aprobatoare pe care i-o câştiga în Cămin.

Acesta era Joshua. Aşa făcea el lucrurile. Şi de aceea nu fusese primul copil care *păşise* afară din lume: nu doar că lăcuise cutia Stepperului, ci aşteptase şi să se usuce lacul. De aceea fusese cu siguranță primul copil care se întorsese fără să facă pe el de frică, sau mai rău.

Ziua Marelui Pas. Copiii dispăreau de pretutindeni. Părinții cutreierau cartierele în căutarea lor. Doar ce-i văzuseră ocupați cu jucăria asta nouă cu o clipă în urmă, iar în secunda următoare parcă intraseră în pământ. Când un părinte alarmat întâlneşte alt părinte alarmat, alarmarea se transformă în groază. Au chemat poliția, dar ce să facă? Pe cine să aresteze? Unde să caute?

Apoi *spăşit* şi Joshua, pentru prima oară.

Cu o clipă în urmă se aflase la el în atelier, în Cămin. Iar acum era într-o pădure deasă, apăsătoare, unde razele lunii abia dacă pătrundeau prin frunziş. Din toate părțile auzea

alți copii vomitând, plângând după părinți, unii țipând ca şi cum ar fi fost răniți. Se întrebă ce era cu toată văicăreala asta. *El* nu vomita. Într-adevăr, totul era straniu. Dar era o noapte caldă. Auzea bâzâitul țânțarilor. Singura întrebare era: o noapte caldă *unde?*

Plânsetele din jur îi distraseră atenția. O fetiță din apropiere striga după maică-sa. I se păru că e Sarah, care locuia tot la Cămin. O strigă pe nume.

Fata se opri din plâns, iar el îi auzi vocea destul de aproape.

— Joshua?

Se gândi o clipă. Era seara târziu. Sarah fusese probabil în dormitorul fetelor, care se afla la vreo douăzeci de metri de atelierul lui. Nu se *mişcase,* însă se afla cu siguranță în alt loc. Nu era Madison. Madison era plin de zgomote, maşini, avioane, lumini, în timp ce acum se afla în mijlocul unei păduri desprinse parcă dintr-o carte, fără urmă de vreun felinar ori încotro privea. Dar Sarah se afla şi ea aici, orice ar fi însemnat *aici.* Gândul se formă treptat, bucățică cu bucățică, ca un puzzle incomplet. Gândeşte, nu te panica. În raport cu locul în care te afli tu, sau te aflai adineauri, ea trebuie să se afle tot în locul în care se afla mai devreme. Nu trebuie decât să urmezi culoarul către camera ei. Cu toate că, aici şi acum, nu e niciun culoar şi nicio cameră. Gata, s-a rezolvat problema.

Numai că, pentru a ajunge la ea, ar trebui să

treacă prin trunchiul copacului răsărit în fața lui. Un copac foarte gros.

Ocoli copacul, croindu-şi drum prin desiş, prin mărăciniş şi printre crengile prăbuşite ale acestei păduri atât de sălbatice.

— Vorbeşte în continuare, spuse el. Nu te mişca din loc. Vin la tine.

— Joshua?

— Uite, îți zic eu cum facem. Cântă. Cântă întruna. Aşa o să te pot găsi pe întuneric.

Joshua îşi aprinse lanterna. Era suficient de mică încât să-i încapă în buzunar. Noaptea umbla întotdeauna cu lanterna la el. Evident. Doar era Joshua.

Fata nu cânta. Începuse să spună o rugăciune.

— Tatăl nostru care eşti în ceruri…

Îşi dorea ca măcar uneori oamenii să-l asculte.

Din toate direcțiile, din pădure, din beznă, începură să se ridice şi alte glasuri.

— Sfințească-se numele tău…

Bătu din palme şi strigă:

— Faceți linişte! O să vă scot de aici. Aveți încredere în mine!

Nu putea spune de ce ar fi trebuit să aibă încredere în el, însă tonul autoritar avu efectul scontat, aşa că celelalte voci se potoliră. Inspiră adânc şi strigă:

— Sarah, tu prima, bine? Restul – mergeți spre locul din care auziți rugăciunea. Nu spuneți nimic. Doar îndreptați-vă în direcția aia.

Sarah reîncepu:

— Tatăl nostru care eşti în ceruri…

Pe măsură ce înainta cu mâinile întinse în față, strecurându-se printre mărăcini şi sărind peste rădăcini, păşind cu grijă, auzea mişcare de jur-împrejur, şi alte şi alte voci. Unii se plângeau că s-au rătăcit. Alții se plângeau că n-au semnal la telefon. Zări câteva ecrane de telefon care luminau ca nişte licurici. Şi mai erau şi cei care plângeau deznădăjduiți sau chiar gemeau de durere.

Rugăciunea se sfârşi cu un „amin”, care fu repetat ca un ecou de alte voci din pădure, iar Sarah spuse:

— Joshua? Am terminat.

Şi eu care credeam că e isteață, se gândi Joshua.

— Atunci ia-o de la capăt.

Dură câteva minute bune să ajungă la ea, deşi nu era prea departe. Însă îşi dădu seama că desişul acesta de pădure era de fapt destul de mic. Puțin mai departe, zări la lumina lunii ceea ce păreau a fi flori de câmp, cum văzuse la grădina botanică. Dar nu zărea nicăieri Căminul sau Allied Drive.

În cele din urmă, Sarah ajunse împleticindu-se până la el şi se agăță strâns de el.

— Unde suntem?

— În altă parte, presupun. Ştii, ca Narnia.

În lumina lunii văzu cum i se prelingeau lacrimile pe față, cum îi curgea nasul, şi simți mirosul de vomă de pe cămaşa ei de noapte.

— Da' eu n-am intrat în niciun şifonier!

El izbucni în râs, iar ea îl privi fix. Dar pentru că el râdea, începu şi ea să râdă. Iar râsetele lor inundară deodată mica poiană. Ceilalți copii veneau înspre ei, atraşi de lumina lanternei, şi pentru moment groaza păru să se risipească. Era una să fii pierdut şi singur, şi cu totul altceva să fii pierdut într-o mulțime şi să râzi.

Îl mai apucă cineva de braț.

— Josh?

— Freddie?

— A fost oribil. Era întuneric şi *am căzut*, m-am prăvălit până jos.

Freddie avea un virus la stomac, îşi aminti Josh. Fusese la infirmeria Căminului, la etajul unu. Probabil căzuse pur şi simplu prin clădirea dispărută.

— Eşti rănit?

— Nu… Josh? Cum ajungem acasă?

Joshua o luă de mână pe Sarah.

— Sarah, ai făcut un Stepper?

— Da.

El aruncă o privire la componentele încâlcite din mâna ei. Nici măcar nu erau într-o cutie, fie şi o cutie de pantofi, orice fel de cutie, ca să nu mai vorbim de una care să fi fost confecționată cu acest scop precis.

— Unde ți-e întrerupătorul?

— Care întrerupător? Am făcut contact cu firele.

— Păi, instrucțiunile spuneau clar să ataşezi un

întrerupător.

Luă cu mare grijă Stepperul ei în mână. Întotdeauna trebuia să ai grijă pe lângă Sarah. Nu era o Problemă, însă avea tendința să atragă probleme.

Cel puțin erau trei fire. Desluşi conexiunile după pipăit. Petrecuse ore întregi studiind schema de asamblare; o ştia pe dinafară. Separă firele şi îi puse înapoi în brațe grămada de piese încropită la repezeală.

— Fii atentă: când îți spun eu, atinge firele astea două. Dacă te trezeşti înapoi la tine în cameră, aruncă chestia asta pe jos şi du-te la culcare. Ne-am înțeles?

— Dar dacă nu merge? îl întrebă ea, trăgându-şi nasul.

— Atunci înseamnă că o să fii tot aici, cu mine. Şi nu ar fi chiar aşa de rău, nu? Eşti gata? Haide să numărăm invers de la zece. Nouă, opt…

La zero, fata dispăru cu un pocnet uşor, ca şi cum s-ar fi spart un balon de săpun.

Ceilalți copii se holbară la locul în care se aflase fata, apoi la Joshua. Unii dintre ei erau necunoscuți: multe dintre chipurile pe care reuşea să le desluşească îi erau complet străine. Habar n-avea cât de mult merseră prin beznă.

În momentul acesta era un erou. Copiii ăştia ar fi făcut orice le-ar fi zis. Nu-i plăcea sentimentul ăsta. Era o corvoadă.

Se întoarse către Freddie:

— Bun, Freddie, tu urmezi. O ştii pe Sarah. Spune-i să nu-şi facă griji. Spune-i că o mulțime de copii o să ajungă acasă prin dormitorul ei. Spune-i că Joshua a zis că e singura cale să-i trimită acasă şi te roagă să nu te superi. Acuma arată-mi Stepperul tău.

Unul câte unul, pocnet după pocnet, fetele şi băieții pierduți se făcură nevăzuți.

Când dispăru şi ultimul dintre cei aflați în apropiere, încă se mai auzeau voci din inima pădurii sau poate chiar din zone mai îndepărtate. Pe aceştia Joshua nu-i putea ajuta. Nici măcar nu era sigur dacă procedase bine până acum. Rămas singur în tăcere, ascultă cu atenție în jurul lui. În afară de vocile din depărtare şi de bâzâitul subțire ar țânțarilor, nu se mai auzea nimic. Oamenii ziceau că țânțarii puteau ucide şi un cal, cu timpul.

Apăsă comutatorul propriului Stepper, construit cu grijă.

Se pomeni instantaneu înapoi la Cămin, lângă patul Sarei, în camera ei mică şi înghesuită, chiar la timp pentru a o zări de la spate pe ultima fată pe care o trimisese acasă, încă destul de panicată, dispărând pe coridor. Şi auzi glasurile pițigăiate ale maicilor, care îl strigau.

Apăsă iar comutatorul în pripă, pentru ca în clipa următoare să se afle din nou singur în pădurea pustie. Pădurea *lui.*

Acum se auzeau mai multe voci din apropiere.

Plângeau în hohote. Țipau. Un puşti rosti foarte politicos:

— Nu vă supărați, mă poate ajuta cineva?

Apoi cineva vomită.

Mai mulți nou-sosiți. Se întrebă de ce li se făcea greață tuturor. Mai târziu, când avea să-şi amintească de Ziua Marelui Pas, amintirea avea să fie marcată de această amprentă olfactivă. Toată lumea vomitase. Nu şi el.

Porni prin întuneric, căutându-l pe ultimul copil pe care-l auzise strigând.

Iar după copilul acela, urmă altul, şi altul. Şi încă o fată care îşi rupsese brațul căzând de la un etaj superior. Şi apoi altul întotdeauna mai apărea câte un copil.

La primul semn al zorilor, desişul începu să răsune de cântecel păsărilor în întâmpinarea luminii. Oare şi acasă se crăpa de ziuă?

Acum nu se mai auzea niciun sunet omenesc, cu excepția suspinelor ultimului băiat rămas, care se rănise la picior într-o bucată ascuțită de lemn. Băiatul nu putea în niciun caz să-şi acționeze propriul Stepper. Era păcat, pentru că era bine făcut, după cum remarca Joshua cu admirație în lumina palidă. Puştiul petrecuse fără îndoială o bucată bună de vreme în Radio Shack. Un puşti isteț, dar nu suficient de isteț ca să ia cu el o lanternă sau spray împotriva țânțarilor.

Joshua se aplecă, îl luă în brațe, apoi se ridică.

Băiatul gemu. Cu o singură mână liberă, Joshua pipăi după întrerupătorul propriului Stepper, felicitându-se încă o dată că urmase instrucțiunile întocmai.

De data aceasta, când *păşiră* înapoi, fură întâmpinați cu lumini puternice care le băteau în ochi, iar în câteva secunde un autovehicul al Poliției din Madison se opri cu un scârțâit în fața lor Joshua rămase stană de piatră.

Din maşină coborâră doi polițişti. Unul din ei, un bărbat tânăr într-o vestă fluorescentă, luă cu băgare de seamă băiatul rănit din brațele lui Joshua şi-l aşează pe iarbă. Celălalt polițist, o femeie, se pironise în fața lui, întinzându-i brațele şi zâmbind, ceea ce îl nelinişti, pentru că aşa zâmbeau maicile în fața unei Probleme. Brațele întinse binevoitor puteau deveni cât ai clipi nişte brațe care te înşfăcau. Din spatele polițiştilor se vedeau o mulțime de lumini, ca pe un platou de filmare.

— Bună, Joshua, spuse polițista. Numele meu este Monica Jansson.

4

Pentru agenta de poliție Jansson totul începuse chiar mai devreme, cu o zi în urmă: era a treia oară în ultimele luni când venea la casa incendiată a familiei Linsay de pe Mifflin Street.

Nu era sigură de ce se întorsese aici. De data asta nu primiseră niciun apel. Şi, cu toate acestea,

se pomeni din nou scotocind prin grămezile de cenuşă şi mobilă carbonizată, aplecându-se peste resturile unui televizor vechi cu ecran plat, păşind cu băgare de seamă peste un covor pârjolit, îmbibat şi pătat de spumă, în care se mai distingeau încă urmele paşilor grei ai pompierilor şi poliţiştilor, frunzărind din nou rămăşiţele făcute aproape scrum a ceea ce fusese cândva un carnet întreg de notiţe elaborate, ecuaţii matematice scrise ilizibil.

Îi zbură gândul la partenerul ei, Clancy, bându-şi a cincea cafea de la Starbucks pe ziua de azi în maşina de serviciu. Cât de fraieră era! Ce mai putea găsi acolo, după ce detectivii examinaseră fiecare cotlon şi criminaliştii îşi făcuseră şi ei treaba? Chiar şi fiica, Sally, o studentă cam aiurită, reacţionase fără surprindere sau tulburare, dând calm din cap când i se spusese că tatăl ei era căutat pentru a fi interogat în legătură cu bănuielile de incendiere premeditată, instigare la terorism, cruzime împotriva animalelor, nu neapărat în ordinea aceasta. Dăduse pur şi simplu din cap, ca şi cum toate astea erau chestiuni la ordinea zilei în familia Linsay.

Nu-i păsa nimănui altcuiva. În curând casa avea să iasă de sub jurisdicţia poliţiei ca locul desfăşurării unei infracţiuni, iar proprietarul putea să înceapă curăţenia şi ciorovăielile cu agenţia de asigurări. În orice caz, nu fusese nimeni rănit, nici măcar Willis Linsay, deoarece nu

existau semne că ar fi murit în incendiul de proporții destul de reduse. Era o enigmă căreia probabil nu avea să i se dea niciodată de capăt, genul de enigmă peste care polițiștii cu experiență dădeau tot timpul, spusese Clancy, aşa că mai bine să nu-ți bați capul mai mult decât trebuie. Poate că la douăzeci şi nouă de ani, Jansson nu avea încă suficientă experiență.

Sau poate era din cauza a ceea ce văzuse atunci când răspunseseră acelui prim apel, cu câteva luni în urmă. Pentru că primul apel venise de la o vecină care reclamase că văzuse un bărbat care băgase o capră în casa aceasta cu un singur etaj, aici, chiar în centrul oraşului Madison.

O *capră?* Aici bineînțeles că urmă un schimb previzibil de replici înțepătoare între Clancy şi dispecer: poate caprele îi arătaseră tipului cornul etc. etc., ha ha. Însă aceeaşi vecină, o femeie cam agitată, mai declarase că alte dăți văzuse cum bărbatul băgase în casă, pe uşa din față, viței şi chiar şi un mânz. Ca să nu mai vorbim de o cuşcă cu găini. Şi totuşi, nu exista nicio plângere de zgomot sau de duhoare de grajd. Nici urmă de animale vii înăuntru. Ce învârtea tipul ăsta: se împerechea cu ele sau le gătea?

Se pare că Willis Linsay locuia singur de câțiva ani, de când îi murise soția într-un accident rutier. Avea o fiică de optsprezece ani, Sally, studentă la Universitatea Wisconsin-Madison, care locuia cu o mătuşă. Linsay fusese om de ştiință, iar pe

vremuri ocupase chiar un post de profesor de fizică teoretică la Princeton. În prezent îşi câştiga existența ca meditator ambulant la Universitatea Wisconsin, iar în restul timpului… nimeni nu ştia de fapt cu ce se ocupa în restul timpului. Pe de altă parte, Jansson descoperise mențiuni prin documentele oficiale că lucrase la un moment dat pentru Douglas Black, marele industriaş, sub un alt nume. Dar asta nu era cine ştie ce surpriză. În ziua de azi, aproape toată lumea ajungea să lucreze pentru Black, într-un fel sau altul.

Orice ar fi pus la cale Linsay, nu implica creşterea caprelor în propria sufragerie. Poate existaseră intenții duşmănoase de la bun început din partea vreunui vecin băgăreț care n-avea altă treabă decât să-i provoace necazuri vecinului mai ciudat de alături. Se mai întâmpla uneori.

Însă următorul apel fusese diferit.

Cineva publicase online planul pentru confecționarea unui dispozitiv pe care persoana cu pricina îl numea „Stepper”. Îi puteai modifica aspectul exterior, dar în esență trebuia să fie un dispozitiv portabil cu un comutator mare cu trei poziții deasupra, cu diverse componente electronice în interior şi cu un cablu de alimentare înfipt într-un… cartof?

Autoritățile se sesizaseră şi erau în stare de alertă. *Arăta* ca genul de drăcie pe care şi-ar fi lipit-o pe piept un terorist sinucigaş chiar înainte de a face o plimbare pe State Street. De asemenea,

arăta ca genul de drăcie care ar fi tentat pe oricare puşti din lume, care ar fi putut încropi aşa ceva din piese găsite la el în cameră. Toată lumea îşi imaginase că termenul „cartof” era cu siguranță un cod pentru altceva, cum ar fi o bucată de exploziv Semtex.

Însă până să ajungă o maşină de poliție la domiciliul Linsay, pentru întâlnirea cu agenții de la Siguranță Națională la fața locului, primiră un al treilea apel, fără nicio legătură cu restul: casa luase foc. Jansson făcuse parte din echipa care răspunsese acestui ultim apel. Iar Willis Linsay dispăruse fără urmă.

Fusese o incendiere premeditată. Criminaliştii găsiseră cârpa îmbibată cu benzină, bricheta ieftină, grămada de hârtii şi bucățile sparte de mobilier de la care începuse totul. Scopul incendiului părea să fi fost distrugerea mormanelor de notițe şi alte materiale ale lui Linsay. Făptaşul ar fi putut fi chiar Linsay sau cineva care avea un dinte împotriva lui.

Jansson avea sentimentul că însuşi Linsay era responsabil. Nu-l întâlnise niciodată, nici măcar nu văzuse o fotografie cu el. Însă contactul tangențial pe care îl avusese cu el îi crease o anumită impresie. Fără îndoială, era cumplit de inteligent. Altfel nu ajungeai să faci fizică la Princeton. Dar ceva lipsea. Casa lui era întoarsă cu susul în jos. Tentativa de incendiu fără un

scenariu clar se potrivea, de asemenea, în peisaj.

Dar ceea ce nu pricepea ea era *motivul* pentru toate astea. C pusese la cale?

Acum Jansson găsi Stepperul lui Linsay, prototipul, pesemne. Se afla în salon, cocoțat pe policioara căminului, în care nu mai fusese făcut focul de ani întregi. Poate că îl lăsase intenționat în urmă, pentru a fi găsit. Criminaliştii îl găsiseră şi îl abandonaseră acolo, după ce îl examinaseră minuțios pentru a preleva amprente Probabil că avea să fie preluat în custodia poliției odată ce ave să fie distrus locul faptei.

Jansson se aplecă să-l studieze. Nu era decât o cutie de plastic transparentă, în formă de cub, cu latura de vreo zece centimetri Criminaliştii credeau că era posibil să fi conținut cândva dischete d pe vremuri. Linsay era în mod clar genul de persoană care să păstrez asemenea vechituri. Prin pereții transparenți se vedeau component electronice, condensatoare, rezistoare, relee şi bobine, conectate cu sârmă de cupru răsucită şi sudată. Pe capac era un comutator mare cu trei poziții, etichetate de mână cu un marker negru:

VEST – OPRIT – EST

Comutatorul era acum pe poziția OPRIT.

Restul volumului cutiei era ocupat de… un cartof. Un simpli cartof, fără Semtex, fiole de acid, cuie sau alte elemente din arse naiul modern al terorii. Unul dintre băieții de la criminalistică

sugerase că era posibil să fi fost folosit ca sursă de energie, ca îi cazul clasic al ceasului pe bază de cartof. Majoritatea considerai că era un simptom de scrânteală sau poate făcea parte din vreo farsă bizară. Orice ar fi fost, acesta era obiectul pe care se grăbeai să-l asambleze la ora actuală copiii de pe tot mapamondul.

Lângă Stepper fusese găsit un bilețel pe care scria, cu acelaşi marker şi cu acelaşi scris de mână: ÎNCEARCĂ-MĂ. Foarte *à la* Alice în Țara Minunilor. Numărul final de scamatorie al lui Linsay, un soi de rămas-bun. Jansson realiză că niciunul dintre colegii ei nu urmase, de fapt, instrucțiunile de pe bilet: ÎNCEARCĂ-MĂ.

Luă cutia în mână; era foarte uşoară. Deschise capacul. Înăuntru mai era o bucată de hârtie pe care scria TERMINĂ-MĂ şi dedesubt erau nişte instrucțiuni simple, însoțite de ceea ce părea a fi o ciornă a schemei de asamblare care sfârşise pe internet. Trebuia să nu foloseşti nicio piesă din fier, citi ea, ceea ce era subliniat. Trebuia să termine de răsucit câteva fire de sârmă de cupru pe bobine, iar apoi să facă nişte contacte pentru a ajusta bobinele cumva.

Se puse pe treabă. Răsucirea bobinelor era o activitate curios de plăcută, deşi nu ar fi putut spune de ce. Nu mai era decât ea şi cu piesele respective, ca un copil care asambla un radio de cristal. Ajustarea fu, de asemenea, o operațiune uşoară; într-un fel, simți când contactul fu potrivit

tocmai bine – deşi, din nou, nu avea o explicație pentru asta, şi nu o încânta deloc perspectiva de a scrie toate astea într-un raport.

Când termină, închise capacul, atinse întrerupătorul, dădu cu banul în minte, şi trase butonul spre VEST.

Casa dispăru şi se pomeni sub cerul liber.

Peste tot în jurul ei erau flori de câmp înalte până la brâu, ca într-o rezervație naturală.

Şi se simțea ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. Se aplecă, gemând de durere, şi scăpă cutia din mână. Pantofii ei lustruiți călcau acum pe iarbă. În nări simțea un aer tare, curat, iar duhoarea de cenuşă şi spumă dispăruseră.

O atacase vreun infractor? îşi pipăi arma. Se afla în toc, la locul ei, dar se întâmplase ceva ciudat: carcasa de polimer şi magazia pistolului Glock păreau în ordine, însă arma *zăngănea.*

Se îndreptă de spate cu grijă. Încă o durea stomacul, dar îi era mai degrabă greață decât se simțea lovită. Aruncă o privire în jur. Nu mai era nimeni, amenințător sau nu.

Nu mai era înconjurată de patru pereți, iar casa de pe Mifflin Street dispăruse cu totul. Nu erau decât flori de câmp, un pâlc de copaci de treizeci de metri şi un cer albastru, neîntinat de dârele avioanelor şi de smog. Era ca la grădina botanică – reconstrucția vegetației din preria Hercules în interiorul oraşului Madison. O grădină botanică ce

înghiţise oraşul. Şi dintr-odată, ea se afla aici, înconjurată de toate astea.

— Vai! fu reacţia ei, dar i se păru nepotrivit de scurtă, aşa că după ce se gândi puţin, adăugă: Doamne! După care încheie cu: Dumnezeule! deşi îşi descalifica astfel convingere agnostice cu puternice tente de ateism, de-o viaţă-ntreagă.

Îşi puse arma la loc şi încercă să gândească aşa cum face un poliţist. Să *vadă* ca un poliţist. Observă gunoi pe pământ, la picioarele ei, lângă Stepperul pe care îl scăpase din mână. Mucuri de ţigară. Ceva ce arăta ca o grămadă de bălegar. Deci aici se dusese Willis Linsay? Dacă aşa stăteau lucrurile, nu era nici urmă de el sau de animalele lui aici…

Chiar şi aerul era diferit. Consistent. Tare. Se simţea de parcă s-ar fi îmbătat doar respirând. Totul era magnific. Era imposibil. Unde *se afla*? râse tare, uluită de tot acest miracol.

Apoi realiză că fiecare puşti din Madison avea să aibă în curând o cutie ca asta. De fapt, fiecare puşti de peste tot. Şi o să înceapă să apese pe buton. Peste tot în lume.

Şi abia *după aceea* se gândi că poate ar fi o idee bună să se întoarcă acasă.

Ridică Stepperul de pe jos, unde îl scăpase. Era încă acoperit de praful folosit pentru prelevarea amprentelor. Butonul revenise la poziţia OPRIT. Cu emoţii, atinse comutatorul, închise ochii, numără invers de la trei, şi apăsă butonul spre

EST.

Se afla din nou în casa lui Linsay, iar la picioarele ei, pe covorul deteriorat, erau împrăştiate componentele metalice ale pistolului, plus alte fragmente de metal a căror dispariție nici nu o remarcase: insigna, ecusonul, chiar şi acul de cravată.

Clancy o aştepta afară, în maşină. Începu să-şi pună gândurile în ordine şi încercă să găsească o modalitate în care să-i explice ceea ce se întâmplase.

Când se întoarse la bază, panoul de urmărire al lui Dodd, şeful de secție, indica unul-două rapoarte de persoane dispărute pe fiecare cartier. Încetul cu încetul, începură să se aprindă luminițele de pe întregul panou.

Apoi începură să între mesaje de alertă din întreaga țară.

— Şi aşa e peste tot în lume, spuse Dodd pe un ton de consternare, după ce schimbă canalul, oprindu-se la CNN. O epidemie de persoane dispărute. Chiar şi în China. Ei, poftim!

În noaptea aceea lucrurile se complicară şi mai mult pentru toată lumea. Avu loc o serie de spargeri, una chiar şi dintr-un seif din clădirea Capitoliului. Departamentul de Poliție din Madison avu probleme chiar şi cu distribuirea unităților pe teren. Iar asta fusese înainte să înceapă să sosească directivele de la

Departamentul de Siguranță Națională şi de la FBI.

Jansson izbuti să-l oprească pe sergentul responsabil.

— Ce se întâmplă, comisare?

Harris se întoarse spre ea cu fața pământie:

— Pe mine mă întrebi? Ce ştiu eu, teroriști? Ăştia de la Siguranța Națională tot vehiculează posibilitatea asta. Extratereştri din spațiu? Pe hol e un tip cu o pălărie din folie de aluminiu care insistă că ăştia ar fi de vină.

— Deci eu ce ar trebui să fac, comisare?

— Fă treaba care ți se pare cea mai urgentă, spuse el, şi se grăbi să plece.

Reflectă la asta. Dacă ar fi un cetățean oarecare, ce anume ar preocupa-o cel mai tare? Copiii dispăruți, chiar aşa! Părăsi comisariatul şi se apucă de treabă.

Găsi copiii, vorbi cu ei, cu unii la spital, şi aproape jumătate din ei pomeneau de un anume băiat calm, un erou, care îi îndruma spre casă, la fel ca Moise – doar că nu-l chema Moise, ci Joshua.

Joshua se dădu un pas înapoi din calea polițistei.

— Tu eşti Joshua, nu-i aşa? Mi-am dat seama. Eşti singurul puşti de pe aici fără urme de vomă pe față.

El nu răspunse.

— Mi-au zis că Joshua i-a salvat. Mi-au zis că i-a luat în brațe şi i-a purtat înapoi acasă. Eşti ca

băiatul din *De veghe în lanul de secară.* Ai citit cartea? Ar trebui s-o citeşti, deşi poate că e interzisă la Cămin. Da, ştiu de Cămin. Cum ai făcut-o, Joshua?

— N-am făcut nimic rău. Nu sunt o Problemă, spuse el, dându-se şi mai mult înapoi.

— Ştiu că nu eşti o Problemă. Dar ai făcut ceva diferit. Vreau doar să ştiu ce anume ai făcut. Spune-mi, Joshua.

Joshua nu suporta când cineva îi repeta numele întruna. Era strategia pe care o adoptau ca să te calmeze atunci când credeau că eşti o Problemă.

— Am urmat instrucțiunile. Asta-i tot. Oamenii nu înțeleg: trebuie doar să urmezi instrucțiunile.

— Eu vreau să înțeleg, spuse ea. Spune-mi. Nu ai de ce să te temi de mine.

— Uite, spuse Joshua, chiar dacă faci o simplă cutie de lemn, trebuie să o lăcuieşti, altfel se udă şi se umflă, şi din cauza asta se poate dezintegra. Orice lucru ai face, e nevoie să-l faci cum trebuie. Să urmezi instrucțiunile. De-aia sunt puse acolo.

Vorbea prea mult şi prea repede. Tăcu. Asta funcționa mai mereu. Şi în orice caz, ce ar fi putut să zică?

Jansson era fascinată de Joshua. Toată lumea se panicase pe întuneric, evident, copiii țipau, vomitau, făceau pe ei de frică, erau muşcați de țânțari şi se loveau de copaci. Dar nu şi Joshua. Joshua era calm. Îl privi acum. Era slăbuț, înalt pentru vârsta lui, avea fața albă, însă părul de un

negru intens, mediteranean. Era o enigmă, calmul întruchipat.

Spuse cu voce tare:

— Ştii, Joshua, după poveştile lor, aş fi zis că unii din copiii ăştia au luat ceva droguri. Numai că erau cu toții plini de frunze şi zgârieturi. Ca şi cum ar fi făcut într-adevăr o plimbare prin pădure, chiar aici, în mijlocul oraşului.

În timp ce ea făcu un mic pas înainte, el făcu un mic pas înapoi.

Jansson nu mai înaintă şi lăsă mâinile în jos.

— Uite ce e, Joshua, Ştiu că spui adevărul. *Pentru că am fost şi eu acolo.* Gata cu aiurelile. Vorbeşte cu mine. Cutia pe care o ții în mână arată foarte bine în comparație cu celelalte. Pot să arunc o privire? Doar las-o jos şi dă-te un pas înapoi, nu vreau să te păcălesc. Încerc doar să descopăr de ce puştii din tot oraşul ajung într-o pădure misterioasă şi se împotmolesc acolo, îngroziți că o să fie mâncați de orci!

În mod curios, asta îl impresionă pe Joshua. Puse cutia pe jos şi se dădu un pas înapoi, aşa cum îl rugase ea.

— Aş vrea să mi-o înapoiați. Nu am bani să mă duc din nou la Radio Shack, spuse el, apoi întrebă după o scurtă ezitare: Chiar credeți că sunt orci acolo?

— Nu, nu cred că sunt orci. Dar nu ştiu ce să cred. Uite, Joshua, tu mi-ai pus jos cutia, aşa că o să fac şi eu la fel şi o să-mi las aici cartea de

vizită, de unde o poți lua, bine? Cu numărul meu de telefon personal. Am senzația că tu şi cu mine ar trebui să păstrăm legătura.

Se dădu câțiva paşi înapoi, ținând cutia în mână.

— Bine lucrată!

Însă acum se îndrepta spre ei o altă maşină, orbindu-i cu farurile. Jansson se uită în jur.

— Sunt doar alți polițişti care patrulează, spuse ea. Nu-ți face griji…

Se auzi un *poc* încet.

Polițista se uită la cutia din mâna ei şi la trotuarul pustiu.

— Joshua?

Joshua realiză imediat că-şi lăsase cutia în urmă.

Păşise fără cutie! Şi, ce-i mai rău, polițista aceea îl *văzuse păşind* fără cutie. Acum chiar dăduse de necaz.

Aşa că fugi. *Păşi* mai departe, din ce în ce mai departe, orice ar fi însemnat acel *departe.* Nu se opri şi nici nu încetini. Continuă să facă un *pas* după altul, simțind fiecare *pas* ca pe un uşor ghiont în măruntaie. O lume după alta, ca şi cum ar fi traversat un şir de camere. *Pas* după *pas* se îndepărta de agenta Jansson. Se adâncea în acest culoar de pădure.

Nu mai rămăsese nici urmă de oraş, de clădiri, de lumini sau de oameni. Nu mai era decât pădurea, însă o pădure care se schimba la fiecare

pas. Copacii apăreau şi dispăreau din senin, ca şi cum ar fi făcut parte din decorul culisant al unei piese de teatru asemenea celor ce jucau copiii la Cămin, însă toți copacii păreau reali, solizi şi stabili şi bine înfipți în pământ. Uneori era ceva mai cald, uneori ceva mai frig. Însă pădurea persista în jurul lui. Și peste tot se revărsau zorile. Aşadar, unele lucruri nu se schimbau: pământul neclintit de sub picioarele lui, cerul la răsărit. Descoperea cu încântare ordinea acestei lumi.

Instrucțiunile de pe internet nu menționaseră nimic despre *păşitul* fără cutie, şi totuşi asta era ceea ce făcea. Gândul îi provocă o senzație de vertij, ca şi cum s-ar fi aflat la doi paşi de o prăpastie.

Dar simțea şi un fior, fiorul pe care ți-l dă încălcarea regulilor. Ca atunci când el şi Billy Chambers împrumutaseră o sticlă de Budweiser de la zidarii care veniseră să repare fereastra spartă şi o băuseră într-un colț, în camera boilerelor, apoi o făcuseră țăndări şi o aruncaseră la coşul de gunoi. Amintirea îl făcu să zâmbească cu gura până la urechi.

Merse pur şi simplu mai departe, ferindu-se din calea copacilor atunci când era nevoie. Însă copacii se schimbau treptat. Acum era înconjurat de trunchiuri cu scoarța mai dură şi de crengi joase cu ace ascuțite. O pădure de pini. Era mai răcoare. Dar tot într-o pădure se afla, aşa că *păşi* grăbit mai departe.

Ajunse la un Zid. Într-un loc de unde nu putea *păşi* mai departe, indiferent în ce fel mergea lateral. Făcu chiar câțiva paşi înapoi şi încercă să-şi ia cumva avânt, să forțeze bariera. Nu-l duru; era ca şi cum s-ar fi izbit de o palmă uriaşă ridicată. Însă nu putu avansa.

Dacă nu putea să treacă prin pădurea aceasta deasă, poate ar avea sorți de izbândă sărind peste ea. Găsi un copac înalt, cel mai înalt din zonă. Se agăță de crengile cele mai de jos, apoi se cățără din ce în ce mai sus. Acele de pin îi înțepau mâinile. Cam la fiecare doi metri încerca să păşească în lături, doar să vadă dacă ar putea, însă Zidul tot îl împiedica.

Iar apoi, dintr-odată, reuşi.

Se prăvăli înainte, pe o suprafață plană, ca din beton neregulat, netezit, dur, uscat şi gri. Nici urmă de copaci sau de pădure. Nu era decât aerul, cerul şi această suprafață. Şi era *frig*, un frig care-i pătrundea prin materialul subțiat la genunchi al blugilor, şi-i înghețа mâinile. Gheață!

Se ridică în picioare. Răsuflarea i se transforma în aburi. Frigul îl înțepa prin haine ca nişte pumnale. Lumea întreagă era acoperită de gheață. Se afla într-un soi de defileu larg, săpat în gheață; în jurul lui se ridicau movile gri compacte. Gheață veche, murdară. Cerul senin era de un cenuşiu-albăstrui, vestind zorile. Nu se simțea nicio mişcare, nicio pasăre, niciun avion, iar pe pământ nu zări nicio clădire, nicio vietate şi nici măcar un

singur fir de iarbă.

Rânji.

Apoi *păşi* înapoi în pădurea de pin, dispărând cu un *poc*, ca şi cum s-ar fi spart un balon de săpun.

5

Lobsang spuse:

— Jansson, agenta aceea de poliție, a stat tot timpul cu ochii pe tine. Ştii asta, Joshua, nu?

Joshua fu adus brusc înapoi în prezent.

— Eşti destul de deştept pentru un dozator de băuturi.

— Ai fi uimit. Selena, poți, te rog, să-l conduci pe Joshua jos?

Femeia tresări speriată.

— Dar, Lobsang, Joshua nu a trecut încă de verificarea de securitate.

Dozatorul de băuturi scoase un țăcănit, după care căzu o cutie de Dr Pepper cu o bufnitură surdă.

— Care este cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Aş vrea ca noul nostru prieten să mă cunoască cum se cuvine. Apropo, Joshua, băutura asta e pentru tine. Fac eu cinste.

Joshua se ridică în picioare.

— Nu, mulțumesc. Mi-am pierdut pofta de sucuri carbogazoase acum mulți ani.

Şi chiar dacă nu ar fi fost aşa, mi-aş fi pierdut-o chiar acum, când am văzut cum o excretezi, îşi spuse Joshua în gând.

Când se îndreptau spre scări, Selena spuse:

— Drăguț din partea ta că te-ai bărbierit. Serios, se pare că bărbiile nu mai sunt deloc la modă în vremurile acestea de pionierat pe care le trăim. Oamenii sunt plini de toane. Cred că ne aşteptam să avem de-a face cu un soi de sălbatic.

— Probabil că eram şi eu aşa cândva.

Această reacție oarecum indiferentă o irită în mod evident; părea să aştepte mai mult de la el.

Ajunseră pe un palier unde se aflau numai uşi de metal nemarcate. Una dintre acestea glisă, deschizându-se pentru ea, şi se închise la loc fără zgomot la câteva secunde după ce o urmase şi el dincolo de prag. O luară apoi pe nişte scări în jos.

— Joshua, ca să fiu sinceră – încercă ea să glumească – ți-aş da un brânci pe scările astea! Şi ştii de ce? Fiindcă abia ce-ai ajuns şi ai deja nivel de securitate zero, mare şi lat, ceea ce teoretic înseamnă că ai acces la toate informațiile de aici. Eu, pe de altă parte, am nivel de securitate cinci. Eşti deasupra mea, deşi eu lucrez pentru transterra şi celelalte filiale chiar de la început! Cine eşti, mai exact, de-ți permiți să intri aici şi, hodoronc tronc, să afli toate secretele?

— Îmi pare rău, ce pot să zic? Sunt pur şi simplu Joshua, atâta tot. În orice caz, cum adică „chiar de la început”? Eu am fost începutul! De asta mă şi aflu aici, nu-i aşa?

— Da, bineînțeles. Dar presupun că primul pas al oricărei persoane reprezintă începutul pentru

acea persoană…

6

Mânat de ambiție, Jim Russo făcuse primul *pas* în ceea ce utilizatorii fervenți ai internetului începuseră curând să numească Pământul Lung. Şi pentru că, ajuns la vârsta de treizeci şi opt ani, după o viață de ghinioane şi trădări, se gândi că avea în sfârşit un as în mânecă.

La puțină vreme după Ziua Marelui Pas îşi încropise planul stabilise ce avea de făcut. Venise glonț în această regiune Californiei. Luă cu el hărți, fotografii şi alte materiale care să ajute să localizeze punctul exact în care Marshall îşi făcuse descoperirea cu mulți ani în urmă. Ştia foarte bine că sistemele GI nu funcționau în lumile Pământului Lung, aşa că trebuia să ai toate datele pe hârtie. Desigur, nu aveai nevoie de nicio hartă să găseşti Moara lui Sutter pe malul râului South Fork, sau cel puțin nu pe Pământul Datum. Făcea parte dintr-o Rezervație Istorică a Statului. Locul cu pricina era desemnat Monument Istoric al Statului California. Ridicaseră o construcție comemorativă pentru a indica locul unde fusese inițial fabrica de cherestea şi puteai vedea locul unde zărise James Marshall primii fulgi de aur, în jgheabul morii. Puteai să stai chiar acolo, exact în acela loc unde stătuse el. Jim Russo tocmai asta făcea acum, în timp ce i se învârteau rotițele în cap.

Apoi *păşi* în Vest 1 şi deodată construcția dispăruse. Peisajul era la fel de sălbatic cum îl găsiseră Sutter cu ai lui atunci când veniseră să-şi construiască fabrica de cherestea. Sau poate chiar şi mai sălbatic, pentru că nici măcar amerindienii nu trecuseră pe aici înainte să înceapă *păşitul.* Bineînțeles, astăzi erau şi alți oameni pe aici, turişti de pe Pământul Datum care vizitau împrejurimile. Erau chiar şi câteva plăcuțe cu informații. Sutter Vest şi Est 1 fuseseră deja anexate ca o prelungire a monumentului istoric de pe Pământul Datum. Jim zâmbi uitându-se la mâna de turişti fraieri, cu ochii cât cepele, gândindu-se la lipsa lor de imaginație.

De îndată ce se simți în stare, după ce i se atenuă senzația de greață după vreo zece-cincisprezece minute, *păşi* mai departe. Şi încă o dată. Şi încă o dată.

Se opri în Vest 5, care se gândi că era suficient de departe. Nimeni prin preajmă. Râse tare şi chiui. Niciun răspuns. Doar ecoul şi o pasăre în depărtare. Era singur.

Nici nu aşteptă să-i treacă greața. Se aplecă lângă râu, îşi scoase sita din rucsac, inspirând adânc pentru a-şi calma stomacul. Chiar în locul acela, pe 24 ianuarie 1848, James Marshall observase nişte pietre cu forme ciudate în apă. În decursul aceleiaşi zile, Marshall strecura deja fulgi de aur din râu. Goana după aur din California tocmai începuse. Jim visase să găsească *exact*

acelaşi fulg de aur pe care îl găsise Marshall şi care era acum în custodia Institutului Smithsonian. Ce mai ispravă ar fi! Dar aici nu era nicio moară, desigur, deci niciun canal de evacuare, iar albia râului nu fusese răscolită, ca pe vremea lui Marshall, pe Pământul Datum. În plus, era foarte puțin probabil să găsească fulgul identic. Oricum, se mulțumea să se îmbogățească.

Acesta era planul lui măreț. Ştia exact unde se afla aurul de la Moara lui Sutter, fiindcă fusese deja descoperit şi extras de minerii care îi urmaseră lui Marshall. Avea hărți ale straturilor, care aşteptau încă netulburate, chiar aici! Căci în lumea aceasta nu existase nici Sutter, nici Marshall, nici moara şi nici Goana după aur. Toată bogăția aceea, sau o copie a ei, dormea încă în subterană, aşteptându-l pe Jim să o stăpânească.

Auzi râsete în spatele lui.

Se întoarse valvârtej, încercând să se ridice, dar se împiedică şi picioarele îi alunecară în râu.

În fața lui se afla un bărbat care purta haine aspre din denim şi o pălărie cu boruri largi. Avea un rucsac portocaliu voluminos şi un soi de târnăcop. Râdea la Jim, arătându-şi dinții albi ce contrastau cu fața lui tuciurie. În jurul lui apărură din senin şi alți bărbați şi femei, îmbrăcați asemănător, cu un aspect soios şi istovii. Rânjiră când dădură cu ochii de Jim, în ciuda grețurilor

provocate de *păşit.*

— Nu se poate, încă unul? spuse o femeie.

Sub stratul de mizerie, părea atrăgătoare. O femeie atrăgătoare care râdea de el. Jim îşi feri privirea, înroşindu-se la față.

— Aşa se pare, spuse primul bărbat. Care-i treaba, băiete? Ai venit să te căpătuieşti cu aurul lui Sutter?

— Ce te priveşte pe tine?

Bărbatul dădu din cap dezaprobator.

— Care-i treaba cu ăştia ca tine? Vă gândiți la o singură mişcare înainte, dar nu şi la următoarea şi la aia de după.

Lui Jim i se părea că vorbeşte ca un student de colegiu îngâmfat şi batjocoritor.

— Ți-a picat fisa că e aur neexploatat în locul ăsta. Sigur că e, ai dreptate. Dar ce zici de acelaşi loc din Vest 6 şi 7 şi 8 şi toate celelalte? Şi ce te faci cu toți tipii ca tine, care spală nisipul în toate lumile alea îndepărtate? La asta nu te-ai gândit, nu?

Scoase din buzunar o pepită de aur de mărimea unui ou de porumbel.

— Toată lumea a avut aceeaşi idee, prietene!

— Hai, nu fi aşa dur cu el, Mac. O să facă nişte bani dacă se mişcă repede. Aurul nu s-a devalorizat complet încă; nu s-a adus prea mult înapoi. Şi poate până la urmă să-l vândă ca pe orice marfă. Problema e că aurul nu mai valorează cât greutatea lui în aur!

Alte râsete.

Mac dădu din cap aprobator.

— Un alt exemplu pentru valoarea economică surprinzător de mică a tuturor acestor lumi. Un adevărat paradox.

Îngâmfarea aceea de băieţaş de colegiu îl înfurie pe Jim.

— Bine, deşteptule, şi dacă nu valorează nimic, voi ce mai căutaţi aici?

— Aaa, şi noi ne-am apucat de minerit, spuse Mac. Am reconstituit paşii lui Marshall şi ai celorlalţi, ca şi tine. Am mers mai departe. Am construit chiar o replică a morii şi o forjă, ca să facem unelte de fier, ca să găsim aurul şi să-l extragem exact ca pionierii. E o reconstituire istorică – o să fie pe Discovery la anul, să te uiţi. Dar noi *nu* am venit aici pentru aur în sine. Ţine!

Îi aruncă oul de aur lui Jim. Ateriză la picioarele lui, pe pietrişul umed.

— Tâmpiţilor!

Lui Mac i se şterse zâmbetul de pe figură şi făcu o mutră dezamăgită parcă de lipsa de maniere a lui Jim.

— Nu cred că noul nostru prieten ştie să piardă cu demnitate, domnilor şi domniţelor. Asta e…

Jim se repezi stângaci la membrii grupului, agitându-şi pumnii. Râdeau în continuare de el, în timp ce dispărură unul câte unul. Nu reuşi să lovească pe nimeni.

7

Pentru Sally Linsay, plecarea de pe Pământul Datum, la un an după Ziua Marelui Pas, nu fusese nicidecum primul ei *pas.* Părăsi lumea deoarece tatăl ei făcuse asta înaintea ei. Iar înaintea lui, plecase majoritatea familiei. Ea avea nouăsprezece ani.

Făcuse pregătirile pe îndelete. Îşi acordase timp pentru bagaje, pentru strângerea echipamentului, timp ca să-şi pună toate treburile în ordine. În fond, nu plănuia să se mai întoarcă.

Apoi, într-o bună zi, dimineața devreme, îşi trase pe ea vesta de pescar cu multe buzunare, îşi luă rucsacul în spate şi ieşi pentru ultima oară din camera ei şi din casa mătuşii. Mătuşa Tiffany era plecată, ceea ce îi convenea lui Sally; nu-i plăceau despărțirile. O luă pe Park Street şi trecu prin campus. Nu era nici țipenie de om, nici măcar un îngrijitor; Universitatea Wisconsin era cufundată în somn. Acum era mult mai linişte diminețile, era sigură de asta. Poate că *păşiseră* mai mulți oameni decât îşi imaginase. Ajungând la malul lacului, o tăie pe scurtătură, pe lângă bibliotecă, luând-o pe Lakeshore Path spre vest, către Picnic Point. Pe Lacul Mendota, în larg, erau câteva bărci cu pânze, un windsurfer temerar într-un costum portocaliu țipător şi câteva bărci ale Clubului de Canotaj al Universității Wisconsin, din care se auzeau până la mal comenzile antrenorilor prin portavoce. Orizontul era înrămat de o linie verde.

Pentru unii, universitatea înconjurată de vegetație, pe malul lacului, era un cadru idilic. Nu şi pentru Sally. Îi plăcea natura, însă în starea ei autentică. Pentru ea, Pământul Lung nu era doar un capriciu ultramodern, un parc de distracții care fusese deschis publicului în Ziua Marelui Pas. Ea *copilărise* acolo. Acum, privind bărcile cu vâsle şi surferul, nu vedea decât nişte idioți care perturbau natura şi speriau păsările. La fel cum începea să se întâmple şi în celelalte lumi, pe măsură ce mai mulți idioți şi căscați se trezeau şi ei *păşind.* Chiar şi apa limpede a acestui lac nu reprezenta decât nişte deversări diluate pentru ea. Cel puțin îşi alesese o zi frumoasă ca să-şi ia rămas-bun de la locul acesta, de la oraşul de pe malul lacului, în care nu fusese întotdeauna cu totul nefericită, iar aerul era curat. Însă era şi mai curat acolo unde se ducea ea.

Găsi un loc ferit în care se abătu de la cărare, intrând în umbra copacilor. Îşi verifică echipamentul pentru ultima oară. Luase cu ea şi arme, inclusiv o arbaletă uşoară. Stepperul ei era într-o cutie de plastic, ca aceea folosită de tatăl ei. Pe lângă mecanismul esențial, era înțesată cu piese de rezervă, instrumente optice delicate, o legătură de fire de sârmă de cupru, coli cu schemele de asamblare. În mijlocul componentelor electronice uzate şi încâlcite trona, desigur, cartoful. Ce idee isteață: o baterie comestibilă, în cazul în care prânzul devenea o prioritate. Era

echipamentul unui călător profesionist. Din spirit de nostalgie, lipise un abțibild cu „UW“ pe cutie.

Însă cutia era o simplă acoperire. Sally nu avea nevoie de un Stepper pentru a *păşi.*

Cunoştea Pământul Lung şi ştia cum să-l străbată. Acum pornea la drum să-şi găsească tatăl. Şi să afle răspunsul la o întrebare care nu-i dăduse pace de când era de-o şchioapă şi se juca pe lângă baraca tatălui ei, într-un alt Wyoming: ce *rost* aveau toate astea?

Nehotărârea nu o caracteriza. Alese la nimereală o direcție, zâmbi şi *păşi.* În jurul ei rămăseseră încă pâlcurile de copaci şi lacul. Dar poteca, bărcile şi idiotul de pe placa de surf dispăruseră.

8

Oamenii începuseră *să păşească* care-ncotro în acele prime zile fie cu un scop anume, fie doar de dragul de a o face. Însă nimeni nu ajunsese mai departe decât Joshua.

În primele luni, pe când avea doar treisprezece-paisprezece ani, îşi construise adăposturi în Pământurile superioare. Le nu mea palisade. Iar cele mai izbutite dintre ele chiar *erau* palisade ca ale lui Robinson Crusoe. Lumea îşi făcuse o idee greşită despre Robinson Crusoe. Imaginea lui populară era aceea a unui bărbat hotărât, voios, cu o preferință neîndoielnică pentru indispensabilii din piele de capră. Dar la Cămin se găsea un exemplar vechi şi ponosit al cărții, iar

Joshua, fiindcă era Joshua, îl citise din scoarță-n scoarță. Robinson Crusoe stătuse pe insula lui mai bine de douăzeci şi şase de ani, iar cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuse construind palisade. Lui Joshua i se părea o idee bună, Robinson ăsta era sigur un om cu scaun la cap.

Îi fusese mai greu la început. În Madison, Wisconsin, de partea cealaltă a zidurilor realității, către Est şi către Vest, găseai aproape numai prerie. Joshua ştia acum că avusese noroc că nu era iarnă prima dată când *păşise,* căci asta l-ar fi azvârlit nepregătit în mijlocul unor temperaturi în jur de zero grade, şi că nu aterizase în vreo mlaştină, care pe Datum fusese asanată şi transformată în teren agricol cu mult înainte de a se fi născut el.

Prima dată când se dusese singur în lumile sălbatice şi încercase să înnopteze acolo fusese o experiență destul de dură. Singura hrană pe care o recunoscuse fuseseră murele, însă se orientă să bea apa de ploaie strânsă în potirele florilor. Îşi luase cu el o pătură şi, deşi fusese prea cald ca să se învelească, o folosise ca plasă de țânțari. Pentru siguranță, dormi într-un copac. Abia mai târziu află că pumele se pot cățăra în copaci…

După aceea împrumutase nişte cărți de la Cămin şi de la biblioteca publică, pentru a putea recunoaşte speciile de plante, îi ceruse informații maicii Serendipity, care era expertă în arta culinară de-a lungul secolelor, şi-şi dăduse seama

că ar trebui să fii destul de prostovan ca să mori de foame pe acolo. Se găseau tot soiul de fructe de pădure, ciuperci, ghinde, nuci şi papură – nişte tulpini verzi, înalte, cu rădăcinile bogate în carbohidraţi. Se găseau şi plante medicinale, în caz că te îmbolnăveai – chiar şi chinină sălbatică. Lacurile colcăiau de peşte, iar capcanele erau lesne de făcut. Îşi încercase mâna la vânătoare o dată sau de două ori. Cu iepurii se descurca, dar vânatul mai mare – căprioarele cu coadă albă şi elanii – trebuia să mai aştepte până când avea să mai crească. Chiar şi curcanii îți dădeau de furcă, fiindcă te puneau să alergi după ei de-ți ieşea limba de-un cot. Dar de ce să-ți baţi capul, când unii porumbei călători erau atât de netoți, încât stăteau şi aşteptau să vii să-i prinzi? Animalele, chiar şi peştii, păreau atât de inocente. Încrezătoare. Joshua căpătase obiceiul să-i mulțumească prăzii pentru darul vieții ei, ca să afle abia mai târziu că aşa îşi tratau prada vânătorii amerindieni.

Trebuia să te pregăteşti. Luai cu tine chibrituri sau o lentilă Fresnel ca să faci focul; învățase singur cum să confecționeze un arc în caz de urgență, dar nu merita efortul pentru uzul cotidian. Obținuse nişte spray împotriva țânțarilor, pe gratis, de la Clean Sweep, printr-o campanie pentru produse chimice menajere. Şi înălbitor de uz casnic pentru purificarea apei.

Bineînțeles, trebuia să ai grijă să nu devii tu

însuți pradă pentru alte animale – însă pentru cine? Sigur, existau animale care te puteau doborî la pământ. Râşi – nişte pisici mari cât un câine – care se holbau la tine, apoi o luau la sănătoasa în căutarea unei prăzi mai uşoare. Pume – nişte animale de mărimea unui ciobănesc german şi cu o fizionomie ce amintea de pisică. O dată văzuse o pumă doborând o căprioară, sărindu-i în spinare şi înfigându-şi colții în carotidă. În lumile mai îndepărtate zărise lupi şi animale mai exotice – ceva ce aducea cu un castor uriaş şi un leneş greoi şi nătâng, care îl făcuse să râdă. Toate aceste viețuitoare, presupuse el, existaseră în Madison de pe Datum înainte să-şi facă oamenii apariția, iar acum erau specii în mare parte dispărute. Niciuna din creaturile acestor lumi nu văzuse picior de om şi chiar şi vânătorii feroce se fereau de ceea ce nu cunoşteau. De fapt, țânțarii îți dădeau mai mult de furcă decât lupii.

La început, Joshua nu rămânea niciodată prea mult, ci doar câteva nopți consecutive. Uneori îşi dorea în mod pervers să-i dispară abilitatea de a *păşi,* ca să rămână blocat acolo şi să vadă cum ar supraviețui. Când se întorcea acasă, maica Agnes îl întreba:

— Nu ți-e urât şi frică acolo, de unul singur?

Dimpotrivă, nu se simțise suficient de singur. Şi de ce anume să-ți fie frică? La fel de bine ai fi putut spune că cineva care abia şi-a înmuiat degetele de la picioare în apă, pe o plajă a Pacificului, ar trebui

să se simtă înspăimântat de întregul ocean.

În plus, la scurtă vreme, în Pământurile inferioare nu mai aveai loc să arunci un ac de excursioniştii care veneau să vadă ce şi cum. Unii dintre ei, indivizi cu privirea glacială, tăioasă, în pantaloni scurți sobri şi cu genunchii fermi, mărşăluiau prin acest teritoriu nou sau cel puțin se împotmoleau prin tufăriş. Indivizi care puneau întrebări de genul:

— Cui îi aparține pământul acesta? Ne mai aflăm încă în Wisconsin? Sau cel puțin în Statele Unite?

Cei mai nesuferiți erau cei care fugeau de mânia lui Dumnezeu sau poate o căutau cu lumânarea. Astfel de personaje se găseau cu duiumul. Oare Pământul Lung era un semn că venea sfârşitul lumii? Era un semn ar distrugerii vechii lumii şi al creării uneia noi, doar pentru cei aleşi? Prea mulți se vedeau printre cei aleşi şi prea mulți se aşteptau ca Domnul să le dea totul de-a gata în aceste lumi paradiziace. Dumnezeu dăduse, într-adevăr, din belşug, hrană pe care o vedeai alergând pe toate drumurile. Însă tot Dumnezeu îi ajuta pe cei ce se ajutau şi singuri şi era de presupus că se aşteptase ca aleşii să ia cu ei haine groase, tablete pentru purificarea apei, nişte medicamente strict necesare, o armă, cum erau cuțitele de bronz care se vindeau atât de bine la ora actuală, eventual un cort – pe scurt, să contribuie şi ei cu nişte bun-simț la toată

distracția. Iar dacă nu făceai asta, şi dacă aveai noroc, îți veneau de petrecanie doar țânțarii. *Doar atât.* După părerea lui Joshua, dacă voiai să extrapolezi metafora biblică, apocalipsa aceasta avea propriii ei patru călăreți, iar numele lor erau: Lăcomia, Nerespectarea Regulilor, Deruta şi Trauma. Joshua se cam săturase să-i salveze pe cei Salvați.

De fapt, curând era sătul de toți. Cu ce drept tropăiau oamenii ăştia prin toate locurile *lui* secrete?

Şi ceea ce era mai rău, stăteau în calea Liniştii. Deja o numea astfel. Înecau pacea. Înecau prezența aceea distantă, profundă, aflată dincolo de desişul de lumi, o prezență pe care i se părea că o simțise dintotdeauna, şi pe care o recunoscuse odată ce se aflase suficient de departe de Datum pentru a o auzi. Începu să deteste fiecare vilegiaturist bronzat, fiecare copil gălăgios şi tot zgomotul pe care-l făceau.

Totuşi, se simțea silit să-i ajute pe toți oamenii aceştia pe care îi disprețuia, ceea ce îl deruta. De asemenea, îl deruta faptul că îi *plăcea* să petreacă atât de mult timp singur. Tocmai de aceea abordă subiectul cu maica Agnes.

Maica Agnes era fără îndoială evlavioasă, în modul ei ciudat. La Cămin, pe pereții camerei sale înghesuite, maica Agnes avea două fotografii: una cu o reprezentare a Preasfintei Inimi, iar cealaltă

cu Meat Loaf. Şi dădea prea tare vechile discuri cu Jim Steinman, pentru gustul celorlalte măicuțe. Joshua nu se pricepea la motociclete, dar Harley-ul maicii Agnes i se părea că arăta atât de antic, încât probabil Sfântul Pavel însuşi călătorise odinioară în ataşul ei. Motocicliști extrem de păroşi veneau din când în când în pelerinaj la garajul ei de la Cămin, pe Allied Drive. Îi servea cu cafea şi avea grijă să *nu atingă* nimeni vopseaua.

Toți copiii o plăceau, iar ea îi plăcea pe ei, dar mai ales pe Joshua şi mai ales după ce-i vopsise dumnezeieşte Harley-ul, adăugându-i inclusiv sloganul „Bat Into Heaven”, caligrafiat impecabil şi cu mare efort pe rezervor, într-un scris pe care îl găsise el într-o carte de la bibliotecă. După asta, Joshua era fără pată în ochii ei şi îi dădea voie să-i folosească uneltele oricând dorea.

Dacă era cineva în care avea încredere, atunci era maica Agnes. Iar dacă fusese plecat prea multă vreme, uneori, în prezența ei, reținerea lui taciturnă obişnuită se transforma într-o avalanşă de cuvinte, ca şi cum s-ar fi spart un baraj, iar tot ceea ce avea nevoie să fie spus ţâşnea într-un şuvoi năvalnic.

Aşadar, îi împărtăşise cum se simțea trebuind să-i salveze pe rătăciți, pe tolomaci şi pe enervanți şi felul în care ei se holbau, întrebându-l:

— Tu eşti ăla, nu-i aşa? Puştiul care poate să *păşească* fără să se simtă ca dracu’ cinşpe minute.

Nu ştia *de unde* aflaseră, însă vestea se

răspândise cumva, în ciuda asigurărilor agentei Jansson. Iar asta îl făcea să fie diferit, ceea ce însemna că este o Problemă. Iar asta era ceva rău, ceva ce nu putea uita prea uşor, nici măcar aici, în biroul maicii Agnes, fiindcă deasupra celor două imagini cu Preasfânta Inimă şi Meat Loaf era statueta unui om care fusese răstignit pe cruce pentru că fusese o Problemă.

După părerea ei, era încătuşat pesemne într-o vocație nu foarte diferită de a ei. Ştia cât de greu e să-i faci pe oameni să înțeleagă ceea ce nu vor să înțeleagă; de pildă, insistențele ei că „For Crying Out Loud“ era unul dintre cele mai divine cântece compuse vreodată. Îl sfătui să-şi asculte inima şi-i mai spuse că putea veni şi pleca după cum poftea, deoarece Căminul *era* căminul lui.

Şi-i mai zise că putea să aibă încredere în agenta Jansson, pentru că era o poliţistă bună şi un fan Steinman exemplar (introdusese sintagma „fan Steinman” în conversație într-un punct în care alte maici ar fi folosit cuvântul „catolic”), care venise la maica Agnes şi-i ceruse permisiunea să se întâlnească cu Joshua şi să-i solicite ajutorul.

9

Între timp, la şase luni după Ziua Marelui Pas, cariera Monicăi Jansson luase o turnură decisivă.

Se afla în fața clădirii Poliției din Madison, Districtul de Sud, când îşi luase inima în dinți şi apăsase butonul Stepperului, după care fusese

lovită de obişnuita senzație a pumnului în stomac. În locul comisariatului, care dispăruse ca prin farmec, erau acum arbori înalți care aruncau o umbră deasă. Într-o poiană tăiată în acest colț de pădure primitivă se afla o ambarcațiune mică de lemn cu sigla Departamentului de Poliție din Madison pe uşă, o bancă joasă la intrare şi steagul Statelor Unite agățat de un arbore tânăr despuiat de crengi. Jansson se aşează pe bancă, se aplecă şi aşteptă să-i treacă greața. Tocmai acesta era rostul băncii: să-ți revii înainte să dai ochii cu colegii.

De la Ziua Marelui Pas lucrurile se derulaseră cu o viteză fulgerătoare. Tehnicienii realizaseră un Stepper pentru uz polițienesc, din componente solide şi o cutie de plastic neagră, lucioasă, care ar fi rezistat chiar şi la o împuşcătură de la mică distanță. Desigur, ca în cazul tuturor Stepperelor – după cum descoperise la început, cu prototipul lui Linsay –, ca să funcționeze pentru tine, trebuia să termini tu însuți de asamblat componentele. Era un instrument de calitate, numai că trebuia să ignori glumele pe seama cartofului-baterie:

— Doriți şi o porție de cartofi prăjiți?

Ha ha.

Nimeni nu reuşise însă să elimine problema celor zece-cincisprezece minute de greață care îi doborau pe majoritatea după ce *păşeau.* Exista un medicament care se presupunea că diminuează senzația, dar Jansson evitase tot timpul să devină

dependentă de pastile; plus că îți făcea urina albastră.

Când amețelile şi greața începură să-i mai dispară, se ridică în picioare. Vremea – cel puțin în Madison Vest 1 – era rece, fără vânt. Nu era soare, dar nici nu ploua. Această lume era încă, în mare parte, aşa cum o găsise prima oară când *păşise* aici dintre dărăpănăturile casei lui Willis Linsay: acelaşi foşnet al frunzelor, acelaşi aer curat, acelaşi cântec de păsări. Însă se schimba puțin câte puțin; din ce în ce mai multe poieni începuseră să muşte din pădure, florile de câmp erau retezate de proprietarii de locuințe, care îşi „extindeau“ proprietățile, de antreprenori care se dumireau cum să exploateze o lume bogată în lemn de înaltă calitate şi o natură sălbatică exotică, apăruseră prezențe oficiale precum Departamentul de Poliție din Madison, care îşi înființau avanposturi în lumile vecine, sub formă de anexe la sediile principale. Se zvonea că deja începuse să se vadă smog în zilele fără vânt. Jansson se întreba peste rât timp vor brăzda şi dârele avioanelor cerul acesta imaculat.

Se întrebă şi unde ar putea fi Joshua Valienté în momentul acela. Joshua, taina ei vinovată.

Aproape întârzie la întâlnirea cu Clichy.

În interiorul barăcii domnea un miros puternic de cafea fiartă îndelung.

Erau doi agenți de serviciu aici: locotenentul

Clichy – în spatele biroului său, privind în monitorul laptopului modificat în aşa fel încât să conțină numai componente neferoase – şi un agent de patrulă începător, care scria sârguincios de mână un raport oarecare într-un registru gros de hârtie galbenă liniată. Lipsiți încă în cea mai mare parte de tehnologie, pretutindeni în țară polițiştii se vedeau nevoiți să învețe să scrie din nou lizibil sau măcar cât de citeț scriau înainte.

Clichy îi făcu semn cu mâna, fără să-şi ridice ochii din laptop.

— Cafea. Ia loc.

Îşi luă o cană de cafea atât de densă, încât îi trecu prin minte că ar putea dizolva lingurița de bronz cu care o amesteca şi se aşează pe scaunul din lemn, cioplit manual, din fața biroului. Jack Clichy era un bărbat mic şi îndesat, cu o față ce-ți amintea de o valiză uzată. Nu se putu abține să nu-i zâmbească.

— Păreți să vă simțiți ca acasă, domnule locotenent.

Îi aruncă o privire scurtă.

— Nu-mi veni mie cu baliverne dintr-astea, Jansson. Cine crezi că-s eu, Davy Crockett? Ascultă, eu am crescut în Brooklyn. Pentru mine, centrul Madisonului e vestul sălbatic. Iar *ăsta* e un parc de distracții.

— De ce voiați să mă vedeți, domnule?

— Pentru strategie, Jansson. Ni s-a cerut să contribuim la un raport realizat la nivelul

întregului stat, referitor la modul în care intenționăm să abordăm toată tevatura asta cu noile Pământuri. Planurile noastre pe termen scurt, mediu şi lung. O copie o să ajungă şi mai sus, la nivel federal. Iar comisarul îmi suflă în ceafă pentru că, după cum a ținut să-mi menționeze, *nu avem* niciun fel de planuri, nici pe termen scurt, nici mediu, nici lung. Deocamdată, tot ce am făcut a fost să reacționăm la evenimentele care au avut loc.

— Şi pentru asta m-ați chemat?

— Stai să găsesc documentele…

Tastă ceva la laptop.

Radioul lui Christopher cârâi, iar el murmură ceva ca răspuns. Telefoanele mobile nu funcționau aici, bineînțeles. Radio-emițătoarele tradiționale erau în regulă, cu condiția să fi fost eliminate piesele din fier, pentru a putea ajunge transportate în lumile vecine în stare intactă. Se vehicula crearea unei rețele de modă veche de cabluri de telefonie din cupru.

— Uite aici, spuse Clichy, rotind laptopul, pentru ca Jansson să poată vedea ecranul. Am nişte cazuri arhivate aici, nişte înregistrări video. Încerc să pun lucrurile cap la cap. Tot apare numele tău prin ele, Jansson, aşa că de-asta te-am chemat.

Văzu link-uri cu rapoartele ei despre incendiul domiciliului Linsay şi despre panica din prima noapte, cauzată de adolescenții dispăruți.

— Aşadar, primele zile au fost dificile pentru noi. Cu toți copiii ăia dispăruți, cu ăia care s-au întors cu mădulare rupte după ce au căzut din clădiri înalte sau muşcați de cine ştie ce lighioane. Evadări din închisori. Un val de absenteism din şcoli, din companii, din sectorul public. Economia a fost lovită în plin, la nivel național, chiar global. Ştiai asta? Mi s-a spus că a fost echivalentul unui concediu de Ziua Recunoştinței, până când mârlanii s-au sinchisit să se întoarcă la lucru, sau cel puțin majoritatea dintre ei…

Jansson dădu din cap aprobator. Majoritatea Stepperilor din primele zile se întorseseră rapid înapoi. Nu toți. Săracii tindeau mai degrabă să rămână plecați, pe când oamenii înstăriți ar fi trebuit să renunțe la mai mult pe Datum. Din oraşe precum Mumbai şi Lagos, chiar şi din câteva oraşe americane, *păşiseră* cete de copii ai străzii, derutați, nepregătiți, în lumi sălbatice, însă lumi care nu aparțineau deja altcuiva, aşa că de ce nu le-ar fi aparținut lor? Crucea Roşie Americană şi alte agenții trimiseseră echipe de îngrijire după ei, pentru a da de capăt haosului rupt parcă din *Împăratul muştelor.*

În mintea lui Jansson, aceasta era principala caracteristică a Pământului Lung. Comportamentul lui Joshua Valienté o demonstrase chiar de la început. Oferea *spațiu.* Îți oferea un loc în care puteai să evadezi, un loc unde să fugi la infinit, după câte se părea. De peste tot

din lume se scurgea un şuvoi de oameni, care pur şi simplu plecau fără niciun plan, fără nicio pregătire, înspre lumile verzi. Iar acasă fuseseră semnalate deja probleme cu minoritatea mâhnită şi nemulțumită care aflase că nu poate *păşi* cu niciun chip, indiferent ce Stepper avansat ar fi avut.

Prioritatea locotenentului Clichy era, desigur, modul în care noile lumi erau folosite împotriva Pământului Datum.

— Uită-te şi tu la rapoarte, spuse el. După câteva zile oamenii încep să se prindă cum merge treaba asta şi începem să ne confruntăm cu din ce în ce mai multe infracțiuni premeditate. Spargeri complicate. Un val de sinucigaşi cu bombă în oraşele mari. Şi asasinatul Brewer, sau cel puțin atentatul. Iar aici, în contextul ăsta, a început să tot apară numele tău, Jansson.

Jansson îşi aminti. Mel Brewer era soția înstrăinată a unui magnat al drogurilor, care făcuse o înțelegere cu procurorul să depună mărturie împotriva soțului ei şi care urma să între în programul de protecție a martorilor. Scăpase ca prin urechile acului de primul atentat la viața ei făcut de un asasin care *păşise.* Jansson fusese cea care venise cu ideea de a o ascunde într-un beci. În Vest 1 şi Est 1, locul ocupat de pivniță era pământ compact, aşa că nu aveai cum să *păşeşti* direct de acolo. Ar fi trebuit fie să sapi o groapă paralelă, fie *să păşeşti* la nivelul solului şi să

pătrunzi cumva de la suprafață. Oricum, elementul-surpriză se pierdea. Până în dimineața următoare, subsolurile tuturor secțiilor de poliție, chiar şi cel din clădirea Capitoliului, începuseră să fie amenajate ca adăposturi.

— Nu ai fost singura care şi-a dat seama de asta, Jansson. Dar ai fost *printre* primii, chiar la nivel național. Am auzit că până şi doamna preşedinte doarme acum într-un buncăr sub Casa Albă.

— Mă bucur să aud asta, domnule.

— Da, da. Dar apoi lucrurile au început să ia o întorsătură mai exotică.

— E ciudat să vă aud pronunțând cuvântul ăsta fără „dansatoare" înainte, domnule.

— Nu-ți forța norocul, Jansson.

Îi arătă rapoarte despre diverşi țicniți religioşi. Puhoaie de adepți ai Apocalipsei începuseră să ia cu asalt „noile Edenuri", convinşi că neaşteptata lor „apariție" este un semn al sfârşitului lumii. O sectă creştină credea că Hristos supraviețuise răstignirii şi *păşise* din mormânt înainte ca discipolii să vină să-i caute trupul, iar concluzia se afla şi ea la doi paşi: probabil că încă se afla undeva în lumile Pământului Lung. Poliția se confrunta astfel cu noi provocări legate de ordinea publică.

Clichy dădu laptopul într-o parte şi-şi frecă vârful nasului său borcănat.

— Cine sunt eu, Stephen Hawking? Mi s-a încins creierul. Pe când tu, Jansson, te-ai adaptat de

minune la toată situația, îți vine ca o mănuşă.

— N-aş zice chiar aşa, domnule…

— Spune-mi pur şi simplu cum vezi tu lucrurile. Problema cea mai elementară – pentru mințile cele mai strălucite din Madison – este că nu ne putem transporta echipamentul intact. Aşa e?

— Nici măcar un Glock, din pricina pieselor de oțel. Niciun aliaj metalic cu fier nu poate fi transportat dincolo, domnule. Nici oțelul. În afară de asta, poți lua cu tine orice poți căra. Dar există minereuri de fier în celelalte lumi, care pot fi extrase şi poți prelucra fierul *acolo,* dar nu ai cum să-l transporți în celelalte lumi.

— Deci ar trebui să construieşti o forjă în fiecare lume în care te stabileşti.

— Da, domnule.

— Am să-ți spun ce anume îi dă bătaie de cap chiar şi unui tâmpit ca mine, Jansson. Credeam că avem cu toții fier în sânge sau aşa ceva. Cum se face că pe ăla îl putem lua cu noi?

— În sânge, fierul este ataşat prin legături chimice de molecule organice. În interiorul hemoglobinei, câte o moleculă, separat. Moleculele de fier pot trece dincolo dacă se află în compuşi chimici ca aceştia, dar nu sub formă de metal. De pildă, rugina poate fi transportată, fiindcă este un compus de fier cu apă şi oxigen. Nu vă puteți transporta arma, domnule, cu excepția ruginii de pe țeavă.

— Sper că asta nu e vreo observație obscenă,

Jansson, spuse el fixând-o cu privirea.

— Nici prin gând nu mi-ar trece aşa ceva, domnule.

— Ştie cineva de ce stă aşa situaţia?

— Nu, domnule.

Urmărise discuţiile îndeaproape, cât de atent se pricepuse. Unii fizicieni precizaseră că nucleul atomului de fier era cel mai stabil din natură; fierul era rezultatul final al proceselor complicate de fuziune din inima soarelui. Poate că refuzul acestuia de a călători între lumi avea vreo legătură cu asta. Poate că *păşitul* între lumi era ceva similar cu efectul de tunel cuantic: un canal de transmisie, cu probabilitate redusă, între stări energetice. Având în vedere că fierul avea cel mai stabil nucleu atomic, îi lipsea poate energia pentru a evada din sursa sa energetică de pe Datum Earth… Sau poate că explicaţia era magnetismul. Sau altceva. Nimeni nu *ştia.*

Clichy, om pragmatic cum era, dădu doar din cap.

— Cel puţin cunoaştem regulile. Totuşi, e o lovitură cam nasoală pentru majoritatea americanilor să li se impună dintr-odată controlul armelor. Ce altceva? Nu există oameni în celelalte lumi, nu? Adică în afara celor care s-au scurs din a noastră.

— Aşa este, domnule. Cel puţin după câte se ştie la ora actuală. Nu s-au explorat sistematic nici măcar lumile cele mai apropiate până acum. N-

avem de unde să ştim ce se ascunde dincolo de următoarea culme. Însă au fost trimise câteva baloane de recunoaştere cu camere aeriene. Nici urmă de oameni în locurile vizibile.

— Bun. Deci există un lanț întreg de astfel de lumi, corect? În două direcții: spre Est şi spre Vest.

— Da, domnule. Trebuie doar *să păşeşti* din una în alta, ca şi cum ai traversa un coridor. Te poți îndrepta fie într-o direcție, fie în cealaltă, spre Est sau spre Vest, deşi acestea sunt doar nişte denumiri arbitrare. Nu corespund direcțiilor reale din lumea noastră.

— Nu există scurtături? Nu pot să mă teleportez direct în lumea cu numărul două milioane?

— Din câte se ştie, nu, domnule.

— Câte lumi din astea există? Una, două, nenumărate? Un milion, un miliard?

— Nici asta nu se ştie, domnule. Nici nu ştim cât de departe au *păşit* oamenii. Totul este… necontrolat, spuse ea, trasând un gest vag cu mâna prin aer.

— Şi fiecare din lumile astea este un întreg Pământ separat, aşa-i?

— Da, din câte ştim.

— Şi Soarele? Marte, Venus, Luna? Sunt aceleaşi ca ale noastre Vreau să zic…

— Fiecare Pământ vine cu propriul univers, domnule. Iar stelele sunt aceleaşi. Data este aceeaşi în toate lumile. Chiar şi momentul zilei. Astronomii au calculat asta cu ajutorul hărților

astronomice; şi-ar da seama dacă ar exista o decalare de un secol de exemplu.

— Hărți astronomice. Secole. Sfinte Sisoe! Ştii ceva, după-amiază trebuie să particip la o conferință prezidată de Guvernator, pe tema jurisdicției. Dacă săvârşeşti o infracțiune în Madison Vest 14, la dracu-n praznic, am sau nu autoritatea să te arestez?

Jansson dădu din cap. Nu la multă vreme după Ziua Marelui Pas, în timp ce unii dispăruseră pur şi simplu în sălbăticie, alți începuseră să ridice pretenții. Te instalai la casa ta, îți băteai numele în cui şi te pregăteai să-ți plantezi culturile şi să-ți creşti copiii pe ceea ce părea pământ virgin. Dar cine stăpânea ce, de fapt? Tu puteai face o revendicare, însă întrebarea era dacă statul avea de gând s-o accepte. Americile acestea paralele erau oare măcar teritorii ale Statelor Unite? Ei bine, acum administrați; decisese să ia atitudine.

Clichy spuse:

— Se zvoneşte că doamna preşedinte o să declare că toate Americile din toate lumile paralele *sunt* teritorii suverane ale Statelor Unite, în care se aplică legile Statelor Unite. Teritoriile lumilor Pământului Lung se află „sub egida guvernului federal" aceasta e formularea. Presupun că asta va simplifica lucrurile, Dacă prin „simplificare" înțelegi a avea un domeniu infinit de controlat. Suntem cu toții întinşi la maximum, toate agențiile. Armata este rechemată înapoi acasă din

zonele de război. Celor de la Siguranța Națională li se tot năzar noi şi noi posibile căi de atac ale teroriştilor, iar între timp corporațiile explorează pe şest celelalte lumi ca să vadă ce mai pot înhăța… Fir-ar a naibii de treabă! maică-mea mi-a zis că trebuia să fi rămas în Brooklyn.

Continuă, aplecându-se în față cu mâinile împreunate, foarte concentrat:

— Ascultă, agent Jansson, uite cum stă treaba. Am să-ți spun de ce te-am chemat aici. Oricare ar fi perspectiva legislativă, sarcina noastră rămâne aceea de a menține ordinea şi pacea în Madison. Şi, după cum se vede că ne este norocul, Madison e un soi de magnet pentru demenții de felul acesta.

— Ştiu, domnule…

Madison era în primul rând locul unde fusese creată tehnologia Stepperului, şi tocmai din acest motiv era firesc să fie un soi de nucleu. Dar Jansson, examinând rapoartele despre persoanele care veneau aici pentru a-şi începe lungile expediții în celelalte lumi, începuse să se întrebe dacă nu cumva mai era şi altceva care îi atrăgea la zona aceasta. Pentru cine ştie ce motiv, era mai uşor să *păşeşti* de aici. Poate că stabilitatea era ceva esențial pentru Pământul Lung. Poate că cele mai vechi şi mai stabile regiuni ale continentului erau locurile din care se *păşea* cel mai lesne – la fel cum fierul avea nucleul cel mai stabil. Iar Madison, poziționat în inima Americii de Nord, era unul dintre cele mai stabile puncte de pe planetă,

din punct de vedere geologic. Dacă avea să-l mai întâlnească din nou pe Joshua, avea de gând să-l întrebe asta.

— Aşadar, avem o provocare ieşită din comun. Tocmai de-asta am nevoie de tine, Jansson, spuse Clichy.

— Nu sunt nici pe departe expertă, domnule.

— Dar continui să-ți faci treaba normal, chiar şi în toiul rahatului ăstuia demn de *Zona Crepusculară.* Chiar şi în acea primă noapte, ți-ai păstrat sângele rece şi ai judecat limpede, te-ai concentrat pe prioritățile polițieneşti, în timp ce unii dintre preastimații tăi colegi se învredniceau să facă în pantaloni sau să-şi borască covrigeii. Vreau să preiei tu cârma în situația asta. Înțelegi? Vreau să investighezi atât incidentele izolate, cât şi tiparele care se ascund în spatele lor. Pramatiile alea o să descopere cu siguranță alte şi alte moduri de a folosi toată povestea asta împotriva noastră. Vreau să fii un soi de Mulder al meu, agent Jansson.

— Scully[1] ar fi mai potrivit, zâmbi ea.

— Cum o fi. Uite ce e, nu-ți promit nicio recompensă. Este o sarcină neconvențională. Contribuția ta va fi dificil de reliefat în fişa ta. Dar o să fac ce pot. S-ar putea să petreci mult timp departe de casă. Chiar singură. Viața ta privată…

---

[1] Agenții Mulder şi Scully, personajele principale ale serialului de televiziune *Dosarele X* (n. tr.).

— Am o pisică. Se descurcă şi singură, spuse ea ridicând din umeri.

Apăsă o tastă, iar ea îşi închipui că îi citeşte fişa personală.

— Douăzeci şi opt de ani.

— Douăzeci şi nouă, domnule.

— Născută în Minnesota. Părinții locuiesc încă acolo. Fără frați, fără copii. O căsnicie gay eşuată?

— La ora actuală sunt mai mult celibatară, domnule.

— Jansson, sincer să fiu, nici nu vreau să ştiu. Aşadar, întoarce-te pe Datum, revizuieşte-ți sarcinile cu sergentul tău, dumireşte-te ce-ți trebuie ca să te instalezi în secția asta şi în cea din Est 1… mă rog, arată-te şi tu ocupată, de ochii primarului.

— Da, domnule.

Una peste alta, privind înapoi, Jansson fusese mulțumită de întâlnire şi de noua ei misiune. Dedusese că tipii precum Clichy şi cei aflați la putere deasupra lui reacționau la acest fenomen extraordinar, această deschidere neaşteptată a Pământului Lung, atât de bine pe cât se putea aştepta. Ceea ce nu se putea spune şi despre celelalte țări de pe glob, după cum aflase de la ştiri şi din alte surse.

10

— Domnule prim-ministru, am putea să interzicem, pur şi simplu, *păşitul.* Este un risc de

securitate vădit!

— Geoffrey, am putea la fel de bine să interzicem respiratul. Până şi propria mea mamă a *păşit!*

— Dar populația îşi ia tălpăşița. Centrele metropolelor au ajuns oraşe-fantomă. Economia e la pământ. Trebuie să facem *ceva…*

Hermione redactă o minută plină de tact a convorbirii.

Hermione Dawes era foarte pricepută la redactat minute. Se mândrea cu această abilitate; era o artă să cearnă ce voiau să spună oamenii de ceea ce spuneau ei de fapt, iar ea exersase această artă în mod satisfăcător timp de aproape treizeci de ani, pentru diverşi conducători politici de toate orientările. Nu se măritase niciodată şi părea foarte împăcată cu asta, spunându-le amuzată colegelor ei secretare că inelul de aur pe care îl purta tot timpul pe deget juca rol de centură de castitate. Era demnă de încrederea pe care i-o acordau şefii, iar singurul ei defect minor pe care îl detectaseră aceştia era că deținea absolut toate piesele înregistrate de Bob Dylan, până la ultima.

Era convinsă că nimeni din oamenii cu care lucra nu o cunoştea cu adevărat. Nici măcar domnii care intrau prin efracție în apartamentul ei şi-l percheziționau, la intervale regulate, atunci când ştiau că se află la serviciu, întotdeauna cu mare atenție, schimbând fără îndoială câte un zâmbet scurt când puneau la loc cu grijă bucățica de lemn pe care o introducea în fiecare zi între uşa

de la intrare şi toc. Foarte asemănător cu propriul ei zâmbet când observa că striviseră cu picioarele lor mari şi de data aceasta fărâma de bezea pe care o lăsa întotdeauna pe covor, dincolo de uşa de la sufragerie, e fărâmă pe care ei n-o băgau niciodată de seamă.

Cum nu-şi dădea niciodată jos inelul de aur, doar ea şi bunul Dumnezeu ştiau că în interior fusese gravat, la un preț considerabil, un vers dintr-un cântec al lui Dylan numit „It's Alright Ma (I'm Only Bleeding)". În ultima vreme începuse să se întrebe dacă vreunul din băgăreții cu care lucra, inclusiv majoritatea miniştrilor, ar recunoaşte măcar de unde provine citatul.

Iar acum, la câțiva ani după Ziua Marelui Pas, în timp ce în biroul Ministerial avea loc cea mai recentă discuție panicardă, se întrebă dacă era prea bătrână ca să dobândească o slujbă la maeştri, ca s-o termine cu fraierii.

— Atunci ar trebui aprobate prin licență. Cutiile acelea: Stepperele. Din punctul de vedere al mirificei noastre economii, Pământul Lung e ca o țeavă spartă, însă penalizarea uzului cutiilor necesare pentru a-l accesa ne-ar aduce cel puțin un supliment de venit la buget!

— Haide, nu fi absurd, ripostă prim-ministrul, lăsându-se pe spate în scaun. Să fim serioşi! Nu putem interzice un lucru doar pentru că nu îl putem controla.

Ministrul responsabil cu sănătatea şi siguranța

tresări uimit.

— Nu văd de ce nu. Asta n-a constituit o piedică înainte.

Prim-ministrul bătu uşor cu pixul în masă.

— Centrele metropolelor se golesc văzând cu ochii. Economia se duce de râpă. Există, desigur, şi o parte bună: imigraţia nu mai constituie o problemă…

Râse, însă părea gata să se prăbuşească. Când îşi reluă cuvântul, lui Hermione i se păru că detectează o undă de disperare în glasul lui.

— Dumnezeu să ne ajute, domnilor! Băieţii de la ştiinţe mă informează că este posibil să existe mai multe versiuni ale Pământului decât întreaga populaţie a planetei. Dacă ne confruntăm cu *aşa ceva,* ce fel de strategii putem concepe?

Ajunge! Brusc, Hermione fu scuturată de această convingere imperativă: până aici!

În timp ce discuţia înainta greoaie, absurdă, zadarnică, Hermione, schiţând un zâmbet discret, scrise câteva rânduri impecabile în sistemul stenografie Pitman, aşează caietul în faţa ei, pe birou, şi, după o aprobare din cap a prim-ministrului, se ridică şi părăsi încăperea. Probabil nimeni altcineva nu observă că ieşise. Ajunsă afară, în Downing Street, *păşi* în Londra vecină, unde trecu fără probleme pe lângă puzderia de gărzi după ce le arătă ecusonul, fiind o figură familiară după atâţia ani.

Apoi *păşi* încă o dată. Şi încă o dată şi încă o

dată...

Mult mai târziu, când i se observă în sfârşit lipsa, una dintre celelalte secretare fu chemată să traducă mesajul scurt pe care îl redactase cu linii şi bucle delicate.

— Arată ca o poezie, domnule. Sau un vers dintr-un cântec. Ceva despre oamenii care critică ceea ce nu sunt în stare să înțeleagă, spuse ea ridicându-şi privirea către prim-ministru. Vă spune ceva, domnule? Domnule? Vă simțiți bine?

— Sunteți căsătorită, domnişoară...? îmi cer scuze, nu ştiu cum vă numiți...

— Caroline, domnule. Am un prieten; e băiat de nădejde, îndemânatic. Pot să vă chem un doctor, dacă doriți.

— Nu, nu. Problema e că suntem cu toții pe dinafară, Caroline. Ce farsă mai e şi treaba asta cu guvernarea! Ce naivitate să ne închipuim că am fost vreodată la cârma destinului! În locul tău, Caroline, m-aş mărita chiar acum cu băiatul acela de nădejde, dacă crezi că e omul potrivit, şi *aş pleca*, m-aş duce în altă lume. Oriunde altundeva, dar nu aici.

Se afundă în scaun şi închise ochii.

— Şi Dumnezeu să ajute Anglia şi pe noi toți!

Nu era sigură dacă adormise sau era treaz. Se strecură afară încet, cu băgare de seamă, luând şi caietul lui Hermione cu ea.

11

La o săptămână după întâlnirea ei cu Clichy, colegii o porecliseră pe Jansson „Baubau”.

Iar în luna care urmă, îşi făcuse o programare la Cămin, cum îi zicea Joshua. Era un complex de apartamente convertit în orfelinat, dărăpănat, finanțat prin Paragraful 8, aflat pe Allied Drive, într-una dintre cele mai rău-famate zone din Madison. Dar se vedea de la o poştă că locul era bine întreținut. Acolo se întâlni încă o dată, în linişte, cu Joshua Valienté, care avea paisprezece ani pe atunci. Făgăduise că Joshua nu va fi tratat ca o Problemă dacă avea să vorbească cu ea – garanta personal pentru asta ci mai degrabă ca un erou care putea da o mână de ajutor, ca Batman.

Astfel fusese împinsă pe făgaşul ei viața tânărului Joshua pentru câțiva ani de la Ziua Marelui Pas.

— Probabil ți se pare că a trecut multă vreme de atunci, observă Selena mieros, conducându-l pe Joshua mai adânc în măruntaiele complexului transterra.

El nu răspunse.

— Deci ai devenit erou. Ai purtat şi mantie? întrebă Selena.

Joshua nu suferea sarcasmul.

— Aveam o pelerină impermeabilă pentru zilele ploioase.

— Am glumit.

— Ştiu.

În faţa lor se deschise încă o uşă ameninţătoare, permiţându-le să mai traverseze un coridor.

— Locul ăsta face Fort Knox să pară o strecurătoare, nu-i aşa? spuse Selena încordată.

— Fort Knox *chiar este* o strecurătoare în ziua de azi, replică Joshua. Norocul lor că oamenii nu pot căra în braţe lingouri de aur.

— Era o simplă comparaţie, Joshua, pufni ea.

— Da. Ştiu.

Selena se opri. Pauza aceea pe care o făcuse în mijlocul răspunsului o irită cu atât mai mult cu cât ceea ce voia să exprime era pur şi simplu că toată treaba asta cu lumile multiple era, chiar şi acum, înfricoşătoare. Nu şi pentru Joshua, după câte se părea. Selena se sili să zâmbească.

— Te las aici, pentru moment. *Eu* nu am voie să mă apropii prea mult de Lobsang. Foarte puţini oameni au permisiunea asta. Ştiu că Lobsang doreşte să discute despre dificultăţile pe care le-ai întâmpinat în cadrul anchetei Congresului care examinează deznodământul mai vechii tale escapade în lumile îndepărtate ale Pământului Lung.

Aruncase, desigur, momeala la nimereală. Joshua bănuia că acesta era, de fapt, atuul cu care Lobsang îl avea la mână şi spera să-l recruteze.

Joshua nu răspunse, aşa că nu-i putu citi reacţia.

Îl conduse îndatoritoare în încăpere.

— Mă bucur că am avut plăcerea să te cunosc, Joshua.

— Îți doresc să obții nivelul de securitate pe care ți-l dorești, Selena.

Ea fixă cu privirea uşa care i se închidea în față. Era sigură că fața aceea impasibilă schițase un zâmbet.

Încăperea ascunsă în măruntaiele acestei fortărețe era decorată asemenea unei camere de lucru în stil edwardian, până la cele mai mici detalii, inclusiv focul care ardea în şemineu. Focul era însă fals, şi nici măcar absolut convingător, cel puțin nu pentru Joshua, care făcea focul în fiecare seară în sălbăticie. Dar pielea care îmbrăca fotoliul aşezat îmbietor lângă foc era cât se poate de reală.

— Bună ziua, Joshua, se auzi o voce prin aer. Îmi pare rău e nu mă poți vedea, dar de fapt, nu e mare lucru de văzut aici. Ş sunt încredințat că ar fi oricum o privelişte anostă.

Joshua se aşează pe scaun. Pentru un timp se lăsă o tăcere aproape amicală. Focul trosnea artificial lângă el. Îți dădeai seama de asta dacă ascultai cu atenție, deoarece anumite secvențe sonor se repetau la un interval regulat de patruzeci şi una de secunde.

Vocea lui Lobsang răsună catifelată:

— Ar fi trebuit să fiu mai atent la acest detaliu. Într-adevăr, mă refer la foc. O, nu-ți face griji,

Joshua, nu pot citi gândurile, ce puțin deocamdată. Aruncai câte o privire în direcția focului la câteva secunde şi ai tendința de a-ți mişca buzele atunci când numeri. E interesant că nimeni altcineva nu a remarcat acest mi neajuns cu focul. Dar, desigur, Joshua, *tu* ai observat. Tu priveşti atent, asculți şi analizezi, iar în interiorul craniului tău spațios creezi mici filmulețe cu toate posibilele urmări ale situației de față pe care le poți concepe. S-a spus la un moment dat despre un politician englez că, dacă îi dădeai un şut în fund, nu i se clintește nici măcar un muşchi pe față până nu decidea ce reacție să adopte Această vigilență a ta este una dintre calitățile care te fac util. Şi nu eşti nici temător de fel, nu-i aşa? Nu detectez niciun semn d frică la tine, absolut niciunul. Presupun că asta se datorează faptului că eşti singura persoană care a pătruns în această fortăreață convins că poate evada în orice clipă. De ce? Pentru că poți *păşi* fără un Stepper – a, da, sigur, ştiu asta. În plus, nici măcar nu a grețuri după aceea.

Joshua nu catadicsi să răspundă provocării.

— Selena mi-a transmis că ai avea să-mi spui ceva în legătură cu ancheta Congresului…?

— Aşa este, ceva legat de expediție. Ai dat de necaz atunci, nu-i aşa, Joshua?

— Uite ce e, suntem doar noi doi aici, corect? Deci, dacă te gândeşti puțin, nu există absolut niciun motiv pentru care să-mi *spui întruna cum*

mă numesc. Ştiu de ce o faci: crezi că astfel mă poți domina.

Acesta era un detaliu care îl iritase dintotdeauna pe Joshua.

— N-oi fi eu prea strălucit, Lobsang, dar nici nu e nevoie să fii strălucit ca să-ți dai seama care sunt regulile jocului!

Un răstimp nu se auzi decât trosnetul repetat al focului fals. Mai târziu, Joshua înțelese că pauzele din conversațiile cu Lobsang erau intenționate şi urmăreau obținerea unui anumit efect. La vitezele amețitoare cu care procesa informația, Lobsang ar fi putut răspunde la orice întrebare într-o fracțiune de secundă, care pentru el era simultan echivalentul unei contemplări de-o viață.

— Ştii, prietene, tu şi cu mine gândim la fel, spuse Lobsang.

— Hai să nu depăşim stadiul de „cunoştințe" deocamdată.

Lobsang râse.

— Desigur. Mă înclin în fața judecății tale. Sau, mai bine zis, plutesc în imaterialitatea mea spectrală în fața judecății tale. Dar aş dori să-ți devin prieten. Pentru că, în teorie, în orice situație imaginabilă, sunt convins că amândoi vrem să aflăm, mai mult decât orice, *care sunt regulile jocului.* Te consider un individ extrem de valoros. Eşti suficient de inteligent, Joshua, altminteri nu ai fi putut supraviețui atâta vreme singur pe Pământul Lung. Fără îndoială că sunt alții mai

deştepți decât tine, care se înghesuie prin universități, neizbutind să realizeze mare lucru. Însă inteligența trebuie să aibă două dimensiuni: atât profunzime, cât şi întindere. Anumite tipuri de inteligență tratează problemele cu lejeritate. Iar alte tipuri macină îndelung, neînchipuit de lent şi fin, precum morile lui Dumnezeu, iar atunci când dau un răspuns, acesta a fost cu siguranță şi testat. Aşa eşti şi tu, Joshua.

Lobsang râse din nou.

— Apropo, râsul meu nu este o înregistrare. Fiecare râset este un produs unic al momentului respectiv, în mod neîndoielnic diferit de orice alt râset al meu. Acesta a fost un râset doar pentru tine. Am fost şi eu om cândva, să ştii. Încă mai sunt. Joshua, haide să ne cunoaştem. Vreau să te ajut. Şi, desigur, vreau să mă ajuți şi tu pe mine. Nu-mi trece prin minte o persoană mai potrivită decât tine care să mă însoțească în expediția pe care o plănuiesc, care de altfel va necesita să *păşim* extrem de departe. Mă gândesc că te-ar tenta. Îți place să stai departe de lumea dezmățată, nu-i aşa, Joshua?

— Titlul lui Thomas Hardy era despre lumea dezlănțuită.

— A, da, sigur că aşa era. Dar e bine să fac din când în când câte o mică greşeală, ca să nu par atotştiutor.

Joshua începuse să-şi piardă răbdarea cu acest joc stângaci de seducție.

— Lobsang, cum ai de gând să mă ajuți *tu* pe mine?

— Ştiu că ceea ce s-a întâmplat în expediția congresională nu a fost din vina ta. Pot s-o dovedesc.

Acum am intrat în sfârşit în miezul problemei, se gândi Joshua.

— Maimuțoii! exclamă el.

— A, da, nişte maimuțoi, încuviință Lobsang, şi tot astfel i-ai descris şi în fața comisiei preliminare de anchetă. O specie necunoscută de primate semănând cu nişte babuini carnivori extrem de dezagreabili. Dar mă tem că Societatea Linneană nu va aproba denumirea ta. Maimuțoii!

— Nu eu i-am ucis pe oamenii ăia! Sigur, aşa e, mă descurc foarte bine şi fără oameni în jur. Dar nu aveam niciun *motiv* să omor pe nimeni. Ai citit raportul? Maimuț…

— Joshua, putem, te rog, să-i numim babuini? Arată mai bine pe hârtie.

Fusese o expediție plătită pentru Joshua, o slujbă aranjată de vechea lui prietenă, agenta Jansson.

— Tu ai crescut, iar eu am îmbătrânit, Joshua, îi spusese ea. Ți-am găsit o slujbă plătită de guvern. O să fii un soi de escortă şi ghid…

Era o deplasare oficială în lumile îndepărtate din Vest a unui grup din care făceau parte oameni de ştiință, avocați şi un Membru al Congresului, însoțiți de un pluton de soldați. Se sfârşise cu un

măcel.

Oamenii de ştiinţă colectaseră date. Avocaţi îi făcuseră fotografii Membrului Congresului în fiecare dintre lumi, ca un soi de revendicare vizuală a Americilor Pământului Lung, pentru a stabili în mod simbolic egida guvernului federal de pe Datum. Soldaţii se plângeau de calitatea mâncării şi de dureri de picioare.

Joshua acceptase cu plăcere să ajute grupul în schimbul remuneraţiei oferite, însă fusese suficient de grijuliu să se asigure că nu-şi va da în vileag capacitatea de a *păşi* fără Stepper şi fără efectele secundare de rigoare. Aşa că luase cu el o licoare – un amestec de lapte acru şi legume tocate – care să treacă drept vomă. În fond, cine avea să se uite îndeaproape?

Totul mersese strună. Traversaseră mii de Pământuri lamentându-se, ciorovăindu-se şi văicărindu-se, iar la fiecare *pas* Joshua simulase greţurile, stropindu-se cu înlocuitorul de vomă. Apoi urmase atacul ucigaş.

Sau cel puţin aceasta era versiunea lui referitoare la ce se întâmplase cu grupul. Problema era că nu existau martori care să-i ateste povestea, iar locul faptei se afla într-o lume mult prea îndepărtată pentru a putea trimite o echipă de investigaţie la faţa locului, cel puţin până la ora actuală.

— Creaturile alea afurisite chiar se pricepeau să plănuiască un atac! Pe *mine* m-au lăsat în pace

după ce am omorât două dintre ele, dar soldații au fost copleşiți, iar tipii cu ştiința nici măcar nu s-au putut apăra cât de cât.

— Şi cadavrele le-ai lăsat babuinilor?

— Să ştii că nu e chiar floare la ureche să sapi un mormânt cu o lopată de lemn într-o mână, ținând simultan un pistol de plastic în cealaltă mână. Am incendiat tabăra şi am şters-o de acolo.

— Părerea mea este că verdictul provizoriu al comisiei de anchetă a fost destul de injust față de tine. A lăsat loc de îndoială. Acum vreau să ştii că eu pot dovedi veridicitatea spuselor tale. Pot *dovedi* existența unui afloriment de rocă neagră la aproximativ un kilometru de tabără, lângă baltă, exact cum ai spus, în spatele căruia încă zace cadavrul specimenului alfa împuşcat de tine. Că tot veni vorba, roca era cărbune inferior.

— De unde ştii toate astea?

— Ți-am reconstituit paşii. Însemnările pe care le-ai restituit sunt foarte amănunțite. M-am dus înapoi acolo, Joshua.

— *Tu* te-ai dus *înapoi*? Când?

— Ieri.

— Ieri te-ai întors de acolo?

— M-am dus şi m-am întors tot ieri, clarifică Lobsang răbdător.

— Nu se poate! E imposibil să *păşeşti* atât de rapid.

— Asta crezi acum, Joshua. Însă vei vedea cum stau lucrurile la timpul potrivit. Ai încercat, ce-i

drept, să acoperi cadavrele cu pietre şi ai marcat mormintele, exact cum ai menționat la interogatoriu. Am adus cu mine fotografii – dovezi care confirmă declarațiile tale, înțelegi? De fapt, am reconstituit întregul episod. Am utilizat un detector de feromoni, am verificat unghiurile locului, poziția corpurilor. Am găsit toate gloanțele folosite. Şi am luat, bineînțeles, mostre de ADN. Am adus cu mine până şi craniul masculului alfa, precum şi glonțul care l-a ucis. Totul se potriveşte mărturiei tale. Niciunul dintre soldați nu a ripostat serios atacului maimuțoilor-babuini, nu-i aşa? Superbuinii sunt nişte maniaci, chiar şi după standardele lumii animale. Înfiorător de agresivi. Dar nu cred că ar fi atacat dacă una din gorile nu şi-ar fi luat nasul la purtare şi ar fi deschis focul.

Joshua se făcu mic de jenă.

— Dacă ai aflat toate astea, înseamnă că ştii şi că am făcut pe mine de frică în timpul confruntării.

— Şi ar trebui să te desconsider pentru asta? În regnul animal a fost dintotdeauna o mişcare înțeleaptă să scapi de încărcătură în caz de primejdie. Câmpurile de bătălie stau martore, ca de altfel, toate păsările cântătoare care săgetează văzduhul. Dar după aceea *te-ai întors* şi ai înjunghiat unul dintre superbuini în creier, i-ai alungat pe restul şi nu te-ai oprit până nu le-ai împuşcat şi ucis căpetenia. Te-ai întors, iar asta răscumpără multe.

Joshua căzu pe gânduri câteva clipe.

— Bun. Ai într-adevăr un as în mânecă. Îmi poți demonstra nevinovăția. Dar, în fond, de ce vrei să mă recrutezi?

— Am vorbit deja despre asta. Din acelaşi motiv pentru care Jansson te-a recomandat pentru expediția Congresmanului Popper. Ai sindromul Daniel Boone, Joshua, ceva foarte rar întâlnit. Nu ai nevoie de oameni. Îți plac, cel puțin unii dintre ei, însă nu devii anxios în absența lor. Iar asta va fi foarte util acolo unde ne ducem noi. Nu mă aştept să întâlnim prea mulți membri ai speciei umane odată ce pornim expediția. Sprijinul tău mi-ar fi de mare ajutor datorită acestei calități: eşti capabil să te concentrezi, neobişnuita izolare cu care trebuie să te confrunți pe Pământul Lung nu te neliniştește. Şi, aşa cum a observat de la bun început agenta Jansson, talentul tău unic de a *păşi,* capacitatea ta de a *păşi* fără Stepper şi mai ales rapiditatea cu care-ți revii după fiecare *pas,* vor fi de mare folos dacă e să intrăm în bucluc – iar asta se va întâmpla cu certitudine. În cazul în care accepți să mă însoțeşti, te aşteaptă recompense extrem de generoase, în funcție de preferințele tale personale. Printre acestea se numără şi un raport oficial referitor la masacrul cercetătorilor congresionali, care te exonerează complet şi care va fi înmânat autorităților în ziua plecării noastre.

— Sunt chiar atât de valoros?

Lobsang râse din nou.

— Ce este valoarea, Joshua? Ce mai înseamnă valoarea acum, când aurul e apreciat doar pentru strălucire, din moment ce fiecare poate avea propria lui mină de aur? Proprietatea? Legile fizice care guvernează Pământul Lung sunt de aşa natură încât fiecare dintre noi poate avea o lume întreagă numai a lui, dacă îşi doreşte asta. Aceasta este o nouă eră, Joshua, care va aduce cu sine valori noi, concepții noi despre ce înseamnă bogăția, iubirea, cooperarea, adevărul şi, mai presus de toate – chiar aşa, mai presus de toate – prietenia lui Lobsang. Ar trebui să mă asculți pe mine, Joshua Valienté. Mi-am propus să călătoresc până la capătul Pământului – nu, până la capătul Pământului Lung. Şi vreau să fac asta cu tine. Vrei să vii?

Joshua şedea în fotoliu privind în gol.

— Ştii că focul tău trosneşte acum absolut întâmplător?

— Da. A fost uşor de remediat. M-am gândit că o să te ajute să te simți mai în largul tău.

— Deci dacă vin cu tine, mă scapi de ancheta aia federală?

— Absolut. Îți garantez.

— Şi ce se întâmplă dacă aleg să nu merg cu tine?

— O să mă ocup oricum de problema cu ancheta. Consider e ai făcut tot ceea ce se putea face în circumstanțele date, iar pierderea

oamenilor acelora nu a fost în niciun caz vina ta. O să prezint comisiei probe în acest sens.

Joshua se ridică în picioare.

— Răspuns corect.

În noaptea aceea, la Cămin, Joshua se aşeză în faţa unui ecran şi citi despre Lobsang.

După câte se părea, sau cel puţin asta era convenţia general acceptată, Lobsang domicilia într-o unitate de stocare computerizată de înaltă viteză şi densitate de la MIT, aşadar în niciun caz în perimetrul transterra. Citind asta, Joshua avu certitudinea clară că orice s-ar fi aflat în acea cutie şmecheră la MIT, nu era Lobsang, nu *întregul* Lobsang. Dacă Lobsang ar fi fost inteligent, şi fără îndoială că era, s-ar fi distribuit *pretutindeni.* Măsură preventivă împotriva unui buton de închidere. Astfel s-ar afla într-o poziţie în care nu i-ar putea da nimeni ordine, nici măcar Douglas Black, partenerul său cu atâta influenţă. Iată pe cineva care cunoştea *într-adevăr* regulile, se gândi Joshua.

Tânărul stinse ecranul. Încă o regulă: maica Agnes credea cu religiozitate că orice ecran care rămânea pornit vreme îndelungată avea să explodeze mai devreme sau mai târziu. Se cufundă în liniştea încăperii şi se gândi.

Oare Lobsang era într-adevăr o fiinţă umană sau doar o inteligenţă artificială care imita umanitatea? Un emoticon, se gândi: o linie curbă

şi două puncte şi vezi un chip omenesc. Care erau condițiile minime ca să *vezi* o ființă umană? Ce trebuie spus, la ce trebuie râs? În fond, toți oamenii sunt făcuți din lut şi nimic altceva – metaforic vorbind, deşi Joshua nu se pricepea prea bine la metafore, considerându-le un soi de şmecherie. În plus, era evident că lui Lobsang îi venea destul de lesne să-i anticipeze gândurile lui Joshua, exact ca un om perspicace. Poate că singura diferență de o anumită însemnătate între o simulare foarte inteligentă şi un om în carne şi oase era sunetul pe care îl scoteau atunci când le trăgeai un pumn zdravăn.

Şi totuşi… până la capătul Pământului Lung?

Oare exista un capăt? Oamenii ziceau că Pământurile formau un cerc, pentru că Stepperul te ducea fie către Est, fie către Vest, şi toată lumea era încredințată că Estul trebuie neapărat să se întâlnească undeva cu Vestul! Dar nimeni *nu ştia.* Şi, în primul rând, nimeni nu ştia ce căutau acolo toate celelalte Pământuri. Poate venise momentul ca să încerce cineva să afle.

Joshua se uită la ultima cutie-Stepper pe care tocmai o terminase de construit, pentru care folosise un întrerupător dublu cumpărat de pe internet. Cutia roşu cu argintiu aşezată pe birou avea un aspect foarte profesionist, spre deosebire de primul lui Stepper, care avea un comutator luat de la servoscara pentru vârstnici a maicii Regina. Purtase tot timpul un Stepper la el din clipa în care

realizase că, de vreme ce nu ştia cum făcea ca să *păşească,* ar fi mai înțelept să ia tot timpul un Stepper la el *pentru orice eventualitate.* Un talent care apăruse într-un mod subit şi inexplicabil putea la fel de bine să dispară tot aşa. În plus, cutia îi oferea acoperire. Nu voia să iasă în evidență față de cei care *păşeau.*

Învârtind cutia în mână, Joshua se întrebă dacă Lobsang realizase care era partea cea mai interesantă în construirea unui Stepper. Era un mic detaliu bizar pe care îl observase în Ziua Marelui Pas, care era la mintea cocoşului când te gândeai, dar pe care nimeni nu părea să-l considere important. Joshua fusese întotdeauna convins că detaliile contează. Agenta Jansson observa astfel de detalii. Totul se reducea la respectarea instrucțiunilor. Un Stepper nu funcționa decât dacă îl construiai tu însuți sau cel puțin îl terminai de asamblat.

Bătu toba cu degetele pe carcasă. Avea de ales între a merge cu Lobsang sau nu. Joshua avea douăzeci şi opt de ani; nu trebuia să ceară permisiunea nimănui. Însă nu-şi putea scoate din minte blestemata aia de anchetă federală.

Şi îi plăcuse întotdeauna ideea de a fi de negăsit.

În ciuda promisiunilor lui Jansson de atunci, cu ani în urmă personajele negative fuseseră totuşi la un pas să pună mâna pe el în câteva ocazii. La scurt timp după Ziua Marelui Pas, avusese loc episodul acela neplăcut când nişte gealați cu

insigne dăduseră buzna în Cămin şi încercaseră să-l narcotizeze ca să-l ia cu ei, la maica Agnes îl pălise pe unul dintre ei cu un levier de schimba pneuri. Nici poliția nu întârziase să apară, inclusiv agenta Jansson apoi se implicase şi primarul, al cărui fiu era pasămite unul dintre puştii pe care îi ajutase Joshua în Ziua Marelui Pas, iar cu asta s încheiase toată povestea şi cele trei maşini negre neidentificate o şterseseră din oraş... După aceea se instituise regula ca oricine avea treabă cu Joshua trebuia să vorbească mai întâi cu agenta Jansson Nu Joshua era problema, spusese primarul, problema erau cri mele, evadările din închisori şi lipsa siguranței în lume. După cum se menționase în cadrul consiliului local, Joshua era poate puțin ciudat, însă era în acelaşi timp înzestrat cu un dar extraordinar şi, conform mărturiei agentei Jansson, fusese de mare ajutor poliției din Madison. Aceasta era poziția oficială.

Însă de multe ori asta nu era o consolare pentru Joshua, care detesta să fie *în centrul atenției,* precum şi faptul că un număr din ce în ce mai mare de oameni *ştiau că este diferit,* indiferent dacă î considerau o Problemă sau nu.

În ultimii ani, Joshua *păşise* singur, pătrunzând din ce în ce mai adânc în Pământul Lung, depăşind de mult lumile în care construise palisade, adolescent fiind, şi ajungând în lumi atât de îndepărtate, încât nu mai trebuia să se teamă de demenți, nici măcar de demenții cu insigne şi

mandate. Iar când se întâmplă totuşi să-i întâlnească, pur şi simplu *păşea* mai departe; până când terminau ei în sfârşit de vomitat, Joshua putea să fie deja la o sută de lumi distanță. Deşi uneori se întorcea ca să le înnoade şireturile în timp ce vărsau. Trebuia să se şi distreze cumva. Făcea expediții din ce în ce mai lungi şi din ce în ce mai departe. Le numea concedii. Un mod de a scăpa de mulțimi, precum şi de presiunea bizară pe care o simțea în cap atunci când se întorcea pe Pământul Datum sau chiar şi pe Pământurile Inferioare în ultima vreme. O presiune care îl împiedica să mai asculte Liniştea.

Aşadar, era ciudat. Însă maicile spuseseră că întreaga lume devenea din ce în ce mai ciudată. Maica Georgina îi spusese cam acelaşi lucru, cu accentul ei englezesc politicos:

— Joshua, se prea poate s-o fi luat-o doar puțin înaintea restului rasei umane. Îmi închipui că primul *Homo sapiens* s-a simțit exact ca tine când te uiți la noi, ceilalți, cu Stepperele şi vărsăturile noastre. Ca *Homo sapiens* care se întreba de ce oare tovarăşilor lui le ia atâta amar de vreme să lege două vorbe.

Dar Joshua nu era sigur că-i plăcea să fie diferit, chiar dacă asta implica o anumită superioritate.

Totuşi, îi plăcea de maica Georgina aproape la fel de mult ca de maica Agnes. Maica Georgina îi citea din Keats, Wordsworth şi Ralph Waldo Emerson. Maica Georgina studiase la Cambridge sau, cum îi

plăcea ei să spună:

— Nu la ăla din Massachusets, ci la Universitatea Cambridge, ştii tu, aia adevărată din Anglia.

Uneori Joshua îşi dădea seama că maicile care se ocupau de Cămin nu semănau deloc cu cele care apăreau la televizor. Când îi spusese asta maicii Georgina, ea răspunsese amuzată:

— Asta poate pentru că suntem întocmai ca tine, Joshua. Ne aflăm aici pentru că nu prea ne-am potrivit în altă parte.

Avea să-i fie dor de ele în călătoria cu Lobsang.

Decizia venise cumva de la sine.

12

La o săptămână după interviul lui la transterra, maica Agnes îl duse pe Joshua la Aeroportul Regional Dane County călare pe Harley-ul ei – o onoare rară. Avea să-şi aducă aminte mereu că, odată ajunşi la destinație, îi spusese că era cu siguranță voia lui Dumnezeu ca el să prindă avionul acela, fiindcă toate semafoarele întâlnite pe drum se schimbaseră în verde chiar înainte să fie nevoită să încetinească. (Asta în măsura în care maica Agnes chiar încetinea vreodată.) Joshua, pe de altă parte, bănuia că erau mai degrabă programele lui Lobsang la mijloc, decât mâna lui Dumnezeu.

Joshua păşise pe nenumărate Pământuri, însă de zburat nu mai zburase niciodată. Maica Agnes

cunoştea procedura, aşa că îl conduse până la biroul de check-in. De îndată ce îi introduse datele, funcționarul amuți brusc şi ridică receptorul, iar Joshua începu să înțeleagă ce înseamnă să fii prieten cu Lobsang, în timp ce era condus departe de cozile de pasageri, pe coridoare separate, cu deferența pe care ai adopta-o față de un demnitar dintr-o țară care deține arme nucleare şi o politică lejeră în ceea ce priveşte lansarea lor.

Fu poftit într-o încăpere cu un bar lung cât tejgheaua de burgeri din Disney World. Oricât de impresionant ar fi fost, Joshua nu obişnuia să bea prea des şi ar fi preferat de fapt un burger. Când îi menționă asta în glumă tânărului care se învârtea agitat în jurul lui, neştiind cu ce să-l mai servească, primi, după numai două minute, un burger perfect, atât de îndesat cu toate cele, încât nici nu ar fi simțit lipsa chiftelei. Joshua nu-l terminase de digerat, când tânărul reapăru şi-l conduse la avion.

Locul său era chiar în spatele cabinei, ascuns discret de ceilalți pasageri de o draperie de catifea. Nu îi ceruse nimeni paşaportul, pe care oricum nu îl avea la el. Nimeni nu se sinchisise să verifice dacă avea explozibile în pantofi. Şi, odată ce îşi luă locul în avion, nimeni nu îi mai adresă niciun cuvânt. Se uită în linişte la un buletin de ştiri.

La Chicago O'Hare fu condus departe de terminalul principal, la un alt avion, surprinzător

de mic. Înăuntru, ceea ce nu era îmbrăcat în piele era mochetat, iar ceea ce nu era nici îmbrăcat în piele, nici mochetat părea să fie eclipsat de strălucirea danturii impecabile a tinerei care, odată instalat la locul lui, îi aduse o coca-cola şi un telefon. Îşi îndesă micul bagaj de mână sub scaunul din față, unde îl putea vedea. Apoi deschise telefonul.

Lobsang sună imediat.

— Bine ai venit la bord, Joshua! Ai avut o călătorie plăcută până acum? Avionul e la dispoziția ta astăzi. În spatele tău vei găsi un dormitor, care, după cum mi s-a spus, este deosebit de confortabil. Şi nu te sfii să foloseşti cabina de duş.

— O să fie o călătorie lungă, să-nțeleg?

— O să ne întâlnim în Siberia, Joshua. Într-un loc unde operează pe şest Corporația Black. Ştii ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu e prea uşor de găsit.

Oare *ce* or învârti pe-acolo? se întrebă Joshua.

— Bun. Deci am menționat că e în Siberia, da?

Porniră motoarele.

— Apropo, ai un pilot în carne şi oase. Oamenilor le place, pare-se, să vadă la cârmă un corp în uniformă. Dar nu te nelinişti. De fapt şi de drept, *eu* sunt cârma.

Joshua se lăsă pe spate în scaunul luxos şi-şi adună gândurile. Îi trecu prin minte că Lobsang era plin de el, după cum ar fi spus maicile. Dar

poate că avea motivele lui. Joshua era acum închis în interiorul lui Lobsang ca într-un cocon, într-un fel. Pe Joshua nu îl pasionau computerele şi nici civilizaţia această interconectată electronic într-un mod aproape miraculos. În lumile Pământului Lung nu aveai semnal la mobil, aşa că până la urmă, singurul lucru care conta erai *tu* însuţi, ceea ce ştiai şi ceea ce puteai face. Cu ajutorul preţiosului său cuţit de sticlă dură putea supravieţui, indiferent de circumstanţe. Îi plăcea sentimentul. Poate avea să apară o anumită încordare între el şi Lobsang pe tema asta – sau cu partea din Lobsang care era alocată călătoriei.

Avionul decolă silenţios, făcând doar zgomotul pe care l-ar fi făcut maşina de cusut a maicii Agnes din camera alăturată. În cursul zborului, Joshua se uită la primul episod din *Star Wars,* sorbind gin tonic şi lăsându-se răpit de nostalgia copilăriei. Apoi făcu un duş – nu că ar fi avut nevoie – şi încercă patul uriaş. În urma lui intră domnişoara de mai devreme şi îl întrebă de câteva ori dacă mai dorea şi altceva, părând dezamăgită că nu ceruse decât un pahar de lapte cald.

Mai târziu, se trezi când stewardesa încerca să-i pună centura de siguranţă. O refuză; nu suporta să fie legat. Îl dojeni cu răceala cordială specifică meseriei, însă fu întreruptă de un telefon.

— Îmi cer scuze, domnule. Se pare că regulamentele de siguranţă au fost temporar suspendate.

Se aşteptase ca Siberia să fie o câmpie nesfârşită biciuită de vânturi puternice şi geroasă. Dar acum era vară. Avionul coborî către un peisaj de dealuri line acoperite de fire de iarbă de un verde-închis şi presărate din loc în loc cu pete de culoare: roşul, galbenul şi albastrul florilor de câmp şi al fluturilor.

Avionul aterizează pe nesimțite, sărutând parcă pista.

Sună telefonul.

— Bine ai venit în Locul Care Nu Există, Joshua. Sper că vei mai zbura pe viitor cu Compania Aeriană Care Nu Există. În şifonierul de lângă uşă vei găsi lenjeria termică şi echipamentul de care ai nevoie.

Roşu ca racul, Joshua refuză sugestia stewardesei de a-l ajuta să îmbrace lenjeria termică. Totuşi, acceptă oferta de a-l ajuta cu hainele voluminoase, deşi i se părea că-l fac să arate ca rotofeiul Pillsbury Doughboy, erau surprinzător de uşoare.

Coborî din avion şi se alătură unui grup de oameni îmbrăcați ca şi el. Joshua începu să transpire imediat în aerul călduț.

— Vest! îi strigă unul dintre ei lui Joshua cu un accent evident din Boston, rânjind, după care apăsă un buton de pe cutia ataşată la centură şi dispăru. O secundă mai târziu îi urmară, pe rând, şi colegii lui.

Joshua *păşi* spre Vest şi se pomeni în mijlocul unui peisaj similar, doar că în toiul unui viscol, aşa că înțelese de ce avea nevoie de echipamentul de iarnă. În apropiere se afla o mică baracă, iar bărbatul din Boston îl striga prin uşa întredeschisă. Arăta ca un popas pentru călători de felul celor care apăruseră ca ciupercile după ploaie în lumile Pământului Lung. Însă avea o funcție exclusiv utilitară – era un loc unde te puteai adăposti de vânt ca să vomiți în liniște înainte să *păşeşti* mai departe.

Bostonianul, cu greața citindu-i-se pe față, închise uşa în urma lui Joshua.

— Chiar tu eşti ăla, nu-i aşa? Te simți bine, să-nțeleg. Nici eu nu sunt foarte afectat, dar ceilalți… spuse el fluturând o mână prin aer.

Joshua se uită în partea cealaltă a barăcii, unde doi bărbați zăceau cu fața în jos pe marginea paturilor înguste, fiecare cu câte o găleată sub nas. Mirosul nu mai avea nevoie de explicații suplimentare.

— Uite ce e, dacă chiar te simți în regulă, ia-o înainte. Tu eşti VIP-ul aici. Nu e nevoie să stai după noi. Mai trebuie să faci încă trei *paşi* spre Vest. Sunt popasuri în toate lumile, dar presupun că nu o să ai nevoie de ele… E pe bune? Adică, vreau să zic: cum reuşeşti?

Joshua ridică din umeri.

— Habar n-am. E un dar, presupun.

Bostonianul deschise uşa.

— Hei, înainte să pleci, uite cum ne place să spunem prin părțile astea: pe locuri, la pas, *păşiți!*

După ce Joshua se sili vizibil să râdă, Bostonianul se scuză:

— Îți dai seama că nu avem parte de prea mulți musafiri pe aici. Mult noroc!

— Bine ați venit, domnule! îl salută ea cu un puternic accent rusesc. Cum vă place vremea pe la noi? în Siberia din lumea asta sunt cu două grade mai mult şi nimeni nu ştie de ce. Eu trebuie să aştept şi restul echipei, dar puteți urma drumul pavat cu cărămidă galbenă, spuse ea, arătându-i nişte bețe cu marcaje galbene. E puțin de mers până la şantier.

— Ce fel de şantier? Ce se construieşte?

— Credeți-mă, o să vă sară în ochi.

Şi într-adevăr, nu se putea să nu-ți sară în ochi. Hectare întregi de pădure de pin fuseseră defrişate, iar deasupra pământului golaş plutea ceva ce la prima vedere semăna cu o clădire suspendată Printre picăturile de ploaie reuşi să desluşească cablurile cu care era ancorată. Arăta ca o balenă uriaşă a văzduhului. Corpul parțial umflat confecționat din nişte fibre rezistente, pe care fusese aplicat în mai multe locuri simbolul transterra, era ataşat la o gondolă desprinsă parcă dintr-o fantezie art deco, un miraj cu mai multe punți, lemn lustruit, hublouri şi sticlă.

Un dirijabil!

În timp ce se holba absorbit, un alt muncitor

veni în grabă spre el, întinzându-i un telefon.

— Tu eşti Joshua? Sunt foarte încântat să te cunosc! spuse bărbatul cu un accent european, poate belgian. Urmează-mă! Să te ajut cu bagajul?

Joshua îşi trase rucsacul înapoi cu repeziciune.

— Scuze, scuze. Ține-ți bagajul, nu e absolut nicio problemă; regulile de securitate nu ți se aplică ție. Haide cu mine.

Joshua îl urmă pe pământul ud, până sub balonul amorf al dirijabilului. Gondola, având forma unei corăbii de lemn, era ancorată la o rampă de lansare construită probabil din oțel local. La baza scheletului metalic aştepta un lift rudimentar. Ghidul urcă precaut în cuşca deschisă şi, după ce Joshua făcu acelaşi lucru, apăsă un buton.

Dură foarte puțin să ajungă sub burta nacelei, după care se strecurară printr-un chepeng, adăpostindu-se de ploaie. Joshua se trezi într-un compartiment îngust, inundat de un miros puternic de lemn lustruit. Prin hublouri se zărea vremea neprietenoasă.

— Ce-aş mai pleca şi eu cu tine, băiete! spuse vesel muncitorul. M-aş duce văzând cu ochii oriunde m-ar purta nava asta – *noi* nu trebuie să ştim, desigur. Dacă ai ocazia, uită-te cum e făcută. Neferoasă, bineînțeles, cu schelet de aluminiu… În fine. Suntem cu toții mândri de ea. Drum bun şi bucură-te de călătorie!

Liftul începu să coboare cu el, în timp ce

chepengul se închise automat.

Vocea lui Lobsang răsună în aer:

— Încă o dată, bun venit la bord, Joshua! Ce vreme haină, nu-i aşa? Nu-ți face probleme, ne vom ridica sau, mai bine zis, ne vom îndepărta de ea cât ai clipi.

Se simți o smucitură şi podeaua se mişcă.

— Ne-am desprins de platformă. Am decolat deja?

— Nu ai fi fost adus aici dacă nu eram gata de plecare. Dedesubt probabil au şi început să strângă tabăra, iar locul acesta va suferi o versiune minoră a exploziei de la Tunguska.

— E o măsură de securitate, presupun.

— Sigur. Cât priveşte muncitorii, sunt un grup pestriț: ruşi, americani, europeni, chinezi. Nu sunt genul de oameni care să se aibă bine cu autoritățile. Sunt oameni inteligenți care au muncit la mulți stăpâni, aşa că sunt foarte folositori şi au o memorie admirabil de scurtă.

— Cine a furnizat avionul?

— Ah, ți-a plăcut să zbori cu Lear? E proprietatea unei companii de holding care îl închiriază din când în când unei vedete rock, care astă-seară nu mai poate de nervi că avionul nu-i stă la dispoziție, din cauza unei revizii generale. Dar va uita de asta imediat ce va afla că ultimul ei album a urcat două locuri în topuri față de poziția în care se afla aseară. Lung e brațul lui Lobsang. Acum că am pornit la drum…

O uşă interioară se deschise fără zgomot, conducând către un coridor cu pereții de lemn, luminat discret, la capătul căruia se găsea o uşă albastră.

— Bine ai venit pe *Mark Twain.* Te rog, simte-te ca acasă. Pe coridorul acesta vei găsi şase cabine identice, cu toate dotările necesare. Poți s-o alegi pe oricare doreşti. Îți poți da jos echipamentul de iarnă. În spatele uşii albastre se află, printre altele, un laborator, un atelier şi o fabrică. Pe fiecare punte se află câte o uşă albastră de acelaşi fel. Aş prefera să nu intri decât dacă te poftesc eu înăuntru. Ai întrebări?

Joshua se schimbă într-una din camere, aleasă la întâmplare apoi îşi începu explorările pe *Mark Twain.*

Balonul colosal, care se unduia sub forța de presurizare parțială era evident învelit la exterior cu o peliculă de celule fotovoltaice pentru furnizarea energiei. Aerostatul avea şi unități de propulsie ventilatoare mari, aparent fragile, care se puteau roti şi înclina Nacela avea un aspect la fel de luxos în interior ca şi la exterior Avea mai multe punți, fiecare cu mai multe cabine de clasa întâi o timonerie, o punte de observație, precum şi o bucătărie cu o cambuză la fel de bine dotată ca bucătăria unui restaurant de lux şi o sală atât de spațioasă, încât se putea transforma într-un restauram cu cincizeci de locuri sau chiar, în mod

extraordinar, într-un *cinematograf*. Iar pe fiecare punte se găsea câte o uşă albastră încuiată.

Gândindu-se mai bine, Joshua începu să înțeleagă avantajele de a *păşi* într-o navă – atâta vreme cât reuşeai să o faci într-adevăr să *păşească,* un fenomen pe care încă nu îl pricepea. Dacă *păşea,* rapid, te confruntai inevitabil cu anumite obstacole fizice.

Descoperise, chiar din prima noapte în care explorase Pământul Lung, că existau obstacole pe care pur şi simplu nu le puteai ocoli de pildă calota glaciară, pe alocuri înaltă de câțiva kilometri, care acoperea o mare parte a Americii de Nord în timpul unei ere glaciare. Aerostatul era o încercare de a depăşi această problemă: zbura deasupra unor piedici precum ghețarii sau inundațiile, înlemnind astfel o călătorie mult mai lină.

Întrebă, adresându-se aerului din încăpere:

— Dar era oare necesar fie chiar atât de grandioasă, Lobsang?

— Şi de ce să nu fie grandioasă, mă rog? În definitiv, nu ne putem ascunde. Vreau ca vasul meu de cercetare să fie asemenea navelor cu comori ale chinezilor, care îi făceau să înmărmurească pe localnicii indieni şi arabi în secolul al cincisprezecelea.

— Şi cum să nu rămâi înmărmurit? Şi nu are nici urmă de fier, presupun…?

— Mă tem că nu. Impermeabilitatea barierei realității față de fier continuă să fie un mister până

şi pentru oamenii de ştiinţă ai Corporaţiei Black. S-au avansat o grămadă de teorii, dar prea puţine rezultate empirice.

— Ştii, când mi-ai zis de călătoria asta, mă gândeam că eu o să trebuiască să te transport *pe tine*, într-o formă sau alta.

— A, în niciun caz. *Eu* sunt conectat la sistemele navei. Întregul dirijabil îmi serveşte, într-un fel, drept trup. *Eu* sunt cel care te va transporta *pe tine,* Joshua.

— Dar numai fiinţele vii *pot păşi…*

— Într-adevăr. Iar eu, ca şi tine, sunt o fiinţă vie!

Atunci Joshua înţelese. Nava *era* Lobsang sau cel puţin trupul lui; când Lobsang *păşea,* carcasa navei îl urma, exact aşa cum Joshua îşi „transporta" propriul trup şi propriile haine atunci când *păşea.* În modul acesta putea o aeronavă să *păşească.*

Lobsang era infatuat şi lăudăros.

— Evident că asta nu ar funcţiona dacă eu *nu* aş fi o fiinţă vie. Iar Aceasta este o dovadă în plus care îmi întăreşte afirmaţia că sunt o persoană în adevăratul sens al cuvântului, nu ţi se pare? Am testat deja tehnologia – ştii asta, după cum ţi-am spus – atunci când ţi-am reconstituit expediţia mai veche. Totul e foarte palpitant, nu-i aşa?

Joshua ajunse la nivelul inferior al gondolei şi se duse pe puntea de observaţie pe care o ochise mai devreme – o cupolă de sticlă blindată ce oferea o privelişte magnifică asupra Siberiei acestui

Pământ Inferior. Şantierul se întindea imens sub ei, cu construcții auxiliare care pătrundeau până în pădure, depozite de aprovizionare, dormitoare comune şi o pistă de aterizare.

Reflectând în continuare, Joshua îşi dădu seama ce lucru extraordinar reuşise să realizeze Lobsang – asta *dacă şi numai dacă* nava chiar avea să *păşească,* după cum i se făcuse reclamă. Nimeni nu găsise până acum o modalitate de a determina un *vehicul* să *păşească* între lumi aşa cum o făceau oamenii, iar asta împiedica dezvoltarea comerțului de orice fel pe Pământul Lung. În anumite zone din Estul Apropiat, şi chiar şi în Texas, existau lanțuri umane care cărau petrol cu găleata. Dacă Lobsang găsise într-adevăr o rezolvare, devenind el însuşi mijlocul de transport, ar fi fost un soi de pionier modern al căilor ferate. Avea să schimbe lumea; avea să schimbe toate lumile. Nu era de mirare că se punea atâta accent pe securitate. *Dacă* mergea. Întregul proces era, desigur, în stadiul experimental. Iar Joshua avea să parcurgă Pământul Lung în burta unei balene argintii.

— Serios? Te aştepți să-mi risc viața în chestia asta?

— Mai mult. Dacă „chestia” asta eşuează, mă aştept să mă aduci înapoi acasă.

— Eşti țicnit.

— Se prea poate. Dar avem un contract.

Una din uşile albastre se deschise şi Joshua

rămase uluit: în fața lui îşi făcuse apariția Lobsang în persoană, sau mai bine zis în unitate ambulantă.

— Bun venit din nou! M-am gândit să mă îmbrac la înălțimea ocaziei, pentru călătoria inaugurală.

Robotul avea înfățişarea unui bărbat zvelt, sportiv, trăsăturile unui star de cinema, o perucă de păr negru şi des, şi purta un costum negru. Arăta ca o copie de ceară după James Bond, iar mişcările şi, mai rău, zâmbetul nu îi diminuau cu nimic alura artificială.

Joshua se holbă, străduindu-se să-şi stăpânească râsul.

— Joshua?

— Scuze! încântat să te cunosc în persoană…

Puntea vibră din pricina accelerației motoarelor. În mod curios, Joshua se simțea ca un copil bucuros şi nerăbdător să pornească în călătorie.

— Ce crezi că o să găsim pe acolo, Lobsang? Cred că orice e posibil, dacă ajungem suficient de departe. Crezi că am putea să dăm peste dragoni?

— Părerea mea este că ne putem aştepta să întâlnim orice *ar putea* să existe în condițiile de pe planeta aceasta, în limitele legilor fizicii, luând, de asemenea, în calcul, faptul că planeta nu a fost dintotdeauna atât de calmă cum este acum. Toate creaturile de pe Pământ, au fost, de pildă, influențate de gravitație, în ceea ce priveşte morfologia şi dimensiunile. Aşa că mă îndoiesc că vom găsi reptile cu armură de solzi, care să poată

zbura şi scuipa flăcări.

— Sună cam anost.

— Cu toate acestea, nu aş fi o ființă umană în toată regula dacă nu aş admite un factor important, şi anume faptul că mă pot înşela complet. Iar *asta* ar fi foarte palpitant.

— Vom afla. În cazul în care chestia asta chiar poate *păşi*.

Chipul sintetic al lui Lobsang schiță un zâmbet.

— De fapt, *păşim* deja de aproximativ un minut.

Joshua se uită pe fereastră şi i se confirmară spusele lui Lobsang. Şantierul dispăruse. Probabil depăşiseră cele câteva lumi cunoscute din primii *paşi,* deşi cuvântul „cunoscute" era o exagerare ridicolă. Chiar şi lumile vecine cu Datum abia dacă fuseseră explorate; omenirea coloniza Pământul Lung în firicele subțiri desfăşurate de-a lungul lumilor. Cine ştie ce vietăți trăiau în inima codrului?... Iar el avea să se afunde, de bună seamă, mai adânc decât oricine altcineva în codrii aceia.

— Ce viteză prinde chestia asta?

— O să fii plăcut surprins, Joshua.

— Cu tehnologia asta o să schimbi lumea, Lobsang.

— Ooo, da, ştiu asta. Până acum Pământul Lung a fost cutreierat pe jos, ca în perioada medievală sau chiar mai rău, având în vedere că nu am putut folosi nici cai. Ca în epoca de piatră! Dar bineînțeles, chiar şi pe jos, oamenii au început să

circule încă din Ziua Marelui Pas, visând la un nou orizont, la comorile noilor lumi…

13

Monica Jansson înțelesese întotdeauna foarte bine că perspectiva comorilor era ceea ce-i atrăgea pe alde Jim Russo să-şi încerce norocul pe Pământul Lung, iar şi iar, luând uneori legea drept un obstacol neînsemnat în calea ambiției lor.

În prima ei vizită în Portage Est 3, la zece ani după Ziua Marelui Pas, Jansson avu nevoie de un răgaz de câteva minute, chiar şi după ce-i trecuseră simptomele specifice de greață, ca să se dumirească ce anume îi părea atât de familiar la locul acesta. Noul Portage avea ferăstraie mecanice masive, hornuri care scuipau fum, topitorii care răspândeau un miros de metal ars. Auzea strigătele muncitorilor, şuieratul coşurilor, bubuitul regulat al ciocanelor fierarilor. Parcă era o scenă ruptă dintr-o carte de aventuri pe care o citise cândva, în copilărie. Ah, dar în niciun roman pe care l-ar fi citit nu ar fi apărut echipe de muncitori care să ridice pe umeri bârne de zece metri, iar apoi să dispară brusc. Acum vedea însă cu ochii ei cum firma numită modest Compania de Comerț a Pământului Lung transforma un colț dintr-un Wisconsin paralel într-un parc de distracții cu tematică *steampunk.*

Şi iată că se apropia bărbatul care conducea operațiunile.

— Sergent Jansson? Vă mulțumesc că ați trecut pe aici să-mi vedeți mica afacere.

Jim Russo era mai scund decât ea. Purta un costum gri creponat, avea părul de un castaniu suspect de intens şi un zâmbet larg între nişte obraji care nu era exclus să fi avut parte de ceva ajutor cosmetic ca să rămână aşa fermi. Ştia că Russo avea patruzeci şi cinci de ani, dăduse faliment de trei ori până acum, însă de fiecare dată se redresase, iar de curând îşi ipotecase propria locuință pentru a obține un cheag inițial, pe care să-l investească în noua lui afacere inter-lumi.

— Nu e nevoie să-mi mulțumiți, domnule. Ştiți că avem datoria să investigăm când primim reclamații.

— Ah, sigur că da, mai multe văicăreli din partea angajaților. E la ordinea zilei.

Traversară terenul noroios, sperând în mod vădit să o impresioneze cu anvergura operațiunii desfăşurate aici.

— Deşi mai degrabă m-aş fi aşteptat la o vizită din partea poliției din Portage. Acela e departamentul local responsabil.

— Sediul dumneavoastră declarat este în Madison.

În plus, „Baubau” Jansson era solicitată pentru cazurile mai importante care aveau de-a face cu probleme pe Pământul Lung de pe întregul teritoriu statului Wisconsin.

Se opriră să se uite la un alt grup de muncitori

care ridicau un buştean uriaş dintr-o grămadă; şeful de echipă începu numărătoarea inversă – „trei, doi, unu“ – după care *păşiră* cu toții, cu o uşoară implozie.

— Vedeți şi dumneavoastră câtă treabă avem aici, sergent Jansson, spuse Russo. Am început de la zero, bineînțeles. Doar cu ce puteam aduce cu noi când *păşeam* şi fără niciun fel de unelte de fier. La început, turnătoriile erau o prioritate esențială, după ferăstraie. Acum avem o producție stabilă de fier şi oțel de bună calitate, iar în curând vom construi utilaje specializate cu care vom intra în pădurile astea ca un cuțit fierbinte în unt. Şi tot lemnul ăsta e transportat pe Datum, unde aşteaptă convoaie întregi de camioane.

O conduse către o cabană de buşteni deschisă, care servea drept un soi de magazie de prezentare.

— Ne extindem în multe alte domenii, nu doar materie prim Uitați-vă la asta, spuse el, arătându-i ceva ce aducea cu o armă automată cu o strălucire arămie. Nu conține nicio piesă din fier, e făcut special pentru noua piață a pionierilor. Ştiu că deschiderea Pământului Lung ne-a tras economia în jos, însă asta va fi doar pe termen scurt. Pierderea unui procent din mâna de lucru ieftin saturarea pieței cu anumite metale prețioase – toate astea vor trec Pe Pământul Datum, Statele Unite au ajuns de la stadiul de colon până la aselenizare doar în câteva secole. Nu există niciun motiv să nu se repete istoria pe mai multe

Pământuri. Eu, unul, sunt foarte entuziasmat. Trăim o nouă eră, sergent Jansson, iar cu produse bunuri de felul acesta intenționez să mă plasez în avangardă...

La fel sperau şi alte sute şi mii de întreprinzători aflați la ananghie după cum ştia Jansson. Iar majoritatea erau mai tineri decât Russo, mai inteligenți, nedoborâți încă de eşecuri anterioare – în cazul lui Russo acestea începând cu naiva tentativă de a extrage aur dintr-o versiune paralelă a Morii lui Sutter, ceea ce reprezenta aproape un tipar pentru neînțelegerea realităților economice ale noii ere.

— Domnule Russo, nu-i aşa că aveți o problemă cu menținerea unui echilibru satisfăcător între profitul pe care îl obțineți şi presiunea asupra angajaților dumneavoastră?

Zâmbi nestingherit, pregătit pentru întrebare.

— Nu construiesc piramide aici, sergent Jansson. Nu biciuiesc sclavi.

Dar nicio fundație filantropică nu conducea, Jansson era convinsă de asta. Muncitorii, majoritatea tineri şi neşcoliți, de cel mai multe ori nu aveau habar de mersul lucrurilor pe Pământul Lung înainte să vină să lucreze în locuri ca acesta. De îndată e realizau că ar putea să-şi folosească resursele ca să construiască ceva pentru ei, tindeau să facă valuri ca să se alăture vreunei dintre noile Companii şi să străbată de-a curmezişul lumile pentru a înființa colonii. Alții,

pricepând în sfârşit că exista o infinitate de lumi care nu erau proprietatea unora ca Jim Russo, plecau pur și simplu mai departe, în întinderile necuprinse. Unii oameni pur şi simplu mergeau şi tot mergeau, supraviețuind cu ce le ofere natura. Numiseră acest tip de comportament Sindromul Pământului Lung. Tocmai din direcția aceea veneau reclamațiile împotriva lui Russo. Ziceau că le impunea angajaților contracte severe pentru a-i împiedica să fugă, iar dacă încălcau totuşi condițiile, trimitea nişte zdrahoni după ei ca să le dea o lecție.

Jansson avu brusc intuiția că acest om avea să eşueze din nou, ca mai înainte. Iar când îşi va da seama că falimentul îi suflă din nou în ceafă, va deveni din ce în ce mai zgârcit.

— Domnule Russo, trebuie să analizăm în detaliu reclamațiile împotriva dumneavoastră. Putem discuta undeva în particular?

— Sigur…

Jansson ştia că pe toate Pământurile învecinate, în lumi care deveneau peste noapte ateliere de exploatare a angajaților, oamenii visau la o scăpare, la libertate. Aşteptându-şi cafeaua, Jansson zări un fluturaş în teancul de corespondență adresată lui Russo – doar o pagină imprimată prost pe hârtie ieftină – ce anunța formarea încă unei Companii care avea să pornească o expediție spre Vest. Vise despre noua frontieră, chiar şi aici, în biroul acestui

neînsemnat om de afaceri. Apropiindu-se acum de patruzeci de ani, Jansson se întreba uneori dacă nu cumva ar fi mai bine să-şi pună coada pe spinare şi să lase în urmă Pământul Datum şi Pământurile Inferioare, care deveneau din ce în ce mai sumbre.

14

Vise despre Pământul Lung. Vise despre noua frontieră. Da, la zece ani după Ziua Marelui Pas, Jack înțelesese în sfârşit. Fuseseră și visele soției sale, iar Jack se temuse că aveau să-i dezbine familia.

1 ianuarie. Madison Vest 5. Am venit să petrecem Revelionul la o cabană aici, după ce am petrecut ~~Căciunu~~ Crăciunul acasă, dar va trebui să ne ~~întuarcem~~ întoarcem pe Datum când începe şcoala.

Pe mine mă cheamă Helen Green. Am ~~unşpe~~ unsprezece ani. Mama (Dr Tilda Lang Green) zice că ar trebui să țin un ~~jornal~~ ~~jiurnal~~ jurnal în ~~agienda~~ agenda aceasta, care a fost ~~cadu~~ cadou de Crăciun de la mătuşa Meryl pentru că ~~sar~~ s-ar putea să nu fie nimic electric electronic chestia asta nare verificare automata o i-au RAZNAAA!…

Jack Green întoarse cu grijă paginile jurnalului fiicei sale Arăta ca o carte groasă, copertată, cu hârtie grunțuroasă care s producea aici, în Vest 5. Era o după-amiază însorită de duminică și era

singur în camera lui Helen, care plecase să joace softball în Park Zone Patru. Şi Katie era plecată – nu ştia exact unde. Iar Tilda era jos şi stătea de vorbă cu un grup de prieteni şi colegi pe care reuşise cumva să-i convingă să formeze o Companie pentru o expediție spre Vest.

— …imperiile se ridică şi se prăbuşesc. Uitați-vă la Turcia. Cândva a fost un imperiu măreț, iar acum nici nu-ți vine a crede în ce stadiu a ajuns…

— …Dacă faci parte din clasa mijlocie, te uiți în stânga şi vezi activişti care subminează valorile americane, te uiți în dreapta şi vezi cum comerțul liber ne-a exportat locurile de muncă…

— …noi am crezut în America. Acum se pare că ne-am înnămolit în mediocritate, în timp ce chinezii ne-au luat-o înainte în pas alergător…

Vocea Tildei:

— Sintagma de „Destin manifest” este, evident, suspectă din punct de vedere istoric. Însă nu poate fi negată importanța experienței frontierei pentru crearea conştiinței americane. Ei bine, acum frontiera se deschide încă o dată, pentru generația noastră şi, cine ştie? poate pentru nenumărate generații care vor urma…

Vocile grupului se amestecară, devenind un murmur nedesluşit, iar Jack simți o aromă puternică. Era timpul pentru cafea şi fursecuri.

Îşi întoarse din nou atenția către jurnal. În sfârşit, ajunse la un pasaj în care apărea fiul lui.

Citi mai departe, ignorând greşelile şi tăieturile.

23 martie. Ne-am mutat în noua noastră casă din Madison Vest 5.

O să fie distractiv aici vara. Tata şi mama fac cu rândul, trebuie să st întoarcă pe Datum să muncească pentru bani. Şi iar a trebuit şi-l lăsăm pe Rod cu mătuşa Meryl, pentru că e phobic (a vrut să spună fobie, un non-stepper – Jack se împiedică de greşeala ei) *şi nu poate păşi e trist am plâns de data asta când am plecat, dar Rod n-a plâns, sau poate a plâns după ce am păşit noi. O să-i scriu vara şi o să mă întorc să-l văd. ESTE TRIST fiindcă e distractiv aici vara, iar Rod nu poate veni…*

— Ț-ț-ț! Asta e personal, auzi el vocea soției.

Se întoarse către ea cu o mină vinovată.

— Ştiu, ştiu. Dar trecem prin nişte schimbări atât de mari. Simt nevoia să aflu ce se petrece în căpşoarele lor. Deocamdată cred că asta e mai important decât intimitatea lor.

— Asta e părerea ta, spuse ea ridicând din umeri.

Îi adusese o ceaşcă de cafea plină-ochi. Se întoarse spre fereastra înaltă, de unde aveau o privelişte frumoasă şi care era cea mai bună din casă, confecționată din sticla cu cele mai puține imperfecțiuni pe care o găsiseră la producătorii locali. Priviră afară la Madison Vest 5, peste care

începuseră să se lase umbrele după-amiezii. Părul ei blond-roşcat, uşor încărunțit, era tuns scurt iar linia delicată a gâtului i se contura în lumina ferestrei.

— Ce zi frumoasă, spuse ea.

— Într-un loc frumos…

— Da. Aproape perfect.

Aproape perfect. În spatele acestor cuvinte se ascundea o capcană. Madison Vest 5 se suprapunea lejer cam peste acelaşi peisaj dominat de fratele său mai în vârstă de pe Datum. Însă acesta era un loc elegant, luminos, plin de spații libere, care găzduia doar e tracțiune din populația adevăratului Madison. Dar asta nu însemna că nu existau şi multe clădiri masive. Stilurile arhitectonice predominante pe Pământurile Inferioare din Est şi din Vest aveau un astfel de caracter masiv. Materia primă se obținea la prețuri de nimic în lumile virgine, ceea ce făcea ca edificiile şi obiectele de mobilier să aibă adesea un aspect greoi. Primăria avea, de pildă, nişte ziduri groase ca de catedrală, iar grinzile erau tăiate cu laserul din trunchiuri întregi. Dar, pe de altă parte, existau şi o grămadă de electronice şi tot felul de dispozitive deştepte, foarte uşoare, lesne de importat de pe Datum. Micile cabane din lemn ale pionierilor, cu vopsea fotovoltaică pe acoperiş, constituiau, aşadar, o privelişte des întâlnită.

Însă nu puteai uita nicio clipă că nu te aflai pe Pământ, sau cel puțin nu pe Datum. La periferie,

oraşul era prevăzut cu un sistem bine pus la punct de garduri şi şanțuri, menite să stea în calea sălbăticiunilor mai exotice. Migrația unei turme de mamuți columbieni pricinuise la un moment dat o operațiune de evacuare urgentă a zonelor suburbane.

În primii ani după Ziua Marelui Pas, multe cupluri ca Jack şi Tilda Green, cu cariere, copii şi economii în bancă începuseră să se orienteze către noile lumi cu intenția de a cumpăra încă o proprietate, un loc unde să zburde copiii lor. Au descoperit rapid că Madison Vest 1 era mult prea tributar Pământului Datum, înțesat cum era de anexe ale caselor şi clădirilor de birouri, construite în grabă. Inițial, familia Green închiriase o cabană mică în Vest 2. Dar în curând se văzură înconjurați de o atmosferă de parc de distracții. Mult prea organizat şi prea aproape de casă. Iar terenul îi aparținea deja altcuiva.

Însă descoperiseră apoi proiectul de dezvoltare pentru Madison Vest 5, care pornea de la zero, cu tehnologie avansată, ecologic, propunându-şi să fie altceva decât un simplu oraş. Plini de entuziasm amândoi, investiseră în asta o bună bucată din economiile lor, implicându-se încă de la început. Jack şi Tilda contribuiseră foarte mult la perfecționarea proiectului, el ca programator, îmbunătățind sistemele informaționale ale oraşului, iar ea ca profesor de istoria culturii, concepând noi modele de guvernare locală şi

adunări comunitare. Din nefericire, nu le ajungeau resursele de aici, astfel că fură nevoiți să-şi păstreze slujbele de pe Datum.

— Acesta e oraşul nostru. Dar e doar „aproape perfect”? spuse el.

— Îhî! Trăim într-un vis, dar e visul altcuiva. Vreau *propriul meu* vis.

— Dar băiatul nostru, care e fobie…

— Nu folosi cuvântul ăla.

— Păi, ăsta e cuvântul folosit de toți, Tilda. *El* nu o să poată face parte din acel vis.

Ea luă o înghițitură de cafea.

— Trebuie să avem în vedere ce e mai bine pentru toți. Inclusiv pentru Katie şi Helen, nu doar pentru Rod – nu ne putem lăsa descurajați de asta. E o ocazie unică, Jack. La ora actuală, conform prevederilor noilor Legi ale Proprietății, statul dă practic pe gratis terenul din Americile Pământului Lung. E o fereastră care nu o să rămână deschisă veşnic.

— Totul e ideologie, mormăi Jack.

Noua Frontieră: acesta era sloganul, împrumutat dintr-un vechi discurs electoral al lui John F. Kennedy. Guvernul federal îi încuraja pe americani să emigreze în noile lumi, şi chiar şi alte naționalități, singura condiție fiind aceea ca, aflat sub egida americană, să respecți legile americane şi să plăteşti taxe americane: astfel, *erai* american.

— Guvernul federal nu vrea decât să se asigure că ajungem noi primii acolo să colonizăm toate

versiunile Statelor Unite, să nu cumva să ne-o ia altcineva înainte.

— Nu e nimic în neregulă cu asta. O motivație de aceeaşi natură a impulsionat expansiunea spre vest în secolul al nouăsprezecelea. De altfel, este un amănunt interesant din punct de vedere intelectual faptul că majoritatea americanilor aleg să se îndrepte spre *Vest,* deşi aceasta nu este decât o etichetă întâmplătoare, care nu are nicio legătură cu vestul geografic. De asemenea, am auzit că majoritatea emigranților chinezi aleg *Estul…*

— Doamne, numai călătoria în sine durează luni în şir. Şi toate astea pentru şansa de a ne târî copiii în mijlocul sălbăticiei, departe de civilizație. Şi la ce e bun un programator acolo? Sau un profesor de istoria culturii, dacă e să ne gândim mai bine.

Ea îi zâmbi galeş. Începuse să-l scoată din sărite: îşi dădea seama că nu-l lua în serios absolut deloc.

— O să învățăm tot ce va fi nevoie, spuse ea, punând ceaşca jos și încolăcindu-şi brațele în jurul lui. Cred că trebuie să facem asta, Jack. E şansa noastră. A generației noastre. E şansa copiilor noştri.

Copiii noştri, se gândi el. Toți, în afară de bietul Rod. Până şi soția lui, una dintre cele mai inteligente persoane pe care le cunoscuse vreodată, avea capul împuiat de idealism şi îşi făcea tot felul de iluzii pentru viitorul Americii şi al

omenirii, plănuind în acelaşi timp să-şi abandoneze propriul fiu. Îşi atinse obrazul de părul ei încărunțit şi se întrebă dacă va putea s-o înțeleagă vreodată.

15

Vise despre Pământul Lung, pe tot cuprinsul lumii vechi. Unele vise erau noi, însă în acelaşi timp, incredibil de vechi…

Tovarăşii stăteau jos, lângă maşină, în mijlocul sălbăticiei, beau bere şi se gândeau la lumea în schimbare şi la cutiile de *păşit* pe care le construiseră, care acum zăceau pe nisipul roşiatic. Deasupra lor, cerul Australiei Centrale era atât de înțesat de stele, încât parcă făceau cu rândul să licărească.

După un răstimp, unul dintre ei spuse posomorât:

— Cine ştie ce i-a scos mațele lui Jimbo şi l-a lăsat să arate ca o canoe scobită. Ştiți, nu? Nu-i de glumă! S-a dus şi un polițai! *Ala* s-a ales cu fața halită!

Billy, care nu scotea de obicei nicio vorbuliță până nu o pritocea îndelung, cam la o săptămână, aşa, spuse:

— Se întâmplă chestii ca în Vremea Viselor, frate, ca înainte să vină strămoşii noştri aici. Nu mai ştii ce ne-a zis atunci tipul ăla, omul de ştiință? Au săpat şi au dat de oase de animale uriaşe peste tot, cât de mari poți să-ți închipui!

Hrană mare şi lentă, dar cu dinți mari de tot. Toate lumile astea noi sub acelaşi cer! Şi nici țipenie de om nicăieri, aşa-i? Ca lumea asta înainte să fie făcută varză! Gândiți-vă numai ce-am putea să facem dacă am ajunge acolo!

Cineva aflat de partea cealaltă a focului spuse:

— Da, frate, am putea să le facem pe toate varză. Da' mie-mi place cum îmi stă cu fața la locul ei!

Râsete. Însă Albert spuse:

— Ştiți ce s-a întâmplat? Strămoşii noştri i-au omorât ai dracu' pe toți şi i-au păpat. I-au şters de pe fața pământului şi ne-a rămas doar ce ştim. Dar nu-i musai să facem şi noi asta, nu? Oamenii zic că lumile alea sunt exact ca asta, doar că fără bărbați, fără femei, fără polițai, fără oraşe, fără arme, doar pământ şi iar pământ. Balta de aici e şi balta de acolo şi toate stau bine mersi şi ne aşteaptă pe noi!

— Nu-i chiar aşa. Balta e o juma' de milă *mai încolo.*

— Tot cam pe-acolo, ştii ce vreau să zic. De ce nu încercăm şi noi, fraților?

— Da, dar asta e țara *noastră.* Asta de-aici.

Albert se aplecă înainte cu o scânteie în ochi.

— Da, dar ştii ceva? *Şi celelalte sunt tot ale noastre! Toate!* I-am auzit pe tipii ăia savanți vorbind. Fiecare bolovan, fiecare pietricică, tot. Chiar aşa!

Dimineața, micul grup, suferind de o uşoară

mahmureală dădu cu banul ca să decidă cine o să încerce primul.

Billy se întoarse o jumătate de oră mai târziu, vomând straşnic, ieşit ca din pământ. L-au ajutat să se ridice, i-au dat apă şi au aşteptat. Deschise ochii şi spuse:

— E pe bune, dar plouă cu găleata acolo, fraților!

Se uitară unii la alții.

Cineva spuse:

— Da, bine, dar cum rămâne cu toate lighioanele de care an auzit, alea de demult? Canguri cu colți! Mari de tot! Lighioane uriaşe cu gheare!

Tăcere. Apoi Albert spuse:

— Păi, noi nu suntem la fel de tari ca strămoşii noştri? Ei au scăpat de pacoste! Ce, noi nu suntem în stare?

Ceilalți şovăiră.

În cele din urmă, Albert spuse:

— Uitați cum stă treaba, mâine *eu plec* de tot. Cine-i cu mine? Ne-aşteaptă totul acolo, fraților. A stat acolo şi ne-a aşteptat de la bun început…

Până la apusul zilei următoare drumurile cântecelor începuseră să se lărgească, pe măsură ce „niciodată” devenea „vreodată”. Totuşi, băieții se mai întorceau din când în când pentru câte o bere.

După o vreme începură să apară oraşe, unele neobişnuite, ce-i drept; noi moduri de viață; trecutul se împreuna cu prezentul, iar vechile

obiceiuri se împleteau pe nesimțite cu cele noi. Şi mâncarea era bună.

După încă o vreme sondajele arătau că aborigenii australieni erau grupul etnic care părăsise definitiv Pământul Datum în cea mai mare proporție de pe planetă.

16

Fragmente din Jurnalul lui Helen Green, corectate ~~poililteos~~ politicos de Tata, zis şi Dl J. Green:

Aceasta este povestea
drumului familiei Green
prin Pământul Lung
spre noua noastră casă.

11 februarie 2026. Am mers cu elicopterul, ura! O să începem drumul din Richmond Vest 10, adică din Richmond ~~Virgina~~ Virginia, pentru că trebuie să începi călătoria de la sud de toată gheața din lumile din Era Glaciară, şi ne-am întors pe Datum şi am luat elicopterul spre Richmond!! Dar a trebuit să ne luăm adio de la Rod la aeroportul din Chicago, iar asta a fost tare trist…

Jack Green fusese întotdeauna nevoit să călătorească foarte mult datorită meseriei lui de programator, dar în ultimii ani călătoriile deveniseră mult mai interesante. Toată lumea făcuse lungi călătorii geografice pe Datum, cu

rețelele lui complicate de transport. Un Stepper te putea duce la o mie de lumi distanță, dar nu te clintea nici cu un centimetru în spațiu. Aşa că transporturile deveniseră unul dintre puținele domenii înfloritoare ale economiei post-Marele Pas aflate în derivă. Datum începea, în fond, să devină intersecția unde se întâlneau toate drumurile Pământului Lung.

Aşadar, nu ştiai niciodată cu cine te-ai putea întâlni în gara următoare. Erau oameni de toate felurile: pionieri care se întorseseră să-şi cumpere un nou set de unelte de bronz şi să-şi repare dinții; hipioți hi-tech, făcând troc cu brânză de capră pentru alifie împotriva mastitei; o dată văzuse o femeie îmbrăcată ca Pocahontas, ținând în brațe fericită o rochie albă de mireasă înfăşurată într-o folie de celofan; oameni care îmbrățişaseră noi moduri de viață, toți împreună, de-a valma, pe Datum, cel puțin pe durata călătoriei lor.

Aşa că pentru această ultimă călătorie, spre Richmond, Jack şi Tilda se hotărâseră să le facă o surpriză fetelor şi să ia elicopterul. Pe viitor aveau să meargă – cine ştie – în care cu boi şi pirogi; de ce să nu se bucure de puțină tehnologie avansată, atât cât mai puteau?

În plus, le luase gândul de la scena neplăcută de la heliport, când şi-au luat rămas-bun de la Rod. Meryl, sora Tildei, era dispusă să ia băiatul în grijă, dar nu se obosi să-şi ascundă dezaprobarea pentru separarea familiei. Iar Rod, care avea doar

treisprezece ani, era lipsit de orice expresie. Jack bănui că se simțiseră cu toții uşurați în momentul în care elicopterul se ridică în sfârşit; îi văzu fața mică îndreptată în sus şi părul blond-roşcat, tuns scurt, care semăna atât de mult cu al mamei lui. Îşi începuseră călătoria, iar fetele scoteau chiote de bucurie.

Richmond Vest 10 îşi câştiga existența ca punctul de pornire al expedițiilor către versiunile estice ale Statelor Unite. Tot de aici pornea şi Compania Tildei. Jack habar nu avea la ce să se aştepte.

Se trezi în mijlocul unei străzi nepavate, înconjurat de case construite din buşteni masivi, şindrilă şi chiar şi bulgări de țărână. Firmele scrise de mână îl informau că printre clădirile de pe strada principală se găseau biserici, bănci, hanuri, hoteluri, magazine alimentare, magazine de haine şi alte lucruri esențiale pentru expedițiile care începeau aici. Pe stâlpi şi acoperişuri flutura drapelul Statelor Unite, iar din loc în loc se zărea şi câte un steag al Confederației. Peste tot forfoteau oameni, unii, cei nou-veniți, curați, îmbrăcați în materiale sintetice în culori țipătoare, asemenea familiei Green, însă cei mai mulți purtau haine uzate, în „stil de frontieră”: geci şi pantaloni peticiți şi răspeticiți, chiar şi haine şi pelerine din piele confecționate manual. Totul părea să imite epoca apusă în care Datum

Richmond fusese un centru pentru comerțul cu blănuri, piei netăbăcite şi tutun, la marginea unui continent pustiu.

Arăta ca un platou de filmare unde se turna un western vechi. Jack se simțea complet buimăcit. Se frecă pe burtă, încercând să scape de greața post-*păşit.*

Hanul Prairie Marble Inn îşi datora numele materialului din care era construit – „marmură de prerie": chirpici susținut de un schelet de lemn. Era un loc întunecos, umed şi rece, dar foarte spațios şi foarte aglomerat. Femeia de la recepție îi anunță că restul grupului se adunase în „salonul de bal" – un hambar cu mobilă din lemn nefinisat şi un covor împletit. Încăperea era ticsită: erau în jur de o sută de oameni, majoritatea adulți, şi câțiva copii. Un bărbat cu o coamă blond-cenuşie impresionantă vorbea tare, ținând o cuvântare despre necesitatea de a lucra în schimburi. Unii se întoarseră prudenți către nou-sosiți, schițând un zâmbet.

Tilda le zâmbi înapoi.

— Cu majoritatea am vorbit online, când am organizat totul. Nu i-am cunoscut în persoană până acum…

Aceştia, gândi Jack, ar putea fi oamenii cu care avea să-şi petreacă restul vieții. Nişte necunoscuți. Jack lăsase totul în seama Tildei, însă înțelese că aveai nevoie de o anume pricepere pentru a aduna o Companie care să se preteze unei expediții. Aveai

nevoie de căpitani profesionişti care să conducă grupul, precum şi de cercetaşi, călăuze, hamali; toți aceştia erau destul de uşor de găsit şi de tocmit. Însă grosul grupului era reprezentat de oamenii care aveau să ridice o aşezare împreună, la o sută de mii de lumi depărtare. Aveai nevoie de oameni cu meserii complementare: croitori, dulgheri, dogari, fierari, rotari, proiectanți, țesători, tâmplari. Medici, desigur, un dentist, dacă puteai găsi unul. După ce fusese refuzată de primele Companii pe care le abordase, Tilda se prezentase de data aceasta ca profesor şi istoric. Jack se oferise să ajute ca fermier – se simțea suficient de în formă pentru asta – şi să asigure asistență medicală de bază.

După ce aruncă o privire în jur la noii lui tovarăşi, prima impresie a lui Jack fu că erau, în mare, *la fel* ca el şi Tilda. Cu toate că aparțineau unor etnii diverse, toți păreau destul de înstăriți, de bună-credință, puțin îngrijorați – oameni din clasa mijlocie pe punctul de a se avânta în necunoscut. Acesta era profilul clasic al pionierului Pământului Lung, după cum fusese şi cel al pionierului Vestului Sălbatic. Cei foarte bogați n-aveau de gând să călătorească, pentru că o duceau prea bine pe Datum şi nu voiau să renunțe la tot ce aveau. Iar cei foarte săraci nu-şi puteau permite să facă parte dintr-un astfel de grup organizat, deoarece le lipseau mijloacele materiale ca să plătească pentru expediție.

Aşadar, membrii clasei mijlocii erau cei care porneau către Vestul îndepărtat, mai ales cei afectați de situația economică dificilă.

Fanfaronul care-şi dădea atâta importanță se numea Reese Henry, află Jack, şi era un soi de comerciant, iar în timpul liber, *supraviețuitor*. Trecuse acum mai departe, depăşise subiectul muncii în schimburi la latrine.

— Iată că încă o dată tinerii americani se avântă în sălbăticie, în locuri unde nu bate lumina felinarelor, unde nu dai de un polițist la celălalt capăt al firului. Urbanizați, conectați, civilizați, răsfățați şi spilcuiți – iar acum azvârliți înapoi în natură în fundul gol, spuse el, rânjind. Doamnelor şi domnilor, bine ați revenit la realitate!

17

Unicul librar din Richmond Vest 10 jubila de fiecare dată când le vindea ceva pionierilor amatori aflați în trecere. Cărți, tipărite pe hârtie, absolut toate! Tehnologia copacilor morți! Informație care, depozitată corespunzător, va dura milenii întregi! Nu necesită baterii. Asta ar trebui să scrie pe un panou publicitar uriaş, se gândi el.

Dacă lucrurile ar fi stat după cum şi-ar fi dorit Humphrey Llewellyn al III-lea, fiecare carte scrisă vreodată ar fi trebuit păstrată cu sfințenie; cel puțin un exemplar ar fi fost legat în piele de oaie şi anluminat de călugări (mai degrabă de maici goale, având preferințe destul de precise în

chestiunea aceasta). Aşa că acum spera să aibă şansa de a readuce omenirea pe calea iubitoare de cărți. Îl desfăta ideea că nu exista încă aparatură electronică în lumile pionierilor. Unde-ți era internetul acum? Ha! Unde era Google? Unde era vechiul Kindle al lu' mă-ta? Prețiosul iPad 25? Unde ți-era Frichipedia? (O numise întotdeauna astfel, afectat, ca să-şi arate disprețul; foarte puțini observau.) V-ați ras pe bot de toate, necredincioşilor! Toate jucăriile alea fandosite zac în sertare, cu ecranele stinse ca ochii de mort, abandonate.

Cărțile – o, da, cărțile adevărate – se dădeau acum ca pâinea caldă. Pe tot cuprinsul Pământului Lung, lumea o lua de la capăt, ca în epoca de piatră. Avea nevoie să-şi redobândească vechile cunoştințe şi competențe. Avea nevoie să ştie ce să mănânce şi ce să nu mănânce. Avea nevoie să afle cum să construiască o latrină în aer liber şi ce cantități de excremente umane şi animale putea folosi ca îngrăşământ pe câmp. Trebuia să ştie cum stă treaba cu fântânile. Cu cizmăria! Da, trebuia să ştie cum să găsească minereu de fier, dar şi cum să prelucreze grafitul şi cum să facă cerneală. Astfel că tiparnițele lui Humphrey se încingeau de la atâta activitate. Tipărea hărți geologice, studii de specialitate, cărți obişnuite, almanahuri, repunând în drepturi hârtia tipărită, care redevenise o modalitate convenabilă de stocare a unor informații aproape

pierdute.

Mângâie un volum legat în piele. Of, mai devreme sau mai târziu, toată această cunoaştere va fi iarăşi la cheremul electricității. Însă deocamdată venise din nou rândul cărților, că doar aşteptaseră destul!

Între timp, în altă zonă din Richmond Vest 10 se organizase un fel de târg al forței de muncă, unde Companiile încercau să-şi găsească membrii care le mai lipseau. Franklin Tallyman se strecură cu grijă prin mulțime, ținându-şi pancarta deasupra capului. Era o zi caniculară şi se gândi cu regret că ar fi trebuit să fi băut mai multă apă.

Fu abordat de un grup restrâns condus de un bărbat între două vârste.

— Dumneavoastră sunteți domnul Tallyman, fierarul? V-am văzut anunțul la Prairie Marble Inn.

— Da, domnule, eu sunt ăla, spuse el, dând din cap.

— Încercăm să ne întregim compania, explică bărbatul, întinzându-i o mână. Numele meu e Green, Jack Green. Acesta este domnul Batson, Căpitanul nostru. Tallyman – ăsta nu-i un nume din Caraibe?

— Nu, domnule, e numele unei meserii din Caraibe, din câte ştiu eu. S-ar putea să mă înşel. N-am fost niciodată acolo; m-am născut în Birmingham. În Anglia, nu în Alabama. Ăla

original şi cel mai tare, adăugă el, însă remarca îi fu întâmpinată cu nişte priviri indiferente. Deci mi-aţi citit CV-ul?

O femeie care părea neliniştită îl întrebă:

— Chiar ştii să faci ce-ai scris acolo? Ştii să faci bronz? Mai sunt oameni care fac asta în ziua de azi?

— Da, doamnă. Am petrecut patru ani în Vest 1 ca ucenic la nişte fierari foarte pricepuţi. Cât despre fier, pot să-ncep de la zero, am nevoie doar de minereu. Pot să-mi fac propria forjă şi propriul furnal, ştiu să trefilez. Pe deasupra, sunt şi un bun electrician; dacă-mi daţi o roată de apă, pot să vă trag curent electric în toată colonia. A, şi mă pricep şi la arme: ştiu să fac o muschetă bunicică – nu se compară cu cele moderne, dar merge la vânătoare. Eu caut un post pentru trei ani, continuă el, vizibil încălzit acum. Sub legile egidei, voi avea cetăţenie americană până la sfârşitul celui de-al treilea an. Domniile voastre veţi fi câştigaţi, în comparaţie cu alţii.

Le întinse un carneţel şi le indică pagina deschisă.

— Iar *aceasta* este leafa pe care o cer, cu învoiala dumneavoastră.

Viitorii cetăţeni ai Noii Frontiere icniră în cor de uimire. În cele din urmă, Green întrebă:

— E negociabil?

— Mă tem că doar în sus. Puteţi depune suma la Fondul Pionierilor. A, şi în cazul în care vreţi să-

mi iau un ucenic pe care să-l învăț meserie, asta o să vă coste în plus, ținând seama că mai mult o să mă încurce decât să mă ajute.

Remarcă expresia lor neîncrezătoare şi zâmbi. Hotărî că nu era momentul să țină la preț. Păreau oameni de treabă, dornici să *păşească* spre Vest cu alții care gândeau ca ei, care căutau un loc în care să se stabilească, un loc în care să te poți încrede în vecini, într-o lume cu aer curat unde o puteai lua de la capăt pentru a-ți construi un viitor mai bun. Fusese visul tuturor, *dintotdeauna.* Chiar şi copiii lor păreau isteți nevoie mare.

— Ascultați, domnule Green, mi-am făcut şi eu temele. Am citit broşura Companiei dumneavoastră şi mi-am dat seama că v-ați gândit bine la toate: aveți un medic, un dulgher, un farmacist. Îmi place stilul dumneavoastră. Nu ar fi prima ofertă pe ziua de azi, dar păreți oameni serioşi, cu capul pe umeri. Deci vin cu dumneavoastră dacă vreți. Batem palma?

Au bătut palma.

În seara aceea Franklin îşi făcu bagajele şi cutia cu unelte neferoase pentru călătorie. Acum tot ce avea de făcut era să se asigure că nu-i afla nimeni secretul cât dura expediția, iar *asta* însemna să nu încerce să *păşească* fără să aibă un cartof în Stepper.

Aflase de pe internet de stepperii înnăscuți. Apoi, într-o noapte, pe când era în Vest 1, încercase de curiozitate să *păşească* cu cartoful afară din cutie,

cu o cutie lipsită de sursa de energie. Fu uimit să descopere că funcționase. În mod bizar, tot avea nevoie de cutie, ca să apese pe buton. Avea nevoie să audă acel *clic* ca să poată *păşi,* după câte se părea. Ce ciudat, nu-i aşa?

Da, auzise zvonuri despre oameni ca el. Şi alte zvonuri despre bătăile pe care le încasau oamenii ca el. De parcă erai un ciudat, un anormal. Aşa că avea de gând să țină asta pentru el pe tot parcursul expediției, să schimbe cartoful, să-şi simuleze greața şi tot tacâmul. Nu era atât de greu, odată ce te obişnuiai.

Dar, ce-i drept, nu te puteai abține să nu te întrebi câți oare făceau la fel în jurul tău.

Dormi bine în noaptea aceea; visă forje încinse şi coline îndepărtate.

18

Ziua trei (din Richmond Vest 10).

Au trecut deja trei zile! Dar Căpitanul Batson spune că o să ne ia o sută de zile să traversăm Centura Glaciară. Iar *apoi* o să ne mai ia luni bune să traversăm Centura Minieră, ce-o mai fi şi *aia.* Trebuie să ajungem la destinație înainte să vină iarna. Şi iarna vine în acelaşi timp în toate lumile.

Facem aproximativ un *pas* pe minut cam şase ore pe zi. Luăm pastile ca să nu vomăm întruna, dar tot e greu. Încearcă să ne ducă în locuri unde nivelul solului nu se schimbă prea mult de la o lume la alta. Te cam zguduie dacă te prăbuşeşti de

prea sus şi nu poți *păşi* deloc dacă gleznele ți-ar fi la zece centimetri sub pământ. Dar e o privelişte destul de tare să vezi două sute de oameni cu toate rucsacurile şi cu tot calabalâcul cum dispar pur şi simplu din senin, iar apoi reapar din senin în lumea următoare, iar şi iar.

Mi-e dor de internet.

Mi-e dor de telefonul meu!!!

Mi-e dor de şcoală. Sau cel puțin de unii din oamenii de acolo. Nu şi de alții.

MI-E DOR DE ROD. Chiar dacă era un ciudat uneori.

Mi-e dor să fiu majoretă.

Tata zice că ar trebui să scriu şi câte ceva din lucrurile care îmi plac. Altfel, jurnalul acesta nu va fi o lectură plăcută pentru nepoții lui. Nepoți!? îşi face iluzii.

Ziua cinci.

Îmi place să fac camping!

Făceam asta înainte, în Vest 5 şi la şcoală, la studiul pionierilor, dar e mult mai distractiv aici.

După câteva zile ne-am împrietenit cu familia Doak. Au patru copii, doi băieți şi două fete, şi ne-am organizat în aşa fel încât eu stau cu cele două fete. Le cheamă Betty şi Marge. Şi fiecare noapte e ca o petrecere în pijamale!

Am învățat să fac focul! Am o lupă ca să fac scânteia şi ştiu despre iască, cum trebuie ațâțat şi ce lemn arde cel mai bine. Ştiu să găsesc chestii

de mâncat, buruieni, rădăcini, ciuperci. Mă pricep la alune de pădure, la fructe şi la altele, dar acum nu e sezonul. Pot să fac un fir de undiță din ață veche sau chiar din tulpini de urzici. Ştiu unde să caut peşte. Ce tare!

Astăzi domnul Henry ne-a arătat cum să facem o capcană pentru păstrăv în râu. Faci un fel de piscină îngrădită, ei înoată înăuntru şi nu mai pot ieşi. Domnul Henry rânjeşte când omoară peştii cu bâta. Mie îmi vine să plâng. Domnul Henry spune că Tineretul Trebuie Să învețe.

Marge Doak a fost şi ea majoretă! Repetăm numere împreună.

Ziua opt.

Ieri am dat peste o zonă înghețată.

Urmărim o rută anume. E marcată şi tot ce trebuie, sunt şi pietre de hotar şi stâlpi care-ți arată numărul lumii în care te afli, ca semnele de pe autostradă, şi uneori găsim şi ascunzători cu tot felul de lucruri. Sunt chiar şi nişte cutii mici în care poți să-ți pui corespondența pe care vrei să o trimiți spre Est sau Vest, în funcție de cine trece pe acolo.

La un moment dat am ajuns la un indicator care zicea URMEAZĂ GHEAȚĂ. Am traversat câteva lumi care erau în Era Glaciară în primele zile, dar erau izolate, aşa că puteai să treci repede de ele. Acum urma o serie întreagă. A trebuit să ne oprim cu toții, iar hamalii au venit şi au distribuit gecile

şi pantalonii pentru clima arctică, măştile de schi şi alte chestii. În dimineața următoare Căpitanul Batson ne-a pus să ne legăm între noi cu frânghii, în grupuri de câte opt sau zece, şi s-a asigurat că sugarii erau feriți şi nu le ieşea niciun deget de la mâini sau de la picioare din port-bebe-urile lor.

Am *păşit* şi a fost orbitor, nu era niciun nor pe cerul albastru strălucitor. Şi nu era foarte multă gheață, dar pământul era înghețat bocnă sub picioarele mele. Apoi m-a pătruns frigul, am început să simt ca nişte ace mici care mă înțepau în obraji.

Şi am *păşit* mai departe, încă o dată şi încă o dată. Alte lumi în care era iarnă. Uneori nimeream în mijlocul unei furtuni de zăpadă sau a unui viscol. Alteori era un pic mai cald şi era mocirlă pe jos, aşa că lăsam urme dacă mergeam. Erau copaci pitici ciudați, aplecați. Liliputani! Am văzut că o căprioară uriaşă, cu nişte coarne ca un candelabru (scris de tata). Ben Doak zice că a văzut un mamut blănos, dar nimeni nu crede ce zice el.

De asta a trebuit să venim atât de departe în sud, până în Richmond, ca să mergem spre Vest. Pentru că Pământul Datum e în mijlocul Centurii Glaciare, o serie de lumi în care este Era Glaciară, aşa că trebuie să o luăm pe la sud de gheață, pe unde e posibil să *păşim.* Dar chiar şi ceva mai departe de calotele glaciare, întreaga lume e afectată de frig.

Unii oameni s-au întors după prima noapte petrecută în frig. Au zis că nu i-a avertizat nimeni de *asta,* deşi li s-a spus foarte clar, de fapt, şi ar fi trebuit să asculte.

Ziua Douăzeci şi Cinci.

Noaptea trebuie să te înghesui în nişte corturi mici. Stăm cam îngrămădiți. Până la urmă, oamenii ăştia sunt nişte străini. Marge Doak e în regulă, dar Betty se scobeşte în dinți. Şi sforăie.

Mama s-a certat cu domnul Henry, care zice că doar femeile ar trebui să gătească şi să facă curat! Căpitanul Batson zice că nu domnul Henry comandă. Dar nu i-a zis-o în față, aşa spune tata.

Drame şi iar drame, vai, vai!

Ziua patruzeci şi trei.

Tot uit să mai scriu. Sunt prea obosită. Plus că se întâmplă prea multe.

Printre lumile glaciare mai întâlneşti şi lumi cu un climat mai blând, ca acasă, lumi „interglaciare" (scris de tata). Lumile „inter-glaciare" sunt PLINE de animale. Am văzut turme uriaşe care s-au dovedit a fi cai, nişte vaci mai ciudate, antilope, cămile. Cămile! Tata zice că probabil seamănă cu animalele care existau în America înainte să apară oamenii. Lupi. Coioți. Elani. Corle. Urşi! Căpitanul Batson zice că prin pâlcurile de copaci sunt urşi grizzly, aşa că nu ne ducem pe acolo. Peste tot sunt şerpi, de aceea trebuie să fim atenți pe unde

păşim. Ciori, corbi, condori, bufnițe. Ziua auzi păsările, iar noaptea orăcăitul broaştelor şi bâzâitul țânțarilor dacă eşti pe lângă vreo apă. Uneori bărbații vânează. Iepuri, rațe şi chiar antilope.

Sunt şi tatu! Unii mari, nu ca la zoo. Tata spune că e posibil să fi migrat din America de Sud, unde au evoluat. Se pare că oamenii au văzut maimuțe în America. Uneori continentele se unesc, iar animalele traversează de pe un continent pe altul, iar alteori nu se unesc. Nimeni nu ştie de fapt. Nimeni nu are o hartă cu toate lumile astea.

În unele lumi nu găsim niciun fel de copaci. Iar atunci trebuie să adunăm „chipsuri de bizon“ ca să facem focul. *Bălegar!* Arde bine, dar îți imaginezi cum miroase, pfui!

Şi mai sunt şi lumi ciudate, unde totul e ca cenuşa sau ca un deşert. Doar câte o lume. De obicei, sunt indicatoare dacă urmează ceva periculos, şi trebuie să ne punem căştile şi să ne acoperim gurile cu măşti de protecție. Căpitanul Batson le zice Jokeri acestor lumi.

Câteodată îți dai seama pe unde au mai trecut oameni înainte. Locuri murdare, ruinele barăcilor, corturi arse. Chiar şi cruci înfipte în pământ. Pe Pământul Lung nu e suficient să fii optimist, după cum spune domnul Batson.

Ziua şaizeci şi şapte.

Ben Doak s-a îmbolnăvit. A băut dintr-o baltă

care nu fusese verificată. Unele bălți sunt poluate cu pipi de bizon. L-au îndopat cu antibiotice. Sper că se simte bine acum. S-au mai îmbolnăvit câțiva oameni, dar nimeni nu a murit.

Mai mulți oameni au făcut cale întoarsă. Căpitanul Batson încearcă să-i convingă să rămână, iar domnul Henry râde de ei şi îi face slabi. Eu nu cred că înseamnă că eşti slab dacă recunoşti că ai greşit. După părerea mea, e mai degrabă o dovadă de curaj.

Probabil că arătăm foarte ciudat pentru animalele care trăiesc aici şi nu au mai văzut niciun om până acum. Cu ce drept venim noi aici şi stricăm toată rânduiala?

Ziua o sută doi.

Am ieşit din Centura Glaciară! Şi avem doar două zile întârziere!

E ciudat când te gândeşti că am traversat treizeci şi şase de mii de lumi, dar nu am acoperit decât o suprafață de câțiva kilometri. Dar acum, pe Pământul pe care suntem acum, o să călătorim de-adevăratelea câteva sute de kilometri spre nord, până în Statul New York. Apoi o să mai *păşim* peste încă vreo şaizeci de mii de lumi până în locul în care avem de gând să ne stabilim.

Credeam că va trebui să mergem pe jos. Nu! Aici există un oraş normal, unul mic, un punct comercial, unde putem să dăm la schimb echipamentul nostru din Centura Glaciară pentru

lucruri mai utile în lumile Centurii Miniere.

Şi ne aşteaptă un convoi de căruțe mari cu coviltir! Tata zice că se numesc căruțe Conestoga. Arată ca nişte bărci pe roți, trase de cai – nişte cai tare caraghioşi, dar sigur sunt cai. Există o topitorie aici care face fierul de care e nevoie, iar roțile căruțelor au cauciucuri pe ele, ca roțile de maşină. Când am văzut căruțele, am sărit în sus, am chiuit şi am zbughit-o într-acolo! Conestoga! Mă întreb dacă o să fie mai distractiv decât cu elicopterul.

Ziua o sută nouăzeci şi nouă.

Suntem pe Pământul Vest Şaptezeci de Mii Plus Mărunțişul, cum ar zice tata. Scriu dis-de-dimineață, înainte să ridicăm tabăra. Azi-noapte adulții au stat până târziu şi s-au certat pe tema împărțirii sarcinilor. Dar când ei trăncănesc în întrunirile lor de Grup, noi, copiii, putem să o ştergem pentru o vreme.

Nu că am face vreo boroboață. Sau cel puțin, nu în mod obişnuit. În cea mai mare parte a timpului pur şi simplu

(Pauză de gândire. Caut cuvântul.)

observăm. Asta-i tot. Observăm. Ştiu că tata e neliniştit la gândul că devenim toți nişte zombi, pentru că nu avem nimic de făcut aici decât treabă şi învățătura pe care încearcă să ne-o impună. Dar nu-i aşa. Pur şi simplu observăm, fără nimic care să ne distragă atenția. De asta suntem tăcuți. Nu

pentru că avem creierele făcute pilaf. Ci pentru că observăm.

Şi vedem lucruri pe care adulții nu le văd.

Nişte animale şi plante *foarte* stranii care nu se potrivesc în nicio carte de evoluție naturală pe care am citit-o vreodată.

Lumile Jokeri, în mijlocul acestor lumi anoste şi aride ale Centurii Miniere. Adulții le cred moarte. Nu sunt deloc moarte, credeți-mă.

Şi mai sunt şi Cenuşiii.

Le zicem aşa, deşi ei sunt portocalii. Arată ca nişte copii mici şi păroşi, dar dacă vezi unul de aproape şi vezi ce echipament au între picioarele lor portocalii, îți dai seama imediat că nu sunt deloc copii. Şi au nişte ochi mari, ca extratereştrii din desene animate. Apar şi dispar ca nişte scântei pe lângă tabără. Acuma-i vezi, acuma nu-i mai vezi. *Păşesc,* e evident.

Animale care *păşesc!*

Pământul Lung este mai ciudat decât îşi imaginează oricine. Chiar şi tata. Chiar şi Căpitanul Batson. Chiar şi domnul Henry.

Mai ales domnul Henry.

Ziua două sute optzeci şi unu.

Suntem deja în noiembrie? Tata ştie sigur.

Am ajuns!

Am ajuns pe Pământul Vest 100 000! — sau Suta de Miare, cum îi zicem noi, ăştia, pionierii călițI. De aici începe Centura Porumbului.

Suta de Miare are un *magazin de amintiri,* de unde poți să cumperi tricouri şi căni cu „Am *păşit* tocmai până la Suta de Miare”, dar pe etichete scrie: *Fabricat în China!*

Lumile începuseră să se schimbe în ultima vreme. Au devenit mai verzi. Mai umede. Animalele sunt diferite. Şi, cel mai important, au apărut *copacii.* De copaci, de lemn ai nevoie mai presus de orice ca să construieşti o colonie şi un oraş şi toate acareturile. De aceea a trebuit să mergem atât de departe. În Centura Minieră nu sunt suficienți copaci. Aici e prerie, sunt ploi, şi sunt copaci: e un loc bun pentru agricultură. Nimeni nu ştie cât de adâncă este Centura Porumbului. E o grămadă de spațiu aici şi e greu să-ți închipui că s-ar putea umple prea curând.

În orice caz, am ajuns. Şi ca să demonstreze că se poate, în spatele magazinului au nişte câmpuri unde creşte porumb, care e încă mic, şi nişte oi care pasc, exact ca acasă. Oi! Tata a spus că la început au adus nişte miei mici, pe care i-au cărat în brațe oamenii care *păşeau* de pe Datum până aici, pentru că în America de Nord nu există oi native şi în niciuna dintre celelalte lumi pe unde au ajuns oameni.

La magazin, toată lumea a tăbărât pe noi, copiii, şi ne-a copleşit cu atenție. Aveau bere şi limonadă, din aia făcută în casă, cu tot cu sâmburi – a fost cea mai delicioasă băutură pe care am gustat-o vreodată. Ne-au întrebat ce se mai aude de prin

Est, pe Datum şi Pământurile Inferioare. Am turuit şi ne-am lăudat şi le-am povestit cum a fost călătoria. Se pare că în fiecare an se schimbă un pic lucrurile.

O englezoaică, Hermione Dawes, ne-a notat povestirea într-un fel de registru mare, într-un loc ce aducea cu o mică bibliotecă plină de astfel de registre. Doamna Dawes i-a spus mamei că toată viața luase notițe, cu asta se ocupase, aşa că îi pare bine că se află aici şi poate să înregistreze istoria adevărată pe viu. Probabil că o să rămână pentru totdeauna acolo şi o să noteze toate poveştile trecătorilor. Unii oameni sunt ciudați, dar dacă ea se simte bine, atunci e minunat. Cică e căsătorită cu o *cowgirl.*

Am făcut cumpărături! Ce lux!

Între timp, adulții s-au dus să-şi depună dosarele cu pretențiile. E un funcționar al guvernului SUA aici, care se schimbă o dată la câțiva ani, însărcinat cu verificarea şi validarea certificatelor de proprietate funciară pe care le-am cumpărat de pe Datum înainte să pornim la drum. Ne-am comparat cu toții actele ca să vedem încotro să ne îndreptăm. În cazul de față, adulții au ales o lume la întâmplare: Vest 101753. O plimbare lejeră de o săptămână. Ne-am grupat: familia Doak, Harry Bergreen şi vioara lui – ce bine! —, Melissa Harris – ei, asta e! — şi Reese Henry – mai bine nu mai zic nimic! O sută de oameni în total.

Şi am pornit la drum. Am *păşit* şi am campat

atât de disciplinat, încât Căpitanul Batson ar fi fost mândru de noi. Deşi doamna Harris tot n-a spălat rufe când i-a venit rândul.

O săptămână mai târziu, când am ajuns pe 101753, ploua. Aşa că ne-am uitat toți unii la alții, ne-am luat de mână şi *am păşit* la soare.

Şi astfel am ales o lume întreagă în defavoarea alteia. Fiindcă s-a întâmplat să fie însorit când am ajuns noi acolo! Poate că erau munți de diamante în Australia din 753, iar noi nu vom afla niciodată. Nu a contat. Pământul Vest 101754: Pământul *nostru.*

În sfârşit, am ajuns!

19

În acea primă după-amiază de zbor, *Mark Twain păşi* iar şi ia: dându-i fiori pe şira spinării lui Joshua cu fiecare tranziție. Viteza cu care *păşeau* creştea treptat, pe măsură ce Lobsang explora capacitățile navei sale. Joshua număra lumile pe care le traversau pe micile monitoare pe care Lobsang le numea terrametre, montat în pereții fiecărei cabine. Observă că aveau suficiente cifre, astfel încât numărătoarea putea ajunge de ordinul milioanelor.

În timp ce *păşea,* nava călătorea şi lateral, traversând Eurasia spre vest. Pe monitoare era afişată şi o mică hartă pe care Joshua putea urmări cursul; poziția lor era dedusă în funcție de configurația stelelor, însă aşezarea formelor de

relief pe care le survolai de-a lungul acestor lumi virgine era făcută la nimereală.

Şezând față în față cu Joshua pe puntea de observație, Lobsang afişă zâmbetul lui de plastic. Fiecare ținea în mână câte o cafea – Lobsang bea şi el câte o înghițitură din când în când, iar Joshua îşi închipuia cum i se umple un rezervor în burtă.

— Cum ți se pare zborul? întrebă Lobsang.

— În regulă până acum.

De fapt, era mai mult decât în regulă. Ca întotdeauna când lăsa Pământul Datum în urmă, Joshua simțea cum i se disipa rapid senzația de îngrădire pe care o avea acolo fără excepție: o presiune de care nu fusese conştient când era mai mic, ci abia mai târziu când începuse să dispară. Presiunea unei lumi aglomerate de alte minți, bănuia el, de alte conştiințe umane. Părea să fie un simț ascuțit; chiar şi în lumile îndepărtate percepea prezența altor oameni aflați oriunde în apropiere, fie că era vorba de un grup cât de mic.

Dar nu discutase cu nimeni – cu excepția maicii Agnes – despre această abilitate sau dizabilitate cvasitelepatică, nici măcar cu agenta Jansson, şi nu intenționa să-i pomenească nici lui Lobsang de ea acum. Cu toate astea, avea aceeaşi senzație de eliberare, de descătuşare. Şi, în plus, această presimțire bizară a Tăcerii, ca o minte aflată la mare depărtare, percepută surd, precum dangătul unui clopot uriaş, străvechi, în creierii munților… Prezența aceasta era însă estompată din cauza

vocii lui Lobsang, pe care o auzea acum.

— Vom urmări, în mare, paralela, îndreptându-ne către vest. Putem atinge fără probleme cincizeci de kilometri pe oră. Un ritm lejer. Doar ne aflăm aici ca să explorăm. În ritmul ăsta, ar trebui să ajungem deasupra corespondentului continentului american în câteva săptămâni…

Chipul lui Lobsang nu arăta tocmai real, se gândi Joshua, ci semăna mai degrabă cu o simulare generată de computer, uşor eronată. Însă aici, în acest vehicul fenomenal, în burta acestui uluitor vis împlinit al lui Lobsang, Joshua simțea, în mod neaşteptat, o apropiere față de el.

— Ştii, Lobsang, am citit despre povestea ta când m-am întors la Cămin, după interviul de la transterra. Lumea zicea că cea mai inteligentă mişcare pe care ar putea s-o facă orice supercomputer în momentul în care este pornit, ar fi să se asigure că nu va mai putea fi niciodată oprit. Şi că povestioara cu tibetanul reîncarnat nu ar fi fost decât un paravan, tocmai ca să-i împiedici să te mai oprească. Am discutat cu toții chestiunea atunci, iar maica Agnes a spus că, în fond, dacă un computer îşi manifestă dorința de a nu fi oprit, asta înseamnă că are un simț al propriului sine, ceea ce e echivalent cu a avea un suflet. Ştiu că Papa a decretat altceva mai târziu, însă aş ține cu maica Agnes împotriva Vaticanului la orice oră.

— M-aş bucura să o cunosc pe maica Agnes

cândva. Înțeleg ce vrei să spui. Mulțumesc, Joshua, răspunse Lobsang după ce medită o vreme.

Joshua şovăi o clipă.

— Dacă tot îmi mulțumeşti, poate mă şi lămureşti într-o privință. Acesta eşti *tu,* Lobsang? Sau *tu* eşti undeva pe Datum. Vreun subsol la MIT? Are sens întrebarea?

— O, desigur că are sens. Joshua, pe Datum sunt distribuit mai multe unități de stocare şi procesare. Parțial din rațiuni siguranță, parțial din rațiuni de accesare şi procesare eficient datelor. La o adică, aş putea considera că *sinele* meu este distribuit în mai mulți centri, în mai multe puncte focale de conştiință. Însă în esență, sunt om, sunt Lobsang. Îmi amintesc cum era să privesc din adâncul unei peşteri de oase, dintr-un singur punct de conştiință. Şi aşa am păstrat lucrurile. Nu există decât un singur „eu sunt Joshua, un singur Lobsang, cu toate că am unități de stocare a memoriei împrăştiate în mai multe lumi. Iar acel „eu“ este prezent în această călătorie alături de tine. Sunt dedicat trup şi suflet acestei misiuni. Apropo, atunci când sunt întrupat în unitatea ambulantă, şi acela sunt, temporar, tot „eu”, deşi rămâne suficient din „mine“ în afara acelei cochilii pentru a pune în mişcare aer statul. Dacă aş eşua sau aş fi pierdut, atunci o copie de siguranță ar fi inițiată pe Datum şi ar fi sincronizată cu ceea ce ai reuşi recuperezi din unitățile mele de memorie

stocate pe navă. Dar acela ar fi un alt Lobsang; şi-ar aminti de mine, însă nu ar *fi* eu. Sper că e limpede cât de cât.

— Mă bucur că sunt doar un om standard, spuse Joshua după ce se gândi puțin la ceea ce tocmai auzise.

— Mai mult sau mai puțin, în cazul tău, spuse Lobsang se Apropo, acum că suntem deja pe drum, poți să fii sigur că raportul meu referitor la măcelul din expediția congresională a ajuns deja în mâna autorităților. Şi, ca să fim precauți, a fost transmis şi unor publicații pe care le consider de încredere. Inclusiv *Fortean Times,* o binecuvântare pentru toți cercetătorii fenomenului Pământului Lung. Poți să accesezi detaliile de pe monitorul din cabina ta… E rezolvat. O înțelegere e o înțelegere.

— Mulțumesc, Lobsang.

— Aşadar, iată-ne pe drum! Apropo, nu te alarma dacă filtrul de cafea începe să-ți vorbească; este o inteligență artificială în faza de testare beta de la unul dintre asociații noştri. Ah, şi ai ceva împotriva pisicilor?

— Mă fac să strănut.

— Nu şi Shi-mi.

— Shi-mi?

— O altă premieră pentru transterra. Ai văzut dimensiunile acestei gondole; e înțesată de cotloane greu accesibile, iar animalele dăunătoare s-ar putea să ne creeze probleme. Nu le-ar fi deloc greu să ne facă varză cablurile de ancorare când

aterizăm. Ultimul lucru pe care ni-l dorim e un şobolan care să ne roadă firele. Aşadar, fă cunoştință cu Shi-mi. Pis, pis, hai vino aici…

Pe punte îşi făcu apariția o pisică suplă, silențioasă, aproape convingătoare, însă în centrul fiecărui ochi verde îi sclipea un LED.

— Pot să-ți spun că ea…

— „Ea”, Lobsang?

— Ea poate să emită, la cerere, un sunet plăcut, asemenea torsului, programat special pentru a fi optim de liniştitor pentru urechea umană. Poate detecta şoarecii prin infraroşu şi are un auz excelent. Îşi va imobiliza prada prin electrocutare uşoară, o va înghiți într-un stomac special, în care va găsi hrană şi apă, iar apoi o va transfera cu grijă într-un vivariu, unde şoarecele va putea trăi fericit până la mutarea lui într-un loc sigur.

— Mare bătaie de cap pentru un şoarece.

— Aceasta este calea budistă. Prototipul acesta este curat şi igienic, nu-şi răneşte prada şi, în general, va face majoritatea lucrurilor pe care le-ai aştepta de la o pisică domestică, iar pe deasupra nici nu-ți va defeca în căşti – mi s-a spus că asta este o plângere curentă. A, şi conform setărilor originale, va dormi pe patul tău.

— O pisică-robot pe o navă-robot?

— Are avantajele ei. Are un creier învelit în gel, exact ca unitatea mea ambulantă, şi este mult mai inteligentă decât o pisică obişnuită. Plus că are păr sintetic. N-o să strănuți, îți promit…

Brusc, se opriră din *păşit,* iar Joshua simți o hurducătură ciudată, ca şi cum ar fi fost propulsați înainte. Puntea fu inundată de lumină. Joshua privi pe fereastră. Evident, se aflau într-o lume însorită, dar nu numai: însorită şi acoperită de gheață.

— De ce ne-am oprit?

— Uită-te în jos. O să găseşti un binoclu în cheson.

Pe întinderea albă se zărea un punct multicolor minuscul, care se dovedi a fi un cort portocaliu Day Glo, în formă de dom, şi câțiva oameni care se mişcau țepeni de colo colo, în costumele arctice groase ca de Doughboy. Pe gheață fusese amplasată o instalație portabilă de foraj, iar pe un stâlp flutura vlăguit un steag al Statelor Unite.

— Cercetători?

— Un grup universitar din Rhode Island. Studiază biomul, prelevează probe de gheață şi aşa mai departe. Fireşte, înregistrez toate urmele de prezență umană pe care le găsesc. Mă aşteptam să dăm peste domnii aceştia, dar au călătorit cu câteva lumi mai încolo de destinația oficială raportată.

— Dar i-ai găsit chiar şi aşa.

— Vederea mea este atotcuprinzătoare, Joshua.

Privind în jos, Joshua nu era sigur dacă tipii de la universitate observaseră măcar zepelinul, ca o balenă care plana dintr-odată deasupra lor.

— Coborâm?

— N-ar avea niciun rost. Deşi am putea să vorbim cu ei fără să aterizăm. Avem o întreagă gamă de echipamente de comunicație, de la radiouri cu unde scurte şi medii, care ar trebui să ne permită să transmitem şi să recepționăm mesaje pe cuprinsul aceleiaşi lumi, până la... mijloace mai simple, cum s-ar zice. Un heliograf, produs pentru Marină. Chiar şi un megafon.

— Un megafon! Lobsang, tunând din văzduh ca Iahve.

— Echipamentul are un rol pur şi simplu practic, Joshua. Nu orice acțiune are o încărcătură simbolică.

— Orice acțiune omenească are o astfel de încărcătură. Iar tu eşti om, Lobsang, sau mă înşel?

Lobsang reîncepu să *păşească* fără niciun avertisment prealabil, cu o altă uşoară hurducătură. Tabăra de cercetare dispăru într-o clipită, înghițită de neant, după care se iviră şi se şterseră noi şi noi lumi.

După prima sa noapte pe zepelin, Joshua se trezi dintr-un somn profund. Nava *păşea* constant, iar diversele ei mecanisme scoteau nişte sunete asemenea torsului unei pisici. De fapt, descoperi că torsul chiar *provenea* de la pisica încovrigată la picioarele lui. Când îşi schimbă poziția, ea se ridică grațioasă, se întinse şi sări jos din pat.

Îndemnat de chiorăiturile din stomac, Joshua se duse să cerceteze bucătăria navei.

La ora actuală, îi era destul de uşor să

încropească o masă în lumile Pământului Lung; pionierilor care *păşeau* le făcea plăcere să-l aibă în preajmă, îi cunoşteau numele şi reputația şi îl tratau ca pe o mascotă norocoasă. Iar la oricare din hanurile care răsăriseră pentru călători de-a lungul Pământurilor mai apropiate nu avea decât să ceară o masă şi i se oferea fără probleme. Dar nu se cuvenea să facă pe milogul, după cum spusese întotdeauna maica Agnes, aşa că lua întotdeauna cu el o căprioară pe care tocmai o vânase sau vreo pasăre sălbatică. Pionierilor mai neexperimentați le plăcea carnea proaspătă, dar nu acceptaseră încă ideea de a-l măcelări pe Bambi, aşa că Joshua avea nevoie de ceva vreme pentru a-şi eviscera şi pregăti prada. În general primea poate câteva săculețe de făină şi câte un coş cu ouă, asta în cazul în care chiar avea un coş în care să le pună.

Însă după câte se vedea, cambuza aerostatului era mult mai bine dotată decât orice han. Frigiderul era plin cu şuncă şi ouă, iar într-un dulap era o stivă de saci cu sare şi piper. Joshua rămase impresionat: pe multe lumi, cu un pumn de sare ți-ai fi putut plăti cina şi cazarea pentru o noapte, iar piperul era chiar mai valoros. Joshua se apucă să taie şunca.

Vocea lui Lobsang îl sperie.

— Bună dimineața, Joshua! Sper ca ai dormit bine.

Joshua întoarse felia de carne în tigaie şi spuse:

— Nici măcar nu-mi amintesc să fi visat. Mă simt de parcă nici nu ne-am fi mişcat. Unde suntem acum?

— Am ajuns la mai mult de cincisprezece mii de *paşi* de casă. Am scăzut viteza cu care *păşim* cât mănânci, pentru confortul tău, şi am fixat cursul la o altitudine constantă de nouă sute de metri, coborând ocazional, în cazul în care senzorii detectează ceva interesant. În multe dintre lumile locale este o dimineață însorită şi iarba mai păstrează încă broboane de rouă, aşa că sugestia mea e să-ți termini micul dejun şi apoi să cobori pe puntea de observație ca să admiri priveliştea. Apropo, sunt şi nişte saci de müsli în cămară – sunt sigur că maica Agnes ar dori să ai scaune regulate.

Joshua aruncă o căutătură cruntă în aer, în lipsa unui destinatar mai concret, şi replică:

— Maica Agnes nu-i aici.

Chiar şi aşa, mânat de conştiință şi aducându-şi aminte că maicile ştiau cumva ce făceai, indiferent unde te aflai, scotoci prin cămară şi ronțăi nişte fructe uscate şi nuci, cu o garnitură de pepene verde.

Apoi se întoarse la şunca lui.

Şi îşi mai prăji o felie care să absoarbă restul de grăsime lăsat de prima. În fond, era răcoare acolo sus, avea nevoie de combustibil.

Cu acest gând în minte, se întoarse în cabină. În şifonierul spațios, lângă echipamentul de iarnă pe

care îl purtase la sosire, găsi o selecție de haine intermediare, unele cu imprimeu de camuflaj. Lobsang se gândise la tot, era evident. Alese un hanorac şi coborî pe puntea de observație, de unde privi singur cum se perindau Pământurile prin fața lui ca o peliculă a zeilor.

Fără nicio avertizare, nava traversă un mănunchi de lumi înghețate.

Joshua fu izbit de lumina orbitoare a soarelui, reflectată de tipsia de gheață şi aprinzând aerul, ca şi cum întreaga punte ar fi devenit dintr-odată un bec, iar Joshua o insectă prinsă înăuntru. Lumile de sub ei erau nişte câmpuri înghețate, netede, dezvelind numai pe alocuri câte o culme mai înaltă, ca o coastă neagră străpungând mantaua albă de gheață. Trecură apoi prin nori, grindină, iarăşi soare, în funcție de vremea fiecărei lumi pe care o traversau. Lumina pâlpâitoare era obositoare pentru ochi. De la un Pământ la altul, nivelul calotei de gheață creştea şi scădea, după cum observă el, asemenea unei maree colosale. Pătura enormă de gheață care acoperea Eurasia pulsa, domurile de gheață îşi schimbau poziția, limita sudică se unduia înainte şi înapoi de la un secol la altul; iar el traversa frânturi din acel flux continental formidabil.

Iar după ce trecură de cordonul de lumi înghețate şi începură să navigheze prin lumile interglaciare, singurul lucru pe care îl mai putea vedea erau vârfurile copacilor. Pământul Lung era

înțesat de arbori, lume după lume.

Joshua se plictisea arareori. Însă pe măsură ce se scurgea dimineața, fu surprins că începuse deja să se plictisească, atât de curând. În fond, avea o privire panoramică asupra a mii de peisaje peste care probabil nimeni nu-şi mai aruncase ochii niciodată. Îşi aminti de maica Georgina şi de gustul ei pentru Keats:

Mă simții…
…precum vajnicul Cortes, ce cu ochi vultureşti
Pacificul scrută – iar oamenii săi toți
Unii la alții c-un fior sălbatic se uitară –
Tăcut, pe-o culme în Darien.

Pe atunci credea că „fiorul sălbatic" era vreo specie de pasăre exotică. Ei bine, acum privea lumile noi cu un oarecare fior blând.

Auzi paşi în spatele lui. Unitatea ambulantă a lui Lobsang îşi făcu apariția. De data aceasta era îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă de safari. Şi cât de repede, reflectă Joshua, devenise dintr-un *obiect* o *persoană.*

— Poate fi destul de debusolant, nu-i aşa? Îmi amintesc de propriile reacții din timpul zborului meu de pionierat. Pământul Lung pare să nu se mai sfârşească, Joshua. Suprasaturată de minunății, mintea este cuprinsă de amorțeală.

Făcură o pauză, la întâmplare, într-o lume în jur de douăzeci de mii. Aici, soarele era acoperit de

nori, anunțând ploaia. Lipsite de strălucirea soarelui, colinele erau de un verde şters, cenuşiu, cu petice mai întunecate de pădure. În această lume, Joshua nu observă nicio urmă de prezență omenească, nici măcar un firicel de fum. Şi cu toate astea, se vedea forfotă. La nord văzu o turmă imensă lunecând peste întinderea peisajului. Cai? Bizoni? Cămile, poate? Sau ceva mai exotic? Zburară pe deasupra unui lac pe al cărui mal desluşi mai multe grupuri de animale, ca un tiv negru la marginea apei.

Acum că se opriseră, sistemele de pe *Mark Twain* îşi începură activitatea. Chepengurile nacelei şi cele din partea superioară a învelitoarei se deschiseră pentru a elibera baloanele şi balizele care se agitară în aer atârnate de paraşute, fiecare dintre ele inscripționată cu logoul transterra şi steagul Statelor Unite. Fură eliberate chiar şi mici rachete sonore care țâşniră în sus şuierând şi lăsând în aer dâre de fum.

— Aceasta va fi procedura de rutină atunci când ne oprim pentru a preleva mostre de pe un anumit Pământ, spuse Lobsang. Este o modalitate de a-mi extinde cercetarea asupra unei lumi oarecare dincolo de acest punct de vedere aerian. Voi aduna câteva date acum, care vor fi descărcate din sonde pe drumul de întoarcere, când vom trece din nou prin această lume sau când va trece pe aici vreo altă navă, în viitor.

Printre vietățile de pe țărmul lacului erau şi un

fel de rinoceri, nişte animale imense cu picioare neobişnuit de subțiri. Se îngrămădeau la marginea apei, împingându-se unele într-altele, încercând fiecare să se adape.

— Găseşti binocluri şi aparate foto peste tot pe puntea de observație, spuse Lobsang. Animalele acelea par să fie o specie de elasmoteriu. Sau un descendent mult mai evoluat.

— Asta nu-mi spune nimic, Lobsang.

— Sigur că nu. Vrei o specie proprie? Denumeşte-i tu, dacă vrei; eu înregistrez tot ce vedem, auzim, spunem şi facem, iar la întoarcere voi depune propunerile.

— Hai să mergem mai departe. Pierdem timpul, spuse Joshua, lăsându-se pe spate.

— Timpul? Avem tot timpul din toate lumile. Şi cu toate acestea…

Începură să *păşească* din nou, iar turma de pseudo-rinoceri dispăru. Joshua simți o uşoară smucitură; avea acum senzația că se află într-un automobil cu suspensii bune, rulând pe un drum denivelat.

Calculă că traversau acum câte un Pământ la câteva secunde, peste patruzeci de mii de noi lumi pe zi, dacă aveau să mențină acest ritm fără întrerupere (ceea ce sigur nu avea să se întâmple). Joshua era impresionat, dar nu avea de gând s-o mărturisească. Peisajele goneau unul după altul pe sub prova navei, distingându-se formele doar în mare – lumi întregi care se succedau în cadența

propriului său puls. Turme şi animale solitare apăreau şi dispăreau fulgerător, măturate în irealitatea celorlalte lumi paralele. Chiar şi pâlcurile de copaci îşi schimbau forma şi mărimea de la o lume la alta, țac, țac, țac. Uneori mijeau licăre subite, căderi instantanee în beznă, săgeți de lumină, pete de culoare bizare, împroşcate peste întinderile de pământ. Lumi excepționale, smulse din raza lui vizuală înainte de a le putea măcar percepe pe de-a-ntregul. Alteori se succeda un şir monoton de Pământuri, constrânse la uniformitate de mişcarea egală a navei.

— Joshua, te întrebi vreodată unde te afli?

— Ştiu unde mă aflu: aici.

— Da, dar ce înseamnă *aici?* La fiecare câteva secunde pătrunzi într-o altă lume paralelă. *Unde* se află deci această lume în raport cu Datum? Şi următoarea şi următoarea? Cum poate să fie loc pentru toate aceste lumi?

De fapt, Joshua îşi pusese şi el întrebarea aceasta. Era imposibil să *păşeşti* fără să-ți pui astfel de întrebări.

— Ştiu că Willis Linsay a lăsat un bilet: „Următoarea lume se află la distanță de un gând."

— Din nefericire, acela a fost singurul lucru oarecum inteligibil pe care l-a notat. Mai departe, ne-a lăsat să ne zbatem ca peştele pe uscat. Aşadar, unde este lumea *aceasta,* acest Pământ anume? Se află în exact acelaşi spațiu şi timp ca şi Pământul Datum. E ca un mod de vibrație

alternativ al aceleiaşi coarde de chitară. Singur diferență este că acum putem vizita aceste lumi; până nu de mul nici nu le puteam detecta. Cam aceasta este cea mai bună explicație pe care o pot oferi fizicienii anoşti de la transterra.

— Toate chestiile astea ştiințifice se află în notițele lui Linsay.

— Nu ştim. Pare să-şi fi inventat propria matematică. Universitate Warwick încearcă să-i dea de capăt. În plus, a comprimat tot ceea ce a scris într-un cod grozav de abscons. IBM nici nu *concepe* să-l descâlcească. Pe deasupra, are un scris de mână înfiorător.

Lobsang continuă să vorbească, însă Joshua nu-l mai asculta Era o deprindere, bănui el, pe care va fi necesar să o dezvolte.

Puntea fu inundată de muzică – notele glaciale ale unui clavecin.

— Ai putea, te rog, să opreşti muzica?

— E Bach, spuse Lobsang. O fugă. O alegere stereotipică pentru o entitate matematică de felul meu, ştiu.

— Prefer liniştea.

— Bineînțeles.

Muzica amuți.

— Sper că nu te deranjează dacă ascult în continuare în minte ca să zic aşa?

— Fă cum doreşti.

Joshua se uită în gol, dincolo de peisajul actual. Şi de următorul şi de următorul…

Se ridică anevoie de pe canapea şi încercă baia de pe punte. Era o toaletă ecologică, cu un spațiu îngust de duş, în interiorul unu compartiment cu pereții din plastic. Joshua se întrebă dac Lobsang avea ochi şi în locul acesta. Evident că avea.

Astfel se scurse ziua. În sfârşit, se lăsă seara peste toate Pământurile, miriadele de sori apunând după propriile orizonturi.

— Trebuie neapărat să mă duc sus, în cabină, ca să mă culc?

— Canapeaua este extensibilă. Trage de mânerul din dreapta ta. În ladă sunt pături şi perne.

Joshua îi urmă instrucțiunile şi probă canapeaua. Se simțea ca într-un loc de clasa întâi dintr-un avion transatlantic.

— Trezeşte-mă dacă se întâmplă ceva interesant.

— Totul e interesant, Joshua. Hai, culcă-te.

Joshua se cuibări confortabil sub plapuma grea, ascultând zumzetul motoarelor şi simțind mişcările vertiginoase ale navei care *păşea* în continuare. Pentru Joshua Valienté, această legănare între lumi era aproape liniştitoare. Adormi cu uşurință.

Când se trezi, aerostatul se oprise din nou.

20

Dirijabilul coborâse în apropierea unei grămezi de bolovani, unde Lobsang aruncase ancora. Era

devreme, în zori, iar cerul de un albastru intens era presărat din loc în loc cu nori. Aceasta era o lume tipică pentru Centura Glaciară, iar câmpurile înghețate te orbeau cu strălucirea lor. Puțin mai încolo însă se afla o întindere de apă.

Joshua nici nu catadicsi să se uite pe fereastră până nu-şi bău cafeaua.

— Bine ai venit în Vest 33157, Joshua. Staționăm încă de dinainte de răsărit. Am aşteptat să te trezeşti.

— Să înțeleg că ai găsit ceva interesant.

— Uită-te-n jos.

În locul în care ancoraseră, pe bolovanii negri care se iteau din zăpadă, se găsea un monument natural: un pin singuratic, mare, bătrân şi izolat. Însă copacul fusese tăiat aproape de rădăcină; partea superioară a trunchiului şi crengile încurcate zăceau abandonate pe jos, iar discul de lemn palid era acum expus exteriorului. Era limpede că fusese folosit un topor.

— Mă gândeam că vei fi atras de această urmă de umanitate. Iar al doilea motiv: a venit vremea să-mi testez unitatea ambulantă de rezervă.

Joshua aruncă o privire prin gondolă.

— Care este…?

— Tu.

Echipamentul se afla într-o ladă. Pe piept trebuia să poarte un rucsac uşor care conținea o mască de respirat şi un tub de oxigen pentru urgențe, o trusă de prim-ajutor, o lanternă, o armă

dintr-un metal neferos, o bucată de funie foarte subțire şi alte articole. În spate avea să ducă un rucsac din pânză care conținea un modul misterios într-o carcasă etanşă, dură şi rezistentă. Avea să poarte o cască bluetooth de modă veche ca să comunice cu Lobsang, însă bănuia că echipamentul avea şi alte difuzoare şi microfoane integrate.

Se întoarse în cabină, se echipă din nou cu voluminosul costum al lui Pillsbury şi îşi puse în spinare rucsacul.

— Drăcia asta e grea.

— Îl vei purta tot timpul când nu te afli la bordul navei.

— Şi în modulul închis etanş din rucsac ce e?

— Eu sunt, răspunse Lobsang concis. Sau o unitate externă. Poți să o consideri o rezervă. Atâta vreme cât supraviețuieşte nava, modulul va rămâne sincronizat cu procesoarele principale de la bord. Dacă aerostatul este distrus, modulul îmi va găzdui memoria până vei reuşi să ajungi acasă.

Joshua râse.

— Ți-ai irosit banii degeaba, Lobsang. În ce condiții îți închipui tu că va fi utilă treaba asta? De la o anumită depărtare încolo, dacă nava e distrusă, niciunul dintre noi nu se mai întoarce acasă.

— Nu strică niciodată să te pregăteşti pentru toate circumstanțele imaginabile. Tu eşti principala mea măsură de siguranță, Joshua. De

aceea te afli aici. În orice caz, echipamentul tău nu este încă în formă completă.

Joshua se uită din nou în ladă şi scoase încă un articol: un suport care gemea de tot felul de lentile, microfoane şi alți senzori cocoțați în vârful unei rame care se punea pe umăr.

— Cred că glumeşti!

— E mai uşoară decât pare. Unitatea senzorială se fixează sigur pe umăr şi mai ai şi un cablu de date care intră în rucsac…

— Te aştepți să explorez Pământul Un Milion *cu. Papagalul* ăsta pe umăr?

Lobsang răspunse pe un ton jignit.

— Dacă papagal vrei tu să-l numeşti… Nu mă aşteptam să i vanitos, Joshua. Cine o să te vadă? În plus, e foarte practic. Voi vedea ceea ce vezi tu, voi auzi ceea ce auzi tu; vom fi permanent în legătură. Iar dacă întâmpini necazuri…

— Ce-o să facă, o să depună un ou?

— Te rog, Joshua, doar poart-o.

I se potrivi la fix pe umărul drept şi era într-adevăr uşoară, după cum promisese Lobsang. Dar Joshua ştia că nu va putea să facă abstracție vreo clipă de faptul că Lobsang îi stătea la propriu pe umăr fiecare suflare. La naiba, ce era să facă! Nu se aşteptase oricum să f o călătorie de plăcere, iar papagalul nu înrăutățea într-atât lucrurile Oricum, probabil că drăcovenia avea să se şi strice în curând.

Fără să mai comenteze, Joshua se duse pe una

din punțile de acces, deschise uşa, opintindu-se puțin din pricina uşoarei supra presiuni din cabină – presiunea aerului era menținută la nivelul ridicate, pentru a evita ca atmosfera externă să pătrundă în interiorul navei înainte ca Lobsang să verifice dacă este sigură – şi păşi într-un mic lift ca o cuşcă. Un troliu îl coborî uşor pe pământ lângă aflorimentul stâncos.

Odată aflat jos, cu picioarele afundate până la genunchi î zăpadă, trase adânc în piept aerul acestui Pământ rece şi se răsuci încet. Cerul era acum acoperit de nori, iar atmosfera părea străvezie, prevestind amenințarea ninsorii.

— Presupun că receptezi asta. Un câmp normal plin de zăpadă.

Lobsang îi şopti în ureche.

— Îl văd. Ştii că papagalul are filtre nazale care mi-ar permit să miros…

— Las-o baltă.

Joshua făcu câțiva paşi, se întoarse şi se uită apoi în direcți dirijabilului.

— Vezi asta? Îți ofer ocazia să verifici gradul de uzură.

— Bine gândit, murmură papagalul.

Joshua îngenunche? lângă copac.

— Sunt nişte stegulețe care marchează inelele trunchiului. Scoase unul şi descifră scrisul.

— Universitatea din Cracovia. Nişte oameni de ştiință au făcut asta. Ce sens are?

— Prelevarea datelor climaterice cu ajutorul

inelelor, Joshua. La fel ca pe Datum. Ceea ce este interesant e că diferența între lumile învecinate e de obicei de cincizeci de ani, cam cât este durata medie de viață a unui pin. Desigur, asta ridică numeroase întrebări.

Joshua auzi un soi de bubuit, un pleoscăit şi un sunet ascuțit ca de trompetă. Se întoarse încet; evident, nu era singur în lumea aceasta. La mică distanță de locul unde se afla zări o scenă dintre prădător şi pradă: o creatură ca o pisică, având nişte colți atât de grei, încât abia putea să-şi ridice capul, după câte se părea, urmărea o bestie cu un mers legănat cu posteriorul cât un tanc. Erau primele animale pe care le vedea în lumea aceasta.

Lobsang vedea tot ce vedea şi el.

— Creaturile înarmate excesiv în urmărirea celor cu armură excesivă: rezultatul unei curse evolutive a înarmării. Un scenariu care s-a desfăşurat pe Pământul Datum de multe ori, în diverse contexte, până când ambele părți au căzut pradă dispariției, începând cu era dinozaurilor şi chiar mai devreme. Este o lege universală, după câte se pare. Se aplică atât pe Datum, cât şi pe Pământul Lung. Joshua, ocoleşte pietroaiele şi o să ajungi la întinderea de apă.

Joshua se întoarse şi merse cu uşurință pe lângă stânci. Zăpada era adâncă şi greu de călcat, însă era plăcut să-şi mişte picioarele după atâtea ore petrecute în nacelă.

Întreaga suprafață a lacului se deschidea acum

înaintea lui. Lacul în sine era acoperit cu un strat de gheață, însă aproape de mal era şi apă accesibilă, iar aici era forfotă: animale masive, însă grațioase – o familie de elefanți blănoşi cu pui printre picioarele falnice. Unii se bălăceau în apa mică. Adulții aveau nişte colți impresionanți ca nişte lopeți cu care scurmau pe fundul lacului, înnămolind apa pe o distanță de câțiva metri împrejur. O mamă se juca cu puiul ei sub un jet de sclipire cristalină. Începu să ningă cu fulgi mari şi grei care se aşezau pe blana pahidermelor nepăsătoare.

— Membri ai familiei Gomphotheriidae, şopti Lobsang. Sau rude sau descendenți. În locul tău, aş sta departe de apă. Bănuiesc că sunt crocodili.

Joshua se simți, în mod bizar, mişcat de această scenă; creaturile masive îi inspirau un sentiment de linişte.

— Pentru asta ne-ai adus jos?

— Nu. Deşi lumile acestea sunt pline de diverse soiuri de elefanți. O puzderie de pahiderme. În mod normal, nu ți-aş fi atras atenția asupra lor, însă sunt o specie-pradă de rang superior şi se pare că sunt urmărite. Ca şi tine, de altfel, în mod interesant.

Joshua rămase nemişcat.

— Mersi că-mi zici şi mie.

Se uită împrejur, privind încordat prin perdeaua groasă de zăpadă, dar nu văzu nicio altă mişcare.

— Doar spune-mi când să o iau la fugă, bine?

Nu mă supăr dacă spui *chiar acum…*

— Joshua, creaturile care se îndreaptă prudente în direcția ta poartă o conversație despre tine, deşi mă îndoiesc că o poți auzi, având în vedere că are o frecvență foarte înaltă. S-ar putea să-ți tremure plombele.

— Nu am plombe. M-am spălat întotdeauna pe dinți cum trebuie.

— Bineînțeles. Comunicarea este, de asemenea, destul de complexă şi devine din ce în ce mai iute, ca şi cum ar ajunge la o concluzie cu privire la modul în care au de gând să acționeze. Apare şi dispare, pentru că *păşesc* încontinuu. Se întâmplă aproape prea rapid ca să poată fi observat, cel puțin *de tine.* Din comportamentul acesta pot deduce că au o metodă foarte ingenioasă prin care calculează coordonatele exacte la care toți vânătorii lor principali vor împresura victima, adică, în cazul de față, *pe tine…*

— Stai, stai puțin. Mai zi o dată. Ai spus *că. Păşesc?* Animale care *păşesc,* prădători care *păşesc?* Joshua avu senzația că se învârte lumea cu el. Asta chiar e ceva nou.

— Aşa e.

— Creaturile astea sunt motivul pentru care ne-am oprit aici, nu-i aşa?

— Apropo, nu cred că ai motiv să te temi.

— *Tu* nu crezi că *eu* am vreun motiv să-mi fie frică?

— Par să fie nişte creaturi curioase. Spre

deosebire de nişte creaturi înfometate. Poate chiar mai speriate de tine decât tu de ele în momentul de față.

— Pe ce eşti dispus să pariezi? Pe viața mea, de pildă?

— Hai să vedem cum se desfăşoară lucrurile. Joshua, flutură-ți mâinile în aer, te rog. Aşa, foarte bine. Lasă-i să te vadă. Zăpada reduce vizibilitatea, evident. Acuma târşâie-ți picioarele şi mergi în cerc. Aşa, bun, stai acolo până îți zic eu să te mişti. Nu-ți face griji, am situația sub control.

Asigurarea aceasta nu însemna nimic pentru Joshua. Stătu cât putu de nemişcat. Ningea puternic acum. Dacă se panica, putea *păşi* din greşeală şi atunci ar fi *păşit* în… cine ştie ce? Ținând cont de prezența unor animale de pradă care puteau *păşi,* ar fi putut nimeri într-o situație şi mai gravă.

Lobsang îi şopti în ureche, conştient de încordarea lui, încercând să-l calmeze:

— Joshua, aminteşte-ți că *Mark Twain* a fost construit de mine, ceea ce înseamnă că nava, adică *eu,* nu te pierde din ochi nicio clipă. Orice percep ca o amenințare la adresa ta va fi mort înainte să-şi dea seama. Eu sunt, desigur, un pacifist, dar *Mark Twain* deține numeroase tipuri de arme, de la cele mai mici şi invizibile la cele mai mari şi invizibile. Nu voi pronunța cuvântul „nuclear”, bineînțeles.

— Nu, chiar te rog să nu pronunți cuvântul

„nuclear”.

— Atunci ne-am înțeles. Aşa stând lucrurile, ai vrea, te rog, să cânți acum un cântec?

— Un cântec? Ce fel de cântec?

— *Orice* cântec! Alege un cântec şi cântă. Ceva vesel… *cântă pur şi simplu un cântec!*

Porunca lui Lobsang, oricât de nebunească ar fi părut, avea autoritatea vocii maicii Agnes atunci când se afla la limita răbdării, moment în care până şi gândacii ştiau că trebuie să o şteargă din oraş. Aşa că Joshua începu să cânte primul cântec care îi veni în minte:

Salutare şefului!
El este şeful şi trebuie să-l salutăm.
Salutare şefului!
El e cel pe care trebuie să-l salutăm.

Când termină, se lăsă liniştea peste pătura de zăpadă.

— Interesantă alegere, spuse Lobsang. Tot o moştenire de la călugărițele tale, fără îndoială. Se aprind când vine vorba de dezbateri politice, nu-i aşa? Bun, asta ar trebui să fie suficient. Acum aşteptăm. *Te rog, nu te mişca.*

Joshua aşteptă. Şi tocmai când deschidea gura să declare că ajunge, se văzu înconjurat de nişte siluete întunecate. Erau negre ca noaptea, făceau găuri în zăpadă, aveau nişte piepturi late, capete mari şi labe enorme, sau mai degrabă mâini, care

din fericire nu păreau să fie dotate cu gheare şi arătau mai mult ca nişte mănuşi de box sau de baseball.

Şi cântau. Iar gurile lor imense şi roz se deschideau şi se închideau, arătând o vădită plăcere. Însă aceasta nu era prostioara politică pe care o cântase Joshua, şi nu era nici vreun un urlet de animal sălbatic. Erau sunete de natură *umană,* putea înțelege toate cuvintele, care erau repetate iar şi iar de cântăreții ce interveneau cu diferite armonii şi repetiții, polifonii suspendate în aer ca nişte ornamente de Crăciun. Continuară astfel minute în şir, până ce într-un final magistralele şi orbitele acestei muzici ireale se uniră într-o linişte măreață şi caldă.

Refrenul principal fusese:

Ce faci? au strigat vecinii.
Cu cin' te-ntâlneşti, Bill?
Ai cumpărat strada, Bill?
Râzi? — Am crezut c-am murit.
I-am doborât pe Old Kent Road…

Înmărmurit, Joshua abia mai putea respira.

— Lobsang…

— Interesantă alegere. E un cântec scris de un oarecare Albert Chevalier, născut în Notting Hill, Londra. În mod curios, a fost înregistrat mai târziu de Shirley Temple.

— *Shirley Temple…* Lobsang, presupun că

există un motiv serios pentru care aceşti Mighty Joe cântă vechi cuplete comice din Anglia în plin viscol.

— O, bineînțeles.

— Şi presupun, de asemenea, că tu ştii care este motivul acela serios.

— Am o idee destul de plauzibilă, Joshua. Toate la timpul lor.

Acum una dintre creaturi se îndrepta spre el cu mâinile cât nişte rachete de tenis făcute căuş ca şi cum ar fi legănat ceva. Avea gura deschisă şi încă respira greoi, după efortul cântatului; se vedeau mulți dinți înăuntru, însă expresia generală era un zâmbet.

— Fascinant, murmură Lobsang. Face parte din familia primatelor, fără îndoială, e probabil vreo specie de maimuță antropoidă. Deşi poziția bipedă, verticală este suficient de convingătoare pentru a fi hominizi, nu înseamnă că au neapărat legătură cu evoluția speciei umane…

— Lobsang, nu e momentul pentru o prelegere, şopti Joshua.

— Sigur, ai dreptate. Trebuie să profităm de moment. Acceptă darul.

Joshua făcu precaut un pas înainte şi întinse mâinile. Creatura păru încântată, ca un copil care a primit o sarcină importantă şi vrea să o îndeplinească exact aşa cum trebuie. Puse ceva potrivit de greu în mâinile lui Joshua. Joshua privi în jos. Ținea în mână ceea ce părea să fie un

somon mare, frumos şi irizat.

Auzi vocea lui Lobsang.

— Excelent! Nu pot să spun că mă aşteptam la asta, dar în mod cert este ceea ce speram. Apropo, s-ar cuveni să le oferi şi tu un lucru de-al tău.

Fostul deținător al impresionantului peşte îi zâmbea radios şi încurajator lui Joshua.

— Păi, am cuțitul meu de sticlă, dar nu prea cred că tipul ăsta ar avea ce să facă cu un cuțit.

Ezită, simțindu-se stingherit.

— Şi, în fond, e cuțitul *meu.* L-am cioplit chiar eu dintr-o bucată de obsidian importat.

Fusese un cadou din partea cuiva căruia îi salvase viața.

— Îl am de mult.

Lobsang spuse nerăbdător:

— Gândeşte-te aşa. Acum câteva minute te aşteptai să fii atacat cu sălbăticie, da? Iar acum e evident că acela era peştele *lui,* iar *el* ți l-a dat *ție.* Bănuiesc că, în cazul de față, actul de a dărui este mai important decât darul în sine. Dacă te simți gol fără o armă, te rog să-ți alegi mai târziu unul din cuțitele laminate din arsenal, de acord? Dar acum *dă-i cuțitul.*

— Nici nu ştiam că avem un arsenal, spuse Joshua, furios mai mult pe sine.

— Omul cât trăieşte învață, prietene, aşa că fii recunoscător că încă mai ai şansa să le faci pe amândouă. Valoarea unui dar are prea puțin de-a face cu orice fel de unitate monetară. Înmânează-

i-l cu un zâmbet larg pentru camere, Joshua, pentru că trăieşti un moment istoric: primul contact cu o specie extraterestră, deşi una care a avut decența să evolueze pe Pământ.

Joshua îi oferi creaturii prețiosul său cuțit. Aceasta îl luă cu o grijă excesivă, îl ridică în lumină, îl admiră şi îi testă prudent lama. Apoi auzi în cască nişte sunete dizarmonioase, ca şi cum nişte mingi de bowling ar fi fost zdrobite într-o betonieră.

Din fericire, sunetele încetară după câteva secunde, pentru a fi înlocuite de vocea binedispusă a lui Lobsang:

— Interesant! Ție îți cântă folosind frecvențele pe care noi le considerăm normale, în timp ce între ei par să comunice prin ultrasunete. Ceea ce ai auzit a fost tentativa mea de a traduce conversația în ultrasunete la un nivel sonor care poate fi perceput de o ființă omenească, cu toate că nu şi înțeles.

Apoi, într-o clipită, dispărură. Nu exista niciun semn care să ateste prezența acestor ființe acolo, cu excepția unor urme de paşi uriaşi în zăpadă, care începuseră deja să fie nivelate de viscol. Şi, desigur, somonul.

Întors pe navă, Joshua puse grijuliu peştele imens în frigiderul din bucătărie. Apoi se aşează cu o cafea în mână în salonul de lângă bucătărie, adresându-se aerului din jur:

— Vreau să vorbesc cu tine, Lobsang. Nu cu o

voce din văzduh. Ci cu o față căreia să-i pot da un pumn.

— Înțeleg că eşti supărat. Dar te asigur că nu ai fost nicio clipă în pericol. După cum probabil ți-ai dat seama, nu eşti prima persoană care a întâlnit aceste ființe. Conform ipotezei mele temeinice, prima persoană care le-a întâlnit a crezut că erau ruşi…

Iar Lobsang îi spuse lui Joshua povestea soldatului Percy Blakeney, aşa cum fusese reconstituită din notițele din jurnalul său şi din remarcile făcute unei surori medicale foarte surprinse, într-un spital din Franța de pe Datum, unde fusese internat după ce apăruse acolo din senin în anii ’60.

21

Soldatului Percy, înconjurat de acest cor de străini impasibili în mijlocul pădurii verzi care încă nu fusese culcată la pământ, îi picase rapid fisa.

Desigur! Erau negreşit ruşi! Ruşii erau acum în război, nu? Şi nu circulase oare prin tranşee un număr al revistei *Punch*, în care ruşii erau înfățişați arătând exact aşa, ca nişte urşi?

Bunicul său, tot un Percy, fusese odată luat prizonier în Crimeea şi era tot timpul dispus să-i vorbească despre ruşi unui băiat care ştia să asculte.

— Aşa de tare puțeau, băiete, nişte împuțiți şi jumătate erau, nişte sălbatici, veniți Dumnezeu

ştie de pe ce coclauri, n-am mai văzut aşa ceva de când sunt! Atâta blană şi aşa nişte bărbi de puteai să bagi o capră înăuntru, deşi fac rămăşag că până şi capra ar fi sărit afară una-două, că nici caprele nu se întovărăşesc aşa cu orişicine. Tiii, dar ce mai ştiau să cânte, băiete, cu toată putoarea lor cu tot, cântau mai bine decât galezii, îți zic! Da, da, *ăştia* chiar ştiau să cânte! Dar de nu ți-ar fi zis nimenea altminteri, ai fi zis că-s dobitoace, nu alta.

Percy se uită acum la şirul de chipuri păroase şi indiferente, dar nu tocmai ostile, şi articulă neînfricat:

— Eu, englez, da? De partea voastră! Trăiască Țarul!

Le atrase astfel atenția bărbaților păroşi, care se uitară politicoşi unii la alții.

Poate mai voiau un cântec. În fond, nu-i spusese mama lui că muzica era limbajul universal? Şi, cel puțin, nu se apucaseră să-l ia prizonier, să-l împuşte sau altele de felul acesta. Aşa că le oferi o reprezentație răsunătoare a refrenului la *Tipperary* şi încheie cu un salut şi strigând „Trăiască Regele!”.

După câteva momente, ruşii îl luară prin surprindere, fluturându-şi mâinile masive şi păroase în aer şi tunând „Trăiască Regele!” cu deosebit entuziasm şi cu nişte voci care parcă strigau într-un tunel. Apoi îşi apropiară țestele hirsute ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie şi se-apucară din nou să cânte *Strânge-ți necazurile.*

Numai că aceasta nu mai era aceeaşi raniță şi nici aceleaşi necazuri nu mai erau defel. Soldatul Percy se străduia din greu să priceapă ce anume asculta. A da, era acelaşi cântec, însă îl interpretau ca un cor bisericesc. Cântăreții îi demontaseră cumva cântecul, care prinsese acum, în mod ciudat, o viață proprie, etalând armonii care izbucneau şi se împleteau ca nişte țipari în febra împerecherii şi care se despărțeau apoi în sunete ca o furtună de baloane de săpun. Cu toate acestea rămânea tot vechiul cântec pe care îl ştia el. Nu, era o versiune mai bună, era mai *prezent*, mai real. Soldatul Percy, care nu mai auzise niciodată o asemenea muzică, aplaudă, gest care fu imitat şi de ruşi, bubuind ca nişte tunuri. Aplaudau la fel de entuziasmați precum cântau, poate chiar şi mai şi.

Iar acum lui Percy îi trecu prin minte că racii de cu o seară mai-nainte fuseseră mai mult o gustărică decât o masă. Dacă ruşii ăştia îi erau prieteni, poate aveau, în fond, şi nişte rații ruseşti pe care să le împartă cu el… Arătau destul de solizi sub paltoanele acelea mițoase. Nu strica măcar să încerce, aşa că Percy se frecă pe burtă, îşi îndreptă arătătorul în mod sugestiv spre gură şi afişă o expresie plină de nădejde.

După ce isprăviră de cântat, se îngrămădiră iar laolaltă ca pentru un consiliu secret. Unicul sunet pe care îl putu distinge era un bâzâit ca de țânțar, precum țiuitul acela supărător care te ține treaz

toată noaptea. Însă după ce ajunseră la cine ştie ce înțelegere, izbucniră din nou în cântec. De data aceasta, scoteau mai mult fluierături şi triluri, ca şi cum ar fi imitat nişte păsări – iar imitația era chiar foarte bună. Un ton de privighetoare ici, o notă de graur colo – era cel mai melodios cor matinal pe care îl auzise vreodată. Şi totuşi, avea senzația că vorbeau, sau mai bine zis cântau, despre *el.*

Apoi unul din ei veni mai aproape de el, urmărit cu atenție de ceilalți, şi cântă *Tipperary* perfect şi până la capăt, cu vocea lui Percy, cu *propria lui voce,* era sigur de asta, chiar şi mama lui ar fi recunoscut-o.

După aceea câțiva dintre ruşi dispărură în pădure, lăsându-i pe restul şezând liniştiți în jurul lui Percy.

Când se aşează pe jos lângă ruşi, Percy se simți dintr-odată cuprins de un val de osteneală. Avusese parte de ani întregi de război şi nici măcar de o singură zi verde şi liniştită ca aceasta – merita poate să tragă şi el un pui de somn. Aşa că bău nişte apă din râu, strânsă în căuşul palmelor, şi, în ciuda prezenței ruşilor păroşi de jur-împrejurul lui, se întinse pe iarbă şi închise ochii.

Dură o vreme până să se dezmeticească.

Soldatul Percy era un tânăr realist şi pragmatic. Astfel că, stând încă întins în iarbă, consideră ca, în aceste circumstanțe rupte parcă dintr-o reverie,

să nu-şi facă griji din pricina acestor ruşi, atâta vreme cât ruşii nu încercau să-i facă de petrecanie. Țineți-vă grijile pentru cizme, flăcăi, obişnuiau să spună veteranii.

Cizme! Creierul său adormit îi aminti. Alea erau importante! Ai grijă de cizmele tale, iar cizmele o să aibă grijă de tine! Petrecuse nespus de multă vreme gândindu-se la cizmele lui.

Gândul următor care trecu prin mintea încă greoaie de somn a soldatului Percy – care nu se trezise încă de-a binelea, istovit încă de războiul lui şi rătăcit în timp şi spațiu – fu întrebarea dacă mai avea oare picioare cu care să-şi încalțe cizmele. Puteai să-ți pierzi picioarele şi nici să nu-ți dai seama până nu trecea şocul, sau cel puțin aşa auzise. Ca bătrânul Mac, bietul de el, care nu ştiuse că nu le mai avea până nu încercase să se ridice în picioare.

Îşi amintea, desigur, că mersese prin pădurea aceasta, dar poate şi *acela* fusese tot un vis şi că, de fapt, se întorsese în balta de nămol şi sânge din care venise.

Astfel, cu băgare de seamă, încercă să se ridice în capul oaselor, încurajat cel puțin de faptul că-şi păstrase ambele mâini. Mişcându-şi uşor trupul care îl durea peste tot, izbuti să se ridice suficient de mult ca să-şi vadă, da, cizmele! Binecuvântate cizme! Care păreau să fie încă înfipte în nişte picioare care îi aparțineau şi care, după toate probabilitățile, ca bonus, încă erau legate de

propriul corp.

Şi cizmele puteau fi înşelătoare, întocmai ca picioarele. Ca atunci când o bombă lovise o cutie de muniții, iar el făcuse parte din echipa însărcinată cu rânduiala. Sergentul îi vorbise pe un ton scăzut şi neobişnuit de liniştitor când Percy fusese tulburat de descoperirea unei singure cizme azvârlite cât colo în nămolul răscolit, pentru care nu găsise şi un picior la care să se potrivească. Iar sergentul îi spusese, bătându-l pe umăr:

— Ei bine, băiete, de vreme ce nu are nici cap, nu cred că o să observe, nu eşti de acord? Uită-te numai după ce ți-am zis eu, băiete: condici, ceasuri, scrisori, orice ne ajută să-i identificăm pe bieții flăcăi. Şi dup-aia înfige-i cu capetele ridicate deasupra tranşeului. Da, da, fă cum îți zic, pune-le cadavrele acolo! S-ar putea să mai primească câte un glonț, dar, pe cinstea mea, nu o să mai simtă nimic acolo unde s-au dus şi astfel măcar o să fie un glonț mai puțin pentru tine sau pentru mine. Bravo, aşa te vreau. Ce zici, vrei o duşcă de rom? E doctorie curată pentru ce te necăjeşte pe tine.

Aşadar, descoperirea propriilor picioare ataşate încă la propriul corp, conform cu modelul original, îl umplu de încântare pe soldatul Percy, pe care camarazii îl ştiau drept Băşicuță. Când te cheamă nici mai mult, nici mai puțin decât Percy Blakeney, pronunțat „Blec-nii”, *şi* pe deasupra mai

ai acnee explozivă după douăzeci de ani, te împaci cu porecla de Băşicuță şi mulțumeşti cerului că nu te-ai pricopsit cu ceva şi mai rău. Se întinse din nou pe spate şi pesemne ațipi un răstimp.

Când deschise iarăşi ochii, era încă în plină zi şi-i era sete. Se ridică. Ruşii erau tot acolo, aşteptând răbdători. Îl priveau aproape cu blândețe pe fețele acelea păroase, se gândi el.

Poate că începea să gândească nițel mai limpede. Îi trecu în sfârşit prin minte că ar trebui să-şi verifice echipamentul.

Îşi deschise ranița şi îi goli conținutul pe pajiştea verde. Şi constată că cineva îl jefuise! Îi dispăruseră plosca, baioneta, lama lopeții de tranşeu... Şi dacă se gândea mai bine, nici casca nu era de găsit; nu-şi amintea s-o fi avut când se trezise, deşi cureluşa încă îi mai atârna la gât. Măi să fie, îi luaseră până şi cataramele de la cizme şi cuiele din flecuri! Toate bucățelele de oțel. Şi ceea ce era mai ciudat era că din gamelă îi lipsea, de fapt, doar recipientul din oțel, pentru că husa de piele zăcea intactă în iarbă. De condică, de cei câțiva penny din raniță şi chiar şi de sticla cu rația sa de rom nu se sinchisise nimeni. Ce hoț ciudat! încă mai avea vopselele, dar cutia de metal în care fuseseră tuburile dispăruse. În plus, cineva se chinuise să desfacă bandele metalice care țineau laolaltă perii pensulelor, astfel că perii zăceau împrăştiați pe fundul sacului de pânză. De ce?

Şi cu armele lui ce se întâmplase? îşi verifică

pistolul de la centură. Tot ce mai rămăsese *din el* era patul de lemn. De ce oare? Să furi un pistol, înțelegea, dar ar fi al naibii de greu să-l foloseşti fără pat. N-avea nicio noimă. Dar pe de altă parte, ce avea? Unde era chiar şi un strop de noimă de întâlnit pe Frontul de Vest?

Ruşii îl priveau în tăcere, părând nedumeriți de felul în care îşi învârtea pe toate părțile toate fleacurile acelea.

Amintirile începură să-i iasă încetişor la iveală din văgăuna în care se ascunseseră până atunci.

Soldatul Percy fusese repartizat la corpul de camuflaj, după ce suferise rana la picior. Oricât de uimitor ar părea, armata luase la cunoştință meseria sa precedentă de desenator. Iar armata aceasta care avea nevoie de oameni care puteau ține o armă în mână – şi de şi mai mulți care să servească drept carne de tun – avea nevoie uneori şi de oameni care puteau să mânuiască un creion şi se pricepeau să aleagă din paleta curcubeului lui Dumnezeu tocmai nuanța potrivită de vopsea pentru a transforma un tanc *Mark I* într-o inofensivă căpiță de fân, cu toate că se putea întâmpla să mai iasă şi câte un firicel de fum din ea dacă băieții fumau o țigară în spate. Fusese recunoscător pentru acest răgaz. De aceea purta cu el o cutie cu vopsele, ca să potrivească culorile şi să mai facă anumite retuşuri după ce aplicase grosul de verde de camuflaj.

Ce altceva îşi mai amintea? Ultimul lucru

dinaintea bombardamentului? A da, sergentul mustrându-l pe puştiul cel nou pentru că avea unul dintre acele jalnice volume cu Noul Testament, care îi încăpea în buzunarul de la piept, genul acela de lucru pe care mamele şi iubitele îl trimiteau pe front, în speranța că vorbele sfinte le vor ocroti băieții, iar dacă vorbele singure nu-şi făceau treaba, atunci poate învelitoarea de metal izbutea acolo unde credința nu era de ajuns. Iar Percy, punându-şi echipamentul în bagaj pentru următoarea misiune, îşi aminti că sergentul urla şi flutura obiectul în cauză în fața băiatului de parcă era lovit de dambla:

— Imbecilule care eşti, maică-ta n-a auzit la viața ei de şrapnel? Era un pionier, băiat bun – l-a nimerit un glonț direct în afurisitul ăla de Nou Testament al lui şi i-a smuls inima din piept, săracul nenorocit!

Apoi fusese întrerupt atât de grosolan de bombardament. De ce dispăruseră sergentul şi puştiul roşcovan în explozie, când bomba explodase atât de aproape de Percy, care în schimb se trezise în această lume paşnică, în compania acestor ruşi binevoitori, ascultând cântecul păsărilor? În adâncul lui, Percy ştia că nu avea să primească niciodată răspunsul la aceste întrebări.

Atunci era mai bine să nici nu mai întrebe.

Ruşii şedeau în continuare pe pajiştea verde şi îi urmăreau răbdători ascensiunea din gaura neagră a propriei minți.

Când cei doi ruşi se întoarseră de la vânătoare, unul din ei căra fără efort o căprioară proaspăt ucisă – un animal mare şi bleg.

Un om mai slab de inimă ar fi fost stupefiat la vederea unui cadavru de căprioară azvârlit în faţa lui de un rus uriaş şi păros. Dar îndeletnicirea ca braconier în scurta adolescenţă a soldatului Percy şi anii petrecuţi pe front la limita subnutriţiei se coagulau în jurul unui singur scop. Măcelăria era treabă murdară dacă n-aveai instrumentele potrivite, cu lamă de oţel, dar în micul lui bagaj avea o rangă de cupru subţire, care îi servi scopul, la fel ca sticla spartă care conţinuse ultimele picături din raţia lui de rom, obţinând astfel nişte muchii tăioase.

Fu uluit de modul în care mâncau ruşii cu mâinile, alegând cu grijă măruntaiele şi plămânii animalului – pe care Percy, de mic copil, îi numise bojoci – şi îndesându-le apoi pe toate în gură. Se gândi însă indulgent că amărâţii de ei probabil nu văzuseră altceva la viaţa lor. Nu văzu niciun obiect din oţel şi, în orice caz, nicio puşcă asupra lor, ceea ce era ciudat. Doară ruşii se alăturaseră englezilor în luptă, nu? Fără îndoială, ar fi trebuit să aibă nişte arme de vreun soi, căci cine a mai pomenit soldat fără armă?

Soldatul Percy avu o revelaţie. Cu siguranţă, unii ar spune că *el însuşi* era un dezertor, deşi doar bunul Dumnezeu ştia ce se petrecuse într-adevăr

cu el. Poate că ruşii aceştia erau dezertori. Sigur îşi azvârliseră armele pe undeva şi-şi păstraseră doar paltoanele mițoase enorme. Şi chiar dacă aşa ar fi stat lucrurile, ce treabă avea Percy? Era problema lor şi a țarului.

Aşa că se servi cu o halcă de carne de căprioară, se îndepărtă, plin de tact, ca să nu trebuiască să se holbeze la manierele execrabile ale ruşilor, găsi nişte iarbă uscată, rupse nişte rămurele uscate de pe crengile pe jumătate putrezite ale unui copac prăbuşit, şi întrebuință încă un chibrit prețios ca să aprindă un al doilea foc.

După cinci minute, în timp ce i se făcea friptura, se adunaseră în jurul lui privindu-l ca pe un rege.

Iar mai târziu, când plecară împreună cu el, cântând pe drum, îi delectă cu absolut toate cântecele de varieteu pe care le cunoştea.

22

— De unde ştii toate astea, Lobsang?

— Despre soldatul Percy? Cea mai mare parte, din revista aceea dedicată fenomenelor inexplicabile, *Fortean Times.* În numărul din decembrie 1970 este relatat cazul unui bărbat vârstnic îmbrăcat cu haine milităreşti britanice scoase din uz, care fusese internat într-un spital din Franța cu câțiva ani înainte. Părea să încerce să comunice prin fluierături. Conform condicii Armatei Britanice pe care au găsit-o în tunica lui, era soldatul Percy Blakeney dintr-un regiment din

Kent, raportat ca dispărut în luptă după bătălia de la Vimy. Totuşi, părea bine hrănit şi într-o stare de spirit bună, deşi era cam nedumerit după zdruncinătură, având în vedere că fusese rănit grav de un tractor care dăduse peste el. Fermierul care îl conducea şi care fusese şi cel care îl adusese la spital protestase în declarația dată poliției, susținând că omul stătuse pur şi simplu neclintit în mijlocul câmpului, ca şi cum n-ar mai fi văzut în viața lui un asemenea vehicul, iar fermierul nu izbutise să oprească la timp. În ciuda eforturilor personalului spitalului, Percy a decedat din cauza rănilor suferite în urma coliziunii. Ce sfârşit ironic! Dar înainte să moară, o infirmieră care vorbea engleza îl auzise spunând ceva de felul acesta: „În final le-am zis ruşilor că vreau să mă întorc, ca să văd cum mai merge războiul. Erau băieți de treabă, mi-au găsit un drum spre casă. De treabă băieți, şi ce le mai plăcea să cânte. Foarte prietenoşi.” Şi aşa mai departe. Simplul fapt că bărbatul purta resturile unei uniforme militare britanice şi pronunțase cuvântul „ruşi” fusese suficient pentru a ridica preocupări legate de securitate, astfel că jandarmeria fu chemată să facă investigații. Aşadar, conform Legiunii Britanice, existase într-adevăr un Percy Blakeney implicat în lupta de la Vimy, care fusese declarat dispărut după bombardamentul inițial. Se pare că nu a existat nicio încercare de a oferi vreo explicație oficială pentru apariția condicii lui,

după decenii întregi, în mâinile unui călător misterios îngropat acum într-un cimitir din centrul Franței.

— Dar presupun că tu ai explicație.

— Sunt sigur că-ți dat şi tu seama, Joshua.

— A *păşit* acolo? În pădure, cu ruşii lui?

— Posibil, spuse Lobsang, sau poate unul din troli se afla din întâmplare în tranşee şi l-a ajutat să fugă.

— „Troli”?

— Acesta pare să fie termenul mitologic care ar descrie cel mai bine aceste creaturi, dacă e să ne luăm după legende care îşi au probabil sursa în observații şi mai vechi: creaturi zărite fugitiv în lumea noastră, doar ca să dispară din nou, complet neînțelese, izvor de legende… un termen deja uzual prin unele părți ale Pământului Lung, Joshua. Percy nu a fost singurul care le-a întâlnit.

— Deci să înțeleg că tu ai anticipat că ne vom întâlni cu aceşti… umanoizi care *păşesc*?

— Printr-o extrapolare logică. Şi am anticipat partea cu cântatul, din relatarea lui Percy. Gândeşte-te: oamenii pot *păşi;* cimpanzeii nu pot – s-au făcut experimente pentru a stabili asta. Dar poate că rudele noastre hominide din trecut, sau mai degrabă urmaşii lor moderni, erau, sau *sunt* capabili *să păşească*. De ce nu? Faptul că am întâlnit aceste ființe atât de devreme în cursul periplului nostru reprezintă, fără îndoială, atingerea unui țel extrem de important. Şi trebuie

să ne aşteptăm, sau cel puțin să sperăm, să întâlnim multe alte grupuri de felul acesta pe măsură ce înaintăm. Ce aventură intelectuală, Joshua!

— Deci l-au ținut pe Percy în viață, în toți anii aceia?

— Aşa se pare. Aceşti „ruşi” l-au găsit pe Percy rătăcit într-o Franță fără francezi şi au fost milostivi cu el, zeci de ani. Poate chiar pe parcursul mai multor generații. Extraordinar. Din câte ştiu eu, nu a descoperit niciodată adevărul despre prietenii lui. Însă Percy probabil că nu văzuse niciodată *pe nimeni* din altă țară înainte de a fi detaşat în Franța şi, bineînțeles, fiind englez şi incult, era probabil deja pregătit să creadă că un străin poate arăta în orice fel. De ce nu ar arăta şi un rus ca o maimuță mare şi păroasă? Restul vieții Percy şi l-a petrecut cutreierând împreună cu „ruşii” lui o lume liniştită, împădurită, cu apă din belşug, iar ei l-au hrănit cu carne şi legume, tratându-l cu cea mai mare grijă, din toate punctele de vedere. Şi toate astea până în ziua în care le-a comunicat – trebuie să recunosc că nu ştiu cum s-a făcut înțeles – că vrea să se întoarcă în locul de unde a venit.

— Cântecele pot fi foarte expresive, Lobsang. Îți poți cânta dorul de casă.

— Se poate. Şi, după cum am văzut şi noi, au învățat bine acele cântece şi chiar şi le amintesc. Probabil au fost transmise din generație în

generație, poate şi de la un grup la altul de troli… Fascinant. Trebuie să aflăm mai multe despre viața socială a acestor creaturi. Ei bine, în cele din urmă trolii l-au dus înapoi acasă, ca nişte zâne bune, înapoi în Franța, dar din fericire nu într-o epocă în care oamenii se aruncau reciproc în aer.

În punctul acesta unitatea ambulantă se strecură prin uşa albastră de la capătul punții şi continuă conversația în mod neîntrerupt, aproape imperceptibil şi oarecum sinistru, preluând cuvântul de la omologul său eteric.

— Mai ai alte întrebări, Joshua?

— Am citit despre războiul ăla. Nu a durat aşa mult. De ce nu s-a întors mai devreme?

Unitatea ambulantă îşi aşează mâna rece pe umărul lui Joshua.

— Tu te-ai fi întors? A fost un conflict monstruos, inuman, un război devenit o maşinărie de masacrare a tinerilor într-un mod cât mai eficient şi oribil cu putință. Tu cât de dornic ai fi să te întorci pentru aşa ceva? Şi nu uita că nu ştia, de fapt, că poate *Credea* că explozia îl proiectase în altă zonă a Franței. În plus, „ruşii" se bucuraseră să-l întâlnească. Îmi închipui că i-a cucerit cu cântatul. Spune că le plăcea să-l asculte cântând. I-a învățat toate cântecele pe care le ştia – iar tu, Joshua Valienté, ai auzit astăzi unul din ele. Aşadar – prima noastră ieşire pe teren. Poate că se impune un raport operațional. Ai crezut că te-am pus în pericol, nu-i aşa? Te rog să mă crezi

că nu aş face asta. Nu ar fi în interesul meu, nu?

— Ştii al naibii de multe detalii despre toate chestiile peste care dăm pe drum, chiar înainte de a ne confrunta cu ele. Ai fi putut să mă previi şi pe mine în legătură cu ce urma să se întâmple.

— Da. Ai perfectă dreptate. Trebuie să ne îmbunătățim comunicarea. Ascultă – abia am început această călătorie fenomenală, nici nu ne cunoaştem încă. Ce-ai zice să ne dedicăm puțin timp unul altuia?

Uneori, singura reacție pe care o poți avea este să priveşti în gol. Să *dedicăm* timp, spuse omul sintetic! Joshua cunoştea desigur termenul, fie şi numai pentru că maica Agnes îşi ieşea din pepeni de fiecare dată când îl auzea. Dar ieşitul ei din pepeni nu era de natură vulcanică: nu arunca prea multe cuvinte urâte – în afară de „republican", care era o insultă teribilă, venit din partea maicii Agnes – şi în niciun caz nu se arunca niciodată cu obiecte, sau cel puțin nu foarte tare, şi niciodată cu obiecte contondente. Dar când auzea expresii de felul acesta, ca „timp pentru mine" şi „să dedicăm timp", îi sărea țandăra.

— Termeni făcuți din ceață! Ajungi să diluezi cuvintele până nu mai rămâne nimic din ele, şi atunci înseamnă orice vrei tu să însemne, aşa că într-un final nimic nu mai *înseamnă* nimic, şi nimic nu mai e *precis!*

Îşi aduse aminte de ziua în care cineva de la televizor folosise expresia fatală „Să gândeşti

dincolo de limite”. Unii dintre copii s-au dus să se ascundă preventiv, înaintea exploziei.

Să-i dedic timp lui Lobsang!

Joshua privi chipul simulat al unității ambulante. În mod ciudat, părea îngrijorat sau stresat, în măsura în care expresia feței sale putea fi interpretată cât de cât corect.

— Tu dormi vreodată, Lobsang?

Acum chipul adoptă o expresie jignită.

— Toate componentele mele au un ciclu staționar, în care sistemele mele secundare preiau sarcinile necesare. Presupun că acesta ar putea fi considerată o formă de somn. Văd că te încrunți. Nu te satisface răspunsul?

Joshua percepea toate sunetele subtile ale navei, scârțâitul şi gemetele ei organice, huruitul subsistemelor – Lobsang, permanent în funcțiune. Oare cum e să ai un asemenea nivel de conştiență neîntreruptă? Ca şi cum Joshua ar trebui să-şi controleze fiecare respirație în parte sau să-şi regleze fiecare bătaie a inimii. Lobsang sigur trebuia să controleze *păşitul,* un artefact al conştiinței.

— Lobsang, te supără ceva anume?

Masca schiță un zâmbet.

— Sigur că da. Totul mă supără, mai ales lucrurile pe care nu le *ştiu* şi pe care nu le pot controla. Să *ştiu* este, în fond, treaba mea, sarcina mea, rațiunea mea de a fi. Sănătatea mea mintală este optimă, în orice caz. Cred că este nevoie să

spun asta. Nu ştiu unde aş putea *găsi* o bicicletă pentru două persoane, deşi sunt sigur că aş putea confecționa în câteva ore un tandem care să prindă o viteză acceptabilă... N-ai idee despre ce vorbesc, nu-i aşa? Diseară o să încercăm opțiunea cinematografică, iar *Odiseea spațială: 2001* va fi pelicula principală. Trebuie să-ți întregim educația, Joshua.

— Dacă admitem pentru moment că eşti într-adevăr uman, cu slăbiciuni omeneşti, nu e posibil să fii şi tu stresat? Dacă aşa stau lucrurile, atunci ți-ar prinde bine să te detaşezi de tine însuți din când în când. Sigur, hai să ne dedicăm puțin timp împreună. Numai nu-i spune maicii Agnes că am zis asta.

Îi veni o idee năstruşnică.

— Ştii să te bați?

— Joshua, eu aş putea să pustiesc întinderi întregi.

— Nu, nu, mă refer la lupta corp la corp.

— Explică-te.

— Puțin box din când în când te menține în formă. Acasă, unii dintre noi, băieții, ne antrenam doar ca să nu ne ieşim din mână, înțelegi tu, pe stradă. Chiar şi o sesiune de antrenament cu un sac de box pare să te tonifice. Ar putea fi distractiv. Ce zici? E o chestie foarte omenească. Şi ar fi o ocazie bună pentru tine să explorezi reacțiile corpului ăstuia al tău.

Inițial, nu avu nicio reacție.

— Haide, ce zici?

Lobsang zâmbi.

— Scuză-mă. Mă uitam la *The Rumble in the Jungle.*

— Ce făceai?!

— Da, lupta dintre George Foreman şi Muhammad Ali. Eu îmi fac întotdeauna temele, Joshua. Văd că Ali a câştigat cu ajutorul vicleniei, fiind mai în vârstă şi mai experimentat. Excelent!

— Vrei să zici că ai absolut toate meciurile de box televizate vreodată într-un fel de memorie portabilă?

— Da, bineînțeles. De ce nu? Anticipez şi extrapolez. Tocmai am început să confecționez două perechi de mănuşi de box, bandajele de mâini aferente, două şorturi, două protecții dentare, aşa, pentru aspect, şi un scut protector din plastic pentru organele tale genitale.

Joshua auzea activitatea accelerată pe punțile unde se afla fabrica. Având în minte protecția organelor lui genitale ca prioritate, spuse:

— *The Rumble in the Jungle* nu a fost un simplu meci de box, Lobsang, ca să ne-nțelegem. A fost un mic război. L-am urmărit de câteva ori. Maica Simplicity se uită uneori la luptele importante. Cu toții credem că are o slăbiciune pentru bărbații solizi şi transpirați…

— Am studiat regulile boxului suficientă vreme, spuse Lobsang, ridicându-se în picioare. Două milionimi de secundă, ca să fiu mai exact. Scuze,

am părut infatuat?

Joshua oftă.

— De fapt, a sunat ca o exagerare de dragul unui efect comic.

— Bun! spuse Lobsang. Exact asta a fost intenția mea.

— *Asta* a sunat a infatuare.

— Asta e, trebuie să recunoaştem că datorită calităților mele sunt îndreptățit să fiu infatuat, nu crezi? Te rog să mă scuzi o clipă…

Lobsang se îndepărtă. Prima dată când Joshua văzuse unitatea ambulantă deplasându-se, i se păruse că are nişte mişcări oarecum sacadate, evident artificiale, însă acum observă că se mişca asemenea unui atlet. Era clar că Lobsang era un mare adept al autodezvoltării. Îşi făcu din nou apariția după câteva minute, îmbrăcat cu un halat alb, gros şi îi întinse lui Joshua echipamentul. Joshua se întoarse cu spatele şi începu să se schimbe.

Lobsang recită:

— Box: o modalitate sănătoasă de antrenament fizic care solicită simultan zonele creierului responsabile pentru observație, deducție şi anticipație şi care, nu în ultimul rând, dezvoltă spiritul de *fairplay*. Propun să ne ghidăm după regulile pentru o şedință de antrenament, mai degrabă decât pentru un meci în toată regula, aşa cum au fost stabilite de generalul de brigadă Houseman, în 1891. Care, după cum văd, a fost

împuşcat în cap accidental la scurtă vreme după aceea, în Sudan, chiar de unul dintre propriii subordonați – un incident de la care, de altfel, nici cel mai avansat nivel de pricepere la box nu l-ar fi putut salva. Ironia sorții! Am mai identificat, în plus, mii de alte mențiuni ale sportului. Serios, Joshua, îți apreciez pudoarea, dar chiar nu e necesar să te întorci cu spatele la mine când îți îmbraci şortul.

Întorcându-se, Joshua dădu cu ochii de un nou Lobsang. Când îşi dădu jos halatul şi rămase numai în maioul şi şortul de box, dezvălui un trup care l-ar fi speriat chiar şi pe Arnold Schwarzenegger.

— Tu chiar iei totul în serios, Lobsang, nu-i aşa?

— La ce te referi?

— N-are importanță. Bun, spuse el. Facem aşa: ne atingem mănuşile, ne dăm un pas înapoi, după care începem…

Privi pe fereastră la lumile care defilau pe lângă ei.

— Dar n-ar trebui să te ocupi şi de *Mark Twain?* Nu ştiu dacă îmi place ideea ca noi să ne luptăm, în timp ce nava păşeşte orbeşte înainte.

— Nu-ți face griji din pricina asta. Am subunități autonome care se vor ocupa de navă pentru o vreme. Şi apropo, Mark Twain însuşi ar considera situația de față deosebit de potrivită! O să-ți dau mai multe detalii despre asta după ce voi fi

câştigat. Dansăm, Joshua?

Joshua nu fu surprins să descopere că se pricepea să boxeze încă destul de bine. În fond, pe Pământul Lung, ori te menţineai în formă şi cu reflexele ascuţite, ori te duceai pe copcă. Acum părea să dea mai multe lovituri decât primea. Parând următoarea lovitură, spuse:

— Sigur te străduieşti cât poţi, Lobsang?

Se îndepărtară, iar Lobsang râânji.

— Te-aş putea ucide cu o singură lovitură. În caz de nevoie, braţele acestea ar putea folosi pe post de sonetă pneumatică.

Se apără cu grijă în faţa unei încercări de atac din partea lui Joshua.

— De aceea te-am lăsat să mă loveşti primul, ca să pot regla corespunzător forţa de reacţie. Mi-am adaptat forţa în funcţie de forţa ta, însă, din păcate, nu şi viteza, a ta fiind mai bună încă din naştere, din cauza fenomenului de memorie musculară – cogniţie întrupată, muşchii ca element component al inteligenţei individului, uimitor! Va trebui să ţin cont de asta pentru propria mea anatomie, să creez un design de procesare mai bine distribuit pentru următoarea versiune a acestui corp. În plus, Joshua, te pricepi destul de bine să mă induci în eroare, în ciuda limbajului tău corporal limitat. Jos pălăria!

Ceea ce era adevărat, fiindcă în acel moment Joshua îl lovi în plin în pieptul acela enorm.

— Nu sunt sigur că e tibetană, dar există o zicală

veche care sună aşa: „Dacă lupți, luptă, nu vorbi!”

— Desigur, ai dreptate. Trebuie să lupți cu întreaga minte.

Brusc, lui Joshua îi ateriză un pumn fix între ochi. De fapt, nu se produse impactul; Lobsang executase lovitura cu o precizie uluitoare, astfel încât Joshua simți doar o presiune uşoară pe puful de pe nas.

Lobsang replică:

— Există *într-adevăr* o veche zicală tibetană foarte nimerită, care spune: „Nu sta prea aproape de un tibetan care taie lemne.” Eşti mult prea lent în toate privințele, Joshua. Totuşi, poate reuşeşti să mă învingi prin viclenie încă o bucată de vreme, până depăşesc nivelul tău de îndemânare. Exercițiul acesta mi se pare terapeutic, revigorant şi educativ. Continuăm?

Joshua reintră în joc, respirând greoi.

— Deci chiar îți place treaba asta, să-nțeleg. Deşi, ținând cont de proveniența ta, mă aşteptam mai degrabă să încerci nişte mişcări de kung fu.

— Te-ai uitat la filmele greşite, prietene. Adu-ți aminte că eu am fost mecanic de motociclete, aşa că eram mult mai priceput la treburi mecanice şi electrice decât la lupte. O dată am conectat un inductor la uşa atelierului meu, astfel că domnul de alături, care intra tot timpul să fure de la mine, s-a ales cu un şoc electric de toată frumusețea. Un pic de justiție personală. Iar aceea a fost singura ocazie când am pus pe cineva la pământ. N-am

avut nevoie de box.

Se îndepărtară din nou.

Lobsang continuă:

— Iar acum tu, prietene, ai jucat un rol esențial, ajutându-mă să-l imit pe originalul Mark Twain, care, dacă e să dăm crezare cărții sale autobiografice, s-a luptat cu un alt cârmaci, pe o navă cu zbaturi în plină viteză, fiindcă bărbatul se luase de un cârmaci ucenic. Din când în când trebuia să părăsească lupta ca să se asigure că nava îşi urma cursul corect – ca mine acum, care ghidez aerostatul prin toate aceste lumi, chiar în timp ce boxăm. Ținând cont de tendința lui Twain de a da o întorsătură veselă oricărei anecdote, nu sunt tocmai convins de veridicitatea poveştii, însă îl admir ca om, motiv pentru care am şi botezat nava după el… De fapt, el ar fi vrut ca titlul cărții sale să fie *Păşind spre vest*, dar din păcate fusese deja folosit de William Wordsworth. Bătrânul romantic din Țara Lacurilor: un poet minunat, însă „expediția de pe *Wordsworth”* nu prea sună bine, nu crezi?

— Wordsworth a avut şi el momentele lui de sclipire, după părerea maicii Georgina. *Încântător amurg, tăcut şi limpede…*

— Cunosc sonetul, desigur. *Timpul sacru tace ca o măicuță în adorație cufundată.* Foarte potrivit! Ne duelăm şi în versuri, Joshua?

— Taci şi boxează, Lobsang!

Când terminară, soarele apunea deja peste toate lumile.

Joshua făcu un duş, contemplând toate sensurile şi uzurile cuvântului „ciudat”. Să boxezi ca un căpitan de vas cu aburi din secolul al nouăsprezecelea cu un om sintetic, în timp ce dedesubt se succedau o sumedenie de lumi. Oare viața lui putea deveni şi mai bizară de atât? Cel mai probabil, se gândi el resemnat.

Începuse să-i placă de Lobsang, deşi nu ştia cu certitudine de ce. La fel cum nu ştia sigur, nici până acum, ce anume era de fapt Lobsang. Ciudat – asta da, fără urmă de îndoială. Dar în fond, şi *pe el* în numeau o grămadă de oameni „ciudat”, sau chiar mai rău.

Se şterse, îşi puse un şort nou şi un tricou curat cu sloganul „Nicio grijă! Pe alt Pământ s-a întâmplat deja” şi se duse înapoi pe puntea salon. Nu-i plăceau cabinele goale pe lângă care trecea; îl făceau să se simtă ca şi cum *Mark Twain* ar fi fost un vas-fantomă, iar el era prima şi poate ultima fantomă.

Intră în bucătărie, unde îl găsi pe Lobsang, îmbrăcat într-o salopetă anostă, stând în picioare, răbdător ca o statuie.

— Ora cinei, Joshua? Conform unei analize preliminare, somonul tău nu este, în sens strict, chiar un somon, dar e suficient de somon ca să-l punem pe grătar. Avem toate condimentele

necesare. Avem, de asemenea, „tracklements”, şi pariez că de *astea* n-ai mai auzit până acum.

— „Tracklements” sunt acele elemente care complementează ingredientul principal al unui fel de mâncare şi, în mod tradiţional, cel puţin, se găsesc în vecinătatea ingredientului respectiv – ca, de exemplu, hreanul în mâncărurile cu vită. Sunt impresionat, Lobsang.

Lobsang amuţi de uimire…

— Păi, dacă aşa se pune problema, şi eu sunt la fel de impresionat, având în vedere că sunt un geniu cu acte în regulă şi am acces la toate dicţionarele publicate vreodată. Pot să te întreb unde ai întâlnit un astfel de cuvânt arhaic?

— Maica Serendipity este o expertă de talie mondială în arta culinară de-a lungul istoriei. În special, are o carte scrisă de o anume Dorothy Hartley, numită *Bucătăria engleză.* Serendipity o ştie pe dinafară; poate să facă o masă bună din orice. Ar trebui să vezi ce tocană grozavă îi iese cu animalele ucise în accidente rutiere, e preferata tuturor. De la ea am învăţat multe despre cum să-mi găsesc hrana în natură.

— Este admirabil că o femeie de o asemenea pricepere îşi dedică timpul unor tineri defavorizaţi. Câtă abnegaţie!

Joshua încuviinţă din cap.

— Da, aşa e. Şi poate are legătură şi cu faptul că este căutată de FBI, motiv pentru care nici nu prea iese în lume şi doarme la subsol. Maica Agnes a

spus că totul nu a fost decât o mare neînțelegere şi în orice caz glonțul l-a ratat de departe pe senator. Nu prea vorbesc despre asta.

Lobsang începu să meargă în sus şi-n jos pe punte, întorcându-se prompt când dădea de câte un perete despărțitor şi măsurând din nou încăperea de la un capăt la altul, ca o santinelă.

Joshua începu să pregătească somonul, însă mersul continuu al lui Lobsang şi scârțâitul podelei îl călcau uşor-uşor pe nervi. Când Lobsang trecu pe lângă el pentru a douăsprezecea oară, îi spuse:

— Căpitanul Ahab avea acelaşi obicei, ştiai? Şi uite ce i s-a întâmplat! Ce te preocupă, la ce te gândeşti acum, Lobsang?

— La ce mă gândesc *eu?!* Practic la tot şi toate. Deşi trebuie să recunosc că acel antrenament uşor de box face într-adevăr minuni pentru procesele cognitive. O observație foarte umană, de altfel, nu ți se pare?

Mărşăluitul continuă neîntrerupt.

Într-un final, pseudosomonul fusese pus la fript, dar Joshua tot trebuia să fie atent la el.

Lobsang se opri în cele din urmă.

— Te concentrezi foarte uşor, Joshua, nu-i aşa? Poți să ignori orice ți-ar putea distrage atenția, ceea ce este o abilitate foarte utilă. Şi în plus, îți asigură o anumită linişte.

Joshua nu răspunse. Prin fereastră văzu o flamă puternică: un vulcan îndepărtat pierdut în verdele

nemărginit al Eurasiei scânteie pentru o clipă, pentru a fi imediat smuls din peisaj, pe măsură ce *păşeau* fără oprire.

— Ascultă, Joshua, spuse Lobsang. Haide să discutăm despre stepperii înnăscuți. Ca tine.

— Şi ca soldatul Percy?

— M-ai întrebat de cercetările mele. Încă de la Ziua Marelui Pas, m-am străduit să explorez toate aspectele acestui remarcabil fenomen nou. Ca să-ți dau un exemplu, am trimis cercetători peste tot în lume pentru a studia sistemele de peşteri folosite de omul primitiv. Aveau sarcina să inspecteze peşteri similare din lumile vecine, pentru a investiga eventualele aşezări omeneşti paralele, în măsura în care acestea existau. A fost o operațiune costisitoare, însă a dat roade. La scurtă vreme, într-o peşteră de lângă Chauvet, într-o Franță paralelă, cercetătorii mei au găsit, printre altele, o pictură. Mai exact, era emblema unui anumit regiment din Kent, din timpul Primului Război Mondial, reprodusă chiar cu o mare precizie.

— Soldatul Percy?

— Exact. Oricum, ştiam deja de el şi de abilitatea lui de a *păşi.* Dar la scurtă vreme după aceea, într-o versiune paralelă a peşterilor de la Defileul Cheddar din Somerset, Anglia, cercetătorii mei neobosiți au descoperit scheletul întreg al unui bărbat de vârstă mijlocie, în posesia căruia se aflau o carafă de cidru sigilată, câteva monede şi

un ceas de aur confecționat la mijlocul secolului al optsprezecelea, din care nu mai rămăsese decât aurul şi alama din piesele metalice. Era o peşteră umedă, însă cizmele îi supraviețuiseră, acoperite, la fel ca şi scheletul, cu o peliculă lucioasă de carbonat de calciu depozitată de picăturile scurse din tavan. Un detaliu interesant: țintele de la cizme şi vârfurile de la şireturi lipseau.

— Vârfurile de la şireturi?

— Micii cilindri de metal care se puneau odată la capetele şireturilor… încerc să zugrăvesc un tablou pentru tine, Joshua.

— E un tablou cam plicticos, Lobsang.

— Răbdare. Partea curioasă cu privire la această descoperire este că scheletul a fost găsit doar pentru că avea degetele de la mână înfipte într-un spațiu foarte îngust din podeaua peşterii. Agenții mei l-au găsit pe domnul în cauză în timp ce explorau, de fapt, o peşteră inferioară. Au văzut oasele care ieşeau din tavan, ca şi cum bărbatul ar fi încercat în zadar să mărească acea crevasă îngustă. Totul pare stilul lui Edgar Allan Poe, nu crezi? Desigur, şi-au săpat drum din peştera de dedesubt, iar restul poveştii îl poți deduce şi singur. Omul era un hoț notoriu şi un derbedeu, cunoscut în regiune ca Passover.

— Era stepper, nu-i aşa? întrebă Joshua impasibil. Şi pariez că peştera nu avea nicio altă intrare.

Pentru o clipă îşi imagină picăturile de apă rece

ca gheața cum se preling pe degetele însângerate, în beznă – un om încercând disperat să-şi sape o cale de ieşire din acea peşteră ca un sicriu…

— Poate că băuse şi el ceva. Maica Serendipity mi-a spus o dată că cidrul din Somerset e făcut din plumb, mere şi fierăstraie. Era dezorientat, *a păşit*, a nimerit într-o peşteră strâmtă, fără măcar să-şi dea seama că *a păşit*, ceea ce l-a derutat probabil şi mai tare. A început să orbecăie încercând să găsească o ieşire, s-a lovit la cap, şi-a pierdut cunoştința. Cum mă descurc?

— Splendid. Craniul era, ce-i drept, uşor lovit, spuse Lobsang. O moarte oribilă. Şi mă întreb câți alți indivizi ajung să fie prinşi în câte un ungher, fără scăpare, până să-şi dea seama ce li se întâmplă efectiv. *Stepperi înnăscuți,* Joshua. Istoria Pământului Lung este plină de asemenea personaje, dacă ştii unde să cauți.

Dispariții misterioase. Apariții misterioase! Tot felul de enigme legate de încăperi încuiate. Unul din exemplele mele preferate este Thomas Versificatorul, profetul scoțian, care, conform legendei, a sărutat-o pe regina elfilor şi a părăsit această lume… În epocile mai recente există numeroase cazuri documentate în literatura ştiințifică ocultă, desigur.

— Desigur.

— Vezi tu, Joshua, eşti special, dar nu eşti unic.

— De ce-mi spui acum toate astea?

— Pentru că nu vreau să existe secrete între noi.

Şi pentru că acum voi păşi pe un teren minat. Îți voi povesti despre mama ta.

Nava *păşi* în continuare spre Vest, silențios, neauzindu-se de cât şuieratul aerului care se retrăgea din calea lor.

Precaut, Joshua scăzu temperatura flăcării pe care gătea peştele şi spuse, adoptând un ton cât de nonşalant putea:

— Ce-i cu mama? Maica Agnes mi-a povestit tot ce e de ştiut.

— Nu cred, pentru *nici ea* nu cunoştea întreaga poveste. Eu însă o cunosc. Şi lasă-mă să încep prin a spune că adevărul complet este, în ansamblu, pozitiv şi explică multe lucruri. Cred că ar fi bine pentru tine să-l afli. Dar mi-l voi scoate din minte dacă îmi vei cere asta. Adică îmi voi şterge subiectul cu totul din memorie, definitiv. Alegerea îți aparține.

Calm, Joshua continuă să fie atent la peşte.

— Cum aş putea spune orice altceva decât: „Povesteşte-mi despre ea”?

— Prea bine. Ştii, cu siguranță, sau cel puțin ai dedus, cel mai probabil, că maica Agnes a preluat conducerea Căminului în primul rând din pricina circumstanțelor controversate şi scandaloase din jurul naşterii tale. A fost o asemenea lovitură, încât, prin comparație, episodul izgonirii zarafilor din Templu pare o simplă petrecere de burlaci. Am văzut documentele, crede-mă; mă îndoiesc că o

adunare a cardinalilor ar încerca să o depună pe Agnes din funcție acum. Ştie toate detaliile sordide despre ei. Mai mult, ştie şi ce se află *dedesubtul lor…* Mama ta era tânără când a rămas gravidă cu tine, mult prea tânără. Căminul a eşuat în misiunea lui în ceea ce o priveşte, asta e evident. Şi apropo, nu se ştie cine este tatăl tău, nici măcar eu nu ştiu asta.

— Ştiu. Maria nu a vrut să vorbească deloc despre el.

— Sub vechiul regim, lumea ei era una de penitență zilnică. Există depoziții pertinente care demonstrează modul de administrare a acestei penitențe, atât în seiful personal al maicii Agnes, cât şi, desigur, printre propriile mele documente, aşteptând momentul oportun pentru a fi dezvăluite. Regimul era total necorespunzător pentru epoca modernă şi ar fi fost la fel de necorespunzător în oricare altă epocă, deşi poate că odinioară ar fi fost tolerat.

Joshua se întoarse către Lobsang şi rosti cu o voce inexpresivă:

— Ştiu că cineva i-a confiscat brățara cu maimuțe. Era o bagatelă, dar îi fusese dăruită de mama ei. Într-un fel, era singurul lucru pe care îl avea pe lume. Mi-a povestit maica Agnes. Presupun că era considerată ca o chestie superstițioasă sau ceva de genul ăsta.

— Da, chiar aşa gândeau. Deşi mai era vorba şi de pură cruzime meschină. Maria era gata să

nască la vremea aceea. Pare un incident banal, însă pentru ea a fost picătura care a umplut paharul, tocmai în cel mai inoportun moment cu putință. În seara aceea, când au început durerile facerii, Maria a încercat să fugă de la Cămin, s-a panicat şi *a păşit.* Iar aici intri tu în scenă. De fapt, *a păşit* de *două* ori. Te-a născut pe tine, apoi *a. Păşit* înapoi pe Datum, apărând pe strada de lângă Cămin, unde a şi găsit-o maica Agnes. Agnes a încercat s-o liniştească; Maria se afla, fireşte, într-o stare cumplită. Însă a realizat ce făcuse, aşa că a *păşit* din nou. Iar când s-a întors, te-a adus şi pe tine cu ea, înfăşurat în pulovărul ei de angora roz, şi te-a pus în brațele maicii Agnes, care rămăsese înmărmurită, neînțelegând nimic din ce se petrecuse. Abia în Ziua Marelui Pas, când *păşitul* a ajuns la ordinea zilei, a început să bănuiască adevărul. Iar Maria a murit în urma hemoragiei post-natale, Joshua. Îmi pare nespus de rău. Maica Agnes, deşi a reacționat prompt, nu a putut s-o salveze. Incidentul acesta, prietene, te face unic, prin faptul că, la momentul naşterii, chiar şi numai pentru câteva minute, ai fost, aproape fără urmă de îndoială, singura persoană *dintr-un întreg univers.* Complet solitar, absolut singur! Mă întreb ce efect o fi avut asta asupra conştiinței tale de nou-născut…

Iar Joshua, care fusese toată viața conştient de prezența distantă şi solemnă a Liniştii, îşi puse aceeaşi întrebare. Naşterea mea miraculoasă, se

gândi el.

Lobsang continuă:

— Aşadar, nu erai la curent cu toate detaliile acestea, nu-i aşa? Te ajută să te înțelegi mai bine pe tine însuți?

Joshua privi absent în direcția lui Lobsang.

— Ar fi bine să servesc peştele înainte să se răcească.

Lobsang îl privi în tăcere pe Joshua, care mâncă o porție serioasă de peşte, preparat cu ceapă tăiată mărunt (în lipsa cepei verzi de la bord), cu fasole verde şi un sos cu mărar, de a cărui compoziție nici măcar nasul ultrasensibil al lui Lobsang nu era complet sigur, deşi conținea indiscutabil o cantitate considerabilă de fenicul. Îl urmări pe Joshua spălând şi ştergând metodic fiecare farfurie şi tacâm până străluceau şi punând toată vesela la locul ei într-o ordine desăvârşită.

Apoi Lobsang îl urmări pe Joshua trezindu-se, scăldat parcă în realitate ca într-un torent primăvăratic.

Lobsang spuse blând:

— Am ceva pentru tine. Un lucru pe care cred că mama ta şi-ar fi dorit să-l ai.

Scoase un pachețel înfăşurat într-o hârtie moale, pe care îl aşează uşor pe masă. În acelaşi timp, descărcă nişte lucrări relevante pe tema pierderii umane şi a modului de a face față durerii ulterioare, operând simultan verificări de rutină

ale sistemelor navei.

Joshua deschise pachetul cu grijă, scoțând la iveală brățara prețioasă din plastic ieftin a mamei sale.

Lobsang îl lăsă singur pe Joshua.

Se plimbă de la un capăt la altul al navei, descoperind din nou cu surpriză cât de mult ajuta mersul în procesul reflecției, după cum observase şi Benjamin Franklin cândva. Un aspect al întrupării, presupuse, cogniție întrupată, un fenomen pe care ar trebui să-l studieze sau cel puțin să şi-l amintească. În urma lui, luminile se estompară, iar nava intră în modul de funcționare nocturn.

Când ajunse în timonerie, deschise ecranul de protecție şi se bucură de aerul proaspăt şi rece al succesiunii de lumi, învăluindu-i nanosenzorii din pielea artificială. Contemplă Pământul Lung în lumina acestor multiple luni. Peisajul prezenta arareori variații semnificative: formele generale ale dealurilor, albiile râurilor, deşi ocazional apărea activitate vulcanică pentru a transforma cerul într-o văpaie sau vreo pădure în flăcări, aprinsă de fulgere, despicând întunericul. Luna, soarele, geometria esențială a Pământului – toate acestea alcătuiau o scenă statică pe care se profilau configurațiile biologice fremătătoare, în permanentă schimbare, ale lumilor care se succedau. Dar nici măcar lumina lunii nu era o constantă peste toate lumile. Lobsang urmărise cu

atenție lunile, observând chipul acela străvechi într-o continuă preschimbare, transformându-se aproape imperceptibil pe măsură ce traversau lumile. În timp ce mările magmatice primitive supraviețuiau neschimbate, în scoarța selenară erau săpate modele distincte de cratere şi nervuri, de către alte şi alte roci cosmice aleatorii, de la o realitate la alta. Ştia că mai devreme sau mai târziu se impunea cu necesitate să dea peste o lume cu o lună negativă, în care luna *să lipsească.* În fond, existența însăşi a lunii era o întâmplare, rezultatul coliziunilor accidentale produse pe parcursul formării sistemului solar. Absența lunii era inevitabilă, cu condiția să te afunzi suficient de adânc în lumile Pământului Lung. Lobsang nu trebuia decât să aştepte, la fel ca în cazul multor alte fenomene pe care le anticipase.

Înțelegea extrem de mult. Şi totuşi, cu cât înaintau mai mult, cu atât Lobsang devenea din ce în ce mai neliniştit din pricina misterelor Pământului Lung. Acasă avusese de-a face cu profesoraşi inofensivi care vorbeau despre Pământul Lung ca şi cum ar fi fost un simplu construct al fizicii cuantice, fiindcă tipul acela de limbaj ştiințific păruse cel puțin să descrie cât mai corect realitatea. Însă începuse să creadă că, dimpotrivă, aghiotanții lui nu numai că nu zugrăviseră un tablou corect, ci păreau să se afle într-un cu totul alt muzeu. Şi că Pământul Lung era, de fapt, ceva cu mult mai bizar. Nu ştia şi

detesta să nu ştie ceva. În seara aceasta ştia că avea să-şi facă griji până aveau să apună toate lunile, apoi avea să-şi facă griji până la ivirea zorilor şi venea din nou vremea activităților cotidiene, care în cazul lui includeau şi mai multe… griji.

24

A doua zi, Joshua îi ceru lui Lobsang, aproape cu timiditate, mai multe informații despre stepperii înnăscuți. Despre alți oameni ca el şi ca mama lui.

— Nu legende istorice, ci exemple din perioada modernă. Îmi închipui că ai destul material.

Aşa că Lobsang i-a povestit lui Joshua despre Jared Orgill, unul dintre primii stepperi înnăscuți care au ajuns în atenția autorităților.

Fusese un simplu joc de Clovnu' din Cutie: aşa îl numeau în Austin, Texas, deşi copiii inventaseră variante independente ale jocului pe întreaga planetă, denumindu-l în diferite feluri. Iar în ziua cu pricina era rândul lui Jared Orgill, care avea zece ani, să fie Clovnu'.

Jared şi prietenii lui găsiseră un frigider vechi pe colina interzisă. O ladă compactă şi greoaie din oțel inoxidabil, zăcând pe spate.

— Arată de parcă ar fi un coşciug de robot, observă Debbie Bates.

Odată ce scoaseră rafturile şi compartimentele

din plastic, arăta mai mult decât încăpător pentru oricare dintre ei.

Jared nu a fost forțat să între în cutie, deşi, mai târziu, părinții lui aveau să susțină contrariul. De fapt, se pare că ar fi insistat că era rândul lui. Îi înmână telefonul lui mobil lui Debbie – niciodată nu luai un telefon înăuntru, desigur se urcă în cutie şi se întinse pe spate. Nu era deloc confortabil, muchiile şi protuberanțele dinăuntru îl înțepau peste tot şi puțea a ceva chimic. Capacul masiv se trânti cu zgomot deasupra lui, acoperind cerul şi fețele zâmbitoare ale camarazilor lui. Nu-l deranja, avea să dureze doar câteva minute. Pentru o vreme, auzi bubuituri, pocnituri şi hârşâieli, câtă vreme ceilalți urmară procedura obişnuită, blocând capacul cu tot felul de gunoaie găsite prin preajmă.

Apoi urmă un moment de linişte, din nou nişte hârşâieli, iar frigiderul începu să se zdruncine. Ceilalți copii găsiseră o modalitate şi mai bună să-l blocheze înăuntru. Le luă câteva clipe să se organizeze, însă nu după mult, vreo şase dintre ei se aliniară şi se opintiră, ridicând frigiderul masiv, zguduindu-l cu fiecare mişcare. Frigiderul se rostogoli şi aterizză pe partea din față, astfel că uşa se afla acum pe pământ şi nu mai putea fi deschisă. Jared, zguduit de rostogolitul pe întuneric, se trezi cu fața în jos peste partea interioară a uşii… şi auzi un scârțâit. Stepperul pe care îl avea legat în talie, la curea, era doar o cutie

de plastic plină de piese amestecate alandala – cam fragil.

Jocul era aşa: trebuia să aştepte cinci minute sau zece – sau poate chiar şi o oră. Sigur că habar n-avea cât timp trecea exact. Apoi trebuia să *păşească* în Vest 1 sau Est 1, să se îndepărteze de frigider, şi apoi să *păşească* înapoi – şi *voilà!* — iată-l pe Clovn ieşit din cutie.

Dar aterizase pe Stepper.

Poate că funcționa încă. Nu încercă, nu imediat. Nu voia să pară un iepure fricos ieşind prea repede. În plus, nu voia să *ştie* că Stepperul era stricat şi că era blocat acolo.

Nu ştia cât timp trecuse. Aerul devenise deja încins şi înăbuşitor. Poate trecuseră zece minute, poate mai mult.

Pipăi butonul Stepperului, închise ochii şi apăsă pe Est. Nimic. Doar bezna sufocantă. Frica îl străpunse ca o săgeată. Apăsă butonul spre Vest, fără rezultat. Îl apăsă frenetic într-o parte şi-ntr-alta până i se rupse în mână. Se abținu să nu țipe. Se întoarse pe spate şi începu să bată cu pumnii în pereții frigiderului.

— Ajutor! Hei! Scoateți-mă de aici! Debbie! Mac! Ajutați-mă să ies de aici!

Aşteptă, ascultând. Nimic.

Ştia ce ar face copiii, fiindcă asta ar face şi el. Ar aştepta câteva minute, o jumătate de oră, o oră, poate şi mai mult. Ar începe să se agite, gândindu-se că s-a întâmplat ceva, după care s-ar despărți

şi s-ar întoarce fiecare pe la casele lor. În cele din urmă, cineva ar vorbi şi toți s-ar urca în maşină şi ar veni pe colină, iar tata ar urla la ceilalți să-i spună unde mama naibii era frigiderul ăla şi ar ridica gunoaiele de deasupra cu mâinile lui…

Problema era că până atunci puteau să treacă ore întregi. Aerul devenise deja cleios, îl durea pieptul când respira. Fu din nou cuprins de panică. Trase de Stepperul stricat până când i se desfăcu în mâini. Țipă, bubui în pereții frigiderului, făcu pe el. Începu să plângă.

Apoi, epuizat, se linişti din nou şi pipăi resturile Stepperului prin beznă: cartoful, cablul de alimentare, bucățile din placa de circuit. N-ar fi trebuit s-o smucească aşa. Ar fi trebuit să încerce s-o repare. Poate dacă şi-ar aminti cum îl construise, ar fi în stare să-l reasambleze acum. Îşi aminti schema de asamblare, aşa cum o văzuse strălucind pentru prima dată pe ecranul telefonului. Avea o memorie bună pentru chestii de felul ăsta. Urmări *cu gândul* liniile schemei, bobinele, reglajul şi…

Şi se prăbuşi, cam de la o înălțime de treizeci de centimetri, aterizând cu o bufnitură surdă pe pământul moale. Dintr-odată, deasupra lui apăru cerul, luminos, orbitor, iar plămânii inspirară avizi aerul curat.

Afară! Se ridică în picioare tremurând. Nişte bucăți din Stepper căzură pe jos. Se simțea amețit de la aerul curat. Ca şi cum ar fi fost mort, iar

acum revenise la viață. Spre ruşinea lui, avea pantalonii umezi.

Se uită împrejur. Se afla într-un desiş de pădure, dar vedea luminile strălucind printre copaci: Austin Est 1 sau Vest 1, nu ştia sigur. Trebuia să ajungă acasă. Dar cum? Stepperul era şi mai distrus decât înainte. Totuşi, se îndepărtă câțiva metri de locul în care ar fi fost frigiderul…

Iar în secunda următoare se afla în vârful unei grămezi de gunoi împuțit, lângă o altă grămadă de resturi sub care probabil era frigiderul. *Păşise* înapoi pe Datum. Nu înțelesese cum. De data asta nici măcar nu atinsese Stepperul. Nici măcar nu-i era greață.

Nu mai conta. Era acasă! O luă la goană, îndepărtându-se de frigider. Poate că părinții lui nu-şi dăduseră încă seama că lipsea. Entuziasmat, începu să-şi facă planuri să-şi recupereze telefonul şi să se dea mare la prieteni.

Din nefericire pentru Jared, i se observase dispariția. Părinții lui chemaseră deja poliția, iar unul din polițişti se dovedise suficient de isteț ca să observe Stepperul dezmembrat şi să pună întrebarea esențială: cum reuşise să *păşească* dintr-o lume în alta fără Stepper? Spre nenorocirea lui Jared, nu fu lăsat să se întoarcă imediat la şcoală, i se făcură tot felul de controale medicale şi trebui să meargă la şedințe de consiliere cu nişte „experți” în domeniul *păşitului* şi al Pământului Lung, un fizician, un psiholog şi

un neurolog.

Un site de ştiri locale publică un articol cu toată întâmplarea, care fu însă şters la scurtă vreme. După aceea, guvernul american, expert în materie de operațiuni de muşamalizare, negă incidentul, discreditã martorii, inclusiv pe Jared, şi îngropă toată povestea în dosare secrete.

Lobsang cunoştea, bineînțeles, conținutul acelor dosare.

— Atunci de ce mai au nevoie oamenii de Steppere? întrebă Joshua.

— Poate că au nevoie de ele într-un mod mult mai indirect decât se presupune, Joshua. Notițele concise lăsate de Linsay insistă că poziția fiecărei componente este crucială şi necesită o precizie de ceasornicar, astfel încât atenția constructorului este complet absorbită de această sarcină. Nevoia de a alinia cele două bobine îmi aminteşte de reglajul detectoarelor de metal timpurii. Cât priveşte celelalte componente, par să aibă un simplu rol *estetic,* iar aparențele pot fi foarte importante. Reglarea bobinelor este un gest hipnotic. Dacă-mi permiți să fiu tibetan pentru o clipă, aş zice că avem de-a face cu un soi de mandala tehnologică, concepută de aşa natură încât să împingă mintea într-o stare uşor diferită şi deghizată ca un dispozitiv tehnologic occidental comun. Vezi tu, actul de a construi un Stepper este acela care îi permite constructorului său să

păşească, nu aparatul în sine. Eu însumi am experimentat procesul fizic de asamblare a unui Stepper, prin intermediul unei unități ambulante. Mă hazardez să sugerez că acest lucru descuie în noi o uşă de a cărei existență majoritatea dintre noi nici nu sunt conştienți. Dar după cum ilustrează povestea lui Jared Orgill – sau chiar şi a ta – unii oameni descoperă că nu au deloc nevoie de Steppere atunci când *păşesc* din greşeală cu o cutie stricată sau *păşesc* fără cutie atunci când sunt în stare de panică.

— Suntem cu toții stepperi înnăscuți, spuse Joshua meditativ. Doar că majoritatea nu ştim asta. Sau avem nevoie de dispozitivul acesta ajutător ca să punem în mişcare „muşchii" necesari din cap.

— Ceva de genul acesta. Dar nu chiar *toți,* la partea asta te înşeli. S-au efectuat suficiente studii pe stepperi până acum pentru a ajunge la nişte statistici preliminare. Se crede că aproximativ o cincime din oameni sunt stepperi înnăscuți, pentru care Pământul Lung este la fel de accesibil ca un parc urban – fără niciun fel de instrumente ajutătoare, poate cu puțin antrenament sau exerciții de disciplină mentală precum cel pe care l-a descoperit Jared din întâmplare atunci când a vizualizat schema de asamblare. Pe de altă parte, tot cam o cincime din oameni nu pot părăsi niciodată Pământul Datum, decât dacă sunt duşi în spate, în mod umilitor, de către altcineva.

Joshua reflectă la implicații. Dintr-odată, omenirea apărea divizată în mod esențial, chiar dacă nu o conştientizase încă.

25

Joshua privea lumile care se succedau ca şi cum ar fi frunzărit o carte cu poze. Îndreptându-se constant în direcția vestului geografic, traversară o graniță naturală care le servea şi drept reper de orientare: Munții Ural, o centură de teren încrețit, întinsă de la nord la sud, care supraviețuise în majoritatea lumilor.

Însă lumile erau diferite acum. Lăsaseră de mult în urmă atât Centura Glaciară, cât şi Centura Minieră. Acum lumile care se perindau pe sub ei aparțineau Centurii Porumbului, după cum le plăcea ghizilor şi şefilor de expediții americani să le numească. Erau lumi îmbelşugate, cu un climat cald şi, cel puțin pe suprafața Americii de Nord, erau acoperite de păşuni şi stepe, presărate cu arbori şi arbuşti familiari şi înțesate de turme de animale cu un aspect sănătos. Lumi tocmai bune pentru agricultură. Pământurile de sub această limită ajungeau la cifre de peste o sută de mii pe terrametrul lui Lobsang. Călătorilor obişnuiți le lua nouă luni să ajungă atât de departe, pe jos. Aerostatul parcursese toate aceste lumi în patru zile.

De fiecare dată când se opreau, Lobsang scana după transmisiuni radio de unde scurte, care ar

trebui să poată fi propagate de-a lungul curbei oricărui Pământ cu o ionosferă. Făcură câte o pauză în diverse lumi din Centura Porumbului pentru a asculta, una dintre acestea fiind Vest 101754, unde prinseră transmisiunea unei puştoaice guralive, originare chiar din Madison, aflată într-o colonie dintr-o New England paralelă, care citea din propriul jurnal. Joshua îşi imagina că aceasta era doar una dintr-un şir întreg de comunități pline de speranță, presărate de-a lungul continentelor Pământului Lung. Fiecare, îşi închipuia el, cu povestea ei…

Salut, dragii mei ascultători fideli. Helen Green aici, bloggerița voastră de modă veche, care acaparează din nou undele. Fragmentul care urmează e de acum trei ani. Era 5 iulie – adică, după cum v-ați dat seama deja, ziua care urmează imediat după 4 Iulie. Să-i dăm drumul…

Asta înseamnă mahmureală?

Doamne Dumnezeule!

Ieri a fost Ziua Independenței! Uraa! Suntem aici de opt luni şi n-a murit nimeni încă, ura! Ăsta e un pretext la fel de bun ca oricare altul pentru o petrecere. Suntem americani, iar asta este oficial America… şi a fost 4 Iulie… şi cu asta basta.

Deşi dacă te uiți acum la noi, în prima noastră vară aici, ai zice că suntem amerindieni. Locuim cu toții în adăposturi rudimentare, corturi, case comunale mari şi pătrățoase, iar unii oameni mai

stau încă în corturile de călătorie. Peste tot aleargă pui de găină şi cățeluşi pe care i-au cărat oamenii după ei în spinare tot drumul. Încă nu am început să cultivăm pământul. La anul o să fie prima recoltă. Facem cu schimbul ca să curățăm ogoarele – pârjolim, tăiem buruienile, mutăm pietroaiele – munci fizice grele, pentru care nu avem la dispoziție decât propriii muşchi. Am adus semințe pe care să le plantăm pe viitor: porumb, fasole, în şi bumbac – destule cât să ne ajungă pentru ani întregi de recolte ratate, dacă e cazul. Ah, am plantat deja bostani, dovlecei şi fasole în pământul curățat din jurul caselor, în „grădinile" noastre.

Dar pentru moment suntem vânători-culegători! Şi e un ținut îmbelşugat în care să tot vânezi şi să culegi. Iarna am pescuit biban din râu. În pădure am vânat animale care seamănă cu iepurii şi cu căprioarele şi nişte căluți caraghioşi, deşi ne-a fost cam greu să-i mâncăm, pentru că seamănă prea mult cu poneii. Acum, vara, petrecem mai mult timp pe coastă, unde pescuim şi adunăm scoici.

Te simți într-adevăr ca în sălbăticie. Acasă, pe Datum, trăiam pe spinarea a secole întregi de eforturi ale altor oameni de a *domestici* totul. Aici, pădurea nu a fost niciodată defrişată, mlaştinile nu au fost niciodată asanate, nu s-au construit niciodată baraje sau diguri pe râu. E ciudat. Şi periculos.

Cred că tata îi consideră periculoşi şi pe unii

oameni. Aflăm din ce în ce mai multe unii despre ceilalți, dar încet-încet. Şi uneori aparențele înşală. Unii au venit aici, nu ca să ajungă undeva, ci ca să fugă de ceva. Un veteran din armată. O femeie despre care mama crede că a fost maltratată când era copil. O femeie care şi-a pierdut copilul. Mă rog, eu n-am nimic împotriva lor!

În orice caz, ne aflăm aici. Şi dacă faci o drumeție prin pădure sau pe malul râului, vezi firicelele de fum care se ridică din hornurile caselor şi auzi vocile lucrătorilor de pe câmp. Observi diferența dacă *păşeşti* chiar şi numai o lume sau două în oricare direcție. O lume cu oameni, în comparație cu una fără. Sinceră să fiu, chiar aşa e: simți asta în cap.

Am avut o controversă în legătură cu numele pe care ar trebui să-l poarte noua noastră comunitate. Adulții au avut o întrunire pe tema asta şi a ieşit mare tămbălău, ca de obicei. Melissa susținea înfocată că ar trebui să fie un nume lung şi optimist, de genul: „Noua Independență" sau „Izbăvirea" sau poate pur şi simplu „Noua Speranță", dar tata a râs de ultima şi a făcut o glumă legată de *Războiul Stelelor*.

Nu mai ştiu sigur dacă a fost sugestia mea sau a lui Ben Doak, dar am găsit un nume care a avut succes. Sau cel puțin unul care nu a fost detestat de nimeni suficient, încât să fie respins. După ce s-a convenit asupra lui, tata şi încă câțiva au făcut

un indicator, pe care l-au plasat pe drumul dinspre coastă.

BINE AȚI VENIT ÎN REBOOT
ÎNFIINȚAT: 2026 D.HR.
POPULAȚIE: 117

— Acum tot ce ne mai lipseşte e un cod poştal, a spus tata.

Iar acum urmează un pasaj scris un an mai târziu de tata! M-a ajutat cu jurnalul ăsta, inclusiv cu corectatul greşelilor de scris. Aşa că mersi, tata!…

Numele meu e Jack Green. Dacă citiți aceste rânduri, înseamnă că ştiți deja că sunt tatăl lui Helen. Am permisiune specială din partea ei ca să adaug câteva observații în jurnalul ei, care a devenit un obiect valoros în sine. În momentul de față, Helen e ocupată cu alte treburi, dar astăzi e ziua ei de naştere şi voiam să mă asigur că ocazia este marcată cum se cuvine.

Aşadar, de unde să încep?

Casele sunt gata, în mare parte. Încetul cu încetul curățăm şi câmpurile. De obicei, stau aplecat şi muncesc. Ca de altfel, noi toți. Dar din când în când mai dau o raită în jurul oraşului şi observ cum muşcăm din ce în ce mai mult din spațiul verde.

Fabrica de cherestea vuieşte întruna. Acesta a

fost primul nostru proiect comunal. O aud şi acum, în timp ce scriu – încercăm să o menținem în funcțiune zi şi noapte; face zgomotul acela specific în doi timpi, transformând încet pădurea în oraş. Avem un cuptor de ars oale, un cuptor de var şi un cazan de fiert săpun şi, bineînțeles, forja noastră proprie, datorită lui Franklin, copilul-minune al britanicilor. Hărțile geologice au fost cum nu se poate mai exacte. Într-un fel, e incredibil cât de rapid am reuşit să progresăm.

Însă am avut parte şi de ajutor din exterior. O familie de amish a venit la noi, urmând instrucțiunile reverendului Herrin, pastorul nostru itinerant. Sunt oameni în vârstă, dar de treabă şi foarte pricepuți la ceea ce fac. Ne-au ajutat, de pildă, să construim cuptorul de ars oale, care e un cuptor pătrățos cu horn. Oalele noastre sunt teribil de rudimentare, dar nici nu vă puteți imagina cât de mândru te simți când aşezi o vază făcută de tine pe un raft construit de tine, plin de flori pe care le-ai cultivat în propria grădină, pe care ai săpat-o cu mâna ta.

Dar toate astea nici nu se compară cu primele unelte de fier ieşite din forja lui Franklin. Nu am fi putut supraviețui cum trebuie fără uneltele de fier şi oțel. Dar fierul a avut un impact bizar asupra economiei noastre locale. Când am sosit, la început, ne-am împrăştiat prin mai multe lumi vecine, nu am rămas cu toții într-una singură. De ce nu? Aveam destul spațiu. Dar bineînțeles, cum

nu poți transporta fierul dintr-o lume în alta, nici măcar obiectele făurite aici, oamenii au început să se întoarcă treptat în 754, lumea cu forja. Preferă să facă asta, decât să reînceapă întregul proces altundeva (cu toate că Franklin s-a oferit să facă asta, cu condiția să i se multiplice onorariul).

Mă uimeşte că modul în care omenirea explorează Pământul Lung este modelat de un factor simplu: imposibilitatea de a transporta fier dintr-o lume în alta. De exemplu, ne-a venit ideea să cultivăm ogoare paralele în Pământurile vecine, ca să evităm să pierdem o recoltă întreagă din cauza manei sau a vremii potrivnice. Dar nu merită; mai degrabă folosim uneltele pe care le-am făcut deja aici şi ne extindem culturile pe 754.

Modalitatea în care recompensăm vizitatorii, precum acei membri amish, pentru serviciile lor, este foarte interesantă. Sau cel puțin, aşa mi se pare mie. Banii! Ce anume are valoare aici, pe Pământul Lung? Ce anume reprezintă valoarea, în situația în care fiecare poate avea propria mină de aur? O întrebare teoretică interesantă, dacă stai să te gândeşti, nu-i aşa?

Între noi folosim, ce-i drept, banii de pe Datum. De când ne-am confruntat cu recesiunea cauzată de Pământul Lung, yenul şi dolarul american s-au menținut tare pe poziții, mai ales pentru că sunt imposibil de falsificat. Lira sterlină s-a prăbuşit mai devreme, când jumătate din populație a părăsit insula aceea arhipopulată, inclusiv

Franklin, fierarul nostru neprețuit. Cu toate acestea, Marea Britanie a ştiut să iasă din strâmtoare, şi nu pentru prima dată. În timpul anilor cu o situație economică proastă, britanicii au introdus „favoarea”, o valută cu valoare flexibilă. Pe scurt, era o monedă de o unitate, a cărei valoare era stabilită de comun acord de cumpărător şi vânzător la momentul tranzacției, ceea ce impunea dificultăți de impozitare, aşa că a funcționat foarte prost pe Datum. Însă în lumile noi este valuta ideală, ceea ce nu este deloc surprinzător, având în vedere că sistemul cu pricina a fost utilizat cândva în perioada incipientă a Statelor Unite ale Americii, pe când nu exista nicio altă monedă şi niciun guvern care să-i valideze uzul.

În locuri ca Reboot, în viața cotidiană au loc tot felul de mici tranzacții. Fierbi grăsimi animale şi faci seu şi, dacă faci prea mult, te gândeşti că poate ar avea şi vecinul tău nevoie, cum se şi întâmplă de fapt, aşa că îți oferă la schimb o jumătate de kilogram de minereu de fier. Ție nu-ți foloseşte fierul, însă îi trebuie lui Franklin, fierarul, aşa că i-l dai lui în schimbul unei favori, pe care ți-o va plăti pe viitor. Aşa că acum ți se *datorează* o favoare, care ar putea consta în ceva concret sau într-un serviciu, ca de pildă, să-ți aducă nişte cumpărături de la magazin data următoare când are drum până pe Pământul o Sută de Mii sau pe Datum. Sau orice altceva.

Nu este un sistem pe baza căruia să poți construi o civilizație întreagă, dar e destul de bun pentru o colonie de o sută de oameni care se cunosc cu toții între ei. Nu are sens să păcăleşti pe nimeni: nu va merge decât pentru scurtă vreme. În fond, nu-ți doreşti să fii persoana căreia i se închide uşa-n nas atunci când ai nevoie disperată de ajutor.

Aşa că în fiecare zi îți socoteşti favorurile, atât pe cele pozitive, cât şi pe cele negative, iar dacă eşti pe plus, poți foarte bine să-ți iei o zi liberă şi să te duci la pescuit. Infirmierele şi moaşele o duc binişor. Câte favoruri valorează o naştere reuşită? Ce preț se poate pune pe o mână rănită, tratată atât de conştiincios, încât să poți munci din nou?

Bunul-simț funcționează foarte bine într-o comunitate restrânsă ca aceasta, unde în cele din urmă fiecare depinde de bunăvoința şi bună-dispoziția tuturor celorlalți. Iar atitudinea aceasta se aplică inclusiv hoinarilor, cum îi numim noi, care trec din când în când prin părțile noastre. Nomazi care cutreieră lumile Pământului Lung, fără nicio intenție de a se stabili undeva ca noi, din câte îmi dau seama, ci hoinărind pur şi simplu pe coclauri şi servindu-se din ce le oferă natura sau norocul. Şi de ce nu, la urma urmei? Pământul Lung se pretează şi la un astfel de trai. Vin la noi, fiind atraşi de fumul de la focuri, iar noi îi primim cu brațele deschise, le dăm ceva de-ale gurii şi îi rugăm pe doctorii noştri să-i trateze, dacă au

nevoie.

Ne facem din capul locului înțeleşi că aşteptăm ceva în schimb, de obicei să muncească puțin cot la cot cu noi, sau alteori poate doar şi veşti interesante de acasă. Majoritatea acceptă învoiala. Oamenii care nu sunt constrânşi de nimic ştiu cum să trăiască şi cum să se poarte unii cu alții. Îmi închipui că omul de Neanderthal a învățat toate astea. Presupun că uneori lecția nu se lipeşte bine. Câteodată par năuci, ca şi cum s-ar fi holbat prea mult în zare, şi le vine greu să rămână prea multă vreme pe acelaşi Pământ. Sindromul Pământului Lung se cheamă, din câte am auzit.

Am avut şi vizitatori mai oficiali de acasă. Un poştaş face traseul! Un bărbat de treabă numit Bill Lovell. Din corespondența primită am aflat că o anume agenție federală ne-a validat revendicările de pământ. Cea mai importantă scrisoare pe care am primit-o eu a fost o declarație de la Fondul Pionierilor, agenția guvernamentală înființată pentru a se ocupa de problemele emigranților. Conturile mele bancare şi fondurile de investiții sunt încă funcționale. Îi asigur banii necesari lui Rod, fiul nostru „fobic", „singuraticul" nostru de acasă, după câte am înțeles că se zice acum în jargonul de pe Datum. Tilda are senzația că, într-un fel, trişăm. Că asta nu e în spiritul pionieratului. Dar nu am avut niciodată intenția ca vreunul dintre noi să vină aici ca să sufere. Pentru ce? Asta este soluția pe care am găsit-o eu,

compromisul pe care îl fac pentru a mă asigura că familia mea este în siguranță.

Nu am primit nicio scrisoare de la Rod, nici măcar una. Noi îi scriem lui, el însă nu ne-a răspuns până acum. Nu abordăm subiectul între noi. Însă îmi sfâşie inima încet-încet.

Vreau să închei într-o notă optimistă.

Au trecut mai bine de douăzeci şi patru de ore de când Cindy Wells a intrat în travaliu – prima naştere din colonie. Cindy şi-a chemat prietenele şi s-a dus şi Helen, care se pregăteşte ca să devină moaşă, deşi nu are decât cincisprezece ani. Travaliul a durat mult, însă naşterea s-a desfăşurat bine, fără complicații. Iar acum când scriu, abia au mijit zorile şi toți sunt încă la Cindy.

Nici nu pot să-ți spun ce mândru mă simt. Şi s-a întâmplat chiar de ziua lui Helen. (Mersi, tata!)

Aşa că pe ziua de azi mai am de făcut o treabă. Trebuie să modific indicatorul acela cu numele oraşului:

BINE AȚI VENIT ÎN REBOOT
ÎNFIINȚAT: 2026 E.N.
POPULAȚIE: ~~117~~ 118

De partea cealaltă a lumii, un dirijabil extravagant şi puțin cam țipător plutea prin văzduh, în lumina aurorei, ascultând aceste poveşti şoptite, înainte să dispară, adâncindu-se în alte realități paralele.

Joshua se deşteptă. Pledul mare de lână sub care-i plăcea să doarmă mirosea puțin a stătut, era destul de greu şi-i oferea un sentiment de siguranță. Prin fereastra cabinei văzu Pământurile care se succedau cu repeziciune; pădurea eurasiatică nesfârşită, uneori cuprinsă de flăcări, alteori acoperită de omăt. O nouă dimineață pe *Mark Twain.*

Nu se grăbi să se scoale din pat. În cele din urmă, îşi făcu un duş, se şterse şi îşi puse la mână brățara cu maimuțe. Era singurul lucru de la mama lui pe care îl avusese vreodată. Era făcut dintr-un plastic de proastă calitate, elasticul îl cam strângea la încheietură, dar pentru el valora mai mult decât tot aurul din lume.

Simți acea uşoară mişcare de inerție caracteristică pentru *Mark Twain* atunci când se oprea din *păşit.* Teoretic, ştia că nu exista niciun motiv pentru această mişcare, însă, în fond, fiecare navă îşi are chițibuşurile ei. Privi din nou pe fereastră.

Acum, în ciuda aşteptărilor sale, nava plutea deasupra unui ocean, care, din câte putea vedea cu ochiul liber, nu se mai sfârşea. De zile întregi traversau vastele întinderi ale Eurasiei. Joshua crescuse în Madison, înconjurat de lacuri. Doamne, se gândi el, ce bună ar fi o baie. Se dezbrăcă până la şort.

Apoi, fără să se consulte cu Lobsang, alergă la

liftul gondolei şi coborî până aproape de suprafața albastră a apei acestui ocean la fel de calm ca un lac.

Unitatea ambulantă îşi făcu apariția în cadrul deschizăturii de deasupra.

— Aici erai. Dacă intenționezi să faci o baie în această mare sărată, îți recomand să te mai gândeşti o dată. Mi-am lansat baloanele şi rachetele de cercetare obişnuite şi sunt aproape sigur că, în cazul în care există uscat pe planeta aceasta, nu are o suprafață prea mare. Nivelul mării este foarte ridicat: probabil plutim deasupra unor continente scufundate.

— Deci e o lume oceanică.

— Nici măcar n-am idee dacă prin apa asta înoată organisme la fel de complexe precum peştii. Nu *pare* să existe altceva decât alge, unele dintre ele de un verde foarte aprins. Este o lume fascinantă şi ar fi excelent să o explorăm. Cu toate acestea, deşi nu-ți pot interzice să înoți aici, te sfătuiesc insistent să aştepți cel puțin până verific dacă este un mediu sigur.

Marea liniştită sclipea ademenitor.

— Ei, haide, n-are ce să se întâmple.

Auzi zgomote care trădau o activitate mecanică sus, în navă.

Lobsang spuse:

— Aşa crezi? Dar cine ştie ce turnură a luat evoluția într-o astfel de lume? Joshua, înainte să fac verificările necesare, ne putem aştepta ca orice

creatură să țâşnească din adâncuri, iar tu vei fi şters de pe fața acestui Pământ şi a tuturor celorlalte, lăsând în urmă un simplu sunet, cu tot ceea ce exprimă el: „bâldâbâc”.

Acum Joshua auzi un chepeng deschizându-se pe navă, urmat de zgomotul unui obiect aruncat în apă.

— O persoană atât de deosebită ca tine nu are dreptul să se ofere drept cobai, când există entități mult mai potrivite pentru această sarcină – în cazul de față, unitatea mea ambulantă subacvatică, spuse Lobsang. Iată!

Ceva ce semăna cu un delfin mecanic sări din apă, rămase un moment în aer, apoi se scufundă din nou.

Joshua se uită în sus la Lobsang. Se întrebă încă o dată dacă expresiile chipului aceluia artizanal erau oare atent studiate sau dacă erau cumva autentice şi oglindeau emoții reale. Oricare ar fi fost răspunsul, cert era că Lobsang jubila acum neîndoielnic, privindu-şi noua creație. Avea într-adevăr o slăbiciune pentru jucăriile sale.

Însă zâmbetul i se şterse rapid de pe față.

— Am detectat diferiți peşti, spuse Lobsang, am prelevat mostre de apă, am identificat planctonul, distanța până la fundul oceanului este incertă… ceva se apropie de suprafață… cred că ar fi o idee bună să revii la bord – ține-te bine!

Liftul urcă brusc, oprindu-se cu zgomot. Joshua văzu cum nemaipomenita unitate subacvatică

desenă o ultimă piruetă în aer, înainte de a fi înghițită de nişte fălci uriaşe, nelăsând în urmă nicio fărâmă de speranță că ar putea fi vreodată revăzută.

Se cutremură, întorcându-se spre Lobsang:

— Asta e ceea ce ai numi tu un „bâldâbâc”?

— De fapt, după o analiză mai profundă, cred că ar putea fi considerat chiar un „BÂLDÂBÂC” în toată regula!!

— Poți să mă consideri mustrat. Îmi pare rău pentru submarinul tău de jucărie. Era scump?

— Teribil de scump şi plin de brevete, dar, din nefericire, nu şi blindat. Însă mai avem înlocuitori. Haide, fac eu micul-dejun de data asta.

Când Joshua termină de mâncat, Lobsang îl aştepta pe puntea de observație.

— Deocamdată, l-am clasat ca rechin pe musafirul nostru cel înfometat. Pe Pământ au existat cu siguranță specii de rechini uriaşi. L-am prins foarte bine în poză, aşa că ihtiologii pot să decidă. Te rog să te bucuri în continuare, cu felicitările mele, de uzul neîntrerupt al membrelor tale.

— În regulă. Am priceput. Îți mulțumesc…

Mark Twain reîncepuse deja să *păşească* mai departe. Dedesubt, Joshua vedea iar întinderi întregi de pădure. Lumea oceanică rămăsese de mult în urmă. Adio ape scânteietoare, adio lumină strălucitoare. Lobsang şi Joshua îşi petrecură

vremea în tăcere, ceea ce începuse să devină un obicei. Deşi aveau o relație acceptabilă acum, puteau să treacă astfel ore în şir, fără să-şi adreseze măcar un cuvânt unul altuia.

Îndreptându-şi din nou gândurile spre Vest, Joshua simți o presiune bizară în interiorul craniului. Ca şi cum s-ar fi îndreptat spre casă, spre Datum, şi nu din ce în ce mai adânc în Pământul Lung.

Pentru prima dată îi trecu prin minte un potențial final al acestei călătorii.

— Lobsang, cât de departe intenționezi să mai mergi? O să te însoțesc pe termen nelimitat, aşa ne-am înțeles. Dar am şi eu răspunderi acasă. Maica Agnes şi celelalte nu mai sunt la fel de sprintene cum erau odată...

— Interesantă reacție din partea marelui singuratic, remarcă Lobsang sec. Mi se pare că tu, Joshua, te asemeni foarte mult cu iscoadele şi vânătorii de pe vremuri, din Vestul Sălbatic. La fel ca Daniel Boone, cu care te-am comparat înainte, eviți compania oamenilor, dar nu tot timpul. Şi să nu uităm că până şi Daniel Boone avea o doamnă Boone şi o grămadă de mici Boone.

— Cu toate că unii dintre micii Boone nu erau, de fapt, ai lui, ci ai fratelui său, dacă e să mă încred în ceea ce am citit cândva.

— Te înțeleg, Joshua. Asta încerc să-ți spun.

— Mă îndoiesc serios că înțelegi ceva în ceea ce mă priveşte, omule de tinichea, se zbârli Joshua.

— Ce zici de o învoială? Dacă nu dăm peste nimeni cu care să poți conversa, să zicem în următoarele două săptămâni, întorc nava şi o luăm înapoi. Avem deja fără îndoială suficiente date ca să-i facem mai mult decât fericiți pe amicii mei din universități. Tu o să te poți recrea, iar eu o să încep planurile pentru *Mark Trine,* sperând să mă scuze spiritul domnului Clemens.

Observând expresia nedumerită de pe fața lui Joshua, se înduplecă de o explicație:

— În acelaşi dialect în care „twain“ înseamnă „doi”, „trine“ se referă la numărul trei. O mică glumă de-a mea.

— Credeam că ai distrus atelierul în care ai creat aerostatul. O versiune minoră a exploziei de la Tunguska, după cum te-ai exprimat tu.

— Corporația Black deține numeroase proprietăți clandestine, Joshua. Mi se pare un detaliu demn de luat în seamă că ai sugerat să ne întoarcem, tocmai acum, când am aflat că şi prietenii noştri cântăreți din lumea aceea înghețată au avut exact aceeaşi idee.

— Trolii? Ce vrei să spui?

— Am urmărit diferite grupuri răzlețe care călătoresc între lumi. Atât troli, cât şi ceea ce par să fie nişte specii înrudite sau diverse variații ale lor. Ar fi dificil să mă pronunț doar în urma observațiilor noastre sporadice; rămâne enorm de cercetat. Însă o simplă analiză demografică arată că, în ansamblu, se îndreaptă *înapoi,* aşadar în

direcția din care venim noi. Şi sunt chiar foarte mulți. Se poate să fie un soi de migrație.

— Hmm, făcu Joshua, simțind acea vagă presiune în cap. Sau poate că fug de ceva.

— În orice caz, e fascinant, nu crezi? Umanoizi care *păşesc!* Şi mă întreb ce se va întâmpla atunci când şi mai mulți troli migratori vor ajunge pe Datum.

— *Mai mulți?* Ce vrei să spui cu asta?

— Ți-am menționat existența unor însemnări fragmentare ale unor vechi tradiții – apariții fugare ale unor ființe vremelnice, coborâte din poveşti mitologice. Sunt convins că trolii şi alte specii ne vizitează Pământul de milenii întregi, fiind doar în trecere sau poate pentru alte scopuri. Frecvența unor astfel de întâlniri a scăzut vertiginos pe parcursul ultimelor secole, poate datorită dezvoltării ştiințelor.

Sau pur şi simplu din pricina creşterii presiunii mentale, se gândi Joshua, pe măsură ce se înmulțise populația globului, în cazul în care trolii şi rudele lor aveau aceeaşi reacție ca şi el în prezența mulțimilor.

— Însă în ultimele decenii, şi chiar începând de la Ziua Marelui Pas, astfel de relatări au început din nou să sporească. Poate că noi suntem martorii acestui val migrator în faza lui incipientă. Lasă-mă să-ți dau ca exemplu un caz care acum începe parcă să aibă un oarecare sens…

Conform declarației oferite ulterior de cei doi studenți – clasată şi prompt muşamalizată grație Legii Secretelor Oficiale – noaptea incidentului fusese înnorată, cerul complet negru. Se aflau în Oxfordshire, în miezul Angliei, într-o beznă deplină. La lumina lanternei, Gareth îşi desfăcu rucsacul de pânză şi scoase instrumentele: un baston de crichet şi nişte bețe, o bâtă de baseball, bețe de tobă sustrase de la secțiunea de percuție a orchestrei colegiului, chiar şi un ciocan de crochet. Obiecte cu care să lovească pietroaiele.

În timp ce Lol se dădea cu capul de trunchiul unui stejar.

Stejarul, împreună cu camarazii lui, trona deasupra bolovanilor aşezați în cerc, care arătau ca nişte dinți de uriaşi înfipți în pământ. Acesta se presupunea a fi unul dintre cele mai vechi monumente din țară – era posibil să fi precedat chiar epoca fermierilor care au realizat majoritatea marilor monumente de piatră din Marea Britanie. Însă nimeni nu ştia cu certitudine, deoarece nu se făcuseră cercetări arheologice serioase în sit. Nu exista nicio cărare frumos demarcată, nu existau plăcuțe cu tot felul de informații presărate pe traseul pentru turiştii care nu apăreau oricum niciodată prin zonă. Nu erau decât pietrele şi pădurea care aproape le înghițise şi o legendă – şi anume că aceste pietre ar cânta pentru a ține elfii şi alți demoni departe de lumea aceasta. Legenda

care, de fapt, îl şi adusese pe Gareth aici.

Lol cuprinse cu brațele trunchiul noduros al copacului.

— Copacii! Copacii ne înrădăcinează, Gaz. Ne hrănesc. Există copaci pe planeta asta de trei sute de milioane de ani. Ştiai? Copaci-ferigi uriaşi, falnici, încă din Carbonifer. Un copac este definit de forma lui, nu de specie. Cândva *locuiam* în copaci. Copacii sunt în miezul tuturor miturilor noastre! Peste tot în lume există poveşti despre copaci ca scări spre cer.

Ambii aveau douăzeci de ani şi studiau ştiințele exacte. Lol studia fizică cuantică, iar Gareth acustica. Lui Lol nu-i dădeai decât vreo cincisprezece ani, deşi se îmbrăca în haine scumpe de motociclist. Încă locuia cu părinții. În ciuda tuturor subiectelor de mitologie ecologistă pe marginea cărora îi plăcea să pălăvrăgească, nu trebuia să uiți că Lol avea o minte ascuțită. Lui Gareth i se păreau destul de dificile ecuațiile mecanicii fluidelor pe care se baza acustica, însă fizica cuantică a lui Lol era de-a dreptul *grea…*

Gareth auzi un *poc,* ca şi cum ar fi *păşit* cineva. Se întoarse. I se păru că vede mişcare printre umbrele lungi pe care le aruncau bolovanii în lumina felinarului. Poate nişte vietăți din pădure care ieşiseră să găsească hrană?

— Dă-mi o bere, spuse Lol.

— Tu trebuia să aduci berea, răspunse Gareth privindu-l fix.

— Ba *tu.*

— Eu am adus ciocanele. La naiba! Tu nu faci niciodată cinste când e rândul tău.

Aruncă un băț de tobă în direcția lui Lol, aproape nimerindu-l în cap.

— Dacă n-avem băutură, hai să terminăm treaba asta mai repede şi să ne întoarcem la pub până nu ne trezim de tot din beție.

— Îmi pare rău, frate.

Lol ridică bățul de jos.

Gareth se scotoci după telefon şi îl setă să înregistreze sunetele pe care aveau să le facă atunci când aveau să înceapă să lovească pietrele.

Făcea toate astea ca să fie remarcat de o fată.

Era studentă la Arte, iar Gareth o vedea uneori în autobuz, dar nu avea despre ce să vorbească cu ea. În orice caz, nu putea să-i vorbească despre studiile lui plictisitoare de inginerie. Îşi închipuia vag că experimentul lui de arheo-acustică ar putea-o impresiona.

Secole întregi arheologii ignoraseră aspectul *sunetului* în monumentele pe care le studiaseră. Gareth ascultase o dată un cvartet barbershop cântând într-o încăpere mortuară neolitică. Impresionant; locul fusese în mod cert construit astfel pentru acustică. Acum încerca să *cânte la* aceste pietre înfipte în pământ pentru a vedea dacă fuseseră aşezate în această configurație pentru proprietățile lor acustice – idee care provenea, desigur, de la indiciul oferit de numele

local, tradițional, al bolovanilor: Pietrele Cântătoare, şi de la legenda asociată acestora, şi anume că pietrele ar cânta pentru a îndepărta spiritele malefice. Voia şi să cerceteze superficial modul în care legendele cu fantome şi spirite şi alte apariții căpătaseră noi interpretări în această epocă a Pământului Lung, când realitatea devenise dintr-odată permeabilă.

Poate că era un experiment prea de tocilar. Şi nici nu-şi atinsese obiectivul principal: se afla aici cu Lol, nu cu *ea.* Dar cel puțin era o manieră mai inventivă de a aborda chestiunea noilor lumi, decât cele pe care le întâlneai de obicei în Marea Britanie. Toate astea se întâmplau doar la câțiva ani de la Ziua Marelui Pas. Gareth petrecuse o vară în Statele Unite, unde se vorbea despre călătorii serioase spre lumile îndepărtate, despre clădirea unei infinități de Americi paralele. Pe când în Anglia atitudinea era una de plictiseală sterilă. Pământul Lung nu-l însuflețise deloc pe englezul de rând. Desigur, condițiile nefavorabile erau şi ele un factor: Angliile paralele erau sufocate de păduri compacte şi tot ceea ce puteai vedea în Anglia Vest sau Est erau mici parcele de pământ decupate în inima pădurii, care corespundeau exact grădinilor din spatele caselor suburbane, unde familiile din clasa mijlocie îşi creşteau fasolea sau se duceau să mai facă nişte băi de soare când ploua acasă, şi care, doar arareori, erau răscolite de câte vreun mistreț sălbatic. În acelaşi timp, oamenii

defavorizați, tineri şi bătrâni, dispăreau de la slujbele lor mizere, lipsite de orice perspectivă, sau de la traiul din ajutorul de şomaj şi *păşeau* pur şi simplu în nesfârşitele întinderi verzi, iar oraşele mureau dinspre suburbii în exterior şi economia se prăbuşea văzând cu ochii…

Lol fusese tăcut multă vreme – sau cel puțin multă vreme pentru el. Gareth privi în sus.

Lol se holba la ceva.

Exact în centrul cercului de pietre se afla un grup de siluete scunde şi îndesate care nu fuseseră acolo înainte. La prima vedere, lui Gareth i se părură tot pietroaie, tot nişte monoliți aşezați într-un cerc aproximativ. Dar nu erau monoliți. Aveau chipuri de cimpanzei şi trupuri negre, păroase, şi stăteau în poziție verticală, în două picioare. Ca nişte copii în costume de maimuță. Felinarul nu lumina prea bine, umbrele erau cufundate în beznă.

— Probabil că au *păşit* aici, şopti Lol.

— Asta ar trebui să fie vreo glumă? O păcăleală ieftină? Nu e Halloween, fraierilor.

Gareth era agitat; aşa i se întâmpla întotdeauna când se afla în preajma unor copii nesupravegheați.

— Ascultați, puştanilor, dacă nu…

Iar atunci, piticii şi-au deschis gurile şi toți deodată, parcă într-o singură suflare, au început să cânte. S-au lansat direct într-o armonie complexă, pe care au susținut-o pentru un

interval imposibil de lung, iar apoi au început cântecul propriu-zis, sau ceva ce părea să fie un cântec. Era foarte alert şi schimbător, părea să nu aibă o formă stabilă pentru urechile lui Gareth. Însă armoniile erau perfecte şi nespus de frumoase, încât pe Gareth îl apucă amețeala.

Lol, aflat pe partea cealaltă a cercului, arăta îngrozit. Îşi astupă urechile cu palmele.

— Fă-i să se oprească!

Gareth avu o idee inspirată. Îşi luă ciocanele.

— Loveşte pietrele! Haide!

Lovi pietroiul cel mai apropiat de el cu bâta de baseball. *Răsună.*

El şi Lol loveau bolovanii cu frenezie, producând nişte sunete înfundate, urâte, discordante. Cu toate că îi era frică de creaturile-maimuțe, Gareth simți un soi de satisfacție triumfătoare, se simți răzbunat. Avusese dreptate. Pietrele chiar erau litofoane, aşezate astfel pentru sunetele pe care le scoteau, nu pentru aspect. Aşa că bătu cu patos pietroaiele, iar Lol îi urmă exemplul.

Creaturile-maimuțe fură perturbate. Rupseră formația aceea strânsă, îşi încrețiră fețele acelea ca nişte măşti, îşi dezveliră dinții, iar cântecul li se destrămă în țipete şi murmure. Începură să dispară una câte una, *păşind* spre altă lume. Aceasta să fi fost *menirea* Pietrelor Cântătoare? Să producă aceste sunete neplăcute, discordante, pentru a descuraja aceste creaturi-maimuțe să *păşească* în lumea noastră întocmai cum

pretindea legenda?

Curând poiana dintre pietre era din nou goală. Gareth rămase cu privirea fixată asupra pietrelor din jur şi a umbrelor prelungi. Pereții dintre lumi păreau acum foarte subțiri.

Examinând mărturii ale unor astfel de incidente, Lobsang şi Joshua aflară că pionierii migrației forțate a trolilor pătrunseseră deja mai departe decât şi-ar fi închipuit cineva.

28

Joshua şi Lobsang se grăbiră să înainteze din ce în ce mai adânc pe Pământul Lung şi îşi extinseră investigațiile pe teren.

Centura Porumbului, de altfel destul de monotonă, era totuşi presărată cu numeroşi Jokeri. Acum se aflau într-o lume a lăcustelor; nava nimeri chiar în mijlocul unui nor gros de insecte greoaie care se izbeau de pereții nacelei. Întârziară ceva mai mult într-o lume în care, conform supozițiilor lui Lobsang, nu se formase încă podişul Tibet, care era în fond o urmare accidentală a coliziunii plăcilor tectonice. Datorită dronelor lui aeriene aflară că, în lipsa Munților Himalaya, climatul întregii Asii Centrale şi de Sud, chiar şi cel al Australiei, era complet diferit.

Mai erau şi lumi cărora nu le puteau găsi nicio noimă. O lume învăluită într-o permanentă furtună de praf roşiatic, aducând cu o versiune de coşmar a planetei Marte. O altă lume ca o bilă de

bowling, absolut netedă, iar deasupra un cer albastru intens, fără urmă de nori.

Se opriră din nou din *păşit.* Se simți iarăşi acea smucitură uşoară, ca şi cum ai cădea din leagăn. Joshua privi în jos. Se aflau într-o lume cu iarba îngălbenită şi nişte copaci subțiratici. Aerostatul trecu încet pe deasupra unui râu aproape secat în matcă, ce-şi dezgolea malurile albicioase de noroi uscat. La marginea apei se înghesuiau nişte animale care-şi aruncau ocheade îngrijorate. Joshua privi la cadranului terrametrului, care afişa 127487. Un şir de cifre aleatorii.

— După cum poți observa, lumea aceasta se confruntă cu un sezon extrem de secetos, spuse Lobsang. Ceea ce a atras un număr neobişnuit de mare de animale în jurul apei. Iar asta ne oferă nouă ocazia de a aduna date într-un mod cu atât mai eficient. Probabil că ai remarcat deja că mi-am făcut un obicei din a opri în astfel de locuri convenabile.

— Sunt o groază de cai aici.

Într-adevăr, erau o sumedenie de soiuri şi mărimi, unii mici cât nişte ponei Shetland, alții mari cât nişte zebre, toți cu înfățişări uşor diferite, unii mai mițoşi, alții mai dolofani, unii cu două degete la picioare, alții cu trei sau patru… Niciunul nu arăta chiar ca un cal *autentic,* ca un cal de pe Datum.

Dar amestecate printre hergheliile de cai mai erau şi alte animale care se împingeau să ajungă

la apă. O familie de dobitoace înalte şi subțiri arătau ca nişte cămile reconstruite după planul unei girafe. Odraslele lor aveau picioare ca nişte paie şi păreau atât de firave, că ți se făcea şi milă când le vedeai. Erau şi elefanți cu felurite tipuri de colți, nişte animale care aduceau cu rinocerii, altele care aduceau cu hipopotamii... Aceste erbivore, forțate de împrejurări a se alătura temporar, erau agitate şi nervoase, deoarece printre ele se aflau infiltrate şi carnivore. Întotdeauna se aflau şi carnivore. Joshua distinse ceva ce părea a fi o haită de hiene şi o felină asemănătoare cu un leopard. Aşteptând, pândind puzderia de animale speriate care se adăpau în lac.

Acum se apropie o creatură care semăna cu un struț musculos. O familie de dobitoace care aduceau a rinoceri se dădu în lături prevăzătoare. Însă pasărea întinse gâtul, deschise ciocul la maxim şi lansă o bilă ca o ghiulea de tun, care îi zdrobi coastele unui rinocer mascul masiv, ce se prăbuşi gemând. Familia se împrăştie care-ncotro, iar pasărea se apropie de victimă pentru a se ospăta.

Lobsang se folosi de o puşcă cu tranchilizante montată pe gondolă pentru a doborî pasărea şi-şi trimise unitatea ambulantă la sol pentru a o examina. Pasărea avea un sac stomacal separat, plin cu un amestec de fecale, oase, pietriş, fragmente de lemn şi alte materiale nedigerabile,

coagulate cu guano şi modelate într-o bilă voluminoasă şi dură ca lemnul de tec. Pământul Lung era într-adevăr plin de minunății şi ciudățenii, iar pasărea-tun îşi merita cu prisosință locul în această galerie.

Lumea fu arhivată, iar nava porni mai departe. În seara aceea era rândul lui Lobsang să aleagă filmul: *Galaxy Quest.* Joshua nu se putea concentra la acțiune, însă, legănat de mişcarea subtilă a *păşitului* şi murmurând „Nu ne dăm bătuți! Nu ne predăm!", îl fură somnul.

Se trezi când soarele răspândea deja o lumină puternică. Nava se oprise din nou, iar rachetele de cercetare străpungeau deja cerul.

În această lume, ceva mai caldă decât cele de dinainte – Lobsang observase o tendință constantă de încălzire pe măsură ce înaintau spre vest – un şir de lacuri fuseseră decupate din pădurea ca o plapumă. Lobsang teoretiză că acestea apăruseră ca urmare a căderii unor meteoriți. Două dintre lacuri erau despărțite de o limbă îngustă de pământ, un aspect frapant care îi aminti lui Joshua de istmul dintre Mendota şi Monona din Madison.

— Acesta este Pământul Vest 139171. Ne aflăm încă în Centura Porumbului, anunță Lobsang.

— De ce ne-am oprit?

— Priveşte spre nord.

Joshua văzu fumul care se ridica într-o coloană

neagră şi subțire la câțiva kilometri spre nord-est.

— Nu e nici foc de tabără, nici incendiu forestier. S-ar putea să fie o aşezare în flăcări.

— Deci sunt şi oameni în jur.

— Cu siguranță. Şi receptez şi un semnal radio.

Lobsang redă un fragment din înregistrare – o voce plăcută de femeie care-şi anunța prezența într-o lume tăcută, în engleză, rusă şi franceză.

— Colonişti din Spindrift. Conform semnalului, fac parte din Prima Biserică Celestă a Victimelor Păcălelii Cosmice. Suntem departe de casă; nu pot să fie prea multe aşezări de aici înainte… Focul acela provine de la nişte clădiri în flăcări. În mod cert, ceva a luat o întorsătură urâtă aici.

— Hai să mergem să vedem.

— Nu ştim la ce fel de pericol să ne aşteptăm. E incalculabil.

Joshua poate că era el un singuratic, dar exista o regulă nescrisă în depărtările Pământului Lung conform căreia îți ajutai aproapele, îi ajutai pe călători la nevoie şi comunitățile la ananghie.

— Mergem.

Marile rotoare ale navei îşi începură activitatea. Acum se îndreptau în direcția coloanei de fum.

— Vrei să-ți spun câte ceva despre Victimele Păcălelii Cosmice?

Joshua află că, în timp ce religiile tradiționale rămăseseră concentrate pe Pământurile Inferioare, datorită proximității cu lăcaşurile sfinte de pe Datum – Vaticanul, Mecca – multe alte

comunități religioase desprinse de ramurile principale se afundaseră adânc în Pământul Lung, toate avide de libertate de exprimare. La fel procedaseră şi alte comunități asemănătoare timp de milenii pe Pământ. Astfel de pelerini alegeau adesea chiar locuri izolate şi din punct de vedere geografic (conform perspectivei de pe Datum), cum era şi cazul de față: chiar şi pe acest Pământ îndepărtat se aflau la estul extrem față de coordonatele Moscovei. Şi totuşi, chiar şi printre aceste grupări nonconformiste, Victimele Păcălelii Cosmice ieşeau cumva în evidență.

— Consideră că religia lor reflectă adevărul despre univers, adică absurditatea lui fundamentală. Adevăratele Victime cred că în fiecare minut apare un Născut-din-Nou. Şi că trebuie să crească, să se înmulțească şi să umple pământul, pentru a crea mai multe minți umane care să aprecieze Gluma.

— Nu cred că Gluma asta a avut o poantă prea bună, murmură Joshua.

Traversară câțiva kilometri pătrați defrişați de pădure împrejurul unei aşezări centrale, construite în jurul unui dâmb, singurul punct înalt de pe istm. În vârful dâmbului se înălța o clădire destul de impunătoare. Ogoarele arate erau împărțite în brazde demarcate cu pietre. Lobsang remarcă un anumit tip de cultură: plante de marijuana, acri întregi – ceea ce spunea multe despre această comunitate.

Erau cadavre peste tot.

Lobsang ridică nava la o sută cincizeci de metri şi rămaseră plutind pe loc. Perturbați, corbii bătură din aripi şi îşi luară zborul, doar pentru a ateriza din nou puțin mai încolo. Din câte se putea vedea, Victimelor Păcălelii Cosmice le plăcea să poarte robe verzi, astfel că piața centrală şi drumurile nepavate care porneau din ea erau presărate cu pete de culoarea smaraldului. Cine ar veni tocmai până aici pentru a ucide sute de suflete paşnice, a căror singură excentricitate era să creadă că viața este o glumă proastă?

— Eu o să cobor, spuse Joshua.

Lobsang răspunse:

— Ceea ce vedem aici s-a întâmplat recent. Această crimă, acest atac. După cum poți să observi, cadavrele nu au fost încă sfârtecate de animale. Ceva sau cineva a măcelărit trei sute de oameni, Joshua. E posibil ca atacatorii să se afle încă acolo jos.

— Şi poate al trei sute unulea mai este încă în viață.

— Clădirea mare din centrul satului, de pe acel dâmb – de acolo provine transmisiunea radio.

— Lasă-mă la câteva sute de metri mai departe, calculă Joshua. Apoi sari câteva lumi mai încolo, schimbă-ți puțin poziția, apoi *păşeşte* înapoi. Poate dacă se mai află încă cineva aici, poți să-i momeşti să iasă din ascunzătoare.

— „Să-i momesc să iasă“ – nu e o idee care să

mă liniştească defel.

— Haide, Lobsang, fă aşa cum zic eu.

Nava coborî.

Duhnea a grăsime, a carne arsă.

Joshua, cu papagalul pe umăr, o luă pe o stradă nepavată, tăiată în linie dreaptă. Câțiva corbi deranjați de prezența lui se ridicară în aer. Era o comunitate surprinzător de bine dezvoltată, având în vedere la ce mare depărtare de Datum se aflau. Clădirile erau făcute din nuiele împletite, aveau structuri rezistente de lemn şi erau aliniate ordonat în şiruri drepte. Îşi imagină că pionierii care demarcaseră parcelele şi strada visaseră ca întregul oraş să fie într-o zi construit după planul lor. Acum multe din clădiri erau arse; puțin mai departe, un întreg cartier ardea încă.

Dădu peste primul cadavru – o femeie între două vârste cu beregata sfârtecată. Cu siguranță, nu era opera unei ființe umane.

Joshua merse mai departe. Găsi mai mulți oameni: într-un şanț, în pragurile uşilor, în case; bărbați, femei şi copii. Unii arătau ca şi cum ar fi fugit în momentul în care fuseseră atacați. Nimeni nu părea să poarte un Stepper, însă nu era nimic neobişnuit în asta. Erau acasă la ei aici, în lumea aceasta; se credeau în siguranță.

Ajunse la clădirea centrală de pe dâmb. Dacă locul acesta urma modelul celor mai multe colonii bazate pe religie, aceasta era cel mai probabil

biserica, lăcaşul sfânt, prima structură permanentă care a fost înălțată şi care ar fi trebuit să găzduiască multe dintre proprietățile deținute de întreaga comunitate, precum postul de radio şi orice sursă de energie electrică. Servea, de asemenea, drept refugiu în caz de dezastru, aşa cum se întâmplase cu bisericile de-a lungul istoriei occidentale. În jurul clădirii era plin de cadavre. Poate că atacul avusese loc chiar după rugăciunea de dimineață sau oricare o fi fost ceremonia echivalentă specifică a Victimelor. Poate genuflexiunile de dimineață.

Uşile erau închise. Înăuntru putea să se afle absolut orice. La apropierea lui Joshua, se ridicară în aer nori negri de muşte, în timp ce corbii priveau agasați de pe acoperişuri.

Aerostatul reapăru chiar deasupra lui.

— Lobsang, ai văzut vreo mişcare?

— Niciun focar în apropierea ta.

— O să mă uit în biserică sau templu sau ce-o fi.

— Ai grijă.

Ajunse la uşa dublă fixată într-un zid solid din piatră tencuită. Joshua lovi uşa cu piciorul, încercând să o deschidă, însă aproape că-şi rupse glezna. Se pregăti pentru o a doua încercare.

— Cruță-ți endoscheletul fragil, spuse Lobsang sec. În spatele clădirii e o uşă deschisă.

Uşa din spate era de fapt smulsă din țâțâni şi atârna în afară, spre stradă. Joshua trecu pragul

şi se găsi într-o mică încăpere din care un transmițător radio îşi emitea încă mesajul nevinovat către univers. Joshua îl opri din respect. O altă uşă ducea într-un soi de încăpere utilitară, o combinație de bucătărie cu depozit, tipică pentru o biserică; văzu un samovar şi nişte jucării rudimentare din lemn. Pe pereți erau agățate chiar şi desene pictate cu degete de copii şi un program de curățenie, scris în engleză. Săptămâna viitoare ar fi fost rândul maicii Anita Dowsett.

O altă uşă dădea în sala principală. Aici se aflau cele mai multe cadavre. Podeaua era acoperită cu o peliculă de sânge închegat, pereții erau stropiți cu sânge. Muştele bâzâiau în roiuri pe deasupra formelor încovoiate, neclintite.

Intrând în încăpere, Joshua se văzu nevoit să sară peste cadavre, ținând o batistă la gură. Pe unele le întoarse pentru a examina rănile. Inițial crezuse că fugiseră din calea atacului şi se adăpostiseră aici, căutând protecția oferită de zidurile groase şi uşile masive – chiar şi aceşti pionieri temerari şi-ar urma instinctele ancestrale. Însă era ceva ciudat cu întreaga scenă.

— Joshua?

— Sunt aici, Lobsang.

Ajunse la un altar. În mijlocul lui trona o mână mare argintie care ținea un trandafir auriu între degetul mare şi cel arătător.

— Oamenii ăştia erau nişte ateişti comici. Sigur era *distractiv* să locuieşti aici. Nu meritau o

asemenea soartă. Dacă este vorba despre crimă, dacă oamenii au făcut asta, va trebui să o raportăm când ne întoarcem.

— Nu au fost oameni, Joshua. Uită-te în jur, la tipul de răni: muşcături, cranii strivite. Aceasta a fost opera unor animale, a unor animale înfricoşate. Iar uşa aceea din spatele tău a fost spartă din interior, nu din exterior. Orice ar fi făcut asta nu a intrat pe uşă. A *păşit* aici şi şi-a făcut drum ca să *iasă* pe uşă.

Joshua aprobă din cap.

— Deci poate că localnicii nu au căutat să se adăpostească aici. Se aflau deja înăuntru, participând la slujba de dimineață. Iar atacatorii au apărut din senin în mijlocul lor. Animale care *păleau,* fugeau de ceva – orice ar fi fost.

— Creaturile s-au panicat, evident. Însă mă întreb ce efect au avut asupra lor reziduurile de marijuana pe care le detectez în aer…

Joshua se pomeni holbându-se în jos la unul dintre cadavrele sfârtecate. Era gol, acoperit cu păr – nu era o ființă omenească. Un corp cu aproximativ aceleaşi proporții ca ale unui om, zvelt, fără îndoială biped, vânos, la care era ataşat un cap mic, ca de cimpanzeu, cu un nas aplatizat, de maimuță. Nu era un trol, ci alt tip de umanoid. Murise din cauza unei răni de cuțit la gât; avea pieptul îmbibat de sânge coagulat, care începuse să se usuce. Aşadar, cineva avusese curajul să riposteze în fața atacului sălbatic al oamenilor-

maimuță super-puternici îngroziți, care *păşiseră,* trezindu-se printre membrii familiei lui sau ei.

— Vezi asta, Lobsang?

Camerele de luat vederi ale papagalului țiuiră şi măriră imaginea. — Văd.

Joshua se îndepărtă de cadavru şi închise ochii, imaginându-şi scena.

— Suntem în vârful unui deal, care este cel mai înalt punct din împrejurimi. O pădure deasă este un loc dificil în care să *păşeşti* atunci când te grăbeşti. Dacă ai vrea să fugi împreună cu toată familia şi să traversezi mai multe lumi, nu ai avea încotro decât să-i aduni într-un spațiu deschis, un punct înalt, pentru că altminteri v-ar sta în cale copacii. Însă în lumea aceasta, localnicii şi-au construit biserica tocmai în punctul cel mai înalt. Chiar în drum.

— Continuă.

— Cred că aceste creaturi *păşeau.* Se adunaseră în vârful dealului şi se îndreptau spre est, fugind din lumile vestice, la fel ca trolii. Fugeau orbeşte, ca lovite de streche.

— Dar *de ce anume* fugeau? întrebă Lobsang. Aceasta este o întrebare căreia va trebui să-i aflăm răspunsul înainte de a ne putea întoarce acasă, Joshua.

— Brusc, s-au pomenit *aici,* într-un spațiu închis, cu toți aceşti oameni. S-au panicat. Au sosit din ce în ce mai mulți, îmbulzindu-se… I-au ucis pe toți care erau înăuntru, iar apoi au spart

uşile şi i-au vânat pe toți ceilalți.

— Din ceea ce ştim despre ei, Joshua, trolii nu ar face aşa ceva. Gândeşte-te cum s-au purtat cu soldatul Percy, când ar fi putut, în fond, să-l ucidă cu mare uşurință.

— Poate că ai dreptate. Dar aici nu au fost troli.

— Propun să numim aceste creaturi *elfi.* Mă inspir din nou din mitologie, din relatări parțiale ale unor întâlniri neînțelese, interpretate greşit, cu creaturi misterioase, slabe, cu aspect aproape omenesc, care au traversat prin lumea noastră ca nişte fantasme. Existența a diverse specii de umanoizi glacial care *păşesc* ar putea justifica aspecte fundamentale ale mitologiei, Joshua.

— Şi sunt sigur că te bazezi şi pe alte întâlniri de pe Pământul Lung, pe care nu mi le-ai menționat, remarcă Joshua sec.

— Aşa este. Apropo, spuse Lobsang cu o urmă de încordare în glas, am mai observat ceva. La aproximativ jumătate de kilometru vest de poziția ta curentă.

— Oameni? Troli? Ce anume?

— Du-te să vezi.

29

Ieşi în grabă din biserică, bucuros să se afle iar în aer liber, departe de duhoarea sângelui.

La jumătate de kilometru spre vest, spusese Lobsang. Joshua înregistră poziția soarelui, se întoarse şi o luă la fugă în direcția indicată. Înainte

să parcurgă nici două sute de metri, auzi geamătul.

Era o femelă umanoidă care zăcea în noroi, pe spate. Nu era un trol, poate o varietate de elf, conform definiției lui Lobsang bazate pe descoperirea din templu, însă nu era identică cu specimenul pe care îl examinase acolo – în orice caz, era o specie nouă, necunoscută lui Joshua. Să fi avut vreun metru cincizeci înălțime, slabă, acoperită cu păr, întinsă în lungime, ca un cimpanzeu biped cu un chip şocant de asemănător cu cel al unui om, în ciuda nasului ei plat ca de maimuță. Şi, spre deosebire de creatura din templu, capul ei părea să iasă în evidență, craniul era disproporționat de mare față de trup, după ochiul lui Joshua – creierul era în mod clar mai mare decât cel al unui om. Şi era la ananghie. Era *foarte* gravidă. Abia dacă mai era conştientă; gemea şi se zvârcolea, smulgându-şi blana de pe burta umflată, iar dintre picioare i se scurgea nişte sânge decolorat.

Când Joshua se aplecă deasupra ei, deschise ochii. Avea nişte ochi mari şi oblici ca ai unui extraterestru din desene animate, însă căprui ca ai maimuțelor, lipsiți de albul din jur, caracteristic oamenilor. Ochi care i se măriră alarmați pentru o clipă, privindu-l rugător.

Joshua îi palpă burta.

— Mai are puțin şi trebuie să nască. Ceva nu e în regulă. Copilul ar fi trebuit să se nască până

acum.

— M-aş încumeta să sugerez că din pricina capului supradimensionat al copilului, îi este imposibil să-i dea naştere, spuse Lobsang încet.

— Ce-ai pus în rucsacul ăsta?

Înainte ca Lobsang să apuce să răspundă, Joshua îşi deschisese deja rucsacul de pe piept şi cotrobăia după trusa de prim-ajutor.

— Lobsang, ştii ceva? Aterizează. O să am nevoie de mai multe lucruri până o să termin.

— Cu ce să termini?

— O să moşesc copilul ăsta.

Mângâie obrazul femelei. Mama lui zăcuse şi ea la fel, într-o lume străină, în durerile facerii.

— Nu poți să împingi? Eee, lasă că o facem în stil american.

— Ai de gând să efectuezi o cezariană? întrebă Lobsang. Nu ai abilitatea necesară.

— Poate că nu, dar sunt convins că tu o ai. Şi o să facem asta împreună, Lobsang.

Răsturnă conținutul trusei medicale, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

— O să am nevoie de morfină. Lichid de sterilizare. Bisturie. Ace, ață…

— Suntem foarte departe de casă. O să consumi tot echipamentul medical pe care îl avem pentru cascadoria asta. Am posibilitatea de a fabrica altul, dar…

— Trebuie să fac asta.

Nu mai putea face nimic pentru Victime, însă

putea să o ajute pe această femelă de elf – sau cel puțin putea să încerce. Era modul lui Joshua de a face lumea mai bună, măcar puțin.

— Ajută-mă, Lobsang.

O pauză care păru să dureze veacuri întregi. Apoi:

— Desigur, sunt în posesia unor fişiere care descriu majoritatea procedeelor medicale. Inclusiv din domeniul obstetricii, deşi nu mi-am închipuit că vom avea nevoie de ele în cursul acestei expediții.

Joshua fixă mai bine papagalul, pentru ca Lobsang să poată vedea exact ce făcea, şi îşi ordonă instrumentele.

— Lobsang, spune-mi. Ce trebuie să fac mai întâi?

— Trebuie să stabilim dacă să facem o incizie longitudinală sau o secțiune uterină inferioară…

Joshua rase în grabă partea inferioară a burții femelei. Apoi, străduindu-se să-şi mențină mâna fermă, ridică bisturiul de bronz deasupra peretelui abdominal. Şi chiar în clipa în care se pregătea să facă tăietura, copilul dispăru. Îi simți absența – era ca şi cum uterul ar fi făcut implozie.

Tresări şocat.

— A *păşit!* La naiba – copilul a *păşit!*

Apoi au sosit adulții. Două femele: mama, sora? Se mişcau ca prin ceață, *păşind* înainte şi înapoi, dintr-un loc în altul, apărând şi dispărând ametitor de repede în jurul lui. Lui Joshua nu-i

venea să creadă că este cu putință să *păşească* cu o asemenea viteză.

— Nu te clinti, şopti Lobsang.

Adulții îl fixară cu privirea pe Joshua, după care o ridicară pe mamă în brațe şi dispărură cu sunetul unui balon de săpun care se sparge.

Joshua se prăbuşi uluit.

— Nu-mi vine să cred! Ce s-a întâmplat?

— Evoluția, Joshua, răspunse Lobsang entuziasmat. Evoluția s-a întâmplat. Toți umanoizii bipezi au naşteri dificile. Doar ştii asta – mama ta a experimentat asta pe propria piele. Pe măsură ce am evoluat, pelvisul femelei s-a îngustat pentru a facilita poziția bipedă, însă în acelaşi timp creierul copilului s-a mărit – motiv pentru care ne naştem atât de neajutorați. Din momentul în care venim până ajungem să fim independenți, e nevoie de o lungă perioadă de creştere. Dar se pare că în cazul acestei specii, problema pelvisului a fost sărită. La propriu, râse el încet. Aici, copilul nu se naşte prin canalul vaginal, ci *păşeşte* afară din uter, Joshua. Cu tot cu placentă şi cordon ombilical, îmi închipui. Pare logic. Capacitatea de a *păşi* poate modela toate aspectele existenței unei ființe, atâta vreme cât evoluția a avut suficientă vreme să dezvolte metodele necesare. Deci dacă nu trebuie să treci prin corvoada de a te naşte, creierul tău poate creşte oricât de mult.

Joshua se simți gol pe dinăuntru.

— Au grijă de bolnavii lor. Dacă aş fi făcut operația, mama nu ar fi supraviețuit rănii pe care i-aş fi cauzat-o.

Lobsang îi susură în ureche:

— N-aveai de unde să ştii. Te-ai străduit să ajuți. Acum hai acasă. Ai nevoie de un duş.

30

Înaintând spre vest, Pământul Lung devenise treptat din ce în ce mai verde, iar lumile aride se răriseră. Lumile împădurite erau acoperite de codri deşi de arbori asemănători cu stejarii, care se întindeau din văile râurilor până la altitudini mai mari, urcând ca un val verde. Animalele pe care le vedea din când în când pe câmpiile din ce în ce mai rare îi păreau încă destul de familiare lui Joshua: soiuri de cai, de căprioare, de cămile. Totuşi, uneori mai zărea şi specii mai ciudate: animale de pradă scunde şi îndesate, care nu erau nici câini, nici pisici, turme de erbivore uriaşe cu gâtul lung, care arătau ca o corcitură între elefanți şi rinoceri.

În ziua a nouăsprezecea, când se aflau undeva prin preajma Pământului Vest 460000, Lobsang declară, în mod oarecum arbitrar, că au atins limita Centurii Porumbului. Lumile de aici aveau fără îndoială o climă prea caldă şi păduri prea dese pentru a fi propice agriculturii.

Şi cam la aceeaşi vreme traversară coasta europeană a Oceanului Atlantic, prin apropierea

latitudinii Marii Britanii. Călătoria, care devenise o promenadă monotonă de-a lungul unui covor verde şi compact de pădure, deveni şi mai monotonă deasupra întinderii nesfârşite de apă.

Joshua lâncezea pe puntea de observație ore în şir. Lobsang vorbea arareori, ceea ce era o binecuvântare pentru Joshua.

Nacela era aproape complet silențioasă, cu excepția susurului pompelor de aer şi al torsului elicelor suspendate care cârmeau zeppelinul când într-o direcție, când în alta. Închis în acest bazin de izolare senzorială plutitor, Joshua începuse să-şi facă griji în privința pierderii tonusului muscular şi a condiției fizice. Uneori făcea exerciții de întindere, se aşeza în diverse poziții de yoga sau alerga pe loc. Una din lipsurile navei era o sală de fitness, iar Joshua nu voia să-l roage pe Lobsang să fabrice vreun echipament special; sigur avea să sfârşească luându-se la întrecere cu unitatea ambulantă în aparatul de vâslit.

Lobsang crescuse viteza laterală pentru a străbate mai rapid oceanul. În cea de-a douăzeci şi cincea zi traversară coasta de est a Americii, undeva în preajma latitudinii New Yorkului, şi se treziră deasupra unui nou peisaj împădurit.

Nici nu se mai punea problema să se oprească sau să se întoarcă. Amândoi acceptaseră necesitatea de a merge cât de departe va fi cu putință, până când aveau să descopere nişte indicii clare care să elucideze misterul migrației

umanoizilor. Joshua se cutremură, închipuindu-şi măcelul şi panica din oraşul Victimelor Păcălelii Cosmice dezlănțuite în Madison, Wisconsin.

Însă, aflați din nou deasupra unei întinderi de pământ, făcură o înțelegere. Lobsang putea continua călătoria noaptea, ceea ce nu îi perturba somnul lui Joshua, mai ales că simțurile lui Lobsang erau infinit mai ascuțite chiar şi în beznă decât ale lui Joshua la lumina zilei. În schimb, în cursul zilei, Joshua negocie un popas de cel puțin câteva ore pe zi, când putea să stea cu picioarele pe binecuvântatul Pământ, oricare Pământ s-ar fi întâmplat să fie acela. Uneori Lobsang îl însoțea şi el, sub forma unității ambulante. Spre surprinderea lui Joshua, se descurca cu uşurință chiar şi pe teren accidentat. Se plimba, din când în când înota într-un lac – totul într-o manieră foarte realistă.

În mare, cuvertura de pădure se întindea neîntreruptă şi în aceste lumi îndepărtate. În timpul popasurilor sale zilnice, Joshua observa diferențe de detaliu, diverse specii de erbivore şi carnivore şi o schimbare treptată de decor şi de atmosferă: gradual, plantele cu flori se împuținau, ferigile se înmulțeau, lumile păreau din ce în ce mai sumbre. Joshua acoperea douăzeci sau treizeci de mii de lumi într-o zi şi o noapte. Însă, în realitate, pe măsură ce i se perindau prin fața ochilor alte mii şi mii de lumi, avea senzația că odată ce a văzut una, le-a văzut pe toate. În orele

dintre popasuri, în timp ce Lobsang îşi cataloga observațiile şi îşi nota datele tehnice, Joshua moțăia pe canapea sau îşi lăsa mintea slobodă să cutreiere prin vise învăluite în verde, în care dinții reprezentau o prezență constantă, vise atât de vii, încât uneori nici nu mai era sigur dacă era treaz sau visa.

Din când în când mai apărea câte o noutate. O dată, în apropierea a ceea ce ar fi fost Tombstone – asta dacă s-ar fi găsit cineva acolo să-i dea un nume – Joshua prelevă conştiincios mostre din nişte ciuperci enorme, înalte cât un stat de om, care ar fi reprezentat cu siguranță nişte obstacole serioase pentru Wyatt Earp şi Doc Holliday, dacă şi-ar fi făcut chiar atunci apariția pe cărare. Ciupercile erau moi şi catifelate şi, fără a exagera, miroseau minunat – ceea ce remarcaseră şi micile creaturi ca nişte şoricei care le găuriseră ca pe nişte bucăți de şvaițer.

Auzi vocea lui Lobsang în cască:

— Dacă vrei, gustă. În orice caz, adu-mi o bucată suficient de mare ca s-o testez.

— Vrei să le gust înainte să afli dacă sunt otrăvitoare?

— Cred că e foarte puțin probabil. Intenționez chiar să le încerc şi eu.

— Nici nu mă mai mir. Cafea am văzut că bei, deci de ce nu ai şi mânca?

— Sigur că da! Este esențial să consum o anumită cantitate de materie organică. Însă în

timp ce diger ciuperca, o voi descompune şi îi voi analiza compoziția. Un proces destul de lent şi anost. Mulți oameni cu diete speciale trebuie să urmeze aceeaşi procedură, dar fără să facă uz de un spectrometru de masă, instrument care face parte din anatomia mea. Ai fi surprins să afli câte elemente nutritive conțin diverse soiuri de nuci…

În seara aceea, verdictul lui Lobsang stabili că doar câteva kilograme din pulpa ciupercilor gigante conțineau suficiente proteine, vitamine şi minerale pentru a menține un om în viață săptămâni întregi, deşi, din perspectivă culinară, avea să-l plictisească teribil.

— Cu toate acestea, adăugă el, ceva care creşte atât de repede, care conține toate substanțele nutritive necesare organismului uman şi care poate creşte aproape în orice condiții este fără îndoială o descoperire valoroasă pentru industria fast food-ului.

— Bravo, Lobsang, aşa îi ajuți şi pe amărâții ăia de la transterra să mai facă şi ei un ban în plus.

Pentru a ieşi din rutină, în noaptea aceea Joshua rămase treaz pentru a vedea călătoria pe întuneric. Din când în când, întinderile peisajelor scufundate în beznă erau aprinse de câte un incendiu. Dar nu era nimic notabil în asta: peste tot pot izbucni incendii dacă sunt copaci, fulgere şi iarbă uscată.

Se plânse de monotonia peisajului.

— La ce te aşteptai? întrebă Lobsang. În general,

mă aştept ca, la prima vedere, multe Pământuri să fie destul de anoste. Şi nu uita, Joshua, că în cele mai multe cazuri avem parte numai de o primă vedere. Îți aminteşti de imaginile alea cu dinozauri din Jurasic de când erai mic? Toate speciile acelea diferite grupate într-un singur cadru ordonat, în care un tiranozaur se luptă cu un stegozaur în prim-plan? Natura nu arată aşa de obicei, iar era dinozaurilor nu a făcut excepție. Natura, în general vorbind, este fie excepțional de liniştită, fie incredibil de zgomotoasă. Prădătorii şi prăzile lor sunt de găsit doar ici şi colo. De aceea mi-am păstrat obiceiul de a opri în lumi relativ secetoase, unde numeroase specimene se adună în jurul surselor de apă, fie şi în condiții artificiale.

— Dar cât de mult ratăm în felul ăsta, Lobsang? Chiar şi când ne oprim într-o lume, abia dacă aruncăm o privire cum trebuie înainte de a goni mai departe, făcând abstracție de toate sondele şi rachetele. Dacă nu ne alegem decât cu o succesiune de priviri superficiale…

În urma propriilor experiențe din timpul expedițiilor sale solitare, Joshua rămăsese cu senzația profundă şi instinctivă că era necesar să trăieşti într-o lume pentru a o putea înțelege; nu era de ajuns să o scanezi la repezeală, din goana salturilor, tăind de-a curmezişul întinderile Pământului Lung. Astăzi era a treizeci şi treia zi a călătoriei.

— Deci unde suntem acum?

— Presupun că întrebi din punctul de vedere al geografiei terestre? Prin nordul Californiei. De ce?

— Hai să luăm o pauză mai lungă. Stau de mai bine de o lună în hotelul ăsta zburător. Hai să petrecem măcar o zi întreagă într-un singur loc ca să ne relaxăm, ce zici? Şi să *trăim.* O zi întreagă şi o noapte. Ai putea să-ți realimentezi rezervoarele cu apă. Şi, ca să fiu sincer, încep să o iau razna de plictiseală.

— De acord. Nu am de ce să obiectez. O să mă opresc din *păşit* atunci când dau peste o lume suficient de fascinantă. Dacă tot ne aflăm deasupra Californiei, ai vrea să-ți confecționez o placă de surf?

— Ha ha.

— Te-ai schimbat, Joshua, ştii?

— Pentru că te contrazic?

— Chiar aşa. Sunt uimit: eşti mai agil, mai puțin şovăitor, nu mai pari o persoană adâncită în gânduri. Sigur, eşti tot tu. De fapt, mă întreb dacă nu cumva eşti chiar mai mult *tu însuți* decât ai fost foarte multă vreme, acum că ai aflat condițiile naşterii tale.

Joshua dădu din umeri şi replică tăios:

— Nu exagera, Lobsang. Mersi pentru brățară. Dar nu eşti psiholog. Poate pur şi simplu călătoria mi-a lărgit orizontul…

— Joshua, dacă orizontul *tău* ar fi mai larg decât e deja, ar începe să-ți iasă pe urechi.

Cu toate că era miezul nopții, Joshua nu avea

somn, aşa că se apucă să facă ceva de mâncare.

— Ce zici de un film, Joshua?

— Aş prefera să citesc ceva. Ai vreo sugestie?

Ecranul cu cărți se aprinse.

— Nu mă pot gândi la un titlu mai potrivit decât ăsta!

Joshua citi:

— *Sub cerul liber?*

— Din multe puncte de vedere, îmi spun adesea că este opera cea mai bună a lui Twain, deşi voi avea întotdeauna o slăbiciune pentru *Viața pe Mississippi.* Citeşte-o. Este exact ceea ce promite titlul: o incursiune în teritorii necunoscute, presărată din loc în loc cu un umor înțepător. Lectură plăcută!

Şi Joshua avu într-adevăr o lectură plăcută. Îl luă somnul citind, iar de data aceasta visă la atacuri ale indienilor.

A doua zi pe la amiază, se opriră din *păşit* cu acea uşoară smucitură familiară. Joshua se trezi privind în jos la un lac, o oglindă albastră-cenuşie decupată în mijlocul pădurii.

Lobsang anunță:

— Hai la surf!

— O, Doamne!

La sol, pădurea era un loc foarte plăcut. Stoluri de lilieci se lansau după muşte prin aerul verzui, care mirosea a lemn umed şi frunze mucegăite. Sunetele estompate din jurul lui Joshua erau, în

mod surprinzător, mult mai *calme* decât dacă ar fi fost liniște deplină. Joshua aflase că liniștea absolută în natură era o stare atât de neobișnuită, încât nu numai că îți atrăgea atenția, ci era chiar amenințătoare. Însă murmurul din inima acestei păduri era un zgomot alb natural.

Lobsang spuse:

— Joshua, uită-te în stânga ta. Încetișor.

Erau un soi de cai, niște creaturi timide, discrete, cu gâturi ciudate, încovoiate, şi cu picioare acoperite de blană, de mărimea unor cățeluși. Mai era şi un soi de elefant cu o trompă scurtă şi groasă, dar care abia dacă avea un metru înălțime.

— Drăgălaş, comentă Joshua.

— Lacul e drept înainte, spuse Lobsang.

Lacul era înconjurat de un zid de trunchiuri de copaci şi de o fâşie de teren liber. Apa liniştită era înțesată de stuf şi papură, iar în lumina strălucitoare a soarelui, sub un cer albastru, coborau în zbor păsări exotice în nori de aripi roz. Pe malul opus, Joshua zări un animal ce aducea cu un câine, extrem de mare – să fi avut vreo patru-cinci metri lungime – cu un cap masiv şi fălci enorme, lungi şi ele poate de un metru. Înainte să apuce să-şi ridice binoclul la ochi, bestia fusese deja înghițită de umbrele pădurii.

— Era sigur un mamifer, spuse Joshua. Dar avea fălci ca de crocodil.

— Într-adevăr, un mamifer. De fapt, bănuiesc că

este o rudă îndepărtată a balenei – balena noastră, adică. Iar în apă sunt crocodili adevărați, Joshua, ca de obicei. O lege universală.

— Parcă s-ar fi jucat cineva de-a evoluția şi ar fi combinat alandala diferite părți din diverse animale.

— Ne aflăm acum la sute de mii de *paşi* de Datum, Joshua. În această lume îndepărtată putem observa reprezentanți ai multor ordine de animale pe care le întâlnim în arborele probabilităților, dar în forme parcă reinventate. Evoluția este, fără îndoială, un fenomen haotic, ca şi vremea…

Auzi un soi de guițat de porc – din spatele lor se apropia un porc enorm, cu un piept masiv.

— Joshua. Nu fugi. În spatele tău. Întoarce-te foarte încet.

Ascultă. Vizualiză armele pe care le avea asupra lui: cuțitul de la curea, pistolul cu aer comprimat din rucsacul de pe piept. Iar deasupra lui se afla aerostatul – Lobsang, cu un întreg arsenal aerian la dispoziția lui. Încercă să se liniştească.

Porci mistreți uriaşi. Asta era prima impresie. Şase la număr, de statura unui om, cu picioare viguroase, cu cocoaşe țepoase pe spate, cu nişte ochi mici şi negri ca de cărbune şi fălci lungi şi puternice. Iar fiecare purta în spinare câte un umanoid: nu erau troli, ci nişte siluete slăbănoage, bipede, cu fețe de cimpanzei şi păr ruginiu. Stăteau călare pe porcii lor sălbatici ca pe nişte cai

hidoşi uriaşi.

Joshua era departe de adăpostul copacilor.

— Alți elfi, şopti Lobsang.

— Aceeaşi rasă care a decimat Victimele?

— Sau nişte veri primari. Pământul Lung este o arenă încăpătoare, Joshua. Probabil că există numeroase variante ale aceleiaşi specii.

— M-ai trimis aici ca să dau nas în nas cu creaturile astea, recunoaşte! Asta numeşti tu un moment de tihnă?

— Nu poți să negi că este interesant, Joshua.

Unul din elfi scoase un urlet ca de cimpanzeu şi-şi înghionti porcul în coaste. Cele şase dobitoace se apropiară de Joshua grohăind.

— Lobsang, ai vreun sfat?

Porcii începuseră să accelereze.

— Lobsang…

— Fugi!

Joshua o luă la fugă, dar porcii erau mai rapizi. Nu reuşise să se apropie prea mult de nava care cobora sau de pădure, când un corp uriaş se aruncă asupra lui. Joshua simți miros de pământ, sânge şi fecale, şi un iz puternic de grăsime. Un pumn mic îl izbi în spate şi-l azvârli cât colo.

Porcii începură să zburde jucăuşi în jurul lui, în ciuda dimensiunii şi a aspectului lor masiv. Forța şi violența lor haotică, imprevizibilă, era înspăimântătoare. Se aşteptă să fie strivit sau sfârtecat de caninii înfipți în vârfurile râturilor lor. În schimb, porcii Continuară să alerge în jurul lui,

iar umanoizii călare, elfii, chiuiau şi urlau, aplecându-se şi încercând să-l atace cu lame de piatră! Se feri şi se rostogoli.

În cele din urmă se retraseră, poziționându-se într-un cerc larg în jurul lui. Se ridică în picioare tremurând, pipăindu-şi armele. Îşi dădu seama că nu fusese rănit, cu excepția micilor tăieturi de pe față şi de pe umăr, unde îl atinsese una din lame, trecând prin materialul salopetei. Însă îi retezaseră rucsacul de pe piept şi îi sustrăseseră chiar şi cuțitul de la brâu. Fusese dezarmat cu deosebită pricepere. Nu-i lăsaseră decât papagalul de pe umăr.

Elfii se hârjoneau cu el.

Acum se ridicaseră în picioare pe spinările armăsarilor lor bizari. Nu semănau cu trolii, erau mult mai slabi, mai grațioşi, mai sprinteni, mai puternici, trupurile lor bipede păroase semănau cu cele ale unor copii gimnaşti. Aveau brațe lungi cu care se puteau cățăra în copaci cu uşurință, picioare foarte omeneşti, şi nişte capete mici cu chipuri zbârcite de cimpanzei. Toți păreau să fie masculi. Unii din ei aveau chiar şi erecții minuscule.

Joshua încerca să privească partea bună a lucrurilor.

— Măcar sunt mai mici decât mine. Să aibă cam un metru cincizeci?

— Nu-i subestima, îl avertiză Lobsang în cască. Sunt mai puternici decât tine. Şi nu uita că

aceasta este lumea lor.

Urletele şi chiotele se porniră din nou şi păreau să atingă un apogeu. Apoi unul din elfi îşi lovi porcul între coaste. Bestia, cu ochii fixaţi asupra lui Joshua, o luă la goană în direcţia lui. Elful îşi dezgoli dinţii, foarte asemănători cu cei omeneşti, şi şuieră.

De data asta nu se mai jucau.

Există momente în care groaza este ca o melasă care încetineşte timpul. O dată, pe când era copil, Joshua alunecase peste marginea unei cariere de calcar, aflată la doar zece minute cu bicicleta de Cămin, iar prietenii lui nu putuseră să-l ridice, aşa că trebuise să rămână atârnat şi să se ţină bine cât se duseseră ei să caute ajutor. Îl duruseră îngrozitor braţele. Însă detaliul pe care şi-l amintea cel mai bine era aspectul rocii pe care o avusese în faţa ochilor, urmele de mică şi licheni, o pădure miniaturală, îngălbenită şi uscată de soare. Acel mic peisaj devenise întreaga lui lume, până când auzise strigăte şi simţise mâinile cuiva în jurul propriilor încheieturi şi fusese tras în sus de nişte braţe ca de plumb încins…

Elful făcu un salt în aer şi dispăru. Porcul lui alergă în continuare, grohăind şi accelerând. Joshua realiză dintr-odată, cu toată limpezimea unei pete de mică pe o piatră încinsă de soare, că elful îl hăituia. Şi *păşise.*

Porcul continua să se apropie. Joshua rămase pe loc, neclintit. În ultima clipă, porcul ezită, se

poticni şi îl ocoli.

Iar elful reveni, întinzându-se, cu picioarele bine înfipte în spinarea animalului şi cu mâinile încleştate în jurul gâtului lui Joshua – îi sărise direct la beregată, *chiar în momentul în care păşise din nou în această lume.* Joshua era uluit de precizia manevrei.

Dar acum mâinile puternice de maimuță îl strangulau, iar Joshua se prăbuşi la pământ cu răsuflarea tăiată. Întinse mâna să se apere, însă brațele elfului erau mai lungi decât ale sale. Dădea neputincios din mâini, încercând zadarnic să-i lovească mutra rânjită a creaturii. I se înceţoşă privirea. Încercă să gândească. Armele, rucsacul îi fuseseră furate şi împrăştiate, dar mai avea încă papagalul pe umăr. Îl prinse cu ambele mâini şi-l izbi cu el în față pe elf. Săriră bucăți de sticlă şi plastic, elful se dădu înapoi urlând şi, din fericire, cleştele letal din jurul gâtului lui Joshua dispăruse.

Însă ceilalți elfi, călare pe porcii lor, țipară şi se apropiară rapid.

— Joshua! auzi o voce din aer, bubuind prin boxe.

Nava cobora încet, greoaie, iar ataşată de ea se legăna o scară de frânghie.

Se ridică în picioare gâfâind prin gâtul vătămat. Între el şi scară se ridica un perete compact de elfi călare pe porci, iar elful rănit, doborât la pământ, îşi urla furia cu o voce sfredelitoare. Singura

deschizătură în cercul care îl înconjura era în direcția din care sosise liderul elfilor.

Aşa că fugi într-acolo, îndepărtându-se de navă, însă evadând din cercul în care îl împresuraseră elfii. Papagalul distrus era încă ataşat de salopeta lui cu cabluri; îl târa după el prin țărână. Elfii urlară şi o luară la goană în urma lui. Dacă ar fi putut face cale-întoarsă sau măcar să ajungă în pădure…

— Joshua! Nu! Ai grijă la…

Pământul îi fugi brusc de sub picioare.

Căzu cam un metru în gol şi se pomeni într-o groapă, înconjurat de câini – nu, erau o corcitură de câini şi urşi, îi mai văzuse înainte. Aveau corpuri ca de câini cu capete puternice şi boturi ca de urşi. Trupurile lor acoperite de blană neagră ale femelelor şi puilor lor se agitau în jurul lui. Era un soi de bârlog, nu o capcană. Dar chiar şi puii erau extrem de agresivi, mârâiau şi încercau să-l muşte. Cel mai mic dintre ei, un specimen aproape drăguț, îl înhață pe Joshua de picior. Încercă să se elibereze din strânsoarea în care îl ținea prizonier mica creatură. Ceilalți câini-urşi lătrau şi mârâiau amenințător, iar Joshua se aştepta să fie sfârtecat în orice clipă.

Însă îşi făcură apariția şi elfii călare pe porcii lor. Haita de câini adulți se repezi afară din bârlog şi se năpusti asupra mistreților.

Lupta izbucni într-un nor de schelălăieli, lătrături, grohăieli, urlete, chiote, hârşâit de dinți,

țipete de durere şi împroşcături de sânge, în timp ce elfii tot apăreau şi dispăreau din această lume, de parcă i-ar fi privit printr-o lumină stroboscopică.

Joshua se căţără afară din bârlog şi fugi de încăierare, sau cel puţin încercă. Însă cățelul acela căpos se ținea încă cu colții de piciorul lui, iar el tot mai căra prosteşte după el resturile papagalului. Privi în sus. Nava aproape ajunsese deasupra lui. Joshua făcu un salt şi se prinse de scara de frânghie, scuturându-şi violent piciorul, descotorosindu-se în sfârşit de râia de cățel. Aerostatul se ridică imediat.

Dedesubt, câinii încercuiseră acum mistreții uriaşi, care ripostau cu ferocitate. Joshua văzu cum unul dintre câinii-urşi îşi înfipse colții în beregata unui mistreț, care urlă în agonie şi se prăbuşi la pământ. Însă un alt mistreț ridică în colți şi azvârli în aer un câine care schelălăi sfâşietor cu pieptul spintecat. În acelaşi timp, elfii apăreau şi dispăreau fulgerător în mijlocul măcelului. Joshua văzu cum unul din elfi îi ținu piept unui câine care se repezise la beregata lui. Elful dispăru, iar apoi reapăru chiar lângă câine, în timp ce acesta zbura prin aer, se roti cu o grație de balerin şi şfichiui pieptul animalului cu o lamă subțire de piatră, iar acesta se izbi de pământ cu mațele revărsate. Elfii se luptau pentru supraviețuire, însă Joshua avea impresia că luptau individual, nu colaborau. Nu era atât o

bătălie, cât mai degrabă o serie de dueluri personale. Era fiecare om pentru el. Sau ar fi fost, dacă ar fi fost oameni.

Aerostatul câştigă altitudine, se ridică deasupra coroanelor copacilor, în lumina soarelui. Lupta nu mai era acum decât un punct sângeriu învăluit într-un nor de praf, în mijlocul unui peisaj peste care umbra aerostatului aluneca lejer. Joshua, care abia dacă mai putea respira, urcă scara şi se prăbuşi în nacelă.

— Ai lovit un cățeluş, spuse Lobsang acuzator.

— Adaugă-mi-o la cazier, replică Joshua cu răsuflarea tăiată. Lobsang, data viitoare când mai alegi vreo destinație de recreere, gândeşte-te la ceva gen Disneyland.

Ceața care îl pândise încă de la confruntarea cu elful îl învălui într-un final, întunecându-i privirea.

31

Fusese rănit destul de grav, după cum află mai târziu. Avea o mulțime de răni superficiale, pe care nici nu le observase la momentul respectiv. Rana de la ceafă şi de la gât. Zgârieturi, chiar şi o urmă de muşcătură pe umăr – nu de la cățelul care îl înşfăcase de gleznă, ci era o urmă de dinți omeneşti. Unitatea ambulantă a lui Lobsang îi îngriji rănile, îi administră antibiotice şi îl adormi cu calmante.

Dormea şi se trezea câteva clipe, buimac, zărea

ca prin ceață stelele albe strălucind deasupra sau mocheta verde care se întindea dedesubt. Ritmul egal şi legănat în care *păşeau* îl liniştea. Dormi astfel zile în şir.

Însă cu cât înaintau mai mult spre vest, cu atât Joshua simțea mai puternic în cap presiunea aceea ciudată, chiar şi în timpul somnului. Era aceeaşi senzație sufocantă pe care o resimțea de fiecare dată când se întorcea pe Datum: presiunea acelei învălmăşeli de minți care înecau Liniştea prin simpla lor prezență. Era oare posibil, după cum presupuneau unii, ca Pământul Lung să fie un soi de buclă care se închidea la un moment dat, iar acum se îndreptau spre punctul inițial al călătoriei, înapoi pe Datum? Ar fi fost bizar, ce-i drept. Dar dacă nu era aceasta explicația, atunci oare ce-i aştepta mai departe? Şi ce anume îi împingea pe troli să străbată atâtea lumi?

Când se trezi de-a binelea într-un final, se opriseră din nou din *păşit*. Se ridică în capul oaselor pe canapea şi privi în jur.

— Uşurel, Joshua, auzi vocea eterică a lui Lobsang.

— Ne-am oprit.

Era răguşit, dar cel puțin mai avea încă voce.

— Ai dormit adânc, Joshua. Mă bucur că te-ai trezit. Trebuie să stăm de vorbă. Sper că realizezi că nu ai fost nicio clipă în vreun pericol real, nu-i aşa?

Îşi masă gâtul.

— La momentul ăla nu prea am avut senzația asta.

— Aş fi putut să-i dobor pe toți elfii aceia în orice moment. Dispun de arme cu laser…

— Şi de ce nu ai făcut-o?

— Voiai să petreci timp la sol. Credeam că te simți bine!

— După cum ai mai zis, trebuie să ne ameliorăm comunicarea, Lobsang.

Joshua dădu pledul la o parte, se ridică în capul oaselor şi se întinse. Era îmbrăcat în pantaloni scurți şi un tricou pe care nu-şi amintea să şi le fi pus singur. Nu se simțea în formă ca să alerge la un maraton, dar pe de altă parte, nici nu era gata să leşine. Păşind cu băgare de seamă, se duse şi-şi făcu un duş rapid ca să scape de sudoarea cu care era acoperit. Micile cicatrice păreau să se vindece, iar beregata nu-l mai durea aproape deloc. Când ieşi de sub duş, se îmbrăcă cu haine curate din dulap.

Prin fereastra cabinei observă că nava era ancorată deasupra unei păduri tropicale care se întindea până în depărtare, îmbrăcând orizontul într-o manta de un verde-intens. Deasupra văilor pluteau fuioare de ceață. Soarele nu se ridicase încă prea mult; Joshua bănui că era dimineață devreme. Aerostatul se afla la o altitudine de vreo treizeci de metri.

— Nu ne-am oprit în fiecare zi, însă e dificil să observăm prea multe de la înălțimea asta, spuse

Lobsang.

— Din pricina desimii pădurii?

— Am tot trimis la sol unitatea ambulantă. Ne aflăm departe de casă, Joshua. Am făcut peste nouă sute de mii de *paşi* până acum. Închipuie-ți. Vezi cum arată flora aici: o pădure cât se poate de reprezentativă pentru acest tip de peisaj, care se întinde cât vezi cu ochii. Probabil acoperă întregul continent. E greu să facem prea multe constatări.

— Dar e clar că te interesează ceva aici, am dreptate?

— Uită-te la transmisiunea din camere, spuse Lobsang.

Imaginea afişată de ecranul din perete era tremurată, neclară, înregistrată de o cameră aflată la mare depărtare de ei. Arăta ca o deschizătură în mijlocul pădurii, o tăietură printre coroanele compacte ale copacilor cauzată fără îndoială de căderea unui arbore uriaş, al cărui trunchi zăcea întins în mijlocul luminişului, îmbrăcat în licheni şi ciuperci exotice. Datorită luminii care reuşise să străbată zidul de verdeață, răsăriseră puieți şi tot felul de tufe mici.

Iar vegetația aceasta crescută de curând atrăsese umanoizi. Joshua zări ceva ce părea să fie un grup de troli. Şedeau sub cerul liber îngrămădiți laolaltă, curățându-se meticuloşi unii pe ceilalți, fiecare culegând insectele de pe spinarea celui din fața lui. În tot timpul acesta cântau frânturi dintr-un soi de melodii pe

jumătate uitate – armonii abia schițate din două, trei, patru părți, improvizate pe loc şi date imediat uitării, sunete înregistrate vag de microfoanele aflate prea departe.

— Troli.

— Aşa s-ar părea, îngăimă Lobsang. Muzicologilor le-ar lua un secol întreg să descifreze structura acelor cântece. Priveşte mai departe.

Pe măsură ce i se obişnuiră ochii cu imaginile mişcate, Joshua începu să observe mai multe grupuri de umanoizi pe marginea poienii şi printre umbrele pădurii unele tipuri pe care nu le recunoştea. Se jucau, lucrau, se curățau, poate vânau. Toți păreau să fie umanoizi, fără excepție, şi nu maimuțe. Când se ridica câte unul în picioare, îți dădeai seama de poziția lor clar bipedă.

— Nu par să fie incomodați unii de prezența altora. Diferitele tipuri, remarcă Joshua.

— Desigur că nu. Dimpotrivă chiar.

— De ce s-au adunat aici? În fond, sunt specii diferite.

— Bănuiesc că această comunitate funcționează pe baza relațiilor de codependență. Se folosesc unii de alții. Probabil că au raze senzoriale uşor diferite, astfel încât una din specii poate detecta un anumit pericol înaintea celorlalți. De pildă, ştim că trolii utilizează ultrasunete. În mod asemănător, există diverse specii de delfini care înoată împreună. Vezi, Joshua, îți urmez sfatul:

investesc mai mult timp pentru a explora minunățiile Pământului Lung, cum ar fi această aglomerare de umanoizi. Este o privelişte uimitoare, nu-i aşa? Ca un vis al trecutului evolutiv al umanității – mai multe tipuri de hominide împreună.

— Şi în viitor, Lobsang? Ce-o să se întâmple când o să ajungă aici coloniştii în cele din urmă? Cum poate supraviețui această ordine?

— Asta e o altă chestiune. Şi ce se întâmplă dacă migrează cu toții, în masă, spre est? Vrei să cobori la sol?

— Nu.

Mai târziu, după ce nava îşi reluă cursul, abordară tema bizarei singularități a speciei umane pe cuprinsul Pământului Lung. Iar Lobsang relată cum, la scurtă vreme după Ziua Marelui Pas, inițiase căutări pe o mie de Pământuri în vederea descoperirii vreunor veri ai speciei umane, iar Joshua află povestea unui anume Nelson Azikiwe.

32

Conform versiunii oficiale a familiei, fusese botezat Nelson după faimosul amiral. Dar în realitate, fusese probabil botezat astfel după Nelson Mandela. Potrivit mamei lui, *acel* Nelson se afla acum la dreapta Tatălui, iar Nelson junior crescuse cu ideea că acesta era un lucru pozitiv, deoarece astfel Mandela se afla acum într-o poziție

influentă, din care putea împiedica împovărarea omenirii cu şi mai multe necazuri de către dumnezeul răzbunător al israeliților.

Mama lui îl educase creştineşte, după cum îi plăcea ei să zică, şi, de dragul ei, el urmase în continuare această cale, pentru ca, la capătul ei, după o carieră destul de complicată şi un şi mai complicat peregrinaj filosofic, să fie hirotonisit preot. La un moment dat fu invitat în Marea Britanie pentru a împărtăşi Cuvântul Domnului şi păgânilor: dovada incontestabilă a faptului că lucrurile se întorc întotdeauna de unde au plecat. Îi plăceau englezii. Îşi cereau întruna scuze, ceea ce era de înțeles, dacă ne gândim la istoria lor şi la crimele comise de înaintaşii lor. Din motive numai de ea ştiute, Arhiepiscopul de Canterbury îl trimise într-o parohie rurală ai cărei membri erau atât de albi, încât te orbeau. Poate că Arhiepiscopul avea simțul umorului sau poate voia să demonstreze ceva anume sau pur şi simplu era curioasă să vadă ce avea să se întâmple.

Nu încăpea îndoială că aceasta nu mai era Marea Britanie pe care o ştia din poveştile pe care i le spusese mama lui când era mic. Mama lui murise de mult, iar acum Londra găzduia o populație multicoloră. Abia dacă mai vedeai vreun buletin de ştiri care să nu fie prezentat de un reporter ai cărui strămoşi recenți se născuseră sub stelele Africii. Şi tot bărbați şi femei negre anunțau când urma să plouă peste leagănul democrației. Toate astea

în ciuda atmosferei bizare care însoțea depopularea treptată a țării şi abandonarea capitalei suburbie după suburbie.

Îşi exprimă aceste observații într-o conversație cu actualul preot paroh din St John on the Water, Preacuviosul David Binecuvântatul, care avea să iasă în curând la pensie. Omul era, în mod neîndoios, dovada vie că numele pe care îl purtăm este semn prevestitor. Chiar de prima dată când dăduse cu ochii de Nelson Azikiwe, îi spusese:

— Fiule, nu o să duci lipsă de invitații la cină pentru cel puțin următoarele şase luni!

Iar profeția se împlini. Reverendul David avea să se pensioneze înainte de vreme şi să se retragă la casa lui, cu ajutorul unor bani moşteniți din partea familiei, pentru a fi „prezent la distracție când o să-ți oficiezi prima slujbă", după cum se exprimase el.

Îi predă casa parohială lui Nelson, care locuia singur, cu excepția unei femei în vârstă care îi gătea prânzul în fiecare zi şi deretica prin casă. Nu era prea vorbăreață, iar lui nu-i trecea prin minte niciun subiect de conversație pe care l-ar putea aborda cu ea. În plus, îi dădeau destulă bătaie de cap lipsa oricărui sistem de izolare termică a casei şi un sistem de țevi pe care până şi Domnului i-ar fi venit greu să-l priceapă; uneori se trăgea apa singură în toiul nopții, din motive absolut misterioase.

Acesta era un colțişor de Anglie care rămăsese în

mod miraculos neafectat de descoperirea Pământului Lung. Şi, din câte putea observa Nelson, nici secolul al douăzeci şi unulea nu-l zdruncinase prea tare. Ajunse la concluzia că englezii din Midlands erau pentru britanci echivalentul triburilor zuluse. Din câte aflase, unul din doi săteni fusese ostaş încercat, adesea de rang înalt. Ieşiți la pensie, acum îşi îngrijeau grădinile şi săpau la cartofi, nu mai săpau gropile altora. Însă fu uluit de amabilitatea lor. Soțiile lor îi făceau atâtea prăjituri, încât nu mai pridídea să le consume singur şi se văzu nevoit să le împartă cu Reverendul David (pensionat de acum), care – bănuia Nelson – primise ordin să-i raporteze progresele autorităților de la Palatul Lambeth.

Stăteau de vorbă acasă la David, în vreme ce soția lui era plecată la o întrunire ținută de Institutul Femeilor.

— Sigur că vor exista întotdeauna indivizi veşnic iremediabili, spuse David. Dar nu o să dai peste prea mulți pe aici, pentru că se activează reflexele sistemului englez de clase. Vezi tu, eşti înalt, chipeş şi vorbeşti o engleză mult mai bună decât propriii lor copii. Iar când ai citat pasajele acelea din *Viața Păstorului* de W.H. Auden la înmormântarea bătrânului Humphrey, după slujbă – pe care ai oficiat-o splendid, apropo – unii dintre ei au venit la mine şi m-au întrebat dacă eu te-am pus să faci asta. Bineînțeles, le-am spus că nu era meritul meu. Şi crede-mă, când s-a

răspândit vestea asta, te-ai calificat. Au înțeles că nu eşti doar foarte fluent în engleză, ci şi în *Anglia,* ceea ce e important prin părțile acestea. Iar apoi, ca cireaşa de pe tort, ai luat în primire o parcelă, şi lumea te vede săpând şi plantând şi lucrând în general solul Bunului Pământ, ceea ce i-a făcut pe toți să te simpatizeze. Înțelegi tu, lumea era cam îngrijorată când a auzit că vii. Se aşteptau să fii ceva mai, cum să zic… mai zelos? Pari excepțional de bine pregătit pentru misiunea ta printre noi.

— Aşa e, într-un fel întreaga mea viață de până acum m-a pregătit pentru asta, spuse Nelson. Am fost un copil norocos, am avut mult noroc pentru un *bongani* ca mine, care se zbenguia prin Africa de Sud a acelor vremuri. Însă părinții mei ştiau că pe cei dispuşi să muncească din greu îi aştepta un viitor mai bun. Ai fi zis că sunt nişte părinți duri şi probabil că ai fi avut dreptate. Dar au avut grijă să nu umblu pe străzi şi m-au obligat să mă duc la şcoală. Iar apoi Corporația Black şi-a anunțat programul „În Căutarea Viitorului", pe care mama l-a remarcat şi s-a asigurat că voi obține un interviu. După aceea, a fost ca şi cum aş fi fost ales de soartă. Am trecut cu brio toate testele pe care le-au conceput. Dintr-odată, Corporația s-a pomenit cu un băiat reprezentativ, un biet puşti african cu un coeficient de inteligență de 210. Mi-au dat de înțeles că mi-ar fi dat şi luna de pe cer dacă mi-o doream. Dar eu nu ştiam ce vreau să fac. Până în Ziua Marelui Pas… Unde erai în Ziua

Marelui Pas, David?

Bătrânul preot se duse la un birou masiv de stejar, scoase o agendă voluminoasă, o răsfoi şi răspunse:

— Văd că mă pregăteam pentru vecernie când am auzit ce se petrecea. La ce m-am gândit în momentele acelea? Cine avea timp să gândească atunci? Dar nu a fost aşa catastrofal aici. La țară e altfel decât la oraş. Lumea nu se panichează aşa lesne şi nu cred că le plăcea prea multor copii de aici să-şi bată capul cu componente electronice. În fond, locul cel mai apropiat de unde te-ai putea aproviziona e Swindon. Dar toată lumea a urmărit la televizor ceea ce se întâmpla. Pe aici oamenii se uitau în sus, la cer, ca să încerce să *vadă* aceste noi lumi – ca să vezi cât de puțin pricepeam. Dar vântul adia încă prin pomi, vacile erau mulse şi cred că pur şi simplu ne treceam vremea când ascultând buletinele de ştiri, când uitându-ne la *The Archers.* Nu-mi amintesc să fi adoptat vreo poziție anume până nu s-a anunțat cu certitudine că există într-adevăr şi alte Pământuri, milioane de alte Pământuri, aflate la un simplu gând distanță şi care păreau să fie accesibile oricui. Ideea *asta* i-a făcut pe unii de aici să ciulească urechile. Era vorba despre pământ! La țară, pământul e un bun care atrage atenția.

Îşi privi paharul de coniac, observă că era gol şi ridică din umeri.

— Pe scurt, trebuie să mărturisesc că m-am

minunat: „Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!”

— Din *Cartea Numerilor,* spuse Nelson instinctiv.

— Bravo, Nelson! De asemenea, o coincidență plăcută face ca acestea să fi fost şi primele vocabule oficiale transmise de Samuel Morse prin telegraful electric, în 1838.

Îşi umplu paharul de coniac şi, printr-un gest subtil, dori să afle dacă şi Nelson ar mai dori un pahar.

Însă tânărul nu era atent.

— Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu? Hai să-ți spun eu ce lucruri mari a făcut, David, zău aşa. A venit Ziua Marelui Pas, am aflat de Pământul Lung şi dintr-odată lumea s-a umplut de noi întrebări. Citisem deja despre Louis Leakey şi cercetările făcute împreună cu soția lui în Defileul Olduvai. Eram absolut încântai la gândul că fiecare locuitor al planetei era african în străfunduri. Aşa că i-am comunicat Corporației că aş vrea să aflu cum a ajuns omul să fie om. Voiam să înțeleg *de ce.* Mai mult decât orice, îmi doream să aflu ce anume ar trebui să facem acum, în această situație nouă, în contextul Pământului Lung. Ca să n-o mai lungesc, voiam să ştiu *pentru ce* anume am fost creați. Desigur, mama şi credința ei mă pierduseră la momentul acela. Eram prea deştept pentru propriul meu Dumnezeu, ca să zic aşa. Avusesem timp să citesc până atunci despre ceea ce s-a întâmplat în cele patru secole care au urmat naşterii pruncului Iisus şi să analizez evoluția

haotică a creştinismului după aceea. Ajunsesem la concluzia că, oricare ar fi fost adevărul universului, cu siguranță nu era ceva ce ar fi putut fi pătruns de o şleahtă antică de habotnici cârcotaşi.

David izbucni într-un ropot de râs.

— Şi îmi plăcea la culme paleontologia. Eram fascinat de oase şi de ceea ce ne puteau transmite. Mai ales în ziua de azi, când avem instrumente la care cercetătorii nici nu visau cu doar douăzeci de ani în urmă. *Aceea* era calea spre adevăr. Şi mă pricepeam la asta. Mă pricepeam foarte bine la asta, mă simțeam de parcă oasele îmi cântau poveştile lor…

Reverendul Blessed îşi păstră cu înțelepciune tăcerea.

— Aşa că, la scurtă vreme după Ziua Marelui Pas, am primit un telefon din partea Corporației Black. M-au informat că îmi ofereau posibilitatea de a organiza şi de a conduce expediții în oricâte zone omoloage Defileului Olduvai mi-ar fi permis fondurile. Îl leagănul naşterii speciei umane, în noile lumi. Când ai de-a face cu Corporația Black, fondurile sunt aproape nelimitate. Problema cu care ne-am confruntat a fost însă penuria de oameni competenți. Era momentul perfect să fii paleontolog, aşa că am pregătit mulți tineri. Oricine avea o diplomă corespunzătoare şi se afla în posesia unei mistrii putea obține un defileu doar pentru el în care să lucreze. Indiferent de

celelalte împrejurări, era clar că vânătorii de oase îşi descoperiseră propriul Eldorado. Pe o mare parte a Pământului Lung persistă o formațiune similară Riftului Africii Orientale; configurația geologică este relativ fixă. Şi, după cum am sperat, am găsit în numeroase ocazii, în zona prospectată, oase de proveniență indubitabil hominidă. Am lucrat la acest proiect timp de patru ani. Ne-am extins ariile de cercetare şi aveam parte succesiv de acelaşi scenariu: peste tot găseam oase, absolut pretutindeni unde căutam. Am ales alte zone de pe glob care ar fi putut fi obârşia unei alte Lucy – o ramură chineză, de pildă, rezultatul unei migrații timpurii din Africa. Dar după mai bine de două *mii* de excavații în Pământuri învecinate, în cadrul unor expediții finanțate de Corporația Black şi de alții, nu am găsit absolut nicio urmă care să ateste evoluția umanității în formare, dincolo de acele oase timpurii, unele deformate, altele molfăite de animale, majoritatea foarte mici. Nu apăruse nimic după australopiteci, nu-i urmase nimeni lui Lucy. Leagănele umanității erau goale. Mai sunt şi acum muncitori răzleți pe acolo, care mai caută încă, şi până mai anul trecut conduceam încă programul. Dar în cele din urmă, vidul Pământului Lung, vid de oameni cel puțin, m-a tulburat în asemenea măsură, încât m-am retras. Am acceptat suma generoasă oferită de Corporația Black ca dar de despărțire, deşi ştiu că speră că într-o bună zi mă voi întoarce la stână ca o oiță

rătăcită. Mă săturasem de toate craniile acelea goale. De oscioarele acelea minuscule. Vedeai străduania, dar nu şi roadele. Şi într-o bună zi m-am pomenit întrebându-mă unde oare fusese buba, de ce eşuaseră oare în toate celelalte lumi. Sau poate eşecul avusese loc *aici?* Poate că evoluția speciei umane este o eroare cosmică abominabilă.

— Aşa se face că te-ai întors în sânul Bisericii? Ți-ai schimbat drumul serios, nu glumă.

— Mi s-a spus că nimeni nu a mai fost hirotonisit atât de rapid ca mine în istoria recentă. Din câte ştiu, în trecut Biserica Anglicană era îngăduitoare cu cei care, pe vremea aceea, erau considerați filosofi ai naturii. Numeroşi vicari îşi petreceau satisfăcuți după-amiezile de duminică prinzând noi specii de fluturi în borcane. Mereu mi-am imaginat ce viață minunată aveau cu Biblia într-o mână şi o sticlă pântecoasă de eter în cealaltă.

— Nu aşa şi-a început şi Darwin cariera?

— Darwin nu a ajuns atât de departe încât să fie hirotonisit. I-au distras gândacii atenția... De aceea mă aflu aici. Am nevoie de un nou cadru, presupun. M-am gândit: de ce să nu mă apuc de teologie? S-o iau în serios. Să văd ce pot să extrag din ea. Apropo, concluzia mea preliminară provizorie este că nu există Dumnezeu. Fără supărare!

— Ei, dar nu mă supăr deloc.

— Iar asta înseamnă că trebuie să aflu ce *există* totuşi în loc. Însă la ora actuală, cât priveşte propria filosofie, există un citat care o însumează destul de exact: „Când te trezeşti dimineaţa, gândeşte-te ce privilegiu neprețuit este să fii viu, să respiri, să gândeşti, să te bucuri, să iubeşti.”

Reverendul David zâmbi.

— O, dragul de Marcus Aurelius! Nelson, dar el era păgân!

— Ceea ce îmi întăreşte convingerea. Pot să mă servesc cu încă un strop de coniac, David?

— Nelson avea în fond dreptate, îi spuse Lobsang lui Joshua. Linia hominidelor şi cea a maimuțelor din care se trag au avut un potențial evolutiv incontestabil. Însă dacă abilitatea de a *păşi* a apărut mai întâi pe Datum, e limpede că umanoizii care aveau capacitatea de a *păşi* s-au îndepărtat rapid de Pământul Datum, lăsând prea puține fosile în urmă. Doar pe Datum vei găsi oase care să ilustreze înaintarea lentă către omenire.

— Dar ce înseamnă toate astea, Lobsang? Asta a fost întrebarea lui Nelson. *Pentru ce* există Pământul Lung?

— Presupun că suntem aici ca să aflăm tocmai asta. Mergem mai departe?

33

Navigară mai departe, lăsând în urmă comunitatea aceea umanoidă complexă.

Deocamdată călătoreau spre est, îndepărtându-se de Pacific şi adâncindu-se din nou în interiorul continentului.

Şi, aproape pe nesimțite, mai depăşiră încă un jalon important: un milion de *paşi* depărtare față de Datum. Nu avu loc nicio schimbare dramatică de decor, ci doar alunecarea silențioasă a unei noi cifre pe cadranele terrametrelor. Însă acum se aflau în lumile pe care pionierii cei mai temerari le numeau Meggarele Superioare. Nimeni, nici chiar Lobsang, nu ştia cu certitudine dacă mai *păşise* cineva atât de departe înainte.

Jungla care acoperea America de Nord deveni treptat din ce în ce mai deasă, mai întunecoasă, mai umedă. Din văzduh nu vedeai mare lucru decât o plapumă verde, presărată ici-colo cu mici ochiuri de apă. Dronele aeriene de supraveghere ale lui Lobsang sugerau că în aceste lumi era posibil ca pădurile să se întindă chiar până la poli, care erau lipsiți de gheață.

Ca şi înainte, Lobsang făcea în fiecare zi o pauză pentru a-i permite lui Joshua să coboare ca să exploreze şi să se mai dezmorțească. Joshua se pomenea într-o pădure deasă de ferigi de toate dimensiunile şi de copaci atât familiari, cât şi necunoscuți, pe care se încovoiau plante agățătoare precum caprifoiul şi vița-de-vie. Florile erau întotdeauna o explozie de culoare. În unele zile, Joshua se întoarse cu nişte ciorchini de boabe care semănau cu strugurii, mai mici şi mai dure

decât soiurile domesticite, dar la fel de dulci. Pădurea deasă împiedica apariția animalelor mari, însă erau nişte vietăți ciudate care țopăiau, care aduceau puțin cu cangurii, dar cu nişte boturi lungi şi flexibile. Joshua începu să aibă încredere în aceste animale, ale căror poteci tăiate prin desiş duceau tot timpul la apă. În frunzişul copacilor observă şi vietăți aeriene cu aripi uriaşe. O dată văzu şi o creatură moale şi contorsionată, care semăna teribil de mult cu o caracatiță, rotindu-se ca un disc de frisbee printre coroanele copacilor. Cum dumnezeu mai ajunsese şi *chestia asta* acolo?

Petrecu şi câteva nopți afară din aerostat, de dragul vremurilor de altădată. Se simțea aproape ca în concediile lui de odinioară, mai ales dacă *păşea* o lume sau două departe de Lobsang, însă patronu' nu aproba. Totuşi, când prindea ocazia, stătea la foc şi asculta Liniştea. În nopțile fericite avea impresia că simte celelalte Pământuri ca pe nişte spații vide de jur-împrejurul lui, care începeau imediat dincolo de micul cerc de lumină al văpăii. Posibilități negrăite. Apoi se întorcea pe navă, lăsând în urmă o lume întreagă, cu misterele sale unice abia atinse.

Înaintau întruna, către alte şi alte lumi.

Iar apoi, după cincizeci de zile, la mai bine de un milion trei sute de mii de lumi depărtare de casă, pământul şi văzduhul începură parcă să licărească. Pădurea părea să se topească odată cu

lumile lăsate în urmă, lăsând locul unei mări care se întindea cât vedeai cu ochii, sclipitoare şi brăzdată de spumă, în inima Americii de Nord.

Păşind în continuare, Lobsang cârmi spre sud, căutând pământ.

Marea persista lume după lume, clocotind de viață: muguri verzi de alge, forme de un alb-străveziu care ar fi putut fi recife de corali, şi vietăți care săreau şi înotau, care ar fi putut fi delfini. Descinderi precaute până la suprafață stabiliră că apa era sărată. Dar asta nu însemna neapărat că această Mare Americană comunica cu restul lumii sau cu oceanul; mările interioare puteau deveni saline prin evaporare. Mostrele de apă prelevate de Lobsang musteau de şuvițe de alge şi de crustacee exotice, cel puțin pentru un specialist. Lobsang stocă specimene şi imagini.

Îndreptându-se spre sud, dădură în cele din urmă de uscat. Lobsang încetă să mai *păşească*, aşa că inspectară una din lumile din această ultimă serie, aleasă la întâmplare. Trecură mai întâi printr-un banc de ceață, zăriră apoi un soi de păsări uriaşe care planau aproape de suprafața apei, după care ajunseră la țărm, unde pădurea deasă se revărsa aproape până la marginea apei. Lobsang presupuse că forma de relief mai înaltă de care se apropiau ar putea fi o rudă a Podişului Ozark.

De aici, navigară spre est, până ajunseră la o

vale impresionantă, săpată poate de un văr îndepărtat al râului Mississippi sau Ohio. Urmară cursul acestei ape spre nord, până la un estuar unde râul se vărsa în marea interioară. Apa dulce care se amesteca cu oceanul sărat era vizibilă datorită unei decolorări care persista la kilometri întregi depărtare de coastă.

Iar aici, în spațiul deschis, animalele veneau să se adape la malul râului de apă dulce. Când începură din nou să *păşească,* Joshua zări turme întregi de animale masive apărând şi dispărând într-o clipită, patrupede şi bipede, nişte creaturi care aproape că ar fi putut fi elefanți, altele care aproape că ar fi putut fi păsări inapte pentru zbor, cu nişte vietăți mai mici alergându-le printre picioare. Câteva secunde, apoi urma o altă scenă nepământeană, extraordinară, urmată de o alta şi o alta.

— Ca animațiile lui Ray Harryhausen, comentă Lobsang.

— Cine e Ray Harryhausen? întrebă Joshua.

— Filmul din seara aceasta este *Iason şi argonauții* în versiune originală, urmat de o discuție ilustrată. Nu rata programul. Ce descoperire, Joshua! Această Mare Americană. Tot acest țărm. Ce loc incredibil de colonizat! *Această* Americă de Nord are o a doua Mediterană, o mare interioară, cu toată bogățiile şi legăturile culturale pe care le promite. Cât priveşte potențialul de colonizare, câştigă detaşat în comparație cu

Centura Porumbului. Ce să mai, acesta ar putea fi chiar leagănul unei noi civilizații. Ca să nu mai vorbim de potențialul turistic. Fie şi una singură din aceste lumi ar fi mai mult decât suficientă – iar noi am traversat deja câteva sute.

— Poate va primi denumirea de „Centura Lobsang".

Lobsang nu dădu niciun semn că ar fi priceput gluma.

Încă o noapte de somn profund pentru Joshua.

Iar când se trezi a doua zi de dimineață, pe monitorul din camera lui era afişată imaginea a ceea ce părea să fie un foc de tabără filmat de foarte aproape.

Joshua sări din pat. Lobsang intră în cameră chiar în timp ce-şi trăgea pantalonii pe el, ceea ce-i precipită mişcările. Avea de gând să-l învețe pe Lobsang sensul expresiei *a bate la uşă.*

Lobsang zâmbi.

— Bună dimineața, Joshua. Se anunță o zi promițătoare.

— Da, da, cum zici tu.

Joshua nu avea vreme de pierdut cu aiurelile lui Lobsang astăzi. Ideea de companie omenească autentică, neîndoielnică, era electrizantă. Şosete, cizme solide…

— Bun, sunt gata de coborâre. Lobsang, focul ăla este făcut de om?

— Se pare că da. E posibil ca ea să stea acum la

soare cu dinozaurii.

— Dinozauri! Ea! La soare!

— Va trebui să vezi singur. Dar fii prudent, Joshua. Dinozaurii arată destul de prietenoşi. Dar *ea* s-ar putea să muşte.

În afara liftului, exista acum o a doua metodă pentru a coborî la sol: un sistem foarte tehnologizat care consta într-un cauciuc vechi de maşină (găsit întâmplător într-un morman de gunoaie de tot felul din depozitul încăpător al navei), o funie şi un buton de urgență simplu integrat în rucsacul de pe piept al lui Joshua, prin apăsarea căruia putea face funia cu cauciucul să coboare şi, mai important, să urce rapid în caz de pericol. Joshua se simțea mai bine după ce instalase acest mecanism de evadare ca măsură de siguranță, după incidentul cu elfii ucigaşi, iar în ultima vreme insistase ca pneul să rămână mereu la sol, pentru a-l putea folosi în caz de urgență.

Acum cobora iarăşi pe un nou Pământ. Iar aici… undeva, se afla încă o ființă umană. O *simțea.* Fără îndoială. Joshua putea simți prezența oamenilor într-o lume.

l Lobsang decise să aplice şi de această dată tactica ce devenise obişnuință, de a-l coborî pe Joshua la o oarecare depărtare de țintă, pentru a-i înlesni o apropiere prudentă, în contrast cu o eventuală aterizare directă. Astfel că nava pluti deasupra marginii estuarului, peste o zonă cu

copaci răsfirați, arbuşti, bălți şi mici lacuri. Aerul era curat, însă încărcat de mirosul de sare şi un soi de iz umed de putregai care venea de la marginea junglei, plus un miros mai subtil şi mai uscat, pe care Joshua nu-l putea identifica. Pădurea densă se întindea până la marginea acestei câmpii mlăştinoase, rostogolindu-se parcă dinspre zonele mai înalte către sud. Lat firicelul acela de fum se ridica de undeva dinspre uscat.

Joshua se apropie de malul apei, încă la adăpostul pădurii. Odată aflat la sol, se îndreptă cu băgare de seamă în direcția din care se zărea fumul.

— Miroase a ceva... uscat. A rugină. Îmi aminteşte de habitatul reptilelor de la grădina zoologică.

— Se poate ca lumea aceasta să fie foarte diferită de Datum, Joshua. Ne-am aventurat foarte adânc printre ramurile arborelui posibilităților.

Pădurea lăsă locul unei fâşii de plajă, pe care se prelingeau limbile leneşe ale apei. Pe un promontoriu, Joshua dădu peste nişte animale mari şi grase ca nişte foci, care trândăveau la soare; erau vreo zece în total, cu tot cu pui. Trupurile lor greoaie erau acoperite de păr galben-pai, aveau un cap aproape conic, cu ochi negri, guri mici şi nări turtite ca de cimpanzeu. Arătau ca nişte foci cu chipuri umanoide. Papagalul de pe umărul lui Joshua fusese reparat după folosirea lui pe post de bâtă, iar acum zumzăia în timp ce

lentilele focalizau şi măreau imaginea.

Aşa-zisele foci observară musafirul cu mult înainte să se apropie. Priviră în sus, rotindu-şi capetele de maimuță şi scoțând strigăte alarmate, coborâră de pe stâncile lor şi se târâră pe nisip până la apă, iar puii se străduiră să țină pasul cu adulții. Joshua observă că membrele lor reprezentau un soi de compromis între brațe şi picioare de maimuță şi înotătoare autentice, cu mâini şi labe îndesate, ale căror degete erau conectate printr-o membrană. Alunecară cu uşurință în apă, în mod vădit mult mai grațioase în apă decât pe uscat.

Apoi, dintr-un jet de spumă care țâşni în toate direcțiile se ridică un maxilar de mărimea unei mici bărci. Animalele-foci se împrăştiară cuprinse de panică, schelălăind şi zvârcolindu-se.

— Crocodili, mormăi Joshua. Sunt peste tot, ai naibii să fie!

Apucă o piatră plată şi se duse aproape de marginea apei.

— Joshua, ai grijă…

— Hei, tu de colo!

Aruncă piatra cât de tare putu, făcând-o să sară intermitent pe suprafața apei. Fu satisfăcut să vadă că nimerise ochiul drept al crocodilului. Bestia se scufundă înapoi cu zgomot.

Dar apoi țâşni din mare, ridicându-se pe picioarele puternice dinapoi. Avea probabil vreo zece metri în lungime. Se repezi spre țărm cu

viteza unei bărci cu motor. Joshua simți pământul cutremurându-se sub paşii crocodilului uriaş, care se îndrepta direct spre el, înfuriat.

— La naiba!

Joshua se întoarse pe călcâie şi o luă la goană.

Ajunse la adăpostul unui alt pâlc de arbori, cufundându-se cât mai adânc în umbra umedă a pădurii. Împiedicată de copaci să înainteze, bestia urlă, îşi întoarse nedumerită capul masiv, după care se îndepărtă în salturi uriaşe pe plajă, în urmărirea vreunei alte prăzi.

Joshua se rezemă de trunchiul unui copac, abia trăgându-şi sufletul. Pământul şi arborii din jurul lui erau acoperiți cu flori; locul era plin de culoare, în ciuda umbrei. Şi de pretutindeni se auzeau zgomote, țipete ascuțite de păsări din coroanele copacilor, mormăieli mai groase în depărtare.

— Ai avut noroc că ai scăpat de super-crocodilul ăla, spuse Lobsang. Ai făcut o tâmpenie, dar ai fost norocos.

— Dar dacă se înfruptă din umanoizii ăia acuma, eu sunt de vină. Chiar *erau* umanoizi, nu-i aşa, Lobsang?

— Presupun. Însă sunt adaptați doar parțial – două milioane de ani nu sunt de-ajuns ca să transformi o maimuță bipedă într-o focă. Aceşti umanoizi sunt asemenea cormoranilor inapți pentru zbor ai lui Darwin…

Nişte umbre uriaşe se mişcară pe lângă Joshua. Câmpul vizual îi fu întunecat de o formă uriaşă,

ca o clădire în mişcare. Un picior rotund ca de elefant zgudui pământul; gamba şi coapsa erau groase cât un trunchi de stejar şi îl depăşeau în înălțime. Făcu ochii mici, neîndrăznind să iasă de la adăpostul copacilor, şi zări o epidermă groasă şi ridată, brăzdată de vechi cicatrice ca nişte cratere, cauzate parcă de nişte obuze.

Apoi îşi făcu apariția din senin un animal de pradă ca un tiranozaur, cu picioare posterioare solide şi membre anterioare mici, cu gheare, cu un cap ca un buldozer – o bestie cu gabaritul şi viteza unei locomotive cu aburi. Joshua se făcu şi mai mic la adăpostul frunzişului. Vânătorul se repezi la animalul uriaş pe care îl urmărea, îşi încleştă fălcile gigantice şi smulse o bucată de carne cât trunchiul lui Joshua. Victima scoase un urlet ca sunetul îndepărtat al unui corn de ceață de pe un petrolier, însă continuă să meargă, ignorând rana uriaşă, aşa cum Joshua ar fi ignorat o ciupitură de purice.

— Lobsang!

— Am văzut. *Văd.* Masă desprinsă parcă direct din Jurasic.

— Mai degrabă gustare, spuse Joshua. Am găsit dinozaurii, Lobsang?

— *Nu* sunt dinozauri. Deşi am bănuit că o să foloseşti termenul. În cazul de față evoluția a mers *prea departe* pentru a-i mai putea numi astfel. Unele dintre aceste specii sunt poate descendenții foarte evoluați ai reptilelor din Cretacic, care s-au

menținut într-un grup de lumi în care nu s-a prăbuşit asteroidul care a exterminat dinozaurii. Aici a existat poate doar o vagă întâlnire cu moartea… Însă scenariul nu este deloc simplu, Joshua. Erbivorul masiv care aproape te-a strivit nu este o reptilă, ci un mamifer.

— Serios?

— Era o femelă, un soi de marsupial, cred. Dacă ai fi avut ocazia, ai fi văzut un pui mare cât un cal de povară în marsupiul ei. O să-ți arăt mai târziu imaginile. Pe de altă parte, morfologia aceasta – erbivore masive vânate de prădători feroce – era *într-adevăr* caracteristică pentru epoca dinozaurilor şi ar putea fi o altă lege universală. Joshua, nu uita, nu ai călătorit înapoi în timp şi nici înainte. Ai călătorit printre nenumărate ramuri ale arborelui posibilităților, pe o planetă unde formele de viață sunt şterse periodic de pe fața pământului de extincții în masă dramatice şi semialeatorii, lăsând loc pentru inovații evolutive. Pe fiecare Pământ, rezultatele vor fi însă diferite, fie mai mult, fie mai puțin… Te afli în apropierea focului de tabără acum. Îndreaptă-te spre apă.

Păşind zgomotos printre tufe, un alt grup de animale traversă pădurea, îndreptându-se spre estuar şi spre sursa de apă dulce. Joshua zări printre copaci nişte trupuri scunde, coarne şi coame colorate impresionante. Adulții acestei specii îi treceau de umăr lui Joshua. Puii se împleticeau printre picioarele adulților – stâlpi în

mişcare. Erau nişte bestii imense, dar pe lângă marsupialul uriaş de mai devreme, nu erau decât nişte pitici. Îşi croiau drum spre apă, aşa că Joshua încercă să se țină după ele.

Ajunse la marginea pădurii, lângă un fir de apă dulce. Pe întinderea mlăştinoasă a estuarului se plimbau țanțoşe stoluri uriaşe de păsări sau creaturi ce aduceau cu nişte păsări, care se ciorovăiau şi se hrăneau. Florile mlaştinii arătau ca nişte pete compacte de culoare sub cerul de un albastru intens. Lui Joshua i se păru că vede mai multe spinări striate de crocodilieni furişându-se pe unde era apa mai adâncă. La malul apei, dobitoacele cu coame imense se îmbulzeau să se adape.

La marginea unei plaje cu nisip alb, nişte şopârle bipede leneveau la soare. Alte specimene mai mici se fugăreau de colo-colo pe nisip şi din când în când se îmbăiau în valurile care se spărgeau la mal. Comportamentul lor jucăuş, uimitor de uman, părea al unor adolescenți din California. Apoi unul din bipezii mai mari îl observă pe Joshua şi-şi înghionti vecinul. Schimbară câteva şuierături, după care dinozaurul miniatural îşi văzu mai departe de moțăiala lui, în timp ce tovarăşul său se ridică în capul oaselor şi făcu ochii mari, urmărindu-l cu interes crescut pe Joshua.

— Simpatici, nu-i aşa? întrebă o voce de femeie.

Joshua se răsuci valvârtej, cu inima bătându-i

să-i spargă pieptul.

Femeia era scundă şi robustă; avea părul blond, prins într-un coc practic. Purta o vestă eficientă care părea făcută numai din buzunare. Arăta puțin mai în vârstă decât Joshua: să fi avut vreo treizeci şi ceva de ani. Avea o față pătrățoasă, regulată, care inspira mai degrabă forță decât grație, bronzată intens. Îl privi cercetătoare, măsurându-l din cap până-n picioare.

— Sunt inofensivi dacă nu sunt atacați, spuse ea. Şi sunt inteligenți; au un sistem de diviziune a muncii şi confecționează obiecte pe care le-ai putea numi unelte. Bețe de săpat, cel puțin, pe care le folosesc ca să mănânce scoici. Pe deasupra, fac şi nişte bărci rudimentare care îşi îndeplinesc totuşi scopul şi nişte capcane complexe de prins peşte. Asta înseamnă capacitate de observare, deducție, deliberare şi cooperare, iar conceptul de a-şi dedica prezentul în folosul unui viitor mai bun…

Joshua rămăsese înmărmurit, holbându-se la ea.

— Nu crezi că ar fi vremea să închizi gura? râse ea, întinzându-i mâna.

Joshua o privi de parcă ar fi fost o armă de război.

— *Te cunosc*. Eşti Joshua Valienté, nu-i aşa? Mă gândeam eu că o să dau peste tine la un moment dat. Ce lumi mici, nu?

Joshua era în continuare înlemnit.

— Tu *cine* eşti?

— Poți să-mi spui… Sally.

Joshua auzi vocea insistentă a lui Lobsang în ureche:

— Invit-o pe navă! Ademeneşte-o cu ceva! Avem o gastronomie rafinată, cam irosită pe tine, în paranteză fie spus. Oferă-i sex! Fă ce-oi face şi adu-o neapărat pe nava asta!

— Lobsang? Eşti complet pe dinafară când vine vorba de relații omeneşti, şopti Joshua.

Lobsang replică pe un ton vexat:

— Am lecturat toate tratatele despre sexualitatea umană care au fost scrise vreodată. Şi am deținut cândva un trup. Cum crezi că se fac bebeluşii tibetani? În fine, nu contează. *Trebuie să o aducem pe tânăra aceasta la bord.* Gândeşte-te şi tu! Ce caută o fată drăguță ca ea în Meggarele Superioare?

Lobsang avea dreptate. Indiferent cine era, se punea întrebarea: cum ajunsese ea aici, la mai mult de un milion de lumi depărtare de Datum? Era şi ea un stepper înnăscut, ca Joshua, care nu suferea de grețurile obişnuite? În regulă. Dar într-o singură zi nu puteai să *păşeşti* de atâtea ori. *El* putea *păşi* de o mie de ori pe cont propriu. Oricine are nevoie să doarmă şi să mănânce, nu? Puteai să vânezi o căprioară naivă prin metoda *păşitului* odată ce căpătai deprinderea necesară, însă eviscerarea şi gătitul îți luau ceva timp, ceea ce te

încetinea considerabil… Ar fi durat ani de zile ca să *păşeşti* atât de departe.

Femeia îl privea suspicioasă.

— Ce-ți trece prin minte? Cu cine vorbeai adineauri?

— Cu ăăă… căpitanul navei mele.

Nu era tocmai o minciună; iar cum măicuțele nu aveau o politică foarte drastică împotriva mințitului, Joshua se simți uşurat.

— Serios? Presupun că te referi la balonul ăla ridicol cu gaz. Şi cât de mare e echipajul monstruozității ăleia? Apropo, domnule Robur Cuceritorul, sper că nu ai vreun plan pentru lumea asta. M-am cam ataşat de micuții ăştia.

Joshua privi în jos. Dinozaurii miniaturali se strânseseră în cerc în jurul celor doi, ținându-şi atenți echilibrul pe două picioare, ca nişte suricate a căror curiozitate depăşea precauția.

— Căpitanul ar dori să te invite la bordul unei nave, reuşi Joshua să îngaime.

— La bordul chestiei ăleia? întrebă ea zâmbind. Nici în ruptul capului, băiete, fără supărare… Totuşi, continuă ea pe un ton mai şovăitor, ai cumva săpun? Eu îmi fac singură săpun de leşie, dar sigur că nu aş refuza ceva mai blând cu pielea.

— Sunt convins că…

— Poate ceva cu miros de trandafiri…?

— Ai mai vrea şi altceva?

— Şi nişte ciocolată.

— Sigur.

— Ofer… informație la schimb. În regulă?

Vocea lui Lobsang îi răsună din nou în ureche lui Joshua:

— Întreab-o ce fel de informație ar putea ea să ne ofere, pe care nu am putea-o descoperi şi pe cont propriu.

Sally pufni când auzi întrebarea.

— Nu ştiu. Ce *anume* puteți afla pe cont propriu? După cum arată antenele alea parabolice, mai mult ca sigur puteți să spargeți şi contul de email al lu' Doamne-Doamne.

Joshua răspunse:

— Uite cum facem: mă duc să-ți aduc nişte săpun şi ciocolată de pe navă şi mă întorc imediat, bine? Numai nu pleca nicăieri.

Sally izbucni în râs când văzu cât de stingherit era Joshua.

— Vai de mine şi de mine, un *adevărat* domn. Pun pariu că ai fost Cercetaş.

În timp ce urca spre *Mark Twain,* Lobsang îi şopti în ureche:

— Dacă există o metodă mai eficientă de a *păşi,* este vital să o aflăm!

— Ştiu, Lobsang, ştiu! Asta încerc să fac.

Însă enigma aceasta era ultimul lucru care îl preocupa acum pe Joshua.

Luară prânzul pe plajă: scoici proaspete gătite la foc de tabără.

Întâlnirea îl şocase destul de serios pe Joshua.

Nu era obişnuit cu compania femeilor, sau cel puțin a femeilor cu capul descoperit. La Cămin, toate fetele erau mai mult sau mai puțin ca nişte surori pentru el, iar maicile aveau toate ochi de şoim şi auz extrem de ascuțit: când era vorba de sexul opus, erai sub supraveghere continuă. Iar dacă petreceai o bucată bună de vreme pe noile Pământuri, dând rareori cu ochii de vreo altă ființă umană, aveai senzația că orice persoană pe care o întâlneai în cele din urmă era o pacoste şi îți răpea din spațiul *tău* prețios.

Acum se adăugase la ecuație încă un element de confuzie: un cerc de mini-dinozauri care îşi întindeau întruna gâturile şi se zgâiau în toate părțile ca să nu piardă niciun detaliu. Erau ca o gloată de țânci curioşi. Avea senzația că ar trebui să le dea nişte bani ca să se ducă să vadă un film la cinema.

Dar trebuia să stea de vorbă cu Sally, această femeie misterioasă. Simțea o tensiune crescândă în el, o puternică nevoie nesatisfăcută. Privind-o, se gândi că şi ea simte acelaşi lucru.

— Nu-ți face griji din cauza dinozaurilor, spuse ea. Nu reprezintă un pericol, deşi sunt destul de isteți. Şi se pricep de minune să se țină la distanță de dinozaurii mai mari şi de crocodili. Mi-am făcut un obicei din a-i vizita din când în când ea să văd cum o mai duc.

— *Cum?* Cum ai ajuns aici, Sally?

Sally scormoni cu bățul cenuşa din foc, iar micile

creaturi săriră înapoi speriate.

— Asta nu te priveşte. Aşa era codul în Vestul Sălbatic – poți să fii sigur că se aplică şi aici. Scoicile astea perpelite sunt grozave, nu-i aşa?

Aşa era. Joshua era deja la a patra.

— Au gust de şuncă. Am văzut multe animale asemănătoare cu porcii, par să fie o constantă. Dar astea au parcă gust de sos Worcester. Am dreptate?

— Mai mult sau mai puțin. Călătoresc pregătită.

Sally se uită la el, în timp ce sosul de scoici à la Kilpatrick i se prelingea de pe buze.

— Hai să facem o înțelegere, ce zici? Eu o să fiu sinceră cu tine, iar tu o să fii sincer cu mine. Mă rog, în limitele posibilităților. Hai să-ți zic ce cred eu că ştiu deja despre tine. În primul rând, bănuiesc că chestia aia mare şi umflată care pluteşte deasupra nu mai are decât o singură persoană la bord. Altminteri, când m-ați găsit, întregul echipaj ar fi roit în jurul meu şi ar fi împânzit mica mea lume. Aşa că, cu tot cu tine, sunteți doi în total. O navă cam mare pentru doi oameni, nu? În al doilea rând, arată extrem de scumpă, şi cum universitățile nu au atâția bani, iar guvernele nu au atâta imaginație, aparține probabil vreunei corporații. Douglas Black… presupun? spuse ea zâmbind. Nu te învinovăți, nu te-ai dat de gol eu nimic. Black e un tip deştept, iar ăsta e pur şi simplu stilul lui.

Joshua nu auzi niciun crâcnet în cască.

Sally îi citi ezitarea pe față.

— Niciun semn de la cartierul general? Hai să fim serioşi! Oricine are vreun talent de care e interesat Douglas Black ajunge să lucreze pentru el mai devreme sau mai târziu. Chiar şi tata a lucrat pentru el. Dar de fapt, nu banii sunt momeala. Dacă eşti cuminte, prietenul tău Douglas îți dă un sac întreg de jucării, ca zeppelinul ăla. Am dreptate?

— Nu sunt angajatul lui Black.

— Eşti doar un colaborator – asta e portița, nu? spuse ea pe un ton dezaprobator. Ştiai că la sediul lor central din New Jersey fiecare angajat al Corporației poartă o cască mică exact ca a ta, pentru ca Douglas însuşi să-i poată contacta individual oricând i se năzare. Cică până şi tăcerea lui are un iz amenințător. Aşa că într-o bună zi, tata a zis: „N-am de gând să mai port drăcia asta." Iar acum, Joshua, o să-mi faci şi tu plăcerea să ți-o scoți. Nu mă deranjează să vorbesc cu *tine.* Am auzit cum ai salvat copiii ăia în Ziua Marelui Pas, e clar că eşti un om de treabă. Dar scoate-ți lanțul ăla sclavagist modern.

Joshua o ascultă, simțindu-se vinovat.

Sally încuviință satisfăcută din cap.

— Acum putem să stăm de vorbă.

— Nu avem niciun plan sinistru, spuse Joshua într-o doară, deşi nu era cu totul sigur de adevăr. Suntem aici ca să explorăm. Ca să observăm şi să învățăm, să cartografiem Pământul Lung. Cel

puțin, acesta este scopul expediției.

Sau era, se gândi el, înainte de a se concentra pe problema migrațiilor umanoide – anomalia pe care au descoperit-o pe cuprinsul Pământului Lung.

— Nu este intenția *ta.* Tu nu eşti explorator, Joshua Valienté, orice-ai zice. Pentru ce te afli *tu* aici?

Joshua ridică din umeri.

— Eu sunt doar o măsură de siguranță. Jucătorul de rezervă.

— Ha! exclamă ea rânjind.

— Ziceai că tatăl tău a lucrat pentru Black, spuse el.

— Da.

— Cu ce anume se ocupa?

— A inventat Stepperul. Deşi a făcut asta în timpul liber.

— Tatăl tău este *Willis Linsay*?

Joshua rămase cu privirea în gol, gândindu-se la Ziua Marelui Pas şi la schimbarea pe care o provocase în viața lui invenția lui Linsay.

— Aşadar, spuse ea zâmbind, vrei să auzi toată povestea? Fac parte dintr-o familie de stepperi. Stepperi înnăscuți… Haide, închide gura, Joshua. Bunicul meu putea *păşi,* mama putea *păşi* şi eu pot *păşi.* Însă tata *nu putea* şi tocmai de-aia a venit cu ideea Stepperului. Eu am *păşit* pentru prima dată când aveam patru ani. Şi am descoperit curând după aceea că şi tata putea *păşi* dacă mă ținea de mână. Avem şi o poză aşa împreună. N-

am avut nicio problemă cu ideea de portal magic şi toată treaba asta datorită mamei. Mama citea mult şi mi-a citit Tolkien, Larry Niven, E. Nesbit şi o grămadă de cărți de felul ăsta. E de la sine înțeles că nu am mers la şcoală, mi-am primit educația acasă. Şi am crescut cu propria mea Narnia! Ca să fiu sinceră, de la Ziua Marelui Pas mi-a fost ciudă că trebuie să împărtăşesc secretul *meu* cu restul lumii. Însă la vremea aceea, mama mi-a explicat că nu trebuie să spun nimănui niciodată ce pot eu să fac.

Joshua asculta încremenit. Abia dacă-şi putea închipui cum ar fi fost să facă parte dintr-o familie de stepperi înnăscuți, o familie la fel ca el.

— A fost o perioadă frumoasă. Petreceam mult timp împreună cu tata în baraca lui, pentru că baraca era în altă lume – deşi, desigur, eu eram cea care trebuia să-l ducă şi să-l aducă înapoi din acel Wyoming. Dar tata nu dădea prea des pe-acasă, pentru că era tot timpul la cheremul oamenilor lui Black, care îl trimiteau ba colo, ba dincolo… putea să fie oriunde, de la MIT până la cine ştie ce laborator de cercetare de prin Scandinavia sau Africa de Sud. Câteodată apărea din senin câte un elicopter în toiul nopții, se urca în el, iar peste o oră putea să fie deja înapoi acasă. Când îl întrebam ce făcuse, răspunsul lui era tot timpul acelaşi: „Am avut puțină treabă, nimic special.” Dar nu mă deranja, pentru că, din punctul meu de vedere, tata ştia cel mai bine ce

are de făcut. Tata ştia *totul.* Nu aflasem nimic despre proiectele la care lucra. Dar nu am fost surprinsă când a izbutit să inventeze Stepperul. Tata era o combinație rară de teoretician excepțional şi inginer pragmatic. Cred că s a apropiat mai mult decât oricine altcineva de descoperirea naturii Pământului Lung... Însă moartea mamei l-a doborât. Tehnologia nu i-a servit la nimic atunci. Lucrurile au luat o întorsătură bizară după asta, spuse Sally ezitând. Adică mai bizară decât până atunci. A continuat să lucreze. Dar aveam senzația că nu-i mai păsa de proiectele lui, de finalitatea lor. Fusese întotdeauna o persoană morală, înțelegi? Un hipiot care se trăgea dintr-un lung şir de hipioți. Iar acum nu-i mai păsa. Însă trăia o viață dublă. A ţinut ascunse anumite lucruri, cum a fost Stepperul. Lui tata i-a plăcut tot timpul să ascundă chestii. Zicea că a căpătat obiceiul în perioada lui hipiotă, când şi-a dosit plantația de marijuana în beci. Mi-a şi arătat o dată. Avea o uşă secretă care se deschidea doar dacă împingeai *un anume* cui puțin ieşit în afară până într-un anumit punct şi întorceai *o anume* găleată de vopsea nouăzeci de grade, iar apoi se deschidea un panou şi descopereai un spațiu imens, incredibil, unde se simțea încă mirosul plantelor de altădată... Asta e povestea mea. Am *păşit* dintotdeauna, de mic copil. Ziua Marelui Pas a fost doar o problemă minoră pentru familia mea. Pe de altă parte, tu ai

descoperit pe cont propriu că poți să *păşeşti,* nu-i aşa, Joshua? Am auzit că ai fost crescut de maici – aşa zice legenda…

— Nu vreau să fiu o legendă.

— Aşa deci, maici? Te-au bătut sau au încercat vreo chestie… necurată?

Joshua făcu ochii mici.

— Nu a fost nicio clipă vorba de aşa ceva. Mă rog, în afară de maica Mary Joseph, pe care însă maica Agnes a dat-o afară cât ai zice peşte. Habar n-avea ea cu cine are de-a face. Dar aşa e, privind înapoi, era într-adevăr un loc ciudat. Dar ciudat în sensul bun.

— Libertate. Partea asta o înțeleg. Tocmai ăsta a fost motivul pentru care tata n-a mai vrut să lucreze pentru Douglas Black. Douglas a aflat la un moment dat de existența Stepperului, l-a obligat cumva pe tata să-i dezvăluie secretul. De când murise mama, tata începuse oricum să urască oamenii. Dar ce-a făcut Black a fost ultima picătură. Într-o bună zi, tata pur şi simplu a dispărut. Şi-a găsit un post la Princeton sub o identitate falsă. Dar era un post destul de important şi şi-a dat seama că Black îi luase urma. Aşa că s-a mutat în Madison şi s-a angajat la universitate sub un alt nume fals. A luat cu el şi tehnologia Stepperului, la care lucra atunci. Iar eu m-am ținut după el şi m-am înscris la universitate acolo. Nu l-am văzut prea des, dar într-un fel sau altul am stat cu ochii pe el. Apropo, Willis Linsay

nu e numele lui adevărat.

— Nici nu-mi închipuiam că ar fi.

— Când a început să suspecteze că Black era *din nou* pe urmele lui, a decis să împărtăşească posibilitatea de a *păşi* cu întreaga lume, pentru a se asigura că nicio corporație nu va deține în exclusivitate tehnologia şi nu va pune vreo taxă pe ea. Nu putea să sufere mogulii industriali şi nu putea să sufere guvernele. Cred că spera că lumea va fi un loc mult mai bun dacă oricine va avea capacitatea de a *păşi* dincolo de propriile limite. Din câte ştiu, e încă în viață pe undeva.

— Şi tu pentru asta te afli aici? Ca să dai de el?

— E unul din motive.

Atmosfera se schimbă brusc. Micii dinozauri se ridicară pe două picioare, întinzându-şi gâturile şi scrutând văzduhul. Joshua se uită la Sally, care nu reacționă; era concentrată să pescuiască cu un băț ultima scoică rătăcită pe fundul tigăii.

— Crezi că a procedat bine? o întrebă el. Mă refer la treaba cu Stepperul.

— Poate, cine ştie… Cel puțin le-a oferit oamenilor o nouă opțiune. Pe de altă parte, a spus că oamenii vor fi obligați să învețe să *gândească* atunci când o să fie pe Pământul Lung. O dată mi-a zis: „Îi ofer omenirii cheia care descuie lumi nesfârşite. Posibilitatea de a pune capăt lipsurilor şi, sa sperăm, războaielor. Și poate un nou sens al vieții. Las în seama generației tale explorarea tuturor acestor lumi, draga mea, deşi, sincer sa

fiu, sunt convins că o s-o sfecliți în stil mare.” De ce te uiți aşa la mine?

— Tatăl tău ți-a spus *asta*?

Sally ridică din umeri.

— Ți-am zis doar: era un hipiot care provenea dintr-un şir de generații de hipioți. Tot timpul zicea chestii de genul ăsta.

Chiar în momentul acela bubui din văzduh vocea lui Lobsang, prin megafon, speriind din nou mici dinozauri de pe plajă.

— Joshua! înapoi pe navă acum! Urgență!

În aer plutea un nou miros ciudat, ca de plastic ars. Joshua privi la orizont, spre nord, de unde se ridicase un nor cenuşiu care continua să crească.

— Eu le zic sugative, îl informă Sally calmă. Seamănă cu nişte libelule. Injectează un venin în orice fel de organism, care descompune celulele, lăsând în urmă un burduf de supă pe care o sug, ca şi cum ar bea cu paiul. Habar n-am de ce, dar nu se ating de dinozauri. Prietenul tău electronic are dreptate că e o urgență, Joshua. Ia-o din loc, ca un băiat cuminte ce eşti.

Apoi dispăru.

34

În secunda în care Sally *păşi* în altă lume, Joshua făcu şi el un *pas* înapoi, spre est, în direcția opusă rutei aerostatului. Atunci când erai în pericol, instinctul îți dicta să *păşeşti* înapoi în lumea din care veniseşi, pentru că în lumea

următoare te-ar fi putut aştepta ceva şi mai rău. Acum se afla într-o lume a lemnului destul de comună, înțesată de copaci cât vedeai cu ochii – adică nu prea departe, doar la vreo sută de metri, tocmai din pricina copacilor menționați mai sus. Nu tu fată, nu tu dinozauri, nu tu zepelin.

Din dreapta se vedea ceva mai multă lumină, aşa că porni într-acolo. Ajunse într-o zonă întinsă plină de cioturi arse de arbori şi câmpuri de cenuşă; nu fusese un incendiu recent, deoarece răsăriseră deja noi puieți din mormanul negru şi puturos de funingine, iar pe ici, pe colo se ițiseră frunze verzi. Fusese doar un incendiu forestier care pârjolise vegetația. Totul făcea parte din marele ciclu al naturii, care începea să te cam calce pe nervi odată ce l-ai observat în trei milioane de variante.

Aerostatul apăru dintr-odată deasupra lui, învăluind în umbră întregul luminiş, asemenea unei eclipse bruşte. Joshua îşi puse din nou casca.

Lobsang se văicări pe un ton agasant:

— Am pierdut-o! Nu puteai s-o ademeneşti pe navă? E limpede că a descoperit o nouă modalitate de a *păşi!* Şi pe deasupra…

Joshua îşi scoase din nou casca. Se aşeză pe un buştean îmbrăcat într-un strat colorat şi sfărâmicios de ciupercă. Se simțea zăpăcit de întâlnirea cu Sally şi de vijelia de cuvinte pe care şi-o înăbuşise în mod clar atâta vreme. Călătorea

singură, cum călătorise şi el înainte. Era un gând care îl înfiora întru câtva. În expedițiile lui solitare reuşise să supraviețuiască într-o mulțime de lumi ca aceasta.

Realiză dintr-odată nu că nu mai avea nici dorința, nici nevoia să aibă o navă burduhănoasă deasupra capului, care să-i întunece văzduhul.

Joshua îşi băgă din nou casca în ureche şi se gândi ce să zică. Care era expresia aia pe care o folosea maica Agnes când vreo față bisericească sus-pusă umbla cu nasul pe sus şi încerca să dea ordine prin Cămin?

— Mă auzi, Lobsang? Nu eşti tu şefu' meu, ai înțeles? Tot ce ai putea să faci acum ar fi să mă omori, şi *tot* n-ai fi şefu' meu.

Niciun răspuns.

Se ridică şi porni agale la vale. Era o pantă foarte lină, abia perceptibilă, însă acolo unde era o pantă, trebuia să fie şi un râu, ceea ce însemna teren deschis, adăpost şi vânat de-un fel sau altul. Singurele condiții de care avea nevoie ca să supraviețuiască aici.

Lobsang răspunse în sfârşit:

— Ai dreptate, Joshua. Nu sunt şeful tău şi nici nu-mi doresc să fiu. Pe de altă parte, nu-mi vine să cred că te gândeşti serios să abandonezi misiunea. Țin să-ți reamintesc că expediția noastră are un scop.

— Orice scop ai avea, Lobsang, nu am de gând să răpesc pe nimeni pentru asta.

Se opri.

— În regulă, mă întorc la bord. Dar cu anumite condiții.

Nava se afla acum chiar deasupra lui.

— În primul şi în primul rând, o să cobor la sol şi o să mă întorc oricând poftesc, ne-am înțeles?

De data aceasta, vocea lui Lobsang bubui la megafon, de parcă s-ar fi deschis porțile cereşti.

— Tu încerci să *negociezi* cu mine, Joshua?

— De fapt, spuse el scărpinându-şi nasul, cred că încerc să formulez nişte revendicări. În ceea ce-o priveşte pe Sally, am senzația că o s-o revedem în curând, indiferent de dorințele şi planurile tale. *Tu* nu ai cum să găseşti o ființă umană singură în toate lumile astea împădurite; în schimb pentru ea o să fie floare la ureche să vadă o navă supradimensionată plutind pe cer. *Ea* o să ne găsească pe noi.

— Dar călătoreşte singură, ca şi tine. În fond, a călătorit chiar mult mai departe pe cont propriu. Poate că nu are nevoie de oameni şi nu va avea absolut nicio motivație să ne găsească.

Joshua păşi pe cenuşa umedă pentru a ajunge la roata-lift care tocmai cobora la sol.

— Nu are nevoie de oameni. Dar cred că *îşi doreşte* compania lor.

— Din ce ai dedus asta?

— Din felul în care mi-a vorbit. Din toată avalanşa aceea de vorbe pe care simțea nevoia să le spună. Pentru că scumpii tăi oameni din creierii

munților erau probabil la fel atunci când s-au întâlnit. Pentru că *şi eu* sunt la fel. Pentru că umanoidul ăsta pe nume Joshua continuă să se întoarcă acasă când şi când ea să-şi viziteze semenii. În fond, pentru a fi... om. Iar Daniel Boone n-are decât să mă scutească.

— Am mai spus-o şi cu altă ocazie, Joshua: călătoria aceasta ți-a lărgit orizontul, dacă nu şi vocabularul.

— Pe deasupra, mai e ceva, Lobsang. Ceva ce-ți scapă. Îți închipui cumva că Sally a apărut *din pură întâmplare* sub nasul nostru, cu focul ei de tabără fumegând?

— Păi...

— Ştia că urma să sosim, Lobsang. Sunt convins. Vrea ceva de la noi. Întrebarea e ce anume?

— S-ar putea să ai dreptate. O să reflectez la asta. În altă ordine de idei, am capturat şi am disecat câteva din lighioanele acelea zburătoare. Par să aibă foarte mult în comun cu viespile, deşi comportamentul lor este mai degrabă similar cu al albinelor. Un nou ordin. Tocmai de aceea trebuie să avem grijă să nu aplicăm în mod arbitrar etichete precum „dinozauri".

— Ți-ai modificat cumva vocea?

— Da, chiar aşa. Acum e caldă şi contemplativă, nu ți se pare?

— Parcă ai fi un rabin!

— O, nu eşti departe de adevăr. De fapt, e vocea

lui David Kossoff, un actor evreu activ în anii ’50 şi ’60. Mi se pare că tonul pe alocuri ezitant şi aerul afabil şi oarecum pierdut în gânduri are un efect cordial şi liniştitor.

— Aşa e, dar nu cred că ar trebui să-mi spui asta. E ca şi cum un scamator ți-ar dezvălui secretul din spatele trucului…

Fir-ar să fie! Lobsang îl făcuse din nou să râdă. Era greu să rămână supărat pe el.

— Bine, vin la bord. Acum avem o înțelegere?

Roata se ridică lin.

La bord, unitatea ambulantă a lui Lobsang îl aştepta pe Joshua în cabina lui. Mai făcuse nişte îmbunătățiri.

În ciuda a ceea ce se întâmplase înainte, Joshua izbucni în râs.

— Arăți ca un portar de hotel. Care-i treaba?

Lobsang răspunse pe un ton languros:

— Speram să evoc imaginea unui majordom englez de pe la 1935, şi unul chiar fercheş, dacă domnul nu are nimic de obiectat. Consider că efectul creat nu este atât de şocant ca acela provocat de stilul unui replicant ucigaş şic din *Blade Runner,* pe care l-am încercat mai devreme. În orice caz, sunt deschis sugestiilor.

Fercheş.

— Cel puțin e şocant în alt fel. Merge, ce să zic… Dar las-o mai moale cu „domnul”, bine?

Majordomul făcu o plecăciune.

— Mulțumesc…Joshua. Dă-mi voie să spun, Joshua… sunt de părere că învățăm *amândoi* câte ceva în călătoria asta. Deocamdată vom continua să *păşim* cu viteza medie cu care poate *păşi* o ființă umană, până când tânăra noastră va dori să-şi facă apariția.

— Bun plan.

Joshua avu pentru câteva clipe uşoara senzație de dezorientare care însoțea de obicei *păşitul.* Traversând Pământul Lung într-un ritm lejer de doar câteva lumi pe oră, peisajele care se desfăşurau acum sub ei îi amintiră lui Joshua de un proiector cu diapozitive pe care îl găsise odată în pod, la Cămin, printre alte vechituri. Apăsai o dată butonul şi-ți apărea Fecioara Maria, apăsai de două ori şi-ți apărea Iisus. Tu rămâneai pe loc, în timp ce diverse lumi se perindau prin fața ta. N-aveai decât s-o alegi pe cea care-ți convenea.

În seara aceea, pe ecranul imens de pe punte rula un vechi film britanic selectat de Lobsang, numit *Şoarecele de pe Lună.* Unitatea mobilă şedea lângă Joshua şi se uita la film, iar Joshua se gândi că, prin ochii lui Sally, scena aceasta ar fi părut foarte bizară, însă voiajul lor depăşise de mult regiunea bizarului, îndreptându-se cu toate pânzele sus spre tărâmuri din aria semantică a neverosimilului. Cu toate acestea, se uitară netulburați la pelicula aceea învechită – o parodie despre cursa explorării spațiale din secolul XX –, iar Joshua îl identifică imediat pe David Kossoff.

Lobsang îl imita la perfecție.

După ce se termină filmul, Joshua fu sigur că zărise un şoarece care traversă puntea în fugă şi se pitise pe undeva.

— „Şoarecele de pe Pământul un milion”, glumi Joshua.

— O s-o trimit pe Shi-mi să-l vâneze.

— Pisica? Chiar mă întrebam unde a dispărut. Ştii, Sally mi-a povestit că a crescut într-o familie de stepperi. Stepperi înnăscuți, vreau să zic. Nu era niciodată singură în lumile celelalte. Dar familia ei a pus-o să țină secretă toată treaba, aşa cum făcuseră *cu toții* din generație în generație.

— Bineînțeles, Joshua. Şi tu ai încercat întotdeauna să ascunzi asta despre tine. E un instinct natural.

— Presupun că nimeni nu-şi doreşte să fie diferit.

— Fără îndoială. Pentru o astfel de putere, cândva ai fi fost luat drept vrăjitoare şi ai fi fost ars pe rug. Şi chiar la ora actuală, de la Ziua Marelui Pas din ce în ce mai mulți oameni privesc cu suspiciune abilitatea de a *păşi* şi Pământul Lung.

— Cine?

— Chiar n-ai niciun pic de simț politic, nu-i aşa, Joshua? Toți cei incapabili să *păşească*, desigur. *Ei* sunt cei ce detestă Pământul Lung şi pe cei care îl pot străbate, şi toate urmările acestei enorme deschideri. La fel şi cei care au început să iasă în pagubă, din pricina noii situații create. Desigur

din ăștia se găsesc *întotdeauna…*

35

La cincisprezece ani după Ziua Marelui Pas, viața agentei Monica Jansson fusese dată peste cap în aceeaşi măsură ca a oricui altcuiva. Se străduia să țină pasul cu vremurile, în timp ce lumea din jur se transforma cu repeziciune, iar ea îmbătrânea. În iureşul tuturor acestor schimbări, poliția încerca să mențină ordinea. În această seară, fixa posomorâtă cu privirea ecranul de unde Brian Cowley – o personalitate tot mai proeminentă din fruntea unei mişcări nefaste numite Umanitatea Prioritară – îşi profera mizeriile înveninate şi manipulatoare, anecdote populiste fără haz, impregnate cu nişte idei politice inteligente şi periculoase care instigau la dezbinare. Din reflex, opri sunetul. Însă duşmănia acestui individ continua parcă să-i iasă prin piele ca sudoarea.

Nu era totuşi de mirare: întregul fenomen al Pământului Lung fusese marcat de vrajbă şi violență încă de la început.

La doar două zile după Ziua Marelui Pas, Pentagonul şi clădirea Parlamentului Britanic fuseseră deja atacate de terorişti. Ar fi putut fi mai rău. Băiatul care *păşise* în interiorul Pentagonului nu-şi calculase cum trebuie distanțele şi unghiurile, aşa că bomba lui artizanală fusese detonată pe un culoar, singura victimă fiind

creatorul însuşi. Teroristul britanic fusese cu siguranță mai atent la ora de geometrie, fiindcă apăruse direct în mijlocul sălii Camerei Comunelor, dar cum nu-şi făcuse totuşi temele cum trebuie, ultima imagine pe care o văzu vreodată fu aceea în care cinci Membri ai Parlamentului dezbăteau un proiect de lege destul de neînsemnat despre pescuitul de hering. Dacă s-ar fi gândit să-și facă apariția la barul Camerei Comunelor, ar fi recoltat mult mai multe suflete.

Cu toate acestea, ştirile referitoare la ambele explozii au făcut înconjurul lumii, iar autoritățile au intrat în panică. Cetățenii s-au panicat deopotrivă: nu trebuia să fii cine ştie ce savant ca să-ți dai seama că, dintr-odată, oricine putea *păşi* la tine în casă în timp ce dormeai. Iar unde e panică, e rost de câştig. De pe o zi pe alta, începuseră să se fabrice tot felul de dispozitive antistepper în ateliere și locuințe de pretutindeni – unele istețe, multe neroade, iar altele se dovedeau de-a dreptul letale, în cele mai multe cazuri pentru proprietar, mai degrabă decât pentru posibilii spărgători. Încercările de a înțesa spațiile libere din camere cu capcane antistepper sfârşeau prin a prinde degetele copiilor şi a răni animalele de casă. Oamenii descoperiră în curând că metoda cea mai bună de-a ține departe intruşii era să îndese cât mai multă mobilă într-o încăpere, ca în epoca victoriană, pentru a nu mai lăsă loc pentru *păşit.*

De fapt, ameninţarea unei avalanşe de spargeri-prin-*păşit* nu avea atât de mult de-a face cu realitatea, cât mai degrabă cu fricile urbane. Într-adevăr, mulţi o ştergeau în alte lumi pentru a fugi de datorii, obligaţii şi răzbunări şi întotdeauna se găseau suficienţi agenţi care să-i urmărească, iar alţii violau şi ucideau pe drumul lor de-a curmezişul lumilor până îi împuşca cineva. Însă în general, rata criminalităţii era scăzută pe Pământul Lung, unde erau absente presiunile sociale care generau atâtea dintre infracţiunile şi tulburările de pe Datum.

Sigur că guvernele nu erau prea încântate că atâţia contribuabili alegeau să spele putina. Totuşi, singurele state care încercaseră să *interzică păşitul* fuseseră Iran, Birmania şi Marea Britanie. Iniţial, majoritatea statelor din lumea liberă au adoptat un plan echivalent cu planul de egidă al Statelor Unite, revendicând suveranitatea asupra amprentei corespunzătoare propriei ţări în toate celelalte lumi, ajungând la infinit. Franţa, de pildă, declarase că toate amprentele franceze erau disponibile pentru colonizatorii care doreau să *fie* francezi şi erau pregătiţi să subscrie unui document atent întocmit care definea ce anume *însemna* să fii francez. Fusese o idee ambiţioasă, însă proiectul fusese dejucat de faptul că, în ciuda unei dezbateri naţionale, nu existau nici măcar doi francezi care să cadă de acord cu privire la ceea ce însemna, în fond, să fii francez. Alţii susţineau că,

dimpotrivă, tocmai imposibilitatea de a ajunge la un consens asupra a ceea ce însemna să fii francez *făcea parte* din definiția acestei noțiuni. În practică, însă, nu conta ce regim fusese impus, fiindcă nu-ți lua prea mult să *păşeşti* într-o lume în care statul nu avea nicio putere, pentru simplul motiv că statul nu era prezent acolo, fie el binevoitor sau altminteri.

Iar oamenii? Pur şi simplu *păşeau* – aici, acolo, pretutindeni – îndreptându-se nu atât *spre* locurile unde-şi doreau să ajungă, cât mai degrabă îndepărtându-se *de* locurile în care refuzau categoric să mai rămână. În mod inevitabil, mulți porneau la drum nepregătiți şi fără niciun plan, suferind consecințele. Însă treptat asimilară lecțiile învățate, de pildă, de comunitățile de amish de altădată, şi anume că aveai nevoie de alți oameni şi de pregătire.

Cincisprezece ani mai târziu, existau deja comunități prospere în mijlocul peisajelor pustii şi îndepărtate ale Pământului Lung. Se credea că valul de emigrare începuse să se mai domolească, dar, conform estimărilor, mai bine de o cincime din populația Pământului plecase în căutarea unei noi lumi, ceea ce reprezenta o deplasare demografică comparabilă cu un război mondial sau cu o pandemie de mari proporții.

Totuşi, după părerea lui Jansson, se aflau încă în stadiile incipiente. Într-un fel, omenirea abia începea să se obişnuiască încet cu ideea de

nesfârşit belşug. Fără ameninţarea sărăciei, de pământ sau de resurse, deveneau posibile noi moduri de viaţă. Cu câteva seri în urmă, Jansson urmărise la televizor un antropolog teoretic care făcuse un experiment mental.

— Să luăm în calcul următoarea ipoteză. Dacă Pământul Lung chiar este infinit, după cum pare să reiasă până acum, atunci *întreaga* omenire şi-ar putea permite să trăiască *pentru totdeauna* în comunităţi de vânători-culegători, pescuind, adunând scoici şi pur şi simplu plecând mai departe atunci când se terminau scoicile sau după chef. Fără agricultura, Pământul ar putea hrăni poate un milion de oameni în felul acesta. Suntem zece miliarde, deci avem nevoie de zece mii de Pământuri. Dar dintr-odată, ne-am trezit că avem chiar mai mult de atât. Nu avem nevoie de agricultură pentru a hrăni acest număr copleşitor de oameni. Dar atunci mai avem nevoie de oraşe? Sau chiar de alfabetizare şi de aritmetică?

Însă, pe măsură ce soarta umanităţii continua să fie perturbată astfel, devenea din ce în ce mai clar că existau o sumedenie de oameni pentru care presupusele comori ale Pământului Lung aveau să rămână pe veci inaccesibile, fapt care începea să-i nemulţumească.

Aceasta era ceea ce o preocupa acum pe Monica Jansson, la cincisprezece ani de la Ziua Marelui Pas, privindu-l exasperată pe Brian Cowley.

Aerostatul se opri din nou, de data aceasta într-o lume aridă, cu un aer aproape irespirabil, mirosind puternic a scrum, şi cu un cer mohorât. Joshua auzi sunetul rachetelor lansate, cu care se obişnuise deja.

— O lume care a suferit un cataclism, comentă Lobsang. Poate impactul unui asteroid, deşi presupunerea mea ar fi mai degrabă o erupție vulcanică masivă de tipul celei din Yellowstone, care a avut loc aproximativ acum un secol. E posibil să existe viață în emisfera sudică, însă munca de curățare a naturii o să dureze multă vreme.

— E un deşert.

— Desigur. Pământul îşi ucide copiii de nenumărate ori. Dar regulile s-au schimbat acum. Ştim cu certitudine că vulcanul de sub Parcul Național Yellowstone de pe Datum va deveni activ şi amenințător în viitorul apropiat. Şi ce se va întâmpla atunci? Oameni vor *păşi* în alte lumi. Pentru prima oară în istoria umanității, o calamitate de asemenea proporții nu va mai reprezenta o tragedie, ci mai degrabă o simplă neplăcere. Atâta vreme cât va exista soarele, vor exista şi alte lumi, iar omenirea va dăinui, undeva pe Pământul Lung, imună la pericolul dispariției.

— Mă întreb dacă *pentru asta* este Pământul Lung.

— Nu am încă date suficiente ca să-ți răspund.

— De ce ne-am oprit, Lobsang?

— Pentru că am detectat un semnal pe o frecvență AM, dar cu o recepție destul de slabă. Emițătorul e foarte aproape. Vrei să vezi cine transmite? întrebă Lobsang, iar chipul lui sintetic simulă perfect un rânjet.

Restaurantul navei se mândrea cu o masă destul de robustă, iar Joshua se văzu nevoit să recunoască asta. În orice caz, era preferabilă raftului improvizat de pe puntea de observație pe care îl folosea atunci când nu aveau musafiri. Felul principal consta într-un tip de carne albă, destul de delicată.

Ridică privirea, întâlnindu-i ochii lui Sally.

Ea adusese carnea.

— E un fel de curcan sălbatic destul de comun prin lumile locale, spuse ea. Sunt gustoşi. Asta dacă eşti dispus să depui efortul necesar ca să-i prinzi. Sunt animale de pradă şi pot alerga chiar mai repede decât un lup. Câteodată prind un grup întreg şi-l vând pionierilor…

Vorbea mult pentru o pustnică, se gândi Joshua. Dar o înțelegea. Între timp, Joshua doar mânca. Se simțea bine. Poate începea să se deprindă cu compania femeilor. Sau cel puțin cu compania acestei femei.

Lobsang intră ducând o tavă.

— Sorbet de portocale. Portocalele nu sunt indigene în Lumea Nouă, dar am adus semințe

pentru a le planta în zone favorabile. Poftă bună!

După ce îi servi, se întoarse pe călcâie şi dispăru de cealaltă parte a uşii albastre.

Sally reacționase politicos la aflarea identității şi naturii lui Lobsang. Asta după ce se oprise din râs, în orice caz. Acum întrebă pe un ton scăzut:

— Care-i treaba cu valetul Jeeves?

— Cred că vrea să te facă să te simți bine-venită. Eram sigur că o să trimiți un semnal, să ştii.

— De ce?

— Pentru că şi eu aş fi făcut-o în locul tău. Haide, Sally, tu ne-ai contactat de data asta, deci ne-am închipuit că vrei ceva de la noi. Aşa că hai să facem un schimb. Ştii deja ce vrem noi să aflăm de la tine: *cum ai ajuns atât de departe?*

Îl țintui cu privirea.

— O să-ți dau un indiciu. Nu sunt singura. Suntem mai mulți decât ți-ai imagina. Din când în când, câte un Stepper *se bâlbâie*, ca să zic aşa. Am întâlnit pe cineva la douăzeci de mii de *paşi* depărtare de Datum care era sigur că nu se afla decât la un *pas* de Pasadena şi nu pricepea de ce nu poate să ajungă acasă. L-am condus la un popas şi l-am lăsat acolo.

— M-am întrebat mereu de ce dau peste atâția oameni derutați. Credeam că sunt pur şi simplu tâmpiți.

— Se prea poate ca mulți chiar să fi fost.

Vocea lui Lobsang pluti în aer:

— Sunt la curent cu fenomenul pe care îl descrii,

Sally, şi aş vrea să profit de ocazie pentru a-ți mulțumi pentru această denumire oportună cu care l-ai etichetat. *Bâlbâială.* Însă nu am reuşit să-l reproduc.

Sally aruncă o privire aspră în aer.

— Ai ascultat tot ce am vorbit până acum?

— Bineînțeles. Nava mea, regulile mele. Poate binevoieşti să răspunzi la întrebarea lui Joshua. Ai oferit doar un răspuns parțial. Misterul persistă. Cum ai ajuns până aici? într-un mod ceva mai intenționat decât bâlbâitul, aş zice eu.

Sally se uită pe fereastră. Stelele străluceau intens în bezna compactă.

— Încă nu am deplină încredere în voi. Pe Pământul Lung toată lumea are nevoie de un avantaj, iar ăsta e avantajul meu. Dar pot să vă zic altceva. Dacă vă aventurați mult mai departe, o să aveți probleme să vă întoarceți.

Joshua era aproape tot timpul conştient de senzația aceea care îi pulsa în cap.

— Ce *anume* se apropie?

— Nici eu nu ştiu asta. Cel puțin, nu încă.

— A provocat migrația trolilor și a celorlalți umanoizi, nu-i aşa?

— Deci ştiți despre asta? Presupun că ar fi fost și greu să n-o observați.

observați.

— Eu şi Lobsang suntem de părere că trebuie să investigăm. Să aflăm care e cauza.

— Pentru ce? Ca să salvați lumea?

Joshua începea să se obişnuiască cu stilul ei sarcastic. Rămăsese rece la dirijabilul opulent al lui Lobsang şi nu fusese deloc impresionată de vorbăria şi de visele lui grandioase şi nici de reputația lui Joshua.

— Atunci de ce-ai mai venit la noi? Ca să râzi de noi sau ca să ne ajuți? Sau pentru că ai nevoie de noi?

— Printre altele. Dar îți spun altă dată, spuse ea ridicându-se de la masă. Noapte bună, Joshua. Spune-i, te rog, lui Jeeves să pregătească o altă cabină. Una care nu e vecină cu a ta, dacă se poate. Nu-ți face griji, onoarea ta e în siguranță. Pur şi simplu sforăi, asta-i tot…

37

Nava *păşi* toată noaptea şi pentru prima dată Joshua avu senzația că simte fiecare *pas*. Ațipi cu greu abia spre dimineață şi prinse poate o oră de somn înainte ca Sally să-i bubuie la uşă.

— Scularea, matroz!

— Ce e? mormăi el.

— Aseară i-am dat nişte coordonate lui Lobsang. Am ajuns la destinație.

Odată îmbrăcat, Joshua se grăbi să coboare pe puntea de observație. Nava nu se mai mişca. Se aflau destul de aproape de coasta Pacificului din această versiune a Statului Washington. Iar dedesubt, adânc în Pământul Lung, mult dincolo de ultimele presupuse aşezări ale colonizatorilor,

se afla o aşezare într-un loc în care nu te aşteptai să se afle nicio aşezare. Joshua făcu ochii mari. De-a lungul malului unui râu destul de mare erau îngrămădite mai multe clădiri, de unde porneau cărărui care se ramificau prin pădurea deasă şi umedă. Dar nu era niciun ogor prin preajmă, nici urmă de agricultură. Peste tot erau oameni, care făceau ce făceau oamenii de regulă când apărea din senin un dirijabil deasupra lor, adică arătau cu degetul şi comentau cu însufleţire. Dar fără ferme, cum puteau trăi într-o comunitate atât de numeroasă?

Între timp, la râu apăruseră nişte siluete gârbovite familiare… Nici întru totul umane, nici întru totul animale.

— Troli.

Îl privi surprinsă.

— Aşa li se zice pe aici. Dar, evident, ştii deja asta.

— Lobsang o ştia chiar dinainte să pornim.

— Presupun că ar trebui să fiu impresionată. I-ai întâlnit, nu-i aşa? Joshua, dacă vrei să înţelegi trolii, dacă vrei să înţelegi Pământul Lung, ar trebui să înţelegi locul acesta. De aceea te-am adus aici. Ca să te poţi orienta, Joshua… dacă am fi pe Datum, am pluti deasupra unei aşezări numite Humptulips din Grays Harbor County. Nu ne aflăm prea departe de coasta Pacificului. Sigur că există diferenţe de amănunt între peisaje, iar albia râului este alta. Sper că au pus deja pe foc

supa de scoici.

— Supa de scoici? Eşti de-a casei?

— Sigur că da.

În felul ei, era uneori la fel de enervant de îngâmfată ca şi Lobsang.

Nava coborî deasupra unei fâşii de pământ întinse şi pătrate din inima oraşului. Joshua observă cu surprindere casele *vechi,* din lemn degradat de vânt şi de ploi, unele aşezate pe nişte fundaţii de piatră erodată. Avu imediat senzaţia că acest orăşel de câteva sute de oameni se aflase aici cu mult înainte de Ziua Marelui Pas. Asupra pieţei trona o clădire comunală solidă, din lemn, care, după spusele lui Sally, era pur şi simplu cunoscută drept „Primăria". Îi conduse într-acolo. Pe dinăuntru clădirea îşi etala structura impresionantă din bârne de cedru; avea un tavan înalt, podele lustruite de lemn, ferestre fără geam la nivelul ochilor şi nişte uşi masive la fiecare capăt. Focul ardea îmbietor în vatra din centrul încăperii, răspândind o lumină caldă.

Lobsang îi însoţise şi el sub forma unităţii sale ambulante înveşmântate într-o rasă galbenă ca şofranul. În ciuda conformaţiei sale musculoase de culturist din anii '80, nu arătase niciodată mai tibetan. Părea să se simtă destul de sfios, în mod bizar – cu toate că avea toate motivele: sala era plină de localnici care îl fixau cu privirea zâmbitori, atât oameni, cât şi *troli,* care se armonizau la fel de bine în peisaj ca nişte câini la

un picnic în familie. Răspândeau în aer izul lor specific, oarecum neplăcut.

La Primărie se pregătise într-adevăr supa, care clocotea în nişte oale imense – un lux aproape inexplicabil, având în vedere cât de departe se aflau de Datum.

Primarul îi salută. Era un bărbat mic de statură, cu înfăţişare plăcută. Avea un accent din Europa Centrală, însă vorbea engleza foarte bine. Sally, care îl cunoştea deja, bineînţeles, îi înmână un pachețel, după care el îi conduse la o masă din mijloc.

Sally observase privirea întrebătoare a lui Joshua.

— Piper.

— Faci mult troc?

— Presupun… Tu nu? Şi rămân şi în vizită. Nu doar aici. Dacă dau peste colonişti suficient de interesanți, rămân o vreme şi îi ajut cu agricultura sau cu ce fac ei. Aşa cunoşti o lume, Joshua. Pe când voi doi, închişi în penisul vostru zburător, nu înțelegeți nimic de fapt.

— Ți-am zis eu, îi şopti Joshua lui Lobsang.

— Se poate, răspunse Lobsang încet. Dar chiar şi aşa, cu toate defectele noastre, a venit până la urmă să ne caute. Ai dreptate, Joshua. Vrea ceva de la noi. Nu trebuie să ne lăsăm derutați de împrejurări. Trebuie să aflăm ce anume vrea.

Sally continuă:

— Totuşi, locul acesta este destul de deosebit

față de celelalte popasuri ale mele. Eu îl numesc Happy Landings.

— E clar că a fost înființat acum multă vreme, remarcă Lobsang.

— Acum *foarte* multă vreme. Oamenii pur şi simplu ajung întâmplător aici… Pare să fie un soi de magnet pentru ei. O să vezi.

Primarul se prezentă cu un singur nume: Spencer. Era bucuros să le vorbească despre comunitatea lui unică, la un castron de supă.

— Un „magnet pentru oameni" – da, se poate spune şi aşa. Dar de-a lungul secolelor, oamenii care au sosit aici i-au dat nume diferite sau l-au blestemat într-o mulțime de limbi. Unele clădiri sunt foarte vechi şi mai găsim oase de demult, unele dintre ele în coşciuge rudimentare. De acum câteva secole. Oamenii vin aici de o grămadă de timp. Chiar de mii de ani! Desigur, majoritatea locuitorilor s-au născut aici – ca şi mine, de altfel –, dar mai apar întotdeauna şi câțiva nou-veniți, care habar n-au cum au ajuns aici. Toți povestesc acelaşi lucru: într-o bună zi, îți vezi de treaba ta pe Pământ – pe Datum, cum i se zice acum – şi dintr-odată te trezeşti aici. Uneori te afli în încurcătură, încerci să fugi de ceva, dar de multe ori nu e cazul.

Adăugă pe un ton mai scăzut:

— Uneori sunt şi copii singuri. Băieți şi fete rătăcite. Chiar şi copii mici. Adesea se întâmplă să fie prima dată când *păşesc.* Îi primim întotdeauna cu brațele deschise, puteți fi siguri de asta. Gustați

şi berea, îmi place să cred că facem o bere excelentă. Mai doriți supă, domnule Valienté? Unde rămăsesem?... Desigur, în ziua de azi, aceia dintre noi cu o orientare mai ştiințifică sunt partizanii ideii unei singularități fizice, un fel de gaură în spațiu, care aduce oamenii aici. Spre deosebire de vechea credință conform căreia locul acesta s-ar afla în centrul vreunui blestem misterios sau – având în vedere împrejurările – mai degrabă al unei *binecuvântări.* Oricum ar fi, iată-ne naufragiați aici, ca să zicem aşa, deşi, după părerea mea, niciun marinar nu a eşuat vreodată pe un țărm mai primitor decât acesta. Nu avem motive să ne plângem. Din ce mai auzim de la nou-veniți, localnicii noştri mai în vârstă se bucură în general că au putut evita majoritatea aspectelor secolului douăzeci, spuse Spencer oftând. Când se pomenesc aici, unii cred că au aterizat în rai. Majoritatea sunt dezorientați şi uneori speriați când ajung. Dar toată lumea care soseşte aici este bine-venită. De la nou-veniți aflăm ce se mai întâmplă pe celelalte Pământuri. Şi primim bucuroşi informații, concepte şi talente noi; în mod deosebit, inginerii, medicii şi oamenii de ştiință sunt bine-veniți. Dar sunt încântat să spun că la ora actuală ne dezvoltăm o cultură proprie, ca să spun aşa.

— Fascinant, murmură Lobsang, introducând atent lingura cu supă printre buzele artificiale. O civilizație umană indigenă formată spontan pe

meleagurile îndepărtate ale Pământului Lung.

— Şi un nou mod de a călători, spuse Joshua, întru câtva uluit de acest ultim salt conceptual. O modalitate de a scurta înaintarea greoaie *pas* cu *pas.*

O *altă* cale, se gândi el, venindu-i în minte Sally şi „bâlbâiala" de care-i vorbise ea.

— Da, Pământul Lung este fără îndoială chiar mai ciudat decât pare. Am putea afla multe despre modul în care comunică diferitele zone ale Pământului Lung, studiind locul acesta. Dar rămâne de văzut cât de util se va dovedi acest nou fenomen.

— Util?

— Ar fi mai puțin util în cazul în care ar funcționa ca o gaură de vierme fixă, un tunel între două puncte fixe…

— Ca vizuina iepurelui spre Țara Minunilor, spuse Joshua.

— Trebuie să aflăm cât de mult putem.

Între timp, Sally îl urmărea cu gura căscată pe Lobsang cum mânca.

— Joshua… chestia asta *mănâncă?*

El îi zâmbi larg.

— Nu ar arăta mai ciudat dacă nu ar mânca, în situația de față? Nu deranjează pe nimeni altcineva. Vorbim mai târziu despre asta.

Spencer se aşează într-o poziție mai comodă, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Pe Sally o cunoaştem foarte bine, desigur.

Acum, vă rog, spuneți-mi câte ceva despre dumneavoastră, domnilor. Lumea se află într-o evidentă schimbare, iar această schimbare ne-a adus şi minunatul dumneavoastră zepelin! Vă rog, începeți dumneavoastră, domnule Lobsang. Vă rog să ne scuzați curiozitatea cu privire la prezența dumneavoastră exotică printre noi…

În locul acesta aglomerat, în această atmosferă amicală, în prezența trolilor care îi priveau asemenea publicului unui spectacol de cabaret, pentru prima oară de când îl cunoştea, lui Joshua i se păru că Lobsang are emoții. Acesta era unul din acele momente în care Joshua nu-şi dădea seama cu niciun chip dacă Lobsang chiar era în fond o ființă umană sau doar o simulare incredibil de inteligentă, expertă în imitarea unor asemenea aspecte atât de subtile ale comportamentului uman, precum stânjeneala.

Lobsang tuşi ca să-şi dreagă vocea.

— În primul rând, trebuie spus că sunt un suflet uman, deşi corpul meu este artificial. Sunteți poate familiarizat cu noțiunea de proteză… Folosirea unor membre sau organe artificiale pentru a menține un organism în viață… Puteți să mă considerați un caz extrem.

Spencer nu fu deloc tulburat.

— Uimitor! Ce pas înainte! La vârsta mea începi să te întrebi de ce înzestrează universul cu inteligență nişte mecanisme atât de fragile cum sunt corpurile noastre omeneşti. Dacă-mi

permiteți să vă întreb, aveți cumva talente deosebite pe care le-ați putea împărtăşi cu noi? Este o întrebare pe care o punem tuturor nou-veniților, aşa că vă rog să nu vă simțiți jignit.

Joshua pufni în sinea lui, anticipând reacția lui Lobsang.

— Talente deosebite? Ar fi mai uşor să vă menționez excepțiile. Încă nu mă pricep foarte bine la pictura în acuarelă…

Aruncă o privire curioasă în jur.

— E limpede că aceasta este o comunitate neobişnuită, care s-a dezvoltat în condiții neobişnuite. Care este situația industriei? Evident, aveți fier. Oțel? Bun. Plumb? Cupru? Cositor? Aur? Radiocomunicație? Ați depăşit, fără îndoială, faza telegrafului. În plus, tipografia, dacă aveți hârtie…

Spencer încuviință din cap.

— Da, dar mă tem că doar hârtie produsă manual. Meşteşugul s-a păstrat de la cei care au sosit în epoca elisabetană. Am îmbunătățit tehnica, desigur, dar nu am avut norocul să găzduim de multă vreme un artizan care să se priceapă la fabricarea hârtiei. Suntem nevoiți să depindem de aptitudinile celor care se întâmplă să nimerească aici.

— Dacă îmi puneți la dispoziție metale feroase, voi confecționa pentru dumneavoastră o presă tipografică plană acționată de energia hidraulică – dacă sunteți familiarizați cu conceptul…?

Spencer zâmbi.

— Am avut mori de apă încă din epoca romană.

Joshua fu din nou şocat de vechimea acestui loc. Sally păru amuzată de reacția lui.

— Dacă aşa stau lucrurile, pot construi un alternator solid. Curent electric. Domnule primar, vă pot lăsa o enciclopedie a descoperirilor medicale şi tehnologice până la ora actuală. Dar sfatul ar fi să le luați pe rând, pentru a evita şocul futurist.

Mulțimea adunată în jurul lor în sală, atrasă de caracterul bizar al lui Lobsang, murmură aprobator la spusele acestuia.

Dar Sally, care ascultase nerăbdătoare până atunci, spuse:

— E foarte frumos din partea ta, Lobsang, dar toate treburile astea de Robert Heinlein vor trebui să aştepte. Ne aflăm aici din cauza *problemei* – îți aminteşti?

Apoi întoarse privirea spre Spencer.

— Iar tu ştii la ce mă refer.

— A, migrația trolilor? Vai, sigur că da, Sally are dreptate. Există clar motive de îngrijorare. S-ar putea spune că este o problemă care înaintează lent, însă noi credem că are repercusiuni grave asupra tuturor lumilor… Pământului Lung, aşa cum îl numiți voi. Dar chiar şi subiectul acesta va trebui să aştepte până mâine. Acum haideți să ieşim şi să ne bucurăm de razele soarelui.

Îi conduse afară.

— Sunteți cât se poate de bine-veniți aici, vă rog

să reținеți asta. Veți vedea că am adoptat în sânul nostru membri orfani din toate familiile omenirii. Lui Sally îi place să numească locul acesta Happy Landings, ceea ce nouă ni se pare hazliu. Dar pentru noi este pur şi simplu acasă. La Primărie sunt tot timpul locuri libere unde se poate dormi, dar dacă preferați să aveți mai multă intimitate, toate cabanele familiale sunt spațioase. Sunteți absolut bine-veniți!

38

Musafirii înaintară prin mulțimea zâmbitoare.

Joshua observă configurația şi arhitectura neobişnuită a locului. Rețeaua de drumuri nu părea construită după un plan anume; era mai degrabă o încâlceală de cărărui care se întretăiau şi se pierdeau în pădure, ca şi cum aşa ar fi evoluat. Iar clădirile erau adesea construite pe nişte fundații extrem de vechi. Chiar avea aspectul unui loc care se dezvoltase încet şi neîntrerupt vreme îndelungată, astfel că structurile mai noi erau construite deasupra celor mai vechi, ca inelele unui trunchi de copac. Totuşi, clădirile relativ moderne erau preponderente, completând un nucleu străvechi, ca şi cum sosiseră mult mai mulți oameni în ultima perioadă, poate în ultimele câteva secole. Tocmai în acea perioadă, presupuse Joshua, începuse să crească rapid populația de pe Datum, trimițând fără îndoială un număr mult mai mare de rătăciți către Happy Landings.

Plimbându-se de-a lungul râului, Joshua începu să înțeleagă cum trăiau localnicii. Pe mal erau grătare cu peşti puşi la uscat, majoritatea asemănători cu somonul, nişte exemplare mari şi sănătoase, tăiate frumos. Mai atârnau peşti şi în interiorul locuințelor, unii puşi la afumat. Nimeni nu părea să se spetească cu munca, dar văzu câte un năvod ici-colo pe râu, capcane şi câțiva oameni care mânuiau cârlige, undițe şi harpoane. Mai târziu află că existau totuşi şi nişte ogoare, mai departe de centru, unde se cultivau cartofi ca hrană de rezervă şi ca sursă de energie pentru Stepperele puținilor vizitatori care foloseau cutiile cu pricina. În rest, râul le oferea aproape toată hrana de care aveau nevoie. La vremea migrației anuale de somon – după cum îi povestiră prietenoşi localnicii, într-o multitudine de accente bizare – întreaga populație, atât oamenii, cât şi trolii, coborau la râu şi recoltau peştii migratori, care veneau în număr atât de mare, încât apa aproape că inunda malurile râului. Evident, mai erau şi alte soiuri de peşti, iar Joshua văzu grămezi întregi de cochilii de tot soiul de scoici şi stridii. Codrul era şi el generos, după cum îşi putu da Joshua seama, văzând coşuri pline ochi de fructe de pădure, ghinde, alune, precum şi pulpe de animale pe care nu le putea identifica.

— De asta nu practică nimeni agricultura aici, îi şopti Sally. Sau aproape nimeni. Nimeni nu are *nevoie* să facă asta, fiindcă ținutul este atât de

darnic. Pe Datum, în regiunea asta, populații precolumbiene de vânători-culegători au format societăți la fel de complexe ca a oricăror agricultori, cu doar o fracțiune din munca depusă de ceilalți. Şi fără durerile de spinare aferente. La fel şi aici.

Începu să picure. Sally râse şi continuă:

— Poate de aceea Happy Landings se află tocmai *aici*, într-unul din cele mai darnice locuri din toate lumile. Dacă n-ar ploua tot timpul, ar fi raiul pe pământ.

Totuşi, pretutindeni dădeai cu ochii de troli, iar aceasta *nu* era o privelişte cu care te-ai fi putut întâlni în Statul Washington, pe Datum. Umanoizii îşi croiau drum printre ceilalți gură-cască din specia umană cu o grijă şi o atenție la care Joshua nu s-ar fi aşteptat de la nişte creaturi ce arătau ca nişte corcituri între urşi şi porci bipezi. Relația vădit armonioasă între oameni şi troli şi primirea călduroasă din partea tuturor îi confereau locului o atmosferă de pace.

În mod paradoxal, aceasta îi crea lui Joshua o stare de disconfort. Nu înțelegea clar de ce. I se părea că, datorită prezenței trolilor, atât de bine integrați în locul acesta, comunitatea era *prea* liniştită. Nu tocmai umană… Nu era pentru prima dată în viață când resimțea această stare de conflict interior şi confuzie; mai avea încă multe de înțeles referitor la locul acesta.

Curând, în piața centrală, unul din troli se aşează

pe jos şi începu să cânte. Imediat i se alăturară şi ceilalți. Un cântec al trolilor avea întotdeauna această calitate extraordinară de a te pironi locului atunci când îl auzeai, iar Joshua ştia că nu va putea explica niciodată acest fenomen. Părea că nu se mai termină; notele acelea impresionante se rostogoleau în ecouri din depărtările codrului. Totuşi, când se uită la ceas, nu trecuseră nici zece minute.

Sally îl bătu pe umăr.

— Asta, băiete, este ceea ce se cheamă cântarea scurtă a trolului. Cântarea lungă poate să țină şi o lună. Te unge la suflet, nu-i aşa? Dar te şi înfioară în acelaşi timp. Uneori îi vezi cu sutele într-o poiană, cântând cu toții, aparent independent, neluând seama la vecinii lor, şi dintr-odată li se unesc vocile şi melodiile, încheind într-un unic acord măreț, ca Thomas Tallis, ştii? Ca şi cum s-ar năpusti la tine din patru dimensiuni deodată.

— Cunosc întregul repertoriu al lui Tallis, spuse Lobsang. Este o comparație nimerită.

Joshua consideră că nu e cazul să fie exclus din conversație.

— Am auzit de Tallis. Maica Agnes spunea că, dacă ar fi trăit în ziua de azi, ar fi avut un Harley. Dar după ea, majoritatea eroilor ei ar fi avut un Harley…

— Identific nişte structuri care se repetă în muzica lor, spuse Lobsang. O să-mi ia un timp să

le analizez.

— Mult succes cu asta, domnule, spuse Sally. *Eu,* care îi ştiu pe troli de ani buni, abia dacă reuşesc să ghicesc despre ce vorbesc. Dar în cazul de față, sunt destul de sigură că discută despre noi şi vehiculul cu care am venit. Până la căderea nopții, fiecare troli de pe continentul ăsta o să repete cântecul până îl stăpânesc cu toții la perfecție. Cântecele constituie un soi de memorie colectivă – eu asta presupun. Cred că melodiile au şi un soi de sistem de verificare, un mecanism de autocorectare, astfel încât, cu timpul, tuturor trolilor le parvine informația corectă. În cele din urmă va face probabil înconjurul tuturor lumilor, în funcție de rutele de migrație ale trolilor. Mai devreme sau mai târziu, fiecare trol la care poate ajunge informația va şti că noi am fost aici azi.

Ceilalți pritoceau revelația în linişte. Joshua fu uluit de ideea aceasta stranie a unei memorii cântate care acoperea lumi întregi.

Îşi Continuară plimbarea. Era o după-amiază liniştită şi caldă, punctată din când în când de ploi scurte şi mărunte, pe care toți păreau să le ignore. Nu se vedeau niciun fel de vehicule sau animale de povară, doar câteva roabe şi grătarele acelea cu peşti puşi la uscat.

Joshua îi spuse lui Sally:

— Poate că ar trebui să n-o mai lungim atâta. Deci ştii despre troli. Pari chiar foarte ataşată de troli. Ştii despre migrația umanoizilor. Ne-ai adus

în locul acesta cu o comunitate mixtă ciudată de oameni şi troli... Vrei ceva de la noi, asta e clar. Are ceva de-a face cu migrația, Sally?

Nu răspunse imediat.

— Da, fie. Ai dreptate. N-am avut nicio clipă intenția să vă ascund ceva. Doar că ar fi mai bine să vă dați singuri seama. Aşa e, mă îngrijorează migrația. Este o anomalie care îşi face simțită prezența peste tot pe Pământul Lung. Şi, într-adevăr, nu cred că aş putea şi nu cred că ar fi bine să mă apuc să investighez problema de una singură. Dar cineva trebuie să facă asta, nu credeți?

— Aşadar, avem aceleaşi obiective, spuse Lobsang.

Joshua insistă:

— Haide, Sally, spune odată. A venit momentul pentru un schimb cinstit. O să te ajutăm, dar trebuie să fii sinceră cu noi până la capăt. Ştiai de locul acesta şi ştiai cum se ajunge aici. Cum aşa? Şi, în primul rând, cum ai străbătut atâta distanță pe Pământul Lung?

— Pot să am încredere în voi? Să am *cu adevărat* încredere? întrebă Sally cu mină precaută.

— Da, răspunse Joshua.

— Nu, spuse Lobsang. Orice informație îmi vei da, voi dispune de ea aşa cum cred eu de cuviință, în cazul în care poate ajuta progresul întregii umanități. Dar acțiunile mele nu-ți vor prejudicia în niciun fel persoana sau familia, de asta poți fi

sigură. Tu ştii ceva ce noi nu ştim în legătură cu modul în care comunică diferitele zone ale Pământului Lung, nu-i aşa?

Pe lângă ei trecu un cuplu ținându-se de mână; ea arăta a suedeză, iar el era mai întunecat decât o noapte fără stele.

Sally inspiră adânc.

— Familia mea le numeşte locuri moi.

— Locuri moi? făcu Joshua nedumerit.

— Scurtături. De obicei, dar nu întotdeauna, se află în inima unui continent, departe de ocean. De obicei, sunt lângă o apă şi devin mai puternice pe la amurg. Nu pot să vă spun exact cum *arată* sau cum le găsesc. E mai mult un simț, un instinct.

— Nu înțeleg…

— Sunt locuri care îți permit să traversezi rapid mai multe Pământuri deodată.

— Cizme de şapte leghe…

— Presupun că „găuri de vierme“ ar fi o metaforă mai potrivită, murmură Lobsang.

— Dar se modifică, spuse Sally. Se deschid şi se închid. Trebuie să găseşti drumul şi să-l urmezi… Trebuie să ştii ce anume să cauți. Dar nu e ceva ce înveți, e mai degrabă ceva ce-ți aminteşti – ceva ce ai aflat cu mult timp în urmă şi îți vine în minte exact când ai nevoie. Nu e ca bâlbâiala Stepperului, ci mai mult ca o mână de ajutor, ca să zic aşa. E ceva organic, înțelegeți? Ca marinarii, care simt curenții mărilor, fluxul şi refluxul, vântul şi mareele, chiar şi salinitatea apei. Şi se

deplasează, se deschid şi se închid, sau se reorientează către o nouă destinație. La început dai mai mult rateuri, dar la ora actuală pot ajunge în orice loc în trei sau patru *paşi,* dacă sunt favorabili curenții.

Joshua încercă să-şi imagineze asta. Vizualiză Pământul Lung ca un burlan, un furtun, prin care el înainta greoi câte o lume, pe rând. Locurile acestea moi erau ca nişte – ce anume? Găuri în pereții țevii care îți permiteau să tai drumul prin şiruri întregi de Pământuri posibile? Sau poate erau ca o rețea de metrou, ascunsă sub străzile oraşului, conectând diferite puncte între ele, o rețea cu o topologie proprie, independentă de ceea ce se afla la suprafață. Iar rețeaua respectivă ar avea intersecții, puncte de schimb…

Lobsang întrebă direct:

— Cum funcționează locurile astea moi?

— De unde să ştiu eu? Tata avea nişte ipoteze referitoare la structura Pământului Lung. Vorbea despre solenoizi. Structuri matematice haotice. Nu mă-ntreba pe mine. Dacă dau vreodată de el…

— Câți oameni cunoşti care au acest talent?

Ridică din umeri.

— Nici măcar toți din familia mea nu îl au. Dar ştiu că mai sunt şi alții. Din când în când mai întâlnesc câte unul. Tot ceea ce pot să spun cu certitudine este că recunosc un loc moale când îl găsesc, şi în general intuiesc destul de bine cât de departe şi în ce direcție duce. Bunicul din partea

mamei era un stepper *adevărat;* putea simți un loc moale de la trei kilometri depărtare. Bunicul le numea „căile zânelor”. Era irlandez de origine. Spunea că atunci când *păşeşti* printr-o cale a zânelor, poți *păşi sprinten*, după cum îi plăcea lui să zică. Mama spunea că atunci când *păşeşti sprinten* ți se acumulează o datorie care va trebui restituită într-o bună zi.

— Deci care-i treaba cu Happy Landings? întrebă Joshua. Cum se face că oamenii sunt parcă luați pe sus, plutesc în derivă şi sfârşesc aici, după cum spune primarul?... Poate are legătură cu rețeaua de locuri moi. Poate oamenii plutesc şi se adună aici ca nişte fulgi de zăpadă într-o vale.

— Da, poate este un fenomen similar, spuse Lobsang. Ştim deja că echilibrul este un element esențial pentru Pământul Lung. Poate că Happy Landings este un fel de groapă de potențial. Şi este clar că funcționează de vreme îndelungată, cu mult înainte de Ziua Marelui Pas.

— Mda, îngăimă Sally pe un ton sceptic. Dar nu asta e problema. *Trolii sunt agitați* – chiar şi aici. Nu ştiu dacă voi v-ați dat seama, dar eu am observat. Pe asta trebuie să ne concentrăm. De-aia am rămas cu nişte papițoi ca voi şi cu gogoaşa voastră aeriană umflată: pentru că, în felul vostru zăpăcit, ați văzut ce-am văzut şi eu. Pretutindeni pe Pământul Lung ceva îi sperie pe troli şi pe ceilalți umanoizi. Iar asta mă sperie şi pe mine. Şi,

la fel ca voi, vreau să înțeleg ce se petrece.

— Dar ce te preocupă mai mult, Sally? întrebă Joshua. Amenințarea pentru oameni sau pentru troli?

— Tu ce crezi? i-o întoarse Sally.

Datorită trolilor, la amurg se auzea vecernia. Trolii *erau* cântecul lor; îşi duceau existența într-o lume de murmur continuu.

Însă în acelaşi fel îşi duceau traiul şi oamenii din Happy Landings. Chiar şi pe înserate umblau de colo până colo pe-afară, se plimbau agale, îşi făceau cu mâna, râdeau, bucurându-se de compania celorlalți. Peste tot se aprindeau focuri; pe coasta de nord-vest a Pacificului, în majoritatea lumilor, se găsea lemn din belşug. Joshua observă că, pe măsură ce se întuneca, continuau sosească oameni din comunitățile vecine, pe jos, unii trăgând după ei nişte roabe mici cu copii sau bătrâni. Aşadar, centrul Humptulips din Happy Landings nu era izolat.

Aflară că unii oameni veneau de la mare depărtare, de pildă, din corespondentul oraşului Seattle în această lume. Iar districtul cu pricina fusese botezat tot Seattle încă din 1954, când o doamnă, pe numele ei Kitty Hartman, văzându-şi liniştită de treabă, *păşise* pe drumul ei spre casă de la Pike Place Market fără să bage de seamă, fiind uluită de dispariția clădirilor din jurul ei. Călătorilor de pe *Mark Twain* le fu prezentată

doamna Montecute, aşa cum era acum cunoscută – era o doamnă cu părul alb, extrem de sprintenă şi foarte dornică de vorbă.

— Desigur, a fost un şoc destul de puternic, vă închipuiți, şi-mi amintesc că mi-am zis: Nici măcar nu ştiu în ce *stat* mă aflu! în Washington nu mai sunt, asta-i clar. Mă întrebam dacă poate ar fi fost potrivit să iau cu mine şi un cățeluş şi o pereche de pantofi roşii! Iar apoi, prima persoană pe care am întâlnit-o aici a fost François Montecute, care era foarte chipeş şi mi-a sucit capul, plus că mai era şi artist între cearşafuri, dacă mă-nțelegeți.

Le dezvăluise aceste detalii cu franchețea voioasă a unei doamne în vârstă care ține cu tot dinadinsul ca tinerii să realizeze că şi ea a făcut sex la viața ei, şi chiar din plin.

Doamna Montecute avea o anumită aură de mulțumire zugrăvită pe chip, pe care lui Joshua i se părea că toți localnicii din Happy Landings o împărtăşeau într-o oarecare măsură şi pe care i-ar fi venit greu să o descrie mai exact.

Când încercă să-i explice impresia lui, Sally spuse:

— Ştiu la ce te referi. Toată lumea pare atât de… rațională. Am venit de multe ori aici şi de fiecare dată e la fel. Nu se plânge nimeni de nimic, nu există rivalitate. Nu au nevoie de guvernau de fapt. Ai putea spune că primarul Spencer este primul între egali. Când au de dus la bun sfârşit un proiect important, pur şi simplu îşi suflecă

mânecile şi se apucă de treabă.

— Atmosfera asta mă duce cu gândul la *Nevestele din Stepford,* spuse Joshua.

Sally râse.

— Te deranjează, nu-i aşa? O comunitate de oameni fericiți îl *deranjează* pe Joshua Valienté, marele singuratic, care abia dacă e el însuşi om. Într-adevăr, e… ciudat. Dar într-un sens bun. Nu vorbesc despre telepatie sau alte prostii de felul ăsta.

Joshua rânji.

— Care sunt foarte diferite de țopăitul dintr-o lume în alta după propriul plac, care constituie o cu totul altă categorie de prostii?

— Bine, bine, înțeleg ce vrei să zici, spuse Sally. Dar ştii la ce mă refer. Totul e atât de *agreabil.* I-am întrebat care e explicația şi mi-au spus că de vină sunt aerul curat, lipsa înghesuielii, mâncarea din belşug, lipsa taxelor nedrepte, bla, bla, bla…

— Sau poate trolii sunt responsabili pentru asta, spuse Joshua pe şleau. Convieţuirea oamenilor cu trolii.

— Poate, admise ea. Uneori mă întreb…

— Ce anume?

— Mă întreb dacă nu cumva se petrece ceva atât de remarcabil aici, încât până şi Lobsang va trebui să-şi revizuiască modul de gândire. E doar o bănuială deocamdată. Sunt eu prea suspicioasă. Dar, în fond, un stepper care nu e suspicios are toate şansele s-o mierlească.

Joshua se trezi dis-de-dimineață şi-şi continuă cercetările pe cont propriu. Oamenii erau prietenoşi şi bucuroşi să se plimbe împreună cu el, să pălăvrăgească şi chiar să-i ofere limonadă în căni meşteşugite de olarii lor. Îşi învinse natura taciturnă şi stătu de vorbă cu ei şi ascultă ce aveau de spus.

Zona era de-acum plină de gospodării, după cum află Joshua, şi înțesată de aşezări pe coastă şi de-a lungul văilor râurilor. Niciuna nu depăşea câteva sute de locuitori, deşi oamenii se strângeau laolaltă în timpul festivalurilor sau când îşi făceau apariția musafiri interesanți, cum era Lobsang cu zeppelinul lui. Ca reacție la afluxul mai mare de nou-veniți în ultimele decenii, comunitatea se văzuse nevoită să se extindă şi noi aşezări răsăriseră în tot ținutul.

Motivul pentru care această expansiune rapidă fusese posibilă – află el – erau trolii. Trolii erau folositori, trolii erau prietenoşi, trolii erau sociabili şi – un aspect deloc neglijabil – erau oricând gata să ridice poveri grele, o activitate foarte agreabilă pentru ei. Donația aceasta de forță brută îi ajutase pe colonişti de aici să depăşească lipsa de mână de lucru, de animale de povară şi de utilaje.

Dar într-un fel, motivul pentru care se construia în permanență şi pentru care noile aşezări continuau să se dezvolte *erau chiar* trolii. Trolii, descoperi el, erau alergici la mulțimi – mai exact,

la mulțimi de oameni. Indiferent câți troli erau laolaltă, deveneau agitați dacă în preajmă se aflau mai mult de o mie opt sute noua zeci de oameni, un număr la care se ajunsese în trecut în urma unor măsurători atente. Nu deveneau agresivi, ci pur şi simplu îşi luau tălpăşița timizi şi nu se întorceau până când nu catadicseau să plece vreo câteva zeci de oameni, iar numărul lor scădea sub limita acceptabilă. Şi cum bunăvoința trolilor era neprețuita, Happy Landings se extindea spre sud sub forma unei confedera ții de orăşele primitoare pentru troli, ceea ce nu constituia nicicum un inconvenient, dat fiind că puteai oricând să ajungi pe jos în oraşul vecin în mai puțin de o oră, iar acest peisaj riveran era extrem de primitor.

Mai târziu în aceeaşi dimineață Joshua află că acest aspect, mărimea oraşelor, era de mare interes pentru un tânăr numit Henry. Crescuse într-o comunitate amish până într-o zi, când *păşise* într-un loc moale şi aterizase – vorba vine – în mijlocul unei alte comunități alese. Joshua avea impresia că Henry se împăcase bucuros cu noua lui situație. Îi explică lui Joshua că acasă, în comunitatea lui, oamenii fuseseră tot timpul de părere că o sută cincizeci de suflete era mărimea tocmai bună pentru o comunitate restrânsă, astfel că aici se simțea ca acasă. Mai credea însă şi că murise şi că Happy Landings era dacă nu raiul, atunci cel puțin un tărâm intermediar de unde avea să-şi continue călătoria. Nu părea să-l supere

foarte mult ideea că ar fi fost decedat. Îşi avea locul lui în această mică societate: era un bun gospodar, blajin cu animalele şi foarte iubitor cu trolii.

De aceea, în dimineața aceasta, când, la cererea lui Lobsang, Joshua îl adusese pe navă împreună cu câțiva troli, Henry fu încredințat că se ridicase în sfârşit la ceruri şi conversa cu Dumnezeu. Sunt unele lucruri pe care nu le poți tolera atunci când ai fost crescut de maici, chiar dacă sunt de felul maicii Agnes. Joshua se strădui să-l elibereze pe Henry de convingerea eronată că personajul impresionant în veşminte de culoarea şofranului pe care-l întâlnise în timpul vizitei sale în cer era chiar Dumnezeu atotputernicul.

Însă orgoliul şi aerul de omnisciență al lui Lobsang se dovediră argumente inexpugnabile.

Lobsang, pe de altă parte, ardea de nerăbdare să afle mai multe despre limbajul trolilor. Aşa se explica faptul că pe puntea de observație se aflau deja două femele de-o parte şi de alta a unității ambulante a lui Lobsang şi vreo patru sau cinci pui de trol care se jucau încântați cu Shi-mi. Henry îi însoțise pentru a linişti trolii – la sugestia lui Sally –, dar, după câte se părea, trolii din Happy Landings nu erau aşa uşor de şocat. Intraseră în lift în pas vioi şi, odată ce păşiră la bord cu picioarele lor mari şi plate, nu fură deloc şocați să dea ochii cu un om artificial şi o pisică-robot.

— Trolii sunt, desigur, mamifere, spuse

Lobsang. Iar mamiferele îşi iubesc şi îşi îngrijesc odraslele, în majoritatea cazurilor. Mamele îşi învață copiii. Aşa că învăț şi eu, ca un copil, cu paşi mărunți. Fiindcă joc eu însumi rolul unui copil, cred că pot dobândi, cu atenția cuvenită, un vocabular elementar: bun, rău, sus, jos. Iar astfel putem face progrese.

Joshua îşi dădea seama că Lobsang era foarte încântat de întregul proces.

— Eşti îmblânzitorul de troli, Lobsang.

Lobsang nu-l asculta însă. Se plimba printre trolii lui fericiți.

— Te rog să observi: le ofer o minge frumoasă şi lucioasă. Bun! Joshua, fii atent la sunetele prin care îşi arată aprecierea şi interesul. Observă obiectul drăguț şi lucios! Iar acum, îl iau înapoi. Ah, gestul meu e întâmpinat cu sunete care comunică tristețea şi frustrarea, foarte bine. Dar observă, de asemenea, că femela adultă este vigilentă, scoțând sunete de incertitudine, comunicând subtil că dacă s-ar întâmpla să fac vreo mişcare greşită şi să atentez cumva la bunăstarea ghemotocului ei de blană, mi-ar smulge cel mai probabil brațul şi m-ar ciomăgi cu el până mi-aş da suflarea. Splendid! Joshua, uite, acum îi dau mingea înapoi puiului; mama este acum mai puțin temătoare şi totul e iar lapte şi miere.

Şi chiar aşa era, gândi Joshua. *Mark Twain,* ancorat deasupra la Happy Landings, se mişca

uşor legănat de briză, în lumina dulce a soarelui, iar lemnul scârțâia doar atât cât să te adoarmă, de parcă ai fi fost într-un hamac. Un loc plăcut cu troli cât se poate de fericiți.

Vraja se rupse în momentul în care Lobsang întrebă:

— Henry, crezi că ai putea să faci rost de un trol mort?

Henry nu părea să se simtă deloc în largul lui. Vorbea pe un ton săltăreț ciudat.

— Domnule, dacă unul din ei moare, ceilalți sapă o groapă foarte adâncă şi îngroapă cadavrul, presărând mai întâi flori peste el pentru a-i asigura reînvierea, cred eu.

— Ah, deci nici nu se pune problema de o disecție în folosul ştiinței? Mă temeam eu că aşa stau lucrurile... Te rog să mă scuzi, adăugă el cu un tact care lui Joshua i se păru necaracteristic. Nu am vrut să fiu impertinent. Doar că ar fi de o mare valoare ştiințifică. Mă confrunt cu o specie necunoscută până acum, care, în absența a ceea ce noi numim civilizație şi a unei inteligențe similare cu a noastră, dispune totuşi de o metodă de comunicare cu mult mai complexă şi profundă decât cea omenească, cel puțin până la apariția Internetului. Datorită acestei capacități, cred că orice informație interesantă şi folositoare dobândită de un trol oarecare ajunge să le fie cunoscută tuturor membrilor speciei. *Par* să aibă un lob frontal dezvoltat, folosit, presupun, pentru

stocarea şi procesarea memoriei, atât individuală, cât şi a întregii specii... O, dacă aş avea un corp de disecat! Asta e, în lipsa unuia, voi face ceea ce pot în situația de față, ceea ce este de fapt, mai bine decât ar putea oricine altcineva.

Henry râse.

— Nu credeți în modestie, nu-i aşa, domnule Lobsang?

— Deloc, Henry. Modestia nu este decât aroganță mascată.

Joshua îi aruncă o minge unui pui de trol.

— Oamenii de Neanderthal puneau şi ei flori pe corpurile decedaților. Nu sunt expert, am văzut pe Discovery Channel. Asta înseamnă că trolii sunt aproape umani?

Avu inspirația să se lase în jos pentru a se feri din calea pasei entuziaste a puiului de trol, care-i vâjâi pe deasupra capului şi crăpă peretele despărțitor.

— Copiii experimentează, e în natura lor, cununia Lobsang. „Aproape umani" e bine spus, Joshua. Asemenea delfinilor, urangutanilor şi, dacă sunt generos, asemenea maimuțelor superioare în general. Diferența între ei şi noi este foarte mică. Şi nimeni nu ştie cum a devenit *Homo sapiens* sapient. Trolii folosesc unelte, Sally?

Se întrerupse din jocul cu puii.

— Da. Când nu se află în preajma oamenilor, i-am văzut folosind bețe şi pietre ca scule improvizate. Şi dacă aduci o ceată nouă în Happy

Landings şi văd un tip care repară un stăvilar la râu, o să se găsească vreun trol care să ia un fierăstrău şi să-l ajute, dacă i se arată ce are de făcut. Până seara, toți trolii din ceata respectivă vor şti cum să procedeze.

Lobsang mângâie unul din troli.

— Deci învață ca maimuțele, imitând ceea ce văd.

— Nu, răspunse Sally. Învață ca trolii: observă, se aşază, cugetă, iar apoi, dacă li se pare potrivit, confecționează un mâner acceptabil sau ce-o fi, iar până la căderea serii, le împărtăşesc şi celorlalți troli utilitatea chestiei respective. Cântarea lor lungă e un soi de Wikipedia a trolilor, o caracteristică unică a lor. Dacă vrei să afli răspunsuri la întrebări de genul: „O să vomit dacă mănânc elefantul ăsta mov?”, atunci un alt trol te va lumina.

— Stai puțin, o întrerupse Joshua. Vrei să zici că tu ai văzut elefanți mov?

— Nu chiar, spuse Sally. Dar într-una din Africi există un elefant care stăpâneşte la perfecție arta camuflajului, pe cuvântul meu. Pe Pământul Lung la un moment dat găseşti sigur aproape orice îți trece prin cap.

— „Orice îți trece prin cap”, murmură Lobsang. O exprimare interesantă. Între noi doi, Sally, nu-mi pot stăpâni impresia că Pământul Lung ca întreg are ceva ce aduce – în lipsa unor cuvinte mai potrivite – cu o componentă meta-organică.

Sau poate meta-animistă.

— Hmm! Poate, spuse Sally scărpinând scalpul unui trol. Dar întreaga situație mă iritä. Pământul Lung este prea generos cu noi. Şi prea a venit la țanc! Tocmai ce distruseserăm Pământul Datum, tocmai ce nimiciserăm majoritatea formelor de viață cu care împărțiserăm planeta şi eram pe punctul de a ne măcelări între noi în războaiele pentru resurse şi – abracadabra! — apare ca prin farmec o infinitate de Pământuri. Ce fel de Dumnezeu se pretează la o scamatorie ca asta?

— Ai obiecții împotriva acestei salvări? întrebă Lobsang. Chiar suferi de mizantropie, nu-i aşa, Sally?

— Am motive întemeiate ca să fiu mizantropă.

Lobsang mângâie trolii de lângă el.

— Dar poate că toate acestea nu au nimic de-a face cu niciun dumnezeu. Sally, noi – vreau să spun, omenirea – suntem abia la începui cu explorarea Pământului Lung. Newton se compara pe el însuşi cu un băiețel care se juca pe o plajă, unde-i atrăgea atenția câte o pietricică mai netedă sau o cochilie mai frumoasă, în timp ce oceanul adevărului zăcea nedescoperit în fața lui. Newton! Noi înțelegem atât de puțin. Şi în fond de ce s-ar aşeza universul cuminte în fața noastră ca să-l studiem îndeaproape? Şi de ce ar fi atât de generos, de fecund, de prielnic vieții sau chiar inteligenței? Poate că Pământul Lung este, într-un fel, o expresie a acestui caracter ocrotitor.

— Dacă aşa stau lucrurile, nu o meritãm.

— Asta rămâne o dezbatere pentru o altă zi… Ştii, cercetările mele *chiar* vor avea de suferit dacă nu fac rost de un cadavru de trol.

— Nici să nu te gândeşti! spuse Sally.

Lobsang ripostă muşcător:

— *Te rog* să nu-mi spui tu ce să gândesc. Gândesc, deci exist; asta este raţiunea mea de a fi. Vă sugerez ca voi doi să vă duceţi şi să vă bucuraţi din plin de plăcerile pe care le oferă Happy Landings şi să mă lăsaţi să dialoghez în linişte cu prietenii mei. Pe care promit să nu-i omor şi să-i disec.

Mai jos, pe puntea de acces, se deschise cu zgomot trapa liftului – o aluzie cât se poate de clară că ar trebui să plece.

Odată aflaţi la sol, Sally chicoti.

— Uneori o cam ia razna, nu ţi se pare?

— Poate.

Joshua era puţin îngrijorat. Nu-l auzise niciodată pe Lobsang vorbind astfel, ca o persoană nu foarte echilibrată.

— Este *într-adevăr* şi o fiinţă umană pe acolo pe undeva?

— Da, spuse Joshua sec. Şi ştii şi tu asta, din moment ce ai zis că *o ia razna,* nu că *se defectează.*

— Foarte isteţ din partea ta, ce să spun. Hai să mai vizităm câteva gospodării fericite.

În seara aceea, Sally se simțea ca şi cum ar fi revăzut o sumedenie de prieteni pe care nu-i mai întâlnise de mult. Joshua era bucuros s-o urmeze, încercând să-şi analizeze în acelaşi timp reacțiile pe care i le trezea Happy Landings.

Îi *plăcea* locul. De ce? Fiindcă totul părea cumva să se potrivească. Poate pentru că îți crea senzația că aici ar fi locul întregii umanități. Poate pentru că avea şi el o oarecare intuiție a locurilor moi, a căilor moi care convergeau toate aici, în puțul de stabilitate al lui Lobsang. Toate aceste incertitudini din mintea lui îl enervau. În special senzația că Happy Landings îi plăcea şi îi displăcea simultan, în egală măsură. Ca şi cum nu avea încredere în locul acesta.

Ascultase discuțiile dintre Sally şi Lobsang – ea era mai locvace când venea vorba de astfel de subiecte, chiar dacă nu neapărat mai bine informată – iar acum încerca să desprindă un sens din ceea ce aflase până acum. Oare *unde* era locul omului? Pe Datum era un fapt cert susținut de fosile ancestrale până în străfundurile istoriei. Însă acum rasa umană se extindea rapid pe cuprinsul Pământului Lung, indiferent de poziția guvernelor, indiferent de legi; nimeni nu putea opri acest fenomen şi cu siguranță nimeni nu îl putea controla, indiferent câți conțopişti agasanți de pe Datum îşi agitau limbile înveninate. Existau mai multe Pământuri decât oameni. Dar ce rost avea totul? Maica Agnes îi spunea pe vremuri că

sensul vieții era să fii tot ceea ce puteai fi, încercând desigur în acelaşi timp să-i ajuți şi pe ceilalți să devină cea mai bună versiune a lor. Poate că Pământul Lung era un spațiu în care – cum ar fi zis Lobsang – potențialul uman putea fi atins în forma sa maximă… Oare aceasta era *menirea* Pământului Lung? Să-i permită omenirii să-şi atingă potențialul maxim? Şi în centrul acestei enigme cosmice se afla Happy Landings, locul în care rătăciții umanității se adunau şi se cerneau. Care mai era sensul *aici?*

Bineînțeles că nu existau răspunsuri.

În lumina slabă a crepusculului, Joshua era atent să nu se ciocnească de troli. Trolii se ciocneau arareori de oameni. De fapt, normele sociale din Happy Landings prevedeau ca toată lumea să evite să se ciocnească de *oricine altcineva.* Însă acum Joshua se ciocni brusc de un elefant.

Din fericire, nu era nici mov şi nici camuflat. Era mititel, cam de dimensiunile unui bou, era acoperit cu păr castaniu sârmos şi purta în spinare un călăreț: un bărbat cărunt şi îndesat, care i se adresă pe un ton voios:

— Încă un nou-venit! Tu de pe ce meleaguri ai nimerit pe aici, amice? Pe mine mă cheamă Wally, stau aici de unşpe ani. Încurcată treabă fără doar şi poate, aşa-i? M-a cam luat pe sus, ce să mai, noroc că nu eram însurat! Nu că n-aş fi avut ocazia, mă-nțelegi, înainte sau după.

Sus-numitul Wally alunecă de pe spatele elefantului său miniatural şi-i întinse o mână tăbăcită.

— Bate palma!

Îşi strânseră mâinile, iar Joshua se prezentă.

— Eu am venit abia acum câteva zile. Am zburat. Într-o maşină zburătoare, adăugă el repede.

— Chiar? Ce mişto! Şi când zbori iar? Ai un loc liber?

Joshua se mirase cât de puțini locuitori din Happy Landings îi puseseră întrebarea aceasta; atât de puțini voiau să plece.

— Încă nu s-a luat nicio decizie în direcția asta, Wally. Avem un fel de misiune de îndeplinit.

— Nu face nimic, spuse Wally netulburat. Când mergeam pe râu în jos l-am găsit pe Dumbo, mititelul ăsta. Simpatic, nu ți se pare? Tocmai bun la drum lung şi destul de isteț. Vin de la câmpie, spuse el oftând. Mie îmi place la şes, unde locul e larg, nu-mi plac pădurile, îmi dau fiori. Îmi place să simt vântul în față.

Mergând ei astfel spre Primărie cu Dumbo urmându-i credincios, adăugă:

— Lucrăm la noul drum spre sud, curățăm terenul. Nu mă deranjează copacii dacă pot să-i tai! Dar după socotelile mele, mi-am câştigat pâinea aici deja, aşa că a venit vremea să-mi construiesc o barcă şi să mă duc să descopăr Australia. O să fie cel mai lung drum, ce să mai.

— E la celălalt capăt al lumii, Wally. Şi n-o să fie

Australia pe care ți-o amintești tu.

— Nu contează. Mie îmi convine *oricare* Australie. Normal, nu pot să ajung acolo dintr-un foc. Dar o cale simplă ar fi să navighez pe lângă coastă, ținându-mă aproape de țărm, că aşa o să găsesc mâncare bună pe drum. Şi apoi s-o iau direct spre Hawaii. Şi pun rămăşag că ăla o să fie unul din primele locuri pe care o să vrea să le colonizeze stepperii. Iar după aia, mă rog, mai vedem… dar pe unde-s oameni trebuie să fie şi câte o cârciumă, şi unde-i o cârciumă, mai devreme sau mai târziu o să fie şi Wally!

Joshua îi strânse din nou mâna lui Wally, urându-i drum bun.

O găsi pe Sally la Primărie, înconjurată de chipuri prietenoase, ca întotdeauna. Se desprinse din mijlocul oamenilor când dădu cu ochii de Joshua.

— Oamenii au început să observe. Chiar şi aici.

— Ce anume?

— Chestia cu trolii. Faptul că din ce în ce mai mulți *păşesc* spre est. Cete sălbatice trec pe aici pe drum, ba chiar şi trolii de aici, pe care i-ai putea numi oarecum domesticiți, ar vrea să plece, bănuiesc, doar că sunt prea politicoşi ca s-o facă. Localnicii încep să devină neliniştiți.

— Hmm. Deci au început să se tulbure apele liniştite din Happy Landings?

— Lobsang a terminat de făcut pe Dr Dolittle? E timpul să decolăm şi să o luăm din nou spre vest.

— Hai să vedem.

Puntea de observație părea să fie goală, cu excepția unui grup de troli care stăteau cuibăriți unul lângă altul ca nişte cățeluşi. Apoi ghemul uriaş de blană se mişcă – Lobsang îşi îți capul la suprafață radiind de bucurie.

— Blana e atât de plăcută la atingere, nu vi se pare? Mă simt binecuvântat. Şi vorbesc! Au un vocabular restrâns şi folosesc tonuri foarte înalte... Mai multe moduri de comunicare; comunicarea, se pare, este chintesența a ceea ce înseamnă să fii trol. Dar presupun că schimbul important de informație are loc prin intermediul cântecelor. Până acum cred că am învățat termenii pentru bun/rău, aprobare/refuz, plăcere/durere, noapte/zi, cald/rece, corect/incorect şi „doresc să fiu alăptat acum", deşi îmi închipui că acesta din urmă nu-mi va fi de prea mult ajutor. Voi învăța mai mult pe măsură ce ne continuăm călătoria. Apropo, plecăm plini de zel mâine de cum se crapă zorile. Intenționez să iau cu noi şi trolii aceştia. Sper că noii mei prieteni n-au nimic împotriva zborului. Cred că *mă plac!*

Sally purta parcă o mască ale cărei expresii le controla cu grijă.

— Asta este extraordinar, Lobsang. Dar chiar lucrezi la ceva concret?

— Sunt aproape de nişte concluzii provizorii. Acestea sunt în mod clar nişte omnivore foarte flexibile. Nici nu-i de mirare că sunt atât de

răspândite pe Pământul Lung. Sunt nomazii ideali. Şi probabil rezultatul a câteva milioane de ani de evoluție, începând cu primul *homo habilis* care a învățat să *păşească.*

— *Homo habilis?* întrebă Joshua nelămurit.

— Da, *homo habilis*, adică Omul Dibaci. Primii oameni din istoria evoluției speciei care au confecționat unelte. Vedeți voi, ipoteza mea este că abilitatea de a *păşi* a evoluat poate simultan cu aceea de a crea unelte. Pentru ambele e în fond nevoie de tipuri similare de imaginație: capacitatea de a-ți închipui cum un fragment de piatră ar putea deveni o toporişcă; şi, pe de altă parte, capacitatea de a-ți închipui cum o lume ar putea fi diferită față de o alta, iar apoi de a *păşi* în ea. Sau este posibil să fie o abilitate legată de aceea de a-ți imagina viitoruri alternative care depind de propriile alegeri: fie mergi la vânătoare azi, fie te întorci la pâlcul acela de aluni cu rod îmbelşugat… În orice caz, odată dezvoltată o astfel de abilitate, specia avea să se separe între stepperi din ce în ce mai pricepuți, care aveau să plece, şi cei mai puțin capabili sau complet incapabili de *a păşi,* care aveau să rămână acasă şi care aveau poate chiar să le devină potrivnici stepperilor, ce deținеau un avantaj în lupta pentru supraviețuire.

— O ramură a umanității rămase la vatră din care provine populația de pe Pământul Datum, se aventură Joshua.

— Posibil. Cercetările arheologice ale colegului

meu Nelson ar susține această teză. Dar aceasta este doar presupunerea mea. S-ar putea ca abilitatea de a *păşi* să fi apărut chiar mai devreme, încă din timpul erei maimuțelor preumane. Aceste creaturi trebuie descrise mai degrabă ca umanoide, decât ca hominide, până la efectuarea unui studiu amănunțit şi până la stabilirea unor relații evolutive clare.

— Ți-au spus de ce migrează? vru să ştie Sally.

— Am o idee cât de cât clară... Concluzia mea trebuie considerată provizorie, cu toate că femela alfa se pricepe extrem de bine la pantomimă. Imaginați-vă o presiune în cap. Furtuni în minte.

Joshua trăia el însuşi în permanență cu senzația aceea de furtună şi de presiune în minte, care se întețea pe măsură ce înaintau spre vest, ca şi cum înaintea lui s-ar fi aflat chiar Pământul Datum cu miliardele lui de suflete. Într-adevăr, gândi el, vreme rea pentru minte, furtuni care se îndreaptă spre noi. Dar ce anume le provoacă?

Lobsang tăcu. Se scufundase din nou în ghemul lui de blană mişcătoare, printre miorlăielile puilor de trol.

— Ah, suprafețe tactile...

Lobsang dispăruse parcă fără urmă. Unitatea ambulantă era încă prezentă fizic, însă un aspect subtil al navei se disipase.

Joshua se uită la Sally.

— Simți şi tu? întrebă ea. E ceva ce nu mai auzim sau nu mai vedem? Unde a dispărut? E

imposibil să moară, nu? Sau să se… defecteze?

Joshua nu ştia ce să-i răspundă. Nava continuă să funcţioneze ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat; nenumăratele ei mecanisme ţiuiau şi păcăneau la fel ca întotdeauna. Însă în interiorul acestei structuri complexe, Joshua nu mai putea detecta elementul de control, nu-l mai detecta pe Lobsang. Lipsea ceva esenţial. La fel se simţise şi când bătrâna maică Regina murise. Stătuse la pat ani întregi, dar îi plăcea să vadă copiii şi încă le ştia numele tuturor, în ciuda stării ei precare. Intraseră unul câte unul să o vadă, anticipând neliniştiţi mirosul neplăcut şi pielea ei ca pergamentul. Iar apoi avură senzaţia că acum ceva de a cărui prezenţă nici nu fuseseră conştienţi până atunci dispăruse brusc.

— M-am tot gândit că poate e bolnav, spuse el şovăitor. Nu mai e el însuşi de când s-a îngropat sub pui de trol.

— Nu vă îngrijoraţi fără motiv, ţâşni vocea lui Lobsang din difuzoare.

Sally se sperie surprinsă şi râse nervos.

— Atunci să ne îngrijorăm *cu* motiv?

— Sally, te rog, ai răbdare cu noi. Nu s-a înregistrat nicio defecţiune. Acum ţi se adresează un subsistem de urgenţă. La ora actuală Lobsang se recompilează, adică integrează volume considerabile de informaţie nouă. O să dureze câteva ore. Cu toate acestea, noi, subsistemele sale, suntem perfect capabile să îndeplinim toate

funcțiile necesare cât durează acest proces. Lobsang are nevoie de timp pentru a se deconecta; mai devreme sau mai târziu fiecare ființă conştientă are nevoie de timp pentru a face bilanțul, după cum suntem sigure că vei înțelege. Eşti complet în siguranță. Plăcerea va fi de partea lui Lobsang să se afle din nou în compania ta în zori.

Sally pufni ironică.

— Într-un fel, mă aşteptam să adauge „Vă doresc o zi bună", dar presupun că nu poți să le ai pe toate. Cât adevăr crezi că e în treaba asta?

Joshua ridică din umeri.

— Presupun că învață foarte repede multe lucruri noi de la troli.

— Şi acum le absoarbe coşmarurile. Aşa că noi avem o seară liberă. Ce zici de-o ieşire până la cârciumă?

— *Care* cârciumă?

După ce li se făcuse cinste cu mai multe ture la bar, trebui s-o care în brațe înapoi pe navă. O aşeză cu grijă în patul din cabina ei. Arăta mai tânără când dormea. Simți un puternic instinct protector față de ea şi se bucură că nu era trează ca să observe.

Nici urmă de Lobsang.

Iar trolii şterseseră putina. Joshua se gândi că văzuseră butonul pentru lift, se gândiseră la buton, apăsaseră butonul… şi adio troli. Lobsang

voia să obțină mai multe informații din contactul cu ei. Dar se pare că trolii obținuseră tot ceea ce doriseră *de la el.*

Singur, Joshua stătea întins pe canapeaua de pe puntea de observație şi privea stelele.

În zori, cu toți pasagerii adormiți, nava se ridică lin, câştigând altitudine şi ajungând deasupra vârfurilor giganților pădurii, iar apoi *păşi,* dispărând cu o mică lovitură de tunet.

40

În dimineața următoare Lobsang revenise la normal. Joshua simți cum nava reveni la urmărirea scopului inițial, chiar înainte ca unitatea ambulantă să-şi facă apariția pe puntea de observație, în timp ce-şi bea prima cafea din zi. Evident, Sally încă dormea.

Păşeau lin, iar lumile curgeau pe sub ei. Ca de obicei, Pământul Lung părea să fie făcut din copaci şi apă, tăcere şi monotonie. Joshua era bucuros că lăsaseră în urmă atmosfera ciudată, greu de definit, emanată de Happy Landings, însă pe măsură ce se îndreptau spre vest, simți din nou acea presiune în minte. Încercă s-o ignore, însă fără sorți de izbândă.

Amândoi tăceau. Nu aduse nimeni vorba de prietenii dispăruți ai lui Lobsang sau de episodul lui offline. Joshua nu-i putea ghici starea de spirit. Se întrebă în treacăt dacă se simțea *singur* fără troli, dezamăgit că aleseseră să plece, frustrat că

nu-şi putea finaliza cercetările. Era oarecum îngrijorător faptul că Lobsang părea să fi devenit mai instabil şi mai imprevizibil. Copleşit de experienţe noi, poate.

După o oră, Lobsang rupse tăcerea, întrebând din senin:

— Tu te gândeşti vreodată la viitor, Joshua? Mă refer la viitorul îndepărtat.

— Nu. Dar pariez că tu te gândeşti.

— Răspândirea omenirii pe cuprinsul Pământului Lung va cauza cu siguranţă şi alte probleme decât cele de natură politică. Prevăd o vreme în care umanitatea va fi atât de dispersată în lumi atât de diverse, încât vor apărea diferenţe genetice semnificative la fiecare din extremităţile spectrului. Poate va trebui să se impună un soi de migraţie încrucişată pentru a asigura omogenitatea umanităţii, astfel încât să rămână unită…

O pădure în flăcări pe care tocmai o survolau făcu nava să danseze puţin în curenţii de aer cald.

— Nu cred că e cazul să ne facem încă griji în privinţa asta, Lobsang.

— Ba da, Joshua, eu îmi fac griji. Şi cu cât văd mai mult din Pământul Lung, cu atât mai mult mă impresionează proporţiile sale şi cu atât mai mult mă nelinişteşte. Omenirea va încerca, în fond, să conducă un imperiu galactic aflat pe o planetă repetată la nesfârşit…

Aerostatul zbârnâi şi se opri. Lumea aceasta era

acoperită de nori joşi.

Sally veni şi ea pe punte, îmbrăcată într-un halat de baie şi cu părul înfăşurat într-un prosop.

— Crezi? Oare chiar suntem obligaţi să repetăm greşelile trecutului? Oare trebuie să avem legiuni romane care să mărşăluiască într-o infinitate de noi lumi?

— Bună dimineaţa, Sally, spuse Lobsang. Sper că te-ai odihnit…

— Partea cea mai bună la berea din Happy Landings e puritatea ei, ca a celor mai bune beri germane. Nici urmă de mahmureală.

— Deşi te-ai străduit să testezi până la limită teoria asta, spuse Joshua.

Ea îl ignoră şi aruncă o privire în jur.

— De ce am călătorit atât de încet? Şi, de fapt, de ce ne-am oprit?

— Am călătorit încet pentru ca să poţi dormi până mai târziu, Sally, răspunse Lobsang. Dar am luat, de asemenea, în considerare criticile tale. Examinarea detaliilor aparent neînsemnate are anumite avantaje, aşa că am redus viteza penisului nostru zburător, cum l-ai descris tu cu atâta umor. Detalii aparent neînsemnate, cum ar fi rămăşiţele unei civilizaţii avansate, care se află chiar sub noi. De aceea ne-am oprit.

Joshua şi Sally schimbară o privire plină de entuziasm.

Pe măsură ce nava cobora, se chinuiau să vadă ceva dincolo de zidul de ceaţă.

— Scannerul-radar a obținut imagini de dincolo de nori, spuse Lobsang, privind aparent în gol. Văd valea unui râu, desigur secat de mult. O luncă inundabilă cultivată. Nicio tehnologie electromagnetică sau alte tipuri de tehnologii dezvoltate cunoscute. Semne de construcții utilitare pe malul râului, inclusiv un pod dărâmat de mult. Şi dreptunghiuri pe pământ, dragii mei, *dreptunghiuri* de cărămidă sau piatră! Dar niciun semn de forme de viață complexe care să fi supraviețuit. Nu am idee cine au fost constructorii. Aceasta s-ar putea să constituie o abatere de la țelul nostru principal, însă sunt sigur că mă aflu în asentimentul tuturor când spun că ar trebui să realizăm o expertiză preliminară a acestui fenomen. Am dreptate?

Joshua şi Sally schimbară din nou o privire.

— Ce fel de arme avem la bord? întrebă Sally.

— Arme?

— Paza bună trece primejdia rea.

— Dacă te referi la arme portabile, spuse Lobsang, avem mai multe tipuri de cuțite, arme de foc uşoare, dar foarte utile, arbalete cu diverse săgeți, speciale pentru tipurile de metabolism pe care le-am putea întâlni, cu o putere pornind de la „puțin amețit” şi ajungând până la „mort pe loc”, codate pe culori, sau opțional cu Braille şi pictograme – sunt chiar mândru de echipamentul acesta. La bordul navei sunt mai multe arme cu proiectile aflate sub comanda mea. În caz de

necesitate, pot fabrica un tanc mic, dar foarte şmecher.

Sally pufni indignată.

— N-o să avem nevoie de niciun tanc. Avem de-a face cu o civilizație dispărută. Deşi e drept că civilizațiile dispărute pot lăsa în urmă surprize neplăcute.

Lobsang nu răspunse imediat.

— Bineînțeles. Ai dreptate. Trebuie să facem pregătirile necesare. Vă rog să aşteptați.

Se ridică în picioare şi dispăru în spatele uşii albastre. Joshua şi Sally schimbară din nou o privire plină de înțeles.

Uşa se redeschise după câteva minute şi unitatea ambulantă reveni pe punte cu o pălărie de fetru pe cap, un revolver în toc şi, desigur, un bici în mână.

Sally se holbă la el uluită.

— Ce să zic, Lobsang, tocmai ai trecut propriul meu test Turing!

— Mulțumesc, Sally, apreciez.

Joshua rămăsese cu gura căscată.

— Ai confecționat un bici în câteva minute? Durează ceva sa împleteşti pielea. Cum ai reuşit?

— Deşi mi-aş dori să-ți dau impresia că sunt omnipotent, trebuie să mărturisesc că aveam deja un bici în inventar. Un instrument simplu şi versatil, care nu are nevoie de prea multă întreținere. Aşadar, sunteți gata de aventură?

Jos era un teren aproape deşertic. Joshua se trezi într-o vale largă, cu câțiva copaci jalnici care se luptau pentru o fărâmă de viață. De-o parte şi de cealaltă a văii se aflau stânci în care erau săpate peşteri ca într-un fagure. Observă că nu era nici urmă de faună, nici măcar vreun şoarece de deşert. Identifică ruinele acelui pod dărâmat şi formele dreptunghiulare de pe pământ.

Dar uită aproape instantaneu de toate acestea, căci atenția îi fu absorbită de o clădire pe care o văzu mai jos în vale: un dreptunghi *gigantic* ca un mamut, care deşi nu părea impresionant din aer, de la sol arăta ca sediul central al unei multinaționale cu o aversiune pentru ferestre.

O luară în direcția aceea, cu Lobsang în frunte, cu pălăria lui de fetru.

— În general, declară Lobsang sentențios, realitatea nu are un simț narativ prea dezvoltat, din păcate, aşa că siturile străvechi *nu* sunt înțesate la fiecare pas cu lame care decapitează sau pereți glisanți din piatră din care țâşnesc săgeți. Cu toate acestea, am detectat o colecție clasică de simboluri enigmatice. Stâncile din vale par să fie din calcar gri-deschis şi au fost exploatate intensiv de creaturi neidentificate. Simbolurile nu par să aibă nicio legătură cu vreun sistem de scriere uman cunoscut. În schimb, clădirea masivă din fața noastră este construită din blocuri negre, poate de bazalt, nu prea bine lucrate din punct de vedere al zidăriei. Din unghiul

acesta nu se vede nicio intrare, însă cred că am zărit din aer, pe partea cealaltă a clădirii, o umbră neagră, poate un punct de acces. Nu-i aşa că-i distractiv? întrebă el cu o expresie neutră. Comentarii?

— Doar că suntem la mai bine de un kilometru depărtare de chestia aia, iar noi nu avem vederea ta de uliu, Lobsang. Suntem nişte bieți muritori! De ce ai aterizat aşa departe?

— Îmi cer scuze amândurora. M-am gândit că e mai bine să ne apropiem cu precauție.

— E tactica lui standard, Sally, explică Joshua.

Merseră mai departe, lăsând în urmă nava care plutea în spatele lor. La baza pereților canionului se strânsese grohotiş, iar printre copacii rari mai vedeai din loc în loc câte un petic de licheni, muşchi şi smocuri de iarbă pipernicită. Dar nici aici nu era urmă de animale; nici măcar vreun uliu prin văzduh. Acesta era un loc neprimitor, un loc unde nu se întâmplase nimic de foarte multă vreme, acelaşi nimic care continua să nu se întâmple nici acum. Era arşiță; razele soarelui despicate de pătura de nori erau reflectate de pereții de stâncă, iar canionul arid părea un furnal solar. Condițiile acestea vitrege nu-l afectau defel pe Lobsang, care continua să mărşăluiască de parcă s-ar fi antrenat pentru Jocurile Olimpice. Lui Joshua îi era însă cald, era acoperit de praf şi nu se simțea deloc în largul lui.

Ajunseră în sfârşit lângă clădirea impunătoare.

— Sfinte Sisoe, uitați-vă la chestia asta! Nici nu-ți dai seama cât de mare e până nu te apropii!

Joshua se uită în sus, şi tot mai sus, la fațada netedă a clădirii. Nu era tocmai o capodoperă arhitecturală – de fapt, nu era câtuşi de puțin impresionantă, cu excepția dimensiunilor colosale.

Blocurile dintr-un material asemănător cu bazaltul din care a fost clădită fuseseră fasonate rudimentar ca să se îmbine, dar nu aveau o mărime uniformă. Chiar şi de la distanța aceasta se vedeau fante şi imperfecțiuni, dintre care unele fuseseră pe alocuri acoperite în mod natural cu ceea ce părea a fi guano şi cuiburi de păsări, dar chiar şi asta se întâmplase cu multă vreme în urmă.

— Ce arhitectură minunată, spuse Sally. Cineva a dat comandă pentru ceva „masiv şi greoi care să dureze o veşnicie" şi a primit exact ce şi-a dorit. Hai să găsim intrarea… Să avem grijă la bolovanul care o să se rostogolească spre noi gata să ne strivească…

— Nu, spuse Lobsang tăios, oprindu-se brusc. Schimbare de plan. Am detectat un pericol mai perfid. *Întreaga structură este radioactivă.*

Doar pe rază scurtă, nedetectabil de la distanță – îmi cer scuze. Sugerez să o pornim repejor înapoi de unde am venit. Fără alte comentarii. Vă rog, nu vă irosiți suflarea până nu suntem în siguranță…

Nu se poate spune că o luară propriu-zis la

goană, dar îşi iuțiră considerabil pasul.

— Deci ce e locul ăsta? întrebă Joshua. Vreo groapă de gunoi?

— Ați observat cumva un cumul de semne care ar indica faptul că accesul în această clădire nepregătiți v-ar putea periclita viața? Nu, nici eu n-am observat. Nivelul tehnologic pare mult prea scăzut pentru a putea fi un tip de reactor nuclear sau altceva asemănător. Presupun că nu ştiau cu ce au de-a face. Supoziția mea este că această cultură a dat întâmplător peste un minereu util cu proprietăți interesante, poate un fel de reactor nuclear natural…

— Ca Oklo, spuse Joshua.

— În Gabon, da. O concentrare naturală de uraniu. Poate au găsit ceva ce făcea sticla sacră să strălucească… Asta le-ar fi arătat cum lucrează spiritele, nu-i aşa?

— Spirite care în cele din urmă le-au ucis acoliții, spuse Sally.

— Am putea cel puțin să aruncăm o privire în peşterile mai îndepărtate înainte să plecăm. Ar trebui să fie suficient de departe de templu, sau ce-o fi ăsta, ca să fim în siguranță.

Prima peşteră pe care s-au decis să o exploreze era vastă, largă, răcoroasă… şi plină de morți.

Cei trei se opriră pentru o clipă la gura acestui cavou de oase Joshua fu înspăimântat de privelişte, însă într-un fel i se păru un apogeu potrivit pentru locul acesta letal şi dezamăgitor.

Intrară prudenți, încercând să păşească doar acolo unde simțeau pământ sigur sub picioare. Scheletele erau fragile, chiar casabile. Trupurile fuseseră probabil aruncate aici în grabă, gândi Joshua, în zilele de pe urmă ale comunității, când nu mai era nimeni care să le conducă pe ultimul drum aşa cum se cuvenea, orice ar fi însemnat asta în cazul lor. Dar ce anume erau aceste creaturi – sau, mai bine zis, ce anume fuseseră? La prima vedere, păreau nişte forme oarecum umane. Pentru ochiul nepriceput al lui Joshua, păreau să fie bipede, cum sugerau oasele picioarelor şi şoldurile înguste. Dar craniile lor sculptate ca nişte coifuri nu aveau nimic umanoid în ele.

Membrii echipajului de pe *Mark Twain* rămaseră pironiți în inima peşterii, oarecum dezorientați. Capul lui Lobsang se roti cu un zbârnâit şi o mişcare mecanică, ce pentru prima dată nu încerca să imite mişcările omeneşti, ci doar scana şi înregistra simbolurile mâzgălite pe pereți.

— Ați observat? întrebă Sally. Cadavrele nu au fost deloc deranjate de animale. Nu au fost atinse de nimic de când au fost aruncate aici.

În timp ce procesa informația, Lobsang murmură:

— Apropo, am lansat şi drona, ca de obicei. Nu există nici urmă de tehnologie sau de vreo inteligență avansată nicăieri pe această versiune a Pământului. Cu excepția acestui loc. Misterul se

adânceşte.

Sally reacționă cu un mormăit.

— Poate că substanța otrăvitoare care i-a atras aici i-a adus la un apogeu cultural, după care i-a ucis. Ce ironic. Sigur, mai există totuşi o explicație posibilă.

— Care? întrebă Joshua.

— Zăcământul nuclear de sub templu nu era natural deloc, ci doar foarte, foarte vechi…

Joshua şi Lobsang nu răspunseră în niciun fel.

— Totuşi, adăugă Sally, o civilizație a dinozaurilor? Este o descoperire extraordinară.

— Dinozauri? întrebă Joshua.

— Uitați-vă şi voi la craniile alea cu creastă.

— Poate o civilizație creată de nişte descendenți ai dinozaurilor, spuse Lobsang sceptic. Trebuie să utilizăm termeni exacți.

Joshua privi atent un fragment de os, probabil un deget, împodobit cu un inel masiv de aur bătut cu safire. Se aplecă şi îl ridică.

— Uitați-vă la asta. Nu poate fi decât o podoabă. Dinozauri sau nu, ne erau atât de *asemănători.* Erau ființe conştiente. Foloseau unelte. Au construit clădiri, cel puțin un oraş… Şi aveau o formă de artă – creau bijuterii…

— Da, spuse Lobsang. Ne semănau într-un aspect esențial şi se diferențiau de troli, de pildă. Aceste ființe, ca şi noi, au creat un mediu de cultură în jurul lor. Artefactele şi oraşele noastre sunt forme exterioare ale înțelepciunii acumulate

pe parcursul istoriei. Trolii nu par să aibă aşa ceva, deşi poate cântecele lor sunt un pas în această direcție. Creaturile de aici aveau, în mod evident, această facultate.

— Arată chiar ca nişte bipezi cu poziție verticală, ca noi, nu-i aşa? spuse Joshua.

— Poate că ne confruntăm cu nişte constante universale în cazul acesta: poziția bipedă verticală este o formă care înlesneşte mânuirea uneltelor, dacă se porneşte de la un tip morfologic de bază cu patru membre; şi poate viețuitoarele inteligente care manevrează unelte au o tendință naturală de a se aduna în forme de organizare precum oraşele. Poate chiar şi atracția pentru podoabe strălucitoare este un element comun. Dar, din păcate, totul a fost distrus. S-au otrăvit pe ei înşişi, iar acum ne otrăvesc şi pe noi.

Sally spuse, uitându-se la Joshua:

— Mă simt ca şi cum tocmai aş fi aflat că am avut un frate geamăn care a murit la naştere.

— Nu are rost să mai rămânem aici, spuse Lobsang. Aici este necesară o expediție arheologică pregătită adecvat cu costume de protecție împotriva radiațiilor. În orice caz, nu o să se deterioreze; suntem departe de Datum şi mă îndoiesc că o să vină turişti pe aici prea curând. Haideți, copii. Haideți să mergem acasă. Nu mai avem ce face aici.

Pe drumul de întoarcere spre lift, Joshua spuse cu amărăciune în glas:

— Totul pare aşa o pierdere, nu? Toate aceste lumi. Ce sens au toate în lipsa conştiinței?

— Este în firea lucrurilor, spuse Lobsang. Priveşti problema dintr-un unghi greşit. Care este probabilitatea de a găsi viață inteligentă pe alte planete? Astronomii au identificat câteva mii de planete aparținând altor stele, dar nimic nu ne oferă deocamdată vreun motiv să credem că ar exista viață în restul universului. Poate că fabricarea inteligențelor capabile să mânuiască unelte nu este tocmai floare la ureche. Şi poate că ar trebui să fim recunoscători că am ajuns atât de *aproape* de a întâlni aceste creaturi, din punct de vedere al spațiului probabilității.

— Dar dacă aceste creaturi erau inteligente, spuse Sally, de ce le-am găsit doar într-o singură lume? Ar fi trebuit să descoperim urme ale prezenței lor şi în lumile învecinate, nu? Cel puțin la coordonatele acestea. Oare nu puteau păşi, în ciuda faptului că erau conştiente?

— Poate că nu, spuse Lobsang. Sau poate stepperii înnăscuți au fost alungați de cei ce nu puteau *păşi* deloc. După cum pare să fie cazul şi pe Datum la ora actuală. Poate că tocmai ne-am întrezării viitorul în acest loc.

Sally şi Joshua, stepperi înnăscuți amândoi, schimbară o privire plină de tâlc.

41

— *Stepperi înnăscuți.* Ce expresie frumoasă, nu?

În fond, cu toții *păşim.* Cu toții învățăm să facem primii paşi după ce ne înțarcă mămica. „Ooo, uite, copilaşul face primii paşi.”

Brian Cowley, cabotin prin excelență, se deplasa cu paşi mărunți de bebeluş de la un capăt la altul al scenei, cu microfonul în mână, urmărit de lumina reflectoarelor din sala de conferințe, care în rest era cufundată în beznă. Trucul acesta simplu îi aduse câteva strigăte încurajatoare.

Monica Jansson, îmbrăcată civil, aruncă o privire prin mulțimea strânsă în încăperea subterană ca să vadă de unde veneau strigătele aprobatoare.

— E ceva natural. *Mersul* este într-adevăr. Dar ceea ce *ei* numesc păşit? întrebă el, scuturând din cap. Nu e nimic natural în asta. Ai nevoie de un dispozitiv ca să faci asta, nu? Dar ca să mergi n-ai nevoie de nicio drăcie de dispozitiv. *Păşit.* Eu nu-i zic aşa. Bunicul meu nu i-ar fi zis aşa. Noi, oamenii simpli, care n-avem cine ştie ce educație, folosim alte vorbe pentru astfel de practici. Vorbe ca *nefiresc.* Vorbe ca *îngrozitor.* Vorbe ca *păgân.*

Cu fiecare cuvânt, strigătele se intensificau. Jansson ştia că la un moment dat va trebui să se alăture acestui cor de răcnete de aprobare pentru a-şi menține acoperirea.

Încăperea era ticsită, slab iluminată, cu excepția scenei, iar aerul era încins, sufocant. Cowley insista tot timpul să apară în public doar sub pământ, în subsoluri, pivnițe, în subterane ca

această sală de conferințe din subsolul acestui hotel. Locuri în care oamenii capabili să *păşească* nu puteau ajunge la el cu una, cu două, sau cel puțin nu înainte de a săpa mai întâi o gaură în pământ. Jansson se afla aici sub acoperire, împreună cu colegi de la Poliția din Madison, Departamentele de Siguranță Națională (forma de plural fusese adoptată la zece ani după Ziua Marelui Pas), FBI şi de la o sumedenie de alte agenții, care se autosesizaseră din cauza ecourilor sălbatice care răzbăteau de la marginea mişcării lui Cowley, Humanity First.

Jansson zărise deja câteva chipuri familiare în mulțime. Unul se afla chiar pe scenă, în rândul susținătorilor bine căptuşiți ai lui Cowley: Jim Russo, a cărui întreprindere cu nume pompos, Compania Comercială a Pământului Lung, mai exista şi azi, încă mai făcea comerț, dar pierduse o avere după alta pe măsură ce lumea se schimbase dincolo de puterea lui de închipuire. De câini îl interogase pe Russo cu câțiva ani în urmă în legătură cu nişte plângeri referitoare la exploatarea forței de muncă, Jansson își propusese să-l țină sub observație şi să-i urmărească reacțiile când roata avea să se întoarcă iarăşi, iar el avea să rămână în mod inevitabil falit. Se pare că nu reacționase prea bine. Iată-l ajuns la vârsta de cincizeci de ani, înăcrit după încă o dezamăgire percepută ca o trădare, dându-i pe mână acestui Brian Cowley –

vocea autoproclamată a antistepperilor – o parte din averea care-i mai rămăsese. Iar Russo nu era singurul ale cărui buzunare avuseseră de suferit de pe urma deschiderii Pământului Lung; Cowley nu ducea lipsă de sponsori.

Cowley trecuse acum la argumentele economice pentru care presa îi acordase atâta atenție.

— Eu îmi plătesc impozitele. Voi vă plătiți impozitele. Faci parte din contractul nostru cu propriul guvern – şi este într-adevăr guvernul nostru, indiferent ce v-ar zice ei odată ce se instalează comod pe undeva prin Centură. Dar mai există o altă parte a contractului, care prevede folosirea banilor *voştri* din impozite tot în beneficiul *vostru*. Pentru voi și apropiații voştri, pentru copiii voștri și bătrâni voștri, să vă garanteze siguranța în căminele voastre. Așa era înțelegerea, după cum am priceput-o eu. Dar, pe de altă parte, eu nu mă aflu în Centură, eu sunt doar un om de rând, ca voi, spuse el, arătând spre mulțime. Și vreți să știți ce-a aflat omul ăsta de rând că fac ei cu impozitele voastre? O să vă zic eu! Plătesc pentru *coloniști*. Plătesc pentru indivizii ăia care se joacă de-a exploratorii prin lumile acelea nefirești, unde nici măcar nu există cai normali și ulii și vite așa cum le-a lăsat Dumnezeu. Le oferă *servicii poştale*. Trimit funcționari care să le facă *recensământul*. Le trimit *medicamente scumpe*. Trimit polițiștiI, pentru cazurile în care nătărăilor acelora dereglați le vine pe chelie să-și omoare mamele sau să-și

lase fiicele gravide…

Jansson ştia că asta, cel puțin, era o minciună gogonată. În lumile spațioase ale Pământului Lung, scutite de tensiunile provocate de suprapopulare şi sărăcie, crimele de felul acesta erau mult mai rare.

— Şi tot cu impozitele voastre au pus la punct un întreg sistem prin care să se asigure că banii pe care acei *bravi pionieri* îi lasă aici, în lumea reală, singura lume adevărată, sunt administrați în folosul lor, pentru a-i ține aprovizionați cu toate jucărelele de care au nevoie – mă refer la Fondul Pionierilor. Unii au chiar *case* care stau goale. Ştiți câți oameni nu au un acoperiş deasupra capului în America la ora actuală? Şi toate astea pentru ce? Cu ce vă alegeți *voi* din toată şmecheria asta? Ce aveți *voi* de câştigat din treaba asta? Nu se face niciun fel de *comerț* cu lumile astea – cel puțin nu mai departe de Pământurile 1, 2 şi 3, de unde puteți să aduceți lemn şi alte materii prime. Nu se poate trage o conductă de petrol de la Pământul n-şpe mii până în Houston, Texas. Nici măcar o turmă de vite nu poți să mâni de acolo până aici. Guvernul federal vă tot zice de ani buni că expansiunea pe Pământul Lung este un soi de analogie a zilelor de pionierat din vechime, din Vestul Sălbatic. N-oi şti eu prea multe despre cum merge treaba în Centură, dar cunosc moştenirea propriei mele patrii, ştiu care este valoarea unui dolar şi pot să vă spun cu mâna pe inimă că asta

este *o minciună.* E *munca în zadar.* E clar că cineva se îmbogăţeşte de pe urma schemei ăsteia, dar nu sunteți voi ăia şi nu sunt eu ăla. Păi, dacă aşa stau lucrurile, mai bine ne-am duce iar pe lună! Măcar e luna lui Dumnezeu! Măcar poți să aduci cu tine pietre de pe lună! Şi vă mai zic ceva: la întrevederea pe care o am programată cu Preşedintele în câteva zile, principala mea revendicare va fi să se taie toate fondurile de susținere pentru coloniile de pe Pământul Lung. Dacă stepperii şi-au lăsat bunurile aici, să le confişte. Dacă produc ceva pe acolo, prin lumile acelea păcătoase, să-i impoziteze până le ies ochii din cap. Dacă stimabilii aceia au poftă să fie pionieri, foarte bine, n-au decât. Dar nu pe bănuțul meu şi al vostru…

Răgete aprobatoare, îngrijorător de stridente.

Jansson îl zări pe Rob Green, care avea doar optsprezece ani, coama lui roşcată îl făcea uşor de depistat. Rod făcea parte dintr-o categorie pe care polițiştii o numiseră „copiii singuri acasă”, adică cei care nu puteau *păşi* şi care fuseseră mai mult sau mai puțin abandonați de familiile lor, seduse de romantismul ideii de a-şi crea o viață nouă în depărtările Pământului Lung. O clasă întreagă de oameni prejudiciată de simpla existență a Pământului Lung în moduri mult mai profunde decât aspectul financiar. Şi iată-l aici, sorbindu-i cuvintele îmbibate de venin de pe buzele lui Cowley.

Cowley se apropia acum de punctul culminant al perorației: ideile virulente, ideile pe care veniseră de fapt să le audă aceşti oameni dezavantajați; motivul pentru care interzisese să-i fie înregistrate discursurile.

— Ia uitați peste ce am dat eu, spuse el, scoțând o bucată de hârtie decupată. O declarație a unuia din *pro-fe-so-rii* aceia de prin universități. Şi omul ăsta spune aşa. Citez: „Capacitatea de a *păşi* constituie un nou început pentru umanitate, apariția unei noi abilități cognitive comparabile cu dezvoltarea limbajului şi a creării uneltelor cu mai multe componente" şi o ține tot aşa. Înțelegeți, doamnelor şi domnilor, ce încearcă să ne transmită individul acesta? Despre ce anume vorbeşte, de fapt? Vorbeşte despre *evoluție*. Dați-mi voie să va spun o poveste. Odată ca niciodată exista un alt tip de ființă umana pe planeta asta, pe care noi l-am numit omul de Neanderthal. Vedeți voi, aceşti oameni erau ca noi, purtau haine făcute din piei de animale, construiau unelte, făceau focul, îşi îngrijeau chiar bolnavii şi îşi îngropau morții în semn de respect. Dar nu erau *chiar* atât de deştepți ca noi. Au trăit sute şi mii de ani, dar în tot acel timp, nici măcar unul nu a avut idea să construiască ceva atât de complicat ca un arc cu săgeți, pe care orice băiat american de şapte ani ar putea să-l construiască. Dar iată că-şi duceau mai departe traiul, cu uneltele lor, cu vânatul şi pescuitul lor. Până într-o bună zi, când

apăru un nou tip de oameni. Unii cu fețe plate, corpuri zvelte, mâini dibace şi creiere mari şi umflate. Iar tipii ăştia noi *ştiau* să facă arcuri cu săgeți. Pariez că s-o fi găsit şi vreun *pro-fe-sor* neanderthalian care a zis: „Abilitatea de a construi un arc cu săgeți constituie un nou început pentru umanitate" şi bla, bla, bla. Poate proful ăla neanderthalian i-a convins pe Ug şi Mug să-i dea o bucățică de carne de mamut ca să susțină construirea de mai multe arcuri cu săgeți în beneficiul indivizilor noi. Şi totul a fost minunat şi toată lumea s-a înțeles de minune. Dar unde sunt Ug şi Mug acuma? Unde sunt oamenii de Neanderthal? Vă zic eu! Au murit acum treizeci de mii de ani. *Dispăruți* de pe fața pământului. Un cuvânt înspăimântător. Un cuvânt mai rău decât moartea, pentru că dispariția înseamnă că şi copiii tăi sunt morți, iar nepoții tăi şi copiii lor *nici nu se vor naşte niciodată.* Ştiți ce le-aş zice eu neanderthalienilor ălora? Ştiți ce-ar fi trebuit să facă atunci când s-au trezit pe cap cu indivizii ăia cu arcuri şi săgeți? spuse el bătând cu palma în masă. Ar fi trebuit să-şi ridice pumnii lor mari şi uneltele lor urâte din piatră şi ar fi trebuit să le zdrobească țestele indivizilor ălora, până la ultimul. Pentru că dacă ar fi făcut asta, nepoții lor ar mai trăi şi-acum.

Continuă să lovească cu palma în masă, punctând fiecare propoziție.

— Iar acuma mă trezesc cu politicieni federali şi

pro-fe-sori universitari care-mi zic că există un nou tip de ființă umană printre noi, că are loc o nouă evoluție, că există un fel de superman printre noi, oamenii de rând. Un superman a cărui unică putere este abilitatea de a se strecura în dormitorul copiilor voştri noaptea, fără măcar să vă dați seama de asta? Ce fel de superman e ăsta? Credeți că eu sunt un om de Neanderthal? Credeți că eu o să fac greşeala pe care au făcut-o ei? Aveți de gând să-i lăsați pe aceşti mutanți să stăpânească Pământul creat de Dumnezeu? *Aveți de gând să vă împăcați cu ideea dispariției?* Chiar aveți de gând să faceți asta?

Toată lumea țâşnise în picioare, inclusiv cei de pe scenă, chiuind şi aplaudând. În jurul ei observă agenți FBI care fotografiau mulțimea în mod discret.

Lumea avea să se schimbe din nou. Acestea erau semnele. Corporația Black începuse să construiască, oarecum în secret, aerostate care aveau să crească dramatic volumul de produse transportabile între lumile Pământului Lung. Aşadar, era de aşteptat o creştere economică imensă. Dar nu avea să se producă suficient de curând pentru cei ca Russo sau Cowley. În timp ce toată lumea aştepta următorul miracol, puteau surveni o mulțime de pericole, iar asta era ceea ce o neliniştea pe Jansson.

Mark Twain era o oază zburătoare. Odată ce te ridicai în văzduh şi *păşeai* spre lumea următoare, îți lăsai toate grijile în urmă. Joshua se simțea uşurat să se îndepărteze cât mai mult de Dreptunghiuri, cufundându-se în necunoscut. Era o evadare bine-venită, în ciuda presiunii de rău augur pe care o simțea crescându-i în cap.

Lobsang *păşea* încă încet, cercetând cu atenție Pământurile pe care le traversau, în timp ce Joshua şi Sally îşi omorau timpul pe puntea de observație. *Păşeau* la nivelul norilor, dar, chiar şi aşa, lui Joshua i se păru o dată, într-o lume de un verde intens, că aude foşnetul frunzelor pe carenă, atinsă probabil de vârfurile unor arbori titanici de pe o planetă Joker.

— Lobsang e îngrijorat, nu-i aşa? întrebă Sally. Şi îl frământă ceea ce am descoperit în lumea cu Dreptunghiurile.

— El *este,* în fond, budist. Venerează tot ce e viu şi chestii de genul ăsta. Dar oasele nu creează niciodată prea multă atmosferă. Şi elefanții sunt la fel, nu? Conştienți de semnificația oaselor ca pericol iminent sau ca moartea unui semen de-ai lor… spuse Joshua, observând că ea nu îl asculta de fapt. Sally, s-a întâmplat ceva?

— Ce-ar fi putut să se întâmple? ripostă ea pe un ton acuzator.

Joshua bătu în retragere; nu avea chef de harță.

Se duse la bucătărie şi începu să curețe cartofi – un dar al locuitorilor din Happy Landings ambalat într-un sac de pânză. Îşi concentră toată atenția asupra mişcării cuțitului pe suprafața cartofului. Ştia că era o simplă activitate de distragere, dar îl liniştea oricum.

Sally îl urmă, postându-se în pragul uşii de la salon.

— Îți place să mă observi, să-nțeleg?

Nu era tocmai o întrebare, aşa că Joshua îi oferi ceea ce nu era tocmai un răspuns.

— Îmi place să observ pe toată lumea. E bine să ştii ce gândesc oamenii.

— Şi eu la ce mă gândesc acum?

— Ți-e teamă. Probabil Dreptunghiurile te-au speriat la fel ca şi pe mine şi pe Lobsang, iar înainte de asta te-a speriat serios şi treaba cu migrația – pe tine chiar mai mult decât pe noi, pentru că tu-i ştii pe troli mai bine decât noi.

După ce termină de tăiat cartoful, se aplecă şi scoase încă unul din sacul de pânză. Va trebui să-l păstreze; cineva din Happy Landings probabil petrecuse ore întregi ca să-l coasă.

— O să fac supă de scoici. Trebuie să le mâncăm până nu se strică. Tot un cadou din Happy Landings…

— Încetează, Joshua! Termină naibii cu cartofii ăia odată şi vorbeşte cu mine!

Joshua spălă cuțitul şi-l puse jos cu atenție. Întotdeauna trebuie să ai grijă de instrumentele

tale.

Sally îl privi cu severitate.

— Ce te face să crezi că mă cunoşti? De fapt, tu *cunoşti* cu adevărat pe cineva?

— Cunosc câțiva oameni. O polițistă. Prietenii mei de la Cămin. Chiar şi unii din copiii pe care i-am ajutat în Ziua Marelui Pas, cu care am păstrat legătura. Plus maicile. E o idee bună să le cunoşti pe maici atunci când trăieşti pe lângă ele; pot fi foarte schimbătoare…

— M-am săturat să aud de maicile tale! se răsti ea.

El îşi păstră calmul şi-şi ignoră instinctul de a se refugia din nou în gătit. Avea senzația că acesta era un moment important.

— Uite ce e, ştiu că nu sunt o persoană prea sociabilă. Iar maica Agnes mi-ar trage vreo două dacă m-ar auzi folosind expresia *asta.*

Dar nimic nu poate înlocui oamenii, ştiu asta. Da, trolii sunt prietenoşi şi săritori şi nu le-aş face rău niciodată. Sunt fericiți, iar asta e ceva de invidiat. Dar ei nu construiesc sau creează, ci iau lumea aşa cum este. Oamenii încep cu lumea aşa cum este şi încearcă să o schimbe. Iar asta e ceea ce îi face interesanți. În oricare din lumile pe care le traversăm grăbiți, cel mai de preț lucru pe care îl putem întâlni este o alta fiinţă umană. Asta e părerea mea. Şi dacă *într-adevăr* noi suntem singurele minți de felul acesta de pe tot Pământul Lung și din întregul univers – ei bine, gândul ăsta

mă întristează și mă sperie. Acum am în fața ochilor o altă ființă umană, iar ființa asta ești tu. Iar tu nu ești fericită și aș vrea să te ajut dacă pot. Nu trebuie să spui nimic. Nu te grăbi! Oricum supa o să mai dureze câteva ore, adăugă el zâmbind. Ah, și filmul serii va fi *Balada lui Cable Hogue.* O poveste dulce-amăruie din zilele din urmă ale Vestului Sălbatic, cu Jason Robards în rolul principal, după spusele lui Lobsang.

Dintre toate bazaconiile lor excentrice, Sally ridiculiza cel mai mult obiceiul acesta pe care şi-l creaseră Lobsang şi Joshua de a viziona filme vechi în pântecele lui *Mark Twain.* (Joshua se bucura că ea nu se afla la bord atunci când se costumaseră special pentru *The Blues Brother*s.) De data aceasta nu reacționă în niciun fel. Tăcerea era întreruptă doar de păcănelile şi huruiturile metronomice ale mecanismelor ascunse ale bucătăriei. Erau doi oameni cu defecte, forțați de împrejurări să-şi petreacă timpul împreună, îşi zise Joshua.

Joshua se întoarse în sfârşit la lucru şi termină supa, adăugând şunca şi condimentele. Îi plăcea să gătească. Gătitul depindea de atenția pe care i-o acordai; dacă făceai lucrurile cum trebuie, totul mergea strună. Era previzibil, te puteai baza pe rezultate, iar lui îi plăceau lucrurile previzibile. Dar şi-ar fi dorit să fi făcut rost de nişte țelină.

După ce termină, o găsi pe Sally în salon şezând pe canapea cu genunchii strânşi la piept, ca şi

cum ar fi încercat să se micşoreze.

— Vrei o cafea? întrebă el.

Ea ridică din umeri. El îi turnă o ceaşcă de cafea.

Peste lumile de dedesubt începuse să se lase seara. Se aprinseră luminile de pe punte. Salonul era învăluit într-o lumină difuză – o îmbunătățire considerabilă.

— Mi se pare cel mai bine să-ți faci griji doar pentru lucrurile mărunte, spuse Joshua şovăitor. Lucruri pe care chiar le poți schimba. Cum ar fi să faci supă de scoici sau să-i oferi cuiva o cafea. Chestiile mai mari… cu alea trebuie să te confrunți pe mă sură ce te izbeşti de ele.

Sally zâmbi abia perceptibil.

— Ştii, Joshua, pentru un ciudat antisocial, uneori eşti chiar isteț. Uite… ce mă irită cel mai mult e că a trebuit să apelez la voi doi pentru ajutor. Sau, în fine, la *oricine.* Supraviețuiesc prin forțele proprii de ani întregi. Presupun că nu pot rezolva singură problema asta, dar detest s-o recunosc. Şi mai e ceva, Joshua, spuse ea examinându-l cu privirea. Tu eşti diferit. Nu are rost s-o negi. Stepperul cu superputeri. Regele sălbaticului Pământ Lung. Am cumva senzația că tu eşti un personaj esențial pentru toată tărăşenia. Ăsta e motivul secret pentru care am apelat la *tine* în mod special.

Spusele ei îl făcură să se simtă profund incomod, aproape trădat.

— Nu vreau să fiu esențial pentru nimic.

— Asta e, obişnuieşte-te cu ideea. Deci asta e problema mea, înțelegi? Pe vremea când eram copil, tot Pământul Lung era terenul meu de joacă, al meu şi numai al meu. Sunt *geloasă.* Pentru că s-ar putea să fie mai mult al tău decât al meu.

Încercă să înțeleagă ce-i spunea ea.

— Sally, poate că tu şi cu mine…

Şi chiar în momentul acela, cel mai *nepotrivit* moment cu putință, Lobsang intră în pas vioi, cu zâmbetul pe buze.

— Ah! Supă de scoici! Cu şuncă! Nemaipomenit!

Sally şi Joshua schimbară o privire, întrerupându-şi conversația cu gândul s-o reia cu altă ocazie.

Sally îşi redirecționă atenția către Lobsang.

— Aşadar, iată-te, androidul care mănâncă. Ai de gând să înfuleci iar supă de scoici?

Lobsang se aşează şi, cu o mişcare oarecum artificială, puse picior peste picior.

— Desigur, de ce nu? Substratul de gel pe care este grefată inteligența mea are nevoie de componente organice, aşa că de ce n-ar putea să provină acele elemente organice din cea mai rafinată bucătărie?

bucătărie?

Sally îi aruncă o privire lui Joshua.

— Dar dacă mănâncă, atunci la un moment dat sigur trebuie să şi…

Lobsang zâmbi.

— Resturile neglijabile pe care le produc eu sunt

ambalate într-un material biodegradabil şi expulzate pentru a servi drept compost. Ce-i aşa amuzant? În fond, tu ai fost cea care a întrebat, Sally. Cel puțin faptul că râzi de mine mai schimbă puțin atitudinea ta obişnuită de dispreț pe care o adopți față de mine. Iar acum avem treabă. Vă rog să identificați aceste creaturi.

Panoul de pe peretele din spatele lui se ridică, lăsând locul unui ecran pe care apăru imediat o imagine. Joshua se uită atent la un biped familiar, slăbănog, murdar, cu pielea gălbuie. Ținea în mână un soi de bâtă şi se holba la spectatorii lui invizibili cu o malițiozitate premeditată în privire. Joshua cunoştea prea bine creatura.

— Noi le zicem elfi, îl lămuri Sally.

— Ştiu că aşa le ziceți, spuse Lobsang.

— Cred că în unele colonii îi numesc Cenuşiii, după vechea mitologie OZN. Sunt peste tot prin Meggarele Superioare şi uneori şi prin lumile inferioare. În general se feresc de oameni, dar îşi încearcă norocul dacă eşti singur sau rănit. Sunt nişte vânători extrem de rapizi, puternici şi inteligenți şi folosesc *păşitul* ca tactică de atac.

— Ştiu, spuse Joshua. I-am întâlnit deja.

— Elfi. Un nume destul de nimerit, dacă stai să te gândeşti. Elfii n-au fost dintotdeauna nişte creaturi dulci şi gingaşe, nu? Legendele nord-europene îi descriu ca pe nişte creaturi înalte, puternice şi crude. Un nume urât. Mi se pare corect. Trebuie să-i defăimăm cât putem. Şi în

mitologie, nu-i aşa că elfii se tem adesea de fier? Nici nu-i de mirare, presupun; fierul putea fi folosit ca să-i prindă în capcană, să-i împiedice să mai *păşească.*

Joshua se întoarse la supa din bucătărie. Între timp, Lobsang îi relată pe scurt lui Sally despre încăierarea lui Joshua cu asasinii călare pe mistreți.

Când Joshua reveni, primi o privire plină de respect din partea lui Sally.

— Te-ai descurcat excelent dacă ai supraviețuit.

— Da. Şi aia se presupunea că era ziua mea liberă. E o poveste lungă.

— Băieții ăia sunt o companie plăcută, am dreptate?

— Iată o altă variantă, spuse Lobsang.

Pe ecran apăru imaginea elfei gravide, cu creierul mare, pe care Joshua încercase să o salveze.

— Pe ăştia eu îi numesc acadele, spuse Sally. Au creierul mare, e clar, dar nu sunt de fapt prea isteți, din câte am observat.

Lobsang încuviință din cap.

— Se explică. Metoda naşterii prin *păşit* a permis o dezvoltare bruscă a dimensiunii fizice a creierului, dar poate că deocamdată nu a avut loc şi creşterea capacității funcționale. La hardware stau bine; la software mai au de lucru.

— Între timp, sunt vânați de celelalte tipuri de elfi. Pentru creiere. Le mănâncă creierele alea

mari. I-am văzut cu ochii mei.

Afirmația ei fu întâmpinată cu tăcere.

Lobsang oftă.

— Deci nu e tocmai Rivendell, cu toți trolii şi elfii ăştia? Spune-mi, Sally, există şi inorogi pe Pământul Lung?

— Supa e gata, spuse Joshua. Poftiți la masă!

Când se aşezară la masă, Sally spuse:

— Să ştiți că chiar există inorogi. La doar câțiva *paşi* depărtare de Happy Landings. Pot să vă duc acolo, dacă vreți. Nişte bestii hidoase, *nu* genul care-şi fac veacul cu Barbie. Un fel de berbeci uriaşi, proşti ca noaptea, atât de fraieri încât rămân blocați cu cornul înfipt în câte un trunchi de copac. Se întâmplă des în sezonul de împerechere…

Acum apăruseră pe ecran imagini cu elfi devorând un animal şi ciorovăindu-se cu gurile pline de sânge.

— De ce ne arăți chestiile aste, Lobsang? întrebă Sally.

— Pentru că aceasta este o transmisiune în direct cu ceea ce se află sub noi, pe ultimul Pământ. N-ați observat că ne-am oprit din *păşit*?

Puteți să vă mâncați liniştiți supa, elfii nu pleacă nicăieri până mâine-dimineață.

43

A doua zi se lumină târziu, spre uimirea lui Joshua. Scăldat în razele dimineții se vedea un

peisaj deşertic, o lume prăfuită şi aridă în care apa era o raritate, ceea ce făcea ca şi viața să fie o raritate.

Lobsang i se alătură lui Joshua pe puntea de observație.

— Nu e un loc prea atrăgător, nu? Dar îşi are şi părțile lui interesante.

— Cum ar fi faptul că soarele răsare târziu.

— Exact. În plus, atât trolii, cât şi elfii traversează pe aici, îndreptându-se aproape cu toții spre est. Camerele de pe carenă înregistrează imagini clare cu ambele specii.

Puntea se înclină uşor.

— Coborâm? întrebă Joshua.

— Da, şi aş vrea ca Sally să ne însoțească. Aş vrea să capturez un elf, dacă este posibil. Vreau să încerc să comunic cu unul din ei.

Joshua pufni sceptic.

— Nu am aşteptări prea înalte de la întâlnirea aceasta, dar nu se ştie niciodată. Pentru orice eventualitate, am fabricat căşti şi armură de protecție pentru gât pentru amândoi; dacă încearcă să vă stranguleze cineva de la spate o s-o regrete, fie că *păşeşte,* fie că nu. Ne vedem la lift în jumătate de oră.

Sally era complet echipată când Joshua îi bătu la uşă.

— Căşti, auzi tu! scrâşni ea.

— Ideea lui Lobsang, îmi pare rău.

— Am supraviețuit ani la rând pe Pământul

Lung fără să fiu dădăcită de alde Lobsang. Bine, bine, eu sunt pasagerul aici, știu. Ai idee ce pune la cale?

— Să prindă un elf, cred.

Ea scuipă un sâmbure de zmeură.

Lobsang opri aerostatul deasupra unui promontoriu stâncos foarte erodat. În fața lor se întindea un peisaj deşertic de pământ roşu-ruginiu. Acesta era un Pământ ciudat, chiar şi după standardele celor mai mulți Jokeri. Joshua se simțea greu, ca şi cum ar l i avut oasele de plumb, iar rucsacul i se părea acum o povară. Aerul era dens, însă insuficient, în mod surprinzător, iar plămânii lui se chinuiau să compenseze. Bătea un vânt constant, care urla a gol. Câmpul era sterp, nu creştea niciun firicel de iarbă sau vreun alt tip de vegetație, nimic altceva decât un fel de puf verde-movuliu, ca şi cum pământul ar fi uitat să se bărbierească în dimineața aceea.

La răstimpuri, Joshua vedea sau, mai bine-zis, simțea câte un tremur, câte un licăr. Ceva care *păşeşte,* se gândi el, atât de iute încât parcă nici nu ar fi fost aici…

— Ce-i cu locul ăsta, Lobsang? întrebă Sally. Parcă ar fi un cimitir!

— Chiar asta şi este, spuse Lobsang. Deşi este un cimitir gol până şi de oase.

Rămase pironit ca o statuie în jurul căreia se

învârteau rotocoale de praf.

— Priviți în sus, chiar deasupra voastră, puțin mai la stânga. Ce vedeți?

Joshua făcu ochii mici, străduindu-se să vadă ceva, însă renunță.

— Nu ştiu după ce să mă uit.

— Ceva notabil pentru absența sa, spuse Lobsang. Dacă stăteai chiar în punctul acesta pe Datum, exact în momentul acesta, ai fi văzut o lună palidă scăldată în lumina zilei. *Acest* Pământ nu are o lună. Ci doar câteva roci care orbitează în jurul lui, dar nu se văd cu ochiul liber.

Lobsang spuse că era o situație pe care o anticipase. Era limpede că impactul cataclismic care crease luna Pământului Datum şi a majorității planetelor-surori din lumile paralele nu avusese loc şi aici. Acest Pământ fără lună care a rezultat era mai voluminos decât Datum, ceea ce făcea ca şi gravitația să fie mai puternică. Înclinarea axei era şi ea diferită, instabilă, iar globul se rotea mai repede, creând un ciclu zi-noapte diferit şi cauzând nişte vânturi care măturau neîncetat continentele stâncoase şi aride. Nu era un loc propice vieții: absența mareelor făcea ca apele oceanelor să rămână inerte, drept care nu existau acele zone bogate de flux şi reflux care jucaseră un rol atât de important pe Datum în evoluția formelor de viață complexe.

— Aceasta este teoria generală, spuse Lobsang. Mai mult, bănuiesc că lumea aceasta nu şi-a

primit partea cuvenită de apă spre finalul formării sistemului solar, în era în care cometele vâjâiau în toate părțile ca grindina. Poate că toate acestea au o legătură cu impactul în urma căruia a fost creată luna sau tocmai cu absența acestui impact. Din păcate, planeta aceasta a tras cartea necâştigătoare; probabil chiar şi planeta Marte a avut parte de o soartă mai prielnică.

Dar existau şi elemente compensatoare. Când Joshua îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a se proteja de razele soarelui, observă o panglică de lumină, foarte limpede, care străbătea întregul orizont. Acest Pământ era încins cu un sistem de inele, precum Saturn. Din spațiu ai fi avut probabil parte de o privelişte care îți tăia respirația.

— Acum sunt în aşteptarea unui trol, spuse Lobsang. De cincisprezece minute tot strig după ajutor în unde ultrasonice în limba trolilor, emanând totodată şi feromoni specifici trolilor, care sunt, de altfel, foarte uşor de reprodus.

— Aşa se explică durerea mea de dinți, spuse Sally. Şi de ce am presupus că cineva nu s-a spălat astăzi. E nevoie să mai stăm aici? Aerul e mizerabil şi pute.

Avea dreptate în legătură cu duhoarea, se gândi Joshua. Aceasta puțea ca vechea casă de la capătul murdar al străzii de care nu trebuia să te apropii, casă care fusese ferecată după ce muri şi ultimul locatar. Era un miros supărător, chiar mai

rău decât cel din lumea cvasi-dinozaurianã. În regulă, constructorii Dreptunghiurilor muriseră cu toţii, dar cel puţin apucaseră să şi *trăiască*, avuseseră o şansă.

Dar poate, se gândi el, oamenii ar putea aduce la viaţă această lume pustie. De ce nu? îi plăcea să repare lucruri; iar locul acesta părea să aibă nevoie de o sumedenie de reparaţii. Uite *asta* ar fi într-adevăr ceva de povestit nepoţilor. Mai erau o grămadă de bulgări de zăpadă în norul lui Oort, iar o navetă spaţială relativ mică aflată pe traiectoria corectă s-ar putea poziţiona în aşa fel încât să-i dea un ghiont unuia din ei, aducând astfel apă şi aici. Odată ce obţineai apa, erai ca şi aranjat... Dar era doar un vis frumos. Omenirea începuse deja să întoarcă spatele oricărui proiect mai ambiţios decât explorarea spaţiului pe cale electronică chiar înainte ca Pământul Lung să fie descoperit, ceea ce-i oferise nenumărate lumi locuibile la distanţă de un *pas*.

Reveria îi fu întreruptă de glasul lui Lobsang:

— Trolii se apropie. Nu le-a luat mult. Desigur, *păşesc* în cete, aşa că trebuie să vă aşteptaţi la un număr mare. Mă simt dator să vă avertizez: intenţionez să le cânt. Mă puteţi acompania dacă doriţi, spuse el dregându-şi glasul teatral.

Nu doar unitatea ambulantă începu să cânte. Glasul lui Lobsang erupse ca un tunet din toate difuzoarele navei.

Mergi până la capătul drumului,
Mergi până la capăt.
De e calea lungă, fie-ți inima straşnică,
Mergi până la capăt…

Ecourile răsunau pretutindeni. Era probabil prima oară când răsunase o voce omenească în acest loc dezolant… sau aproape omenească, se gândi Joshua.

De eşti ostenit şi vlăguit,
mergi totuşi mai departe,
Pân-ajungi la sălaşu-ți fericit,
Acolo te-aşteaptă, la capătul drumului…

Sally se holba uluită.

— Joshua, zi-mi, te rog, că nu i s-au ars circuitele. Ce naiba cântă?

Joshua îi spuse repede şi cu glas scăzut povestea soldatului Percy Blakeney şi a amicilor lui ruşi dintr-o Franță stranie, iar ea păru şi mai uluită.

Sosiră în sfârşit trolii. Până la finalul cântecului, Lobsang era înconjurat de troli care îl acompaniau armonios.

— Se pricep, nu-i aşa? Asta da memorie colectivă! Acum aveți puțintică răbdare, vă rog, în timp ce încerc să-mi dau seama ce anume îi supără.

În timp ce trolii se strânseră în jurul lui Lobsang

ca nişte copii mari şi păroşi în jurul unui Moş Crăciun dintr-un centru comercial, Joshua şi Sally se dădură înapoi, ceea ce fu o mişcare înțeleaptă. Deşi trolii ar face orice altceva decât să calce un om pe picioare, izul lor specific, deşi nu neapărat supărător, îți poate copleşi sinusurile multă vreme.

Însă pe de altă parte, aceasta nu era o lume potrivită unde să faci o plimbărică. Pur şi simplu, *nu se afla nimic aici.* Joshua îngenunche şi ridică la întâmplare un petic de puf verde. Dedesubt erau câțiva gândaci mici; nici măcar nu aveau culori irizate interesante, ci erau maronii ca noroiul. Dădu drumul peticului de puf să se aşeze la loc.

— Ştii ceva, spuse Sally, dacă te-ai uşura acolo le-ai face o favoare gândacilor ălora. Pe bune! Hai că nu mă uit. Bucata aia de pământ o să aibă mai multe substanțe nutritive decât a văzut de-o veşnicie. Scuze, a sunat grosolan?

Joshua scutură din cap absent.

— Nu. Doar un pic nepotrivit.

— Nepotrivit! Lobsang cântă *Harry Lauder* pe o planetă pustie înconjurat de troli. „Nepotrivit" e puțin spus, nu ți se pare? Nu-mi mai tremură plombele aşa rău. Au început să plece trolii, vezi?

Joshua vedea. Parcă o mână invizibilă ridica piesele de pe o tablă de şah, luând mai întâi reginele şi pionii, apoi nebunii şi turele, iar abia la urmă caii şi regii.

— Mamele pleacă primele, spuse Sally, pentru

că ar sfâşia în bucăți orice le-ar amenința puii. Bătrânii la mijloc, iar masculii ultimii, în ariergardă… Elfii atacă din spate, înțelegi, aşa că aceea e partea expusă care trebuie păzită.

În sfârşit dispărură cu toți, nelăsând altceva în urmă decât o uşoară ameliorare a calității aerului.

Lobsang se deplasă în direcția lor.

— Cum *face* asta? întrebă Sally. Acuma merge ca John Travolta!

— N-ai auzit zgomotele care vin zi şi noapte din atelierul de producție? îşi adaugă întruna îmbunătățiri, se reconstruieşte permanent. Cum ai merge tu la sala de fitness…

— N-am fost în viața mea la sală, drăguță. Când hălăduieşti de unul singur pe Pământul Lung, fie eşti în formă, fie o sfecleşti, spuse ea rânjind. Dar aş vrea eu să am aşa picioare.

— Nu e nimic în neregulă cu picioarele tale, spuse el şi regretă propoziția imediat ce o rostise.

Ea râse.

— Joshua, ai umor, eşti un tip de treabă, eşti un tovarăş de încredere şi aşa mai departe, chiar dacă eşti puțin ciudățel. Într-o zi poate o să fim prieteni, spuse ea pe un ton mai cald. Dar te rog să nu faci comentarii în legătură cu picioarele mele. Nici nu prea mi-ai văzut picioarele, din moment ce în majoritatea timpului sunt înfipte într-o uniformă de luptă de cea mai bună calitate. Şi e cam indecent să-ți imaginezi, nu crezi?

Spre uşurarea lui Joshua, Lobsang se apropie de

ei zâmbind.

— Trebuie să recunosc că sunt destul de mândru de mine.

— Asta nu-i o noutate, spuse Sally.

— Nu am prins niciun elf, observă Joshua.

— Ah, nu mai e nevoie. Mi-am atins scopul. În Happy Landings mi-am însuşit elementele de bază ale comunicării trolilor. Dar populația aceea sedentară nu a ştiut să-mi spună prea multe despre forțele din spatele migrației. Trolii aceştia sălbatici mi-au spus acum mai mult, mult mai mult. Nicio vorbă, Sally! O să vă răspund la toate întrebările. Haideți să ne întoarcem la bord. Avem cale lungă de parcurs, poate chiar până la capătul Pământului Lung. Ce-o să ne mai distrăm!

44

Pe puntea de observație domnea liniştea. Joshua era singur. Odată reveniți la bord, Lobsang se retrase în spatele uşii albastre, iar Sally se duse la ea în cabină.

Dintr-odată *Mark Twain* începu să *păşească* asemenea unui dansator de step, în tempo rapid. Joshua se uită afară. Cerurile clipeau vertiginos, peisajele se transformau cu repeziciune, râurile fremătau ca nişte şerpi, iar lumile-Jokeri se aprindeau şi se stingeau ca nişte becuri. Pe navă, tot ce putea scârțâi scârțâia din toate încheieturile ca o corabie care înconjura Capul Horn. Joshua simțea o trepidație interioară, ca o furtună cu

grindină. După estimările lui, traversau mai multe lumi pe secundă.

Sally veni pe punte scuipând fulgi.

— Ce naiba crede că face?

Joshua nu răspunse. Dar comportamentul bizar de inconstant şi impulsiv al lui Lobsang îl îngrijoră din nou.

Unitatea ambulantă se strecură din spatele uşii albastre.

— Dragii mei, îmi cer scuze dacă v-am tulburat. Sunt nerăbdător să ne continuăm misiunea. V-am spus că am aflat multe de la troli.

— Ştii ce îi perturbă, spuse Sally.

— Ştiu ceva mai multe decât înainte. Pe scurt, trolii – şi probabil şi elfii şi celelalte specii umanoide – fug într-adevăr de ceva, însă nu este o ameninţare fizică, ci una care le-a intrat în cap, ca să mă exprim aşa. Iar asta confirmă ceea ce am aflat de la trolii din Happy Landings. Avem de-a face cu un soi de epidemie de durere – atacuri de migrenă – care bântuie lumile de la vest la est. S-au înregistrat sinucideri: creaturi care s-au aruncat de pe stânci ca să nu mai sufere chinul.

Joshua şi Sally schimbară o privire.

— Monstrul migrenelor? spuse Sally. Ce-i asta, *Star Trek*?

Lobsang păru nedumerit.

— Te referi la serialul original sau…

— Asta e nebunie curată, Joshua. Nava asta are şi comenzi manuale?

— Asta nu ştiu. Dar ştiu sigur că Lobsang are un auz foarte ascuțit.

— Joshua nu se înşală în această privință, Sally…

— Trolii înțeleg care este de fapt amenințarea? A *văzut* vreunul din ei ceva anume?

— Nu, din câte am înțeles eu. Dar îşi imaginează ceva de dimensiuni colosale. Pentru ei este vorba despre un amestec între concret şi abstract. Poate asemenea unui incendiu forestier care înaintează rapid. Un zid de durere.

Pe Joshua începuseră să-l îngrijoreze zgomotele pe care le scotea *Mark Twain.* Habar n-avea care era viteza maximă cu care putea *păşi* nava în condiții de siguranță. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu i se părea o mişcare deloc înțeleaptă să se avânte cu capul înainte, într-un asemenea ritm alarmant, în nişte lumi cu totul necunoscute, către un pericol necunoscut. Terrametrele se învârteau nebuneşte, apropiindu-se vertiginos de două milioane.

Dar Lobsang trăncănea întruna, fără să-şi facă astfel de griji.

— Acum nu este momentul să-mi împărtăşesc întreg raționament cu voi. E de-ajuns să vă spun că ne confruntăm în mod cert cu un adevărat fenomen parapsihologic. Ipoteza este următoarea: oamenii îşi propagă cumva umanitatea. Simțim prezența celorlalți. Însă am evoluat de atâta vreme pe o planetă inundată de gândurile oamenilor,

încât nici nu le mai băgăm de seamă.

— Până nu dispar, interveni Joshua.

Sally îl privi curioasă.

— Teoria mea este că, odată ca niciodată, unele din creaturile acestea, elfii şi trolii şi poate şi alte specii, mai *păşeau* din când în când pe Datum şi poate, din când în când, mai şi rămâneau pe acolo o vreme, dând astfel naştere unor volume întregi de mituri. Dar toate acestea se petreceau într-o epocă în care populația umană nu era atât de numeroasă. Acum planeta este împânzită de oameni, iar aceste creaturi care îşi petrec majoritatea timpului în liniştea a pădurilor şi stepelor se simt probabil ca şi cum toate chiolhanurile adolescentine din lume s-ar petrece în acelaşi timp. Aşa că la ora actuală se țin departe de Datum. Cu toate acestea, speciile migratoare care *păşesc* dinspre vest fug de ceva ce le împinge în mod decisiv *înapoi* către Datum. Sunt prinse între ciocan şi nicovală. Şi uneori se panichează. Eu şi Joshua am văzut ce se întâmplă când se panichează – chiar şi trolii pot să facă rău atunci când sunt provocați. Şi îți mai aminteşti de Biserica Păcălelii Cosmice, Joshua?

Joshua aruncă o privire spre Sally. S-ar fi aşteptat la o reacție plină de scepticism din partea ei. Dar, în mod uimitor, părea să fi rămas pe gânduri.

— La ce te gândeşti, Sally? o iscodi el.

— Toate astea sună neverosimil. Şi totuşi…

vreau să spun, şi eu sunt ca tine, mă duc într-un oraş dacă am treabă acolo, dar sunt tot timpul agitată şi stau ca pe ace. Abia aştept să plec de acolo, ceva mă *împinge* afară, înapoi în lumile goale, unde mă simt mai confortabil.

— Dar nu simți nevoia să fugi, nu? Şi nu-ți dai seama de asta în restul timpului. Aşa cum peştii nu observă apa.

În mod surprinzător, Sally zâmbi.

— Foarte zen din partea ta. Parcă ai fi Lobsang. Şi tu? întrebă ea, privindu-l atent.

Ştie, gândi el, ştie totul despre mine. Şi totuşi şovăi înainte să răspundă.

Apoi le vorbi amândurora, la bordul acestei nave care se avânta nebuneşte în necunoscut, mai deschis decât vorbise vreodată cu cineva, chiar şi cu maica Agnes sau cu agenta Jansson, descriindu-şi propriile senzații interioare.

Le spuse despre presiunea bizară pe care o simțea în cap de fiecare dată când se întorcea pe Datum. O împotrivire care în cele din urmă se transforma într-o repulsie fizică.

— E ceva în capul meu. Cum să vă explic... ca atunci când eşti copil şi *trebuie* să te duci la o petrecere unde ştii că toată lumea o să se simtă bine, iar tu o să te simți pe dinafară. Şi nu mai poți înainta niciun pas, la propriu, ca şi cum ai fi respins de un câmp magnetic.

— Eu nu prea mă duceam la petreceri, spuse Sally ridicând din umeri.

— Da, Joshua, eşti nesociabil, spuse Lobsang. Ştim deja asta. Unde vrei să ajungi?

— Uitați cum stă treaba. Orice ar însemna, oricare ar fi cauza, am simțit şi încă simt aşa ceva *aici.* Pe navă. O presiune care mă face să-mi fie greu să înaintez.

Închise ochii.

— Se agravează pe măsură ce înaintăm spre vest. O simt şi acum. Ca o repulsie, în adâncul meu. E suportabilă atunci când ne oprim, dar e mai greu de îndurat atunci când ne mişcăm. Şi se înrăutățeşte.

— Ceva din vest, din depărtare, care te respinge? întrebă Lobsang.

— Da.

— De ce nu mi-ai spus asta înainte? întrebă Sally furioasă. M-ai lăsat să-ți turui despre locurile moi, despre secretele familiei mele. M-am deschis în fața ta, spuse ea aproape mârâind. Şi în tot timpul ăsta tu ai ținut chestia asta pentru tine?

O privi fără să răspundă imediat. Nu-i spusese pentru că la Cămin îți țineai slăbiciunile pentru tine, ca în mai toate locurile unde trebuise să supraviețuiască de atunci.

— Îți spun acum.

— În regulă, zise ea, încercând să se calmeze. Te cred. Deci chestia asta e reală. Acum trebuie să recunosc oficial că mi-e frică.

— Acum înțelegeți de ce sunt atât de nerăbdător să prilejuiesc întâlnirea aceasta? întrebă Lobsang

vădit entuziasmat. Joshua, Sally, suntem pe urmele unui mister! Un mister aflat la capătul Pământului Lung!

Joshua îl ignoră şi-şi orientă întreaga atenție spre Sally.

— Şi mie mi-e frică. Dar o să dăm piept cu chestia asta, nu-i aşa? N-o să fugi. Animalele fug. Trolii sunt nevoiți să fugă. *Noi* mergem mai departe, încercăm să aflăm ce anume ne sperie şi ne confruntăm teama. Aşa procedează oamenii.

— Mda. Până ne ucide chestia respectivă.

— Da, există şi acest mic impediment, spuse el ridicându-se. Vrea cineva o cafea?

Mai târziu, Joshua realiză că ar fi trebuit să acorde mai multă atenție celor discutate în ultimele câteva minute. La ultimele câteva sute de lumi, unde pătura verde, inofensivă de dedesubt era întreruptă de nişte cratere implântate în pământ ca nişte urme uriaşe. Ar fi trebuit să rămână vigilent, în ciuda presiunii crescânde din cap. Ar fi trebuit să dea semnalul de alarmă.

Ar fi trebuit să întrerupă expediția cu mult înainte ca aerostatul să se prăvălească în Spărtură.

45

Joshua se pomeni dintr-odată în picaj. Plutea în aer, dezlipindu-se de podea. Puntea de observație se afla încă în jurul lui, întreaga osatură, ferestrele

mari, însă panourile de control care clipeau în pereți începuseră să se stângă unul câte unul. Prin ferestre vedea corpul aerostatului, balonul rupt, fragmente sfâşiate de pânză fluturând atârnate de scheletul navei.

Dincolo de imaginea aceasta nu se afla decât soarele, orbitor, contrastând cu bezna. Soarele se afla în aceeaşi poziție ca înainte, însă acum era unicul punct care mai rămăsese din lumea exterioară, ca şi cum restul elementelor, cerul albastru, pământul verde, nu reprezentaseră decât un decor care fusese înlăturat brusc pentru a face loc întunericului. Dar acum şi soarele aluneca încet spre dreapta. Poate gondola se rostogolea.

Lobsang nu scotea niciun sunet. Unitatea ambulantă, rămasă încremenită, fixată de punte, nemişcată ca o statuie, părea să nu mai funcționeze. Pisica plutea în aer, agitându-şi neputincioasă membrele, cu o expresie de spaimă întipărită pe mica ei mutră sintetică. Joshua simți o mână pe umăr: Sally, plutind prin aer, cu părul despletit încadrându-i capul ca şi cum ar fi fost un astronaut pe o stație spațială.

Puntea scârțâi. Lui Joshua i se păru că aude un şuierat, ca un balon care se dezumflă. Nu reuşea să gândească. Încercă să inspire, însă pieptul îi fu săgetat de durere.

Apoi gravitația reveni la normal, iar cerul albastru se întinse din nou în jurul lor.

Se prăbuşiră cu toţii pe podea, care pentru moment era de fapt peretele. Un ceainic plin cu apă zbură ca un proiectil de-a curmezişul punţii, spre oroarea pisicii Shi-mi, care se repezi într-un compartiment. Pretutindeni deasupra, dedesubtul şi de jur-împrejurul lor asistau la simfonia tehnologiei avansate în dezagregare.

— Am găsit mama Jokerilor, nu-i aşa? spuse Joshua.

În clipa imediat următoare i se strânse stomacul şi vărsă. Se ridică, jenat.

— *Niciodată* nu mi s-a mai întâmplat să mi se facă greaţă după ce am *păşit.*

— Nu cred că *păşitul* a fost de vină, spuse Sally frecându-se pe burtă. E din cauza imponderabilităţii. Şi a revenirii bruşte a gravitaţiei. A fost ca şi cum am fi căzut în gol.

— Da. Chiar s-a întâmplat, nu?

— Cred că da, spuse Sally. Am găsit o spărtură. O Spărtură în Pământul Lung.

Nacela reveni treptat la poziţia normală. Luminile de pe punte se stinseră, rămânând doar lumina naturală. Joshua auzi cum componentele metalice care ar fi trebuit să se rotească îşi încetau, în mod îngrijorător, activitatea.

Lobsang reveni brusc la viaţă, sau cel puţin capul şi faţa, în timp ce corpul rămăsese în continuare imobil.

— *Chak pa!*

Sally îi aruncă o privire întrebătoare lui Joshua.

— Ce-a fost asta?

— O înjurătură tibetană, cred. Sau poate klingoniană.

Lobsang continuă pe un ton neobişnuit de vesel.

— *Mamma mia*, ce m-am înroşit! Vorba vine. Asta e, a greşi e omeneşte. E cineva rănit?

— Lobsang, în ce am intrat? întrebă Sally.

— Am intrat în *nimic,* Sally, în gol. Vid. Am *păşit* înapoi în grabă, dar se pare că *Mark Twain* a suferit daune considerabile. Unele din sisteme nu mai sunt funcționale. Din fericire, sacii cu gaz au rămas intacți, însă unele din sistemele mele personale sunt avariate. Verific acum, dar nu arată prea bine.

— Cum ai reuşit performanța să intri în vid *pe Pământ?* întrebă Sally furioasă.

Lobsang oftă.

— Sally, am *păşit* într-un loc în care Pământul nu există. Este pur şi simplu vid, spațiu interplanetar. La un moment dat bănii iese că *a fost* un Pământ acolo, dar a fost pesemne distrus în urma unui cataclism. Un impact, probabil. Unul foarte puternic, pe lângă care cel care a ucis dinozaurii ar părea o boabă de mazăre lovind un elefant. Chiar şi Marele Ghiont, impactul în urma căruia ar fi apărut luna, păleşte în comparație.

— Vrei să zici că ai anticipat asta?

— Ca o posibilitate teoretică.

— Şi cu toate astea te-ai avântat în beznă cu capul înainte? Eşti țicnit?

Lobsang îşi drese glasul, o activitate la care se perfecționase prin exercițiu, observă Joshua.

— Da, am anticipat posibilitatea. Am realizat un studiu al împrejurărilor posibile pe baza perturbațiilor din istoria Pământului şi am luat măsurile necesare de siguranță. Inclusiv modulul de *pas*-înapoi, care pare să fi funcționat aproape perfect. Din păcate însă, ne confruntăm cu o puzderie de alte probleme.

— Suntem blocați aici?

— „Blocați“ în condiții de siguranță, Sally. Respiri un aer perfect normal. Lumea aceasta, deşi se află chiar în pragul Spărturii, se pare că dispune de condiții cât se poate de favorabile. Din nefericire însă, unitatea mea ambulantă a suferit daune majore şi este inactivă; nu-i pot accesa funcția de autodepanare. Dar vă asigur că nu este totul pierdut. Programul Corporației de dezvoltare a aerostatului a continuat în acest timp pe Pământurile Inferioare. *Mark Trine* ar trebui să fie terminat până acum şi ne-ar putea prinde din urmă în câteva zile dacă *păşeşte* la viteză maximă.

Aproape toate luminile reveniseră acum la normal. Joshua începu să curețe resturile. La suprafață, cu excepția mobilierului şi a veselei, totul părea în cea mai bună formă, însă îi era teamă de daunele care surveniseră dincolo de uşile albastre ale lui Lobsang.

— Desigur, spuse el, mecanicii de pe *Trine,* presupunând că este gata de zbor, nu sunt la

curent cu situația în care ne aflăm. Am dreptate, Lobsang?

— Deci *suntem* blocați aici? întrebă Sally pe un ton relativ calm.

— Eşti îngrijorată, Sally? întrebă Lobsang cu un glas dulceag. Cum rămâne cu toate locurile alea moi cu care te lăudai? Tu la ce te gândeşti, Joshua?

Joshua şovăi o clipă.

— Mie mi se pare că imaginea de ansamblu nu s-a schimbat. Trebuie să investigăm în continuare monstrul migrenelor. Ziceai că balonul cu gaz e intact, nu? Deci poți *păşi?*

— Da. Dar nu pot cârmi, din punct de vedere geografic. Şi dispun de energie limitată. Panourile solare par să fie în condiție optimă, dar majoritatea infrastructurii… Dincolo de perforarea sacilor cu gaz şi a conductelor, problema a fost evaporarea lubrifianților…

Joshua dădu din cap.

— În regulă. Atunci *păşeşte înainte.* Hai să mergem mai departe.

— Să sărim peste Spărtură? întrebă Sally.

— De ce nu? Ştim că elfii şi trolii s-au retras din direcția asta. Cel puțin unii dintre ei au supraviețuit. Sigur au o modalitate de a sări peste Spărtură, un fel de *pas-dublu,* spuse el rânjind. O să ne aflăm din nou în atmosferă cu mult înainte să ne explodeze ochii şi să ni se scurgă pe față.

— Ai o imaginație foarte plastică, băiete.

Însă Lobsang zâmbi satisfăcut.

— Mă bucur că ai fost atent când ne-am uitat la *Odiseea spațială,* Joshua.

— Am ajuns atât de departe, spuse Joshua. Eu votez să continuăm călătoria, chiar dacă ar însemna să ajungem să mergem pe jos în cele din urmă. Eşti gata? spuse el, luând-o de mână pe Sally.

— Glumeşti? *Acum?*

— Înainte să ne răzgândim. Lobsang, *pas-dublu,* te rog.

Joshua nu a reuşit niciodată să desluşească amintirea a ceea ce a urmat. A simțit oare cu adevărat gerul muşcător din spațiu? A auzit oare cu adevărat freamătul vântului uitării, care bântuie printre galaxii? Nimic nu păruse real, până în clipa în care se trezi privind cerul înnorat şi auzi picăturile de ploaie lovind ferestrele nacelei.

Luară o zi pauză ca să-şi revină şi să repare nava cum se pricepeau mai bine.

Apoi *Mark Twain păşi* în continuare, îndreptându-se tot spre vest, dar cu precauție de data aceasta, câte o lume la câteva secunde, la jumate din viteza pe care o avuseseră înainte, şi doar pe lumină.

După douăzeci sau treizeci de lumi nu mai văzură craterele care împânzeau lumile din jurul Spărturii – formațiuni ce stăteau poate mărturie unor ciocniri mai puțin violente din realitățile

vecine cu obiectul care crease Spărtura însăşi. Se aflau undeva dincolo de Pământul două milioane. Lumile erau anoste, uniforme. În aceste versiuni îndepărtate ale Americii, se aflau încă pe coasta Pacificului. Se țineau aproape de țărm pentru a evita pericolele care pândeau în adâncul codrilor şi în imensitatea oceanului. Lui Joshua i se părea o secțiune plictisitoare de lumi, din care lipseau florile viu-colorate, insectele şi păsările, iar vegetația era dominată de ferigi uriaşe, de mărimea unor copaci în toată regula. Dar la marginea apei se zăreau uneori creaturi spectaculoase care pescuiau după hrană, nişte animale bipede agile cu constituție de alergători şi cu nişte gheare în formă de seceră, pe care le scufundau în apă pentru a captura unul după altul peşti mari, pe care îi azvârleau apoi departe, pe plajă.

Mai trecură câteva zile. Caracterul lumilor începu din nou să se schimbe. Pădurea se retrase mai departe de ocean, lăsând loc unor fâşii mai late de țărm populate cu tufe şi copaci ici-colo. Lui Joshua i se păru că şi oceanul se schimbase, devenise *mai verde.* Şi mai calm, ca şi cum apa însăşi ar fi devenit mai vâscoasă, mai densă. Nu prea vorbeau. Nu funcționa niciun filtru de cafea, în ciuda tehnologiei lor avansate, aşa că Sally era mai tot timpul prost-dispusă.

Iar lui Joshua îi era din ce în ce mai greu să facă față *păşitului.*

Sally îl bătu uşor pe mână.

— Ne apropiem de petrecerea aia adolescentină, nu-i aşa, Joshua?

Nu suportase niciodată să-i observe cineva slăbiciunile.

— Ceva de genul ăsta. Tu nu simți nimic?

— Nu. Dar mi-aş dori să simt. Ți-am spus, Joshua, sunt invidioasă. Ai un talent special.

În seara aceea, relaxându-se atât cât era posibil în timp ce nava *păşea* prudent în continuare, Joshua fu uimit şi puțin speriat de faptul că Lobsang abordă subiectul călătoriei în spațiu.

— M-am tot gândit. Ce şansă extraordinară reprezintă Spărtura!

Cum bucătăria nu mai funcționa aproape deloc, Joshua îşi făcea de lucru cu un ciocan, încercând să construiască un grătar dintr-o bucată de instalație care-şi dăduse duhul.

— Ce fel de şansă?

— Pentru călătoria în spațiu! Ai putea pur şi simplu să-ți pui un costum de astronaut şi să *păşeşti* în spațiul cosmic. Fără să mai fie nevoie să te complici cu rachete ca să te desprinzi de gravitația terestră. Te-ai afla cel mai probabil pe orbita solară, ca şi Pământul. Odată pusă la punct infrastructura necesară în interiorul Spărturii, ai putea pur şi simplu să ridici pânzele şi să porneşti la drum. Ar fi mult mai eficient din punct de vedere energetic să ajungi pe Marte, de pildă… Am fost întotdeauna pasionat de spațiu, chiar şi când

trăiam în Tibet. Personal, am investit nişte bani în Centrul Spațial Kennedy, unde nici măcar nu mai au grijă de rachetele care sunt piese de muzeu. Bietele noastre fabrici orbitale microgravitaționale, pe care le numeri pe degete, mențin iluzia că suntem încă o specie care explorează spațiul, dar de fapt visul a murit, chiar înainte de descoperirea Pământului Lung. Din câte ştim, nu există niciun alt loc în univers unde o ființă umană să poată supraviețui fără echipament de protecție. Iar acum că avem la dispoziție milioane de Pământuri, cine mai vrea să fie proiectat în vidul înghețat într-un costum spațial cu iz de urină? Acum am fi putut fi *acolo*, în imensitatea cosmosului, solicitând aderarea la federația galactică, nu aici, traversând fulgerător copii nesfârşite ale aceleiaşi bătrâne planete.

— Dar tu eşti ăla care promovezi traversarea fulgerătoare, Lobsang, comentă Sally.

— Oricum, nu văd de ce n-aş putea să le fac pe amândouă. Nu vă dați seama? Dacă reuşim să dezvoltăm Spărtura, poate că o să găsim o cale să le facem pe toate până la urmă. Din interiorul Spărturii, sistemul solar ți-e servit pe tavă. Nu uita conversația asta, Joshua Când te întorci pe Datum, revendică Pământurile aflate de o parte şi de cealaltă a Spărturii, până nu e prea târziu, până nu se prinde omenirea de potențialul pe care îl au. Gândiți-vă ce-ar putea fi în întinderile vaste ale cosmosului! Nu doar în celelalte lumi din

sistemul nostru solar – deşi, cine ştie, dacă universul a creat Pământul Lung, poate a creat şi un Marte Lung… Gândiți-vă la *asta.*

Joshua se străduia, însă îl luă amețeala. Se concentră să termine grătarul. Cuptoarele din bucătărie erau stricate, dar planul lui era să frigă la grătar cea mai mare parte din animalul vânat cu iuțime de Sally, un animal care s-ar fi putut numi căprioară dacă ar fi fost pe Pământ.

Fără niciun avertisment, aerostatul se opri din *păşit.*

Iar Joshua *auzi…*

Nu era o voce. Ceva i se infiltră în creier, o senzație limpede şi ascuțită, care nu-i comunica nimic altceva decât propria existență.

Mai mult, îl chema la ea.

Reuşi să îngaime:

— Lobsang, tu auzi ceva? Prin frecvențele radio?

— Sigur că da. De ce crezi că ne-am oprit? Primim semnale coerente pe diferite frecvențe. Pare să fie o încercare de comunicare în limba trolilor. Scuză-mă acum, o să mă concentrez la decodare.

Sally se uită de la unul la altul.

— Ce se petrece? Sunt singura care nu aude nimic? Vine de la chestia aia de sub noi?

— Ce chestie? întrebă Joshua, privind pe fereastra bucătăriei la oceanul de dedesubt.

— *Aia.*

— Lobsang, întrebă Joshua, îți funcționează

camera de la babord?

46

Joshua şi Sally coborâră în rapel pe coarda de siguranță, care rămăsese singura modalitate de a ajunge la sol, acum că troliurile erau blocate.

Odată ajunşi jos, Joshua se căță̆ră pe o stâncă pentru a arunca o privire în jur. Sub un cer fără soare, acoperit de nori, un ocean verde, vâscos, îşi arunca valurile alene pe o plajă noroioasă. În depărtare se întindea un şir de dealuri line. Însă la sud se căsca un crater colosal care aducea cu Craterul Meteoritului din Arizona. Pe neaşteptate, o creatură pterozauriană uriaşă țâşni din crater în perfectă linişte, trecând pe deasupra capului lui Joshua şi avântându-se înspre această versiune a Pacificului. Silueta uriaşă pe fundalul cerului posomorât părea un bombardier nuclear îndreptându-se spre Moscova.

Apoi ceva fremătă în această versiune îndepărtată a Pacificului. Ceva enorm, ca o insulă care a prins viață. Lui Joshua îi dispăruse cu desăvârşire durerea de cap. Însă senzația pe care o numise dintotdeauna Linişte nu fusese nicicând mai profundă.

Dintr-o boxă mică aflată în rucsacul lui Joshua se auzea vocea limpede a lui Lobsang, care turuia neîntrerupt:

— Ne-am întors pe coasta corespunzătoare Statului Washington de pe această planetă...

Dronele mele aeriene nu mai funcționează, ceea ce îmi limitează raza vizuală. Obiectul pare să aibă treizeci și şapte de kilometri lungime şi aproximativ opt kilometri lățime. Este o creatură, Joshua. Fără un corespondent clar pe Datum. Am observat câteva apendice de-a lungul flancurilor care îşi schimbă dimensiunea şi forma – ai crede că e un parc tehnologic; văd formațiuni ce par să fie antene, telescoape, însă instrumentele se metamorfozează unele în altele, extraordinar! Detectez şi o anumită mişcare generală pe toată suprafața. Nu pot estima pericolul. Nu-mi imaginez că o astfel de creatură ar putea face o mişcare bruscă, dar, din datele pe care le am la ora actuală, nu m-ar mira nici dacă i-ar creşte aripi şi şi-ar lua zborul…

Pe partea superioară a creaturii se formau unde regulate. Era albicioasă, sau mai degrabă transparentă. Mişcările ei îl afectau cumva pe Joshua, în mod visceral – o senzație care îi răsărea în conştiință pe o cale imperceptibilă.

— Sally, ai mai văzut aşa ceva în viața ta?

— Tu ce crezi? pufni ea.

— Tocmai am dat mâna cu ea, spuse Lobsang.

— Ce tot îndrugi acolo? se răți Sally.

— Protocoale de comunicare, Sally. Am stabilit o legătură… În mod clar, este un intelect remarcabil; am dedus asta instantaneu din natura complexă pur teoretic-informațională a transmisiunilor ei. Până acum am aflat un lucru: numele…

— Are un *nume?*

— Numele ei este Persoana întâi Singular şi, înainte să te răsteşti din nou la mine, Sally, ştiu asta pentru că mi-a comunicat-o până acum în douăzeci şi şase de limbi diferite ale Pământului, inclusiv în tibetană, spre mândria mea. I-am transmis tot felul de informații şi învață repede. A descărcat deja o mare parte din datele stocate pe navă. Cred că este inofensivă.

— Poftim? mârâi Sally. Ceva viu, de dimensiunile unei cisterne nu poate fi de facto inofensiv. La ce serveşte? Şi mai important, ce mănâncă?

Joshua îşi dădu jos rucsacul de pe umeri şi îl lăsă pe plajă. Realiză că nu era niciun fel de zgomot aici. Nici țipete de animale, nici măcar gâgâitul îndepărtat al pterozaurienilor. Doar clipocitul moale şi uleios al micilor valuri care lipăiau țărmul. *Nimic altceva decât Liniştea.* Ceea ce auzise întreaga lui viață în spațiile dintre oameni. Gânduri imense, ca ecourile unui gong uriaş de alamă. Acum se afla aici, chiar în fața lui.

La mai bine de două milioane de lumi depărtare de Pământ, se simțea în mod bizar ca şi cum ar fi ajuns în sfârşit acasă.

Se duse înspre ocean.

— Joshua, strigă Sally. Ia-o uşurel. Nu ştii cu ce ai de-a face…

Îşi descălță cizmele cu o smucitură şi îşi scoase şosetele.

Desculț, înaintă în apă până la glezne. Simțea miros de sare amestecat cu izul dulceag de putregai al algelor. Apa era caldă şi cleioasă, densă, aproape ca siropul, şi în ea forfoteau o sumedenie de vietăți minuscule, albe, albastre, verzi. Unele arătau ca nişte mici meduze cu căpățâni pulsânde, de care atârnau tentacule. Dar erau şi organisme care arătau ca nişte peşti cu ochi mari, ciudați şi vietăți ca nişte crabi cu cleşti eficienți.

Şi puțin mai încolo, lucrul acela. Joshua înaintă cu paşi greoi în apă, spre marginea ei impunătoare. Glasul lui Lobsang îi turuia în continuare în ureche, dar îl ignoră. Muchiile Persoanei întâi Singular erau străvezii, ca sticla de calitate inferioară, şi dacă strângea din ochi şi se străduia putea desluşi ce se afla înăuntru. Iar înăuntru se afla… totul. Peşti. Animale. Un *trol?* Era acoperit de o peliculă gelatinoasă şi înfăşurat într-o rețea de ierburi încâlcite, ca nişte alge, cu ochii închişi. Părea mai degrabă să fie adormit, decât mort. Împăcat.

Se îndreptă hotărât direct spre carcasa aceea tulbure şi o atinse cu vârful unui deget. O senzație uşoară, nimic dureros.

— Salut, Joshua, spuse o voce în capul lui.

Mintea îi fu inundată de informații, ca o revelație neaşteptată.

47

Odată, demult, într-o lume apropiată ca o umbră:

O versiune foarte diferită a Americii de Nord adăpostea o uriaşă mare interioară sărată, care colcăia de microorganisme Toate aceste forme de viață microscopice deserveau un singur organism colosal.

Şi aici, sub un cer înnorat, în tot cuprinsul acestei mări tulbur rumega un singur gând.

Eu…

Acest gând fu urmat de un altul.

În ce scop?

48

— Asistăm la un moment istoric, sporovăia Lobsang mai de parte. Primul contact! Visul împlinit, după un milion de ani. Iar eu ştiu ce anume este acest lucru. Shalmirane… N-ați citit *Oraşul şi stelele?* Este un soi de organism-colonie.

Sally replică pe un ton sarcastic:

— Iată extraterestrul! Şi acum ce facem? Ai de gând să-i dai să rezolve probleme matematice, cum a făcut Carl Sagan şi tipii ăia de la SETI?

Joshua îi ignora pe amândoi. Vorbea cu Persoana întâi Singular.

— Nu ți-am spus cum mă cheamă.

— Nu era nevoie. Tu eşti Joshua. Eu sunt Persoana întâi Singular.

Vocea din mintea lui suna exact ca propria lui

voce.

Dincolo de pielea străvezie forfoteau tot felul de vietăți. Recunoscu peşti, păsări şi – după cum realiză după o vreme – chiar un *elefant,* mişcându-se cu ochii închişi prin fluidul acela, pe jumătate mergând, pe jumătate înotând. Văzu şi troli, elfi şi alți umanoizi.

Nivelul apei începu să se ridice. Foarte uşor, pentru a nu jigni şi pentru a nu provoca panică, Joshua se dădu înapoi.

— Care este… scopul Persoanei întâi Singular?

— Persoana Întâi Singular este observatorul lumilor.

— Vorbeşti bine engleza.

Era o replică prostească, dar *ce anume* ai fi putut să-i spui unui limax lat de câțiva kilometri? Maica Agnes ar fi ştiut, se gândi el.

Răspunsul sosi neîntârziat.

— Persoana Întâi Singular nu ştie ce este „maica Agnes". Încă învăț. Poți să-mi defineşti o călugăriță?

Pe țărmul acesta posomorât, Joshua rămase cu gura căscată.

Persoana Întâi Singular spuse:

— Trimitere la alte referințe, da – o călugăriță este o femelă bipedă care se abține de la procreare pentru a veni în întâmpinarea nevoilor celorlalți membri ai speciei. Comparație cu insecte eusociale, poate? Furnici şi albine… Mai mult. De asemenea, foloseşte vehicule masive alimentate cu

rămăşiţele copacilor străvechi. Mai mult. Se dedică contemplării transcendentalului. Aceasta este clasificată ca o descriere provizorie, care urmează să fie dezvoltată în urma cercetării aprofundate a detaliilor relevante… S-ar părea că şi eu sunt o călugăriță, după anumite definiții. Percep lumea lumilor în integralitatea ei. Consider că înțeleg sensul sintagmei *în adorație cufundată…* Ar trebui să te întorci pe țărm.

Apa se umflase, ajungându-i până la genunchi lui Joshua. Se întoarse pe nisip.

Sally privea scena uluită.

— *Vorbeşti* cu el?

— Este o ea, nu un el. Aşa cred. Îmi aud propria voce Punându-mi întrebări. Pare să ştie ce gândesc, sau mai bine zis, ştie ce ştiu şi eu. Nu am idee ce este, dar se pare că vrea să învețe. Sunt copleşit de uimire, Sally, spuse el oftând.

Vocea lui Lobsang se auzi din rucsac:

— Veniți înapoi pe navă. Cred că e vremea să punem toate datele cap la cap.

În timp ce se îndreptau înapoi spre *Mark Twain,* mai mulți pterozaurieni le zburară pe deasupra capetelor, întunecând cerul cu siluetele lor zvelte.

Fără troliuri, cățăratul înapoi pe funie până la gondolă fu istovitor, dar cel puțin acum îi aşteptau lumini funcționale pe toate punțile, boilerul fusese reparat şi aveau cafea instant.

Bineînțeles că Sally voia să discute imediat despre ceea ce se întâmplase. Dar era în

minoritate față de Joshua şi Lobsang, care voiau să aştepte cel puțin până era gata cafeaua.

Apoi Joshua încercă să împărtăşească ceea ce simțise din povestea Persoanei Întâi Singular.

— Era singură în lumea ei.

— O supraviețuitoare, spuse Sally.

— Nu. A *apărut* singură. Aşa a evoluat. A fost dintotdeauna singură…

Lobsang îl interogă la rândul lui, şi treptat puseră cap la cap dacă nu adevărul, măcar o poveste.

Pe Pământul Persoanei întâi Singular, sugeră Lobsang, ca pe multe alte Pământuri, stadiile timpurii ale vieții reprezentau eoni nesfârşiți de luptă pentru supraviețuire a unor creaturi pe jumătate formate care încă nu descoperiseră cum să folosească ADN-ul pentru a stoca informația genetică şi care dețineau un control insuficient asupra proteinelor din care era constituită întreaga materie vie. Existau miliarde şi miliarde de celule care se agitau prin apele oceanelor, însă nu erau încă suficient de sofisticate pentru a-şi *permite* să rivalizeze unele cu altele. În schimb, au cooperat. Orice inovație utilă era transmisă de la o celulă la alta, ca un impuls nervos. Toate formele de viață din acest ocean global operau ca un singur mega-organism.

— În timp, spuse Lobsang, în majoritatea lumilor, cum s-a întâmplat neîndoielnic şi pe Pământul Datum, complexitatea şi organizarea

ating un stadiu în care celulele individuale sunt capabile să supraviețuiască pe cont propriu. Iar atunci, în majoritatea lumilor, se dă startul concurenței. Marile regnuri încep să se separe, oxigenul se propagă în aer ca produs secundar al creaturilor care învață cum să valorifice energia solară şi astfel începe urcuşul lung şi lent către organismele pluricelulare. Era cooperării globale se stinge fără urmă, cu excepția unor indicii enigmatice în materialul genetic.

— În majoritatea lumilor, spuse Sally, dar nu şi în lumea Persoanei întâi Singular.

— Nu. Lumea aceea a fost un Joker remarcabil. Acolo, creşterea complexității a schițat o poveste evoluționară familiară, însă unitatea acelui unic organism global *nu a fost pierdută.* Am călătorit într-adevăr spre o ramură extrem de îndepărtată a arborelui probabilităților. Chestia aia…

— Ea, Lobsang, îl corectă Joshua.

— *Ea:* ce-i drept, forma feminină este potrivită în contextul de față. *Ea* pare să fie gravidă cu forme de viață sănătoase. Părea să fie mai degrabă o biosferă în curs de maturizare, decât o creatură propriu-zisă, asemenea unui om. Probabil că, pe măsură ce a sporit complexitatea, s-au format noduri de control. Pentru a continua să crească ar fi fost necesar ca structura informațională să construiască şi să conțină o copie a propriei identități, ar fi însemnat ca întregul organism să devină capabil de autoreflecție. Adică să dezvolte

conştiență.

Sally se încruntă, încercând să asimileze informația.

— Dar ce ar putea să vrea o astfel de creatură?

— Un lucru pot să vi-l zic sigur, spuse Joshua. Companie. Se simțea singură. Deşi nu ştia asta până să întâlnească trolii.

— Aha!

Joshua îşi dădu seama că nu aveau să afle niciodată cum a ajuns un grup de troli în lumea aceea îndepărtată. Probabil au trecut prin Spărtură; poate erau traumatizați, unii din ei răniți în urma expunerii la vid.

— Dar era fascinată, spuse el cu ochii închişi, concentrându-se, încercând să-şi *amintească.* De simplul fapt că erau mai mulți de unul. Felul în care se uitau unii la alții, modul în care cooperau – fiecare îl recunoştea pe celălalt. Nu erau singuri, ca ea. Se aveau unii pe alții. Îşi dorea şi ea ce aveau ei. Singurul lucru din lume care îi lipsea… Un trol s-a apropiat de apă.

Avu o viziune, ca o reverie: trolul lăsându-se pe vine, nebănuitor, inofensiv, încercând să prindă crabi în apa mică, apa ridicându-se ca o movilă deasupra lui şi înghițindu-l.

— Ucigându-l, spuse Sally, auzind descrierea lui Joshua.

— Da. Nu asta a fost intenția ei, dar asta a fost consecința. Trolii au fugit. Poate a mai prins unul, un pui… l-a studiat…

— Şi a învățat să *păşească,* sugeră Lobsang.

— Da. I-a luat multă vreme. Organismul pe care l-am întâlnit nu este ea în totalitatea ei; odinioară ocupa un ocean întreg. Organismul din marea aceasta este… o expresie a ei. Esența. O formă suficient de compactă pentru a *păşi.*

— Aşadar, i-a urmărit pe troli, spuse Sally. S-a îndreptat spre est de-a lungul lanțului de lumi.

— Da, spuse Lobsang. Îndreptându-se, încet dar sigur, către Datum. Fără îndoială ea este motivul migrației în masă a trolilor şi poate şi a altor forme de viață. Sunt foarte părtinitor ipotezei că are acelaşi efect asupra speciilor pre-sapiente ca şi o adunare numeroasă de ființe umane. Imaginați-vă tunetul gândirii ei…

— Aşadar, doamnelor şi domnilor, vă prezentăm monstrul migrenelor, spuse Sally. Nici nu-i de mirare că trolii au luat-o la goană.

— Nu are intenții rele, spuse Joshua. Vrea doar să-i *cunoască.* Să-i cuprindă.

— Ştii ceva, Joshua, vorbeşti despre chestia asta de parcă ar fi umană.

— Aşa am simțit-o.

— Însă aceasta este doar o percepție parțială, spuse Lobsang. Mai sunt şi alte aspecte. Entitatea pe care ai întâlnit-o este numai… o sămânță. Un emisar al biosferei globale din care provine. Absorbția formelor de viață locale, chiar şi a mamiferelor avansate precum trolii, nu este decât o etapă intermediară. Scopul ei este, *trebuie cu*

necesitate să fie, acela de a transforma biosfera fiecărui Pământ într-o copie a sa. Să o subjuge în întregime. Şi absolut toate resursele să fie dedicate unui singur scop, şi anume conştiința sa. Acesta nu este nici pe departe un fenomen răuvoitor sau *duşmănos.* Nu există niciun personaj negativ în toată povestea asta. Persoana întâi Singular este pur şi simplu expresia unui alt tip de conştiință. Un alt model, ca să mă exprim aşa. Dar…

Sally era lividă.

— Dar pentru specii ca noi ea reprezintă sfârşitul. Pe fiecare Pământ pe care îl atinge pune capăt individualității.

— Reprezintă şi sfârşitul evoluției, spuse Lobsang grav. Sfârşitul lumii, într-un anume sens. Sfârşitul unei lumi după alta, pe măsură ce-şi croieşte drum prin Pământul Lung.

— Este o distrugătoare de lumi, spuse Sally. O devoratoare de suflete. Dacă trolii au simțit lucrurile astea, nici nu-i de mirare că au fost îngroziți.

— Desigur, rămâne deschisă întrebarea de ce nu a ajuns *deja* în lumile locuite, spuse Lobsang. De ce nu a înghițit încă Pământul. De ce nu l-a nimicit, din curiozitate şi dragoste.

Joshua se încruntă.

— Spărtura. Nu poate fi o coincidență faptul că am găsit-o atât de aproape de Spărtură.

— Într-adevăr, spuse Lobsang. Nu poate traversa Spărtura. Cel puțin, nu încă. În lipsa

Spărturii, ar fi ajuns deja în lumile locuite.

— Noi putem traversa Spărtura, spuse Sally. La fel şi trolii. Sigur va învăța şi ea. Şi mai sunt şi locurile moi. Dacă e capabilă să le folosească – o, Doamne! E ca o epidemie care devorează Pământul Lung lume după lume.

— Nu, ripostă Lobsang ferm. Nu este o epidemie, un virus sau o bacterie malignă, ci o entitate conştientă. Şi tocmai în asta, cred eu, constă speranța noastră. Joshua, în primul rând, cum ți s-a adresat? Ți-ai auzit propria voce în minte, aşa e? Asta nu sună a telepatie – o formă de comunicare pentru care nu am descoperit încă nicio dovadă consistentă. Pare o metodă nouă. Te-a întrebat ce este o călugăriță! Dacă-mi permiteți o bănuială, cred că a accesat informația aflată la suprafața imediată a gândurilor tale în momentul respectiv. Te gândeai la maica Agnes, nu-i aşa? În calitate de inginer, îmi vine greu să accept ce s-a întâmplat. Însă în calitate de budist, admit că există mai multe moduri de a concepe universul decât ne putem închipui.

— Sincer acum, sper că n-avem de gând să dezbatem teme religioase, i-o tăie Sally scurt.

— Fii mai deschisă, Sally! Religia este doar un cadru pentru înțelegerea universului, o simplă unealtă.

— Atunci cine e Joshua? replică ea. Cel ales?

Se uitară amândoi la Joshua.

— Într-un fel, spuse el cu reticență. Sau cel

puțin, a părut să mă recunoască. Poate chiar mă aştepta.

— De ce tocmai pe tine? întrebă Sally cu o grimasă, evident invidioasă.

— Poate din pricina condițiilor miraculoase ale naşterii eroului nostru, Sally, spuse Lobsang împăciuitor. Primele tale clipe de viață, Joshua, când ai fost complet singur într-o altă lume. Momentul tău de criză a avut, în mod cert, un ecou pe Pământul Lung. Sau poate singurătatea ta. Tu şi Persoana întâi Singular, fiecare cu singurătatea lui, creați un soi de dipol.

Joshua rămase uluit. Nu era prima oară când îşi dorea ca maica Agnes să fi fost acolo, ca să poată discuta cu ea.

— De asta m-ai adus aici, Lobsang? Descopăr întruna că ai anticipat toate situațiile cu care ne-am confruntat până acum… Ştiai că urma să se întâmple *asta*?

— Ştiam că eşti special, Joshua. Unic. Da, m-am gândit că această fațetă a personalității tale ar putea fi… utilă. Dar nu ştiam în ce mod, trebuie să recunosc asta.

Sally se uită la Joshua înmărmurită.

— Cum te simți când ştii că ai fost manipulat în halul ăsta, Joshua?

Joshua îşi feri privirea, clocotind de mânie împotriva lui Lobsang, împotriva universului pentru că l-a făcut diferit.

Lobsang reînnodă firul conversației:

— Evident, trebuie să aflăm mai multe despre Persoana Întâi Singular.

— Asta aşa e, spuse Sally. Şi trebuie să găsim o cale de a o în piedica să mai bage trolii în sperieți. Ca să nu mai vorbim d devorarea Pământului Datum.

— Mâine o să-i facem din nou o vizită. Vă propun să ne odihnim bine în noaptea asta şi de dimineață să ne pregătim de o alt întâlnire cu inefabilul. Dar de data aceasta, după ce Joshua a stabilit contactul inițial, voi conduce eu operațiunea.

— Ha! Inefabilul întâlneşte insuportabilul! Eu mă duc la cu care, spuse Sally, făcându-şi ieşirea teatrală de pe punte.

— E cam iute la mânie, spuse Joshua.

— Dar înțelegi de ce e furioasă, Joshua, spuse Lobsang blând. Tu ai fost alesul. Nu ea. Probabil nu te va ierta niciodată.

Joshua avu o noapte stranie. Se trezea întruna, convins că l-a strigat cineva pe nume. Cineva disperat şi singur, dar habar n-avea de unde ştia asta. Apoi adormea la loc şi ciclul se relua. O țin tot aşa până dimineața.

Se adunară toți trei, în tăcere, pe puntea de observație. Sally avea şi ea ochii împăienjeniți de somn, iar Lobsang, în unitate lui ambulantă îmbrăcată sobru şi reparată în grabă, era neobişnuit de tăcut. Joshua se întrebă cum or fi petrecut *ei* noaptea.

Prima surpriză a zilei fu absența Persoanei Întâi Singular din locul în care o lăsaseră. O zăriră cam la un kilometru depărtare în ocean, înaintând atât de lent, încât aproape nici nu făcea valuri. Persoanei Întâi Singular în mod clar nu-i plăcea să se grăbească însă dacă puneai lucrurile în perspectivă, era imposibil să nu observi că entitatea aceea deloc grăbită era de două ori mai mar decât Insula Manhattan.

Nici nu încăpea discuție dacă ar trebui s-o urmărească sau nu Pentru toți era de la sine înțeleasă prima variantă. Totuşi, *Mark Twain,* deşi capabil încă să *păşească* între lumi, nu mai avea posibilitatea să navigheze în lumea aceasta.

— Lobsang, nu mai ai încă o unitate acvatică? întrebă Joshua Te cunosc când vine vorba de planuri de rezervă. Nu bate aproape deloc vântul şi avem mai multe funii decât un cort de circ. Nu se poate spune că prietena noastră corpolentă de acolo e prea iute de picior. Poate unitatea ta acvatică ar putea să ne *remorcheze*?

Ideea funcționă, dar la mustață. *Mark Twain,* suspendat în văzduh, se lupta cu rezistența aerului. Sally observă că era ca şi cum *Titanicul* ar fi fost remorcat de o barcă cu motor; dar în cazul acesta era un motor conceput de Lobsang şi construit de Corporația Black, care era şi motivul pentru care soluția funcționă de fapt.

De regulă timoneria era domeniul exclusiv al lui Lobsang. Astăzi însă era ziua porților deschise,

aşa că toți trei urmăriră dârele aproape invizibile lăsate în urma ei în apă de Persoana întâi Singular. Cea mai mare parte a călătoarei era acum scufundată.

— Dumnezeu ştie ce sistem de propulsie o avea, spuse Lobsang. Şi că tot l-am adus în discuție, poate ar vrea să ne şi explice de ce mişună dintr-odată atâția peşti în apa din jurul ei.

Într-adevăr, chiar aşa era, după cum observă şi Joshua. Apa strălucea de la aripioarele peştilor; îşi făcuseră apariția chiar delfini care făceau piruete prin aer. Persoana Întâi Singular călătorea însoțită de garda de onoare. Joshua era obişnuit cu priveliştea râurilor fremătând de viață din lumile prin care trecuse; în absența omenirii, mările de pretutindeni erau la fel de aglomerate ca Marile Bancuri din Terranova de odinioară, unde se zicea că ai fi putut să mergi pe apă, atât era de ticsită de cod. Cei care nu părăsiseră Pământul Datum nici nu ştiau ce pierd. Dar nici chiar Marile Bancuri la apogeul lor nu ar fi putut fi atât de înțesate de peşte ca apele din urma călătoarei pe care o urmau.

— E clar că are o modalitate prin care atrage creaturile mărunte, spuse Sally. Poate aşa reuşeşte să le ademenească suficient de aproape ca să le absoarbă.

Lobsang era într-o dispoziție locvace.

— Splendid, nu-i aşa? Vedeți delfinii aceia? Execută un număr demn Busby Berkeley!

— Cine naiba e Busby Berkeley? întrebă Sally.

De data asta chiar şi Joshua ştia răspunsul.

— Dacă o să începeți să vorbiți iar despre filme vechi… spuse Sally.

Lobsang îşi drese glasul.

— A avut vreunul din voi vreo experiență *ieşită din comun* azi-noapte?

Joshua şi Sally schimbară o privire.

— Tu ai deschis subiectul, Lobsang, spuse Sally. La ce te referi?

— În ceea ce mă priveşte, a existat o tentativă de hacking, ceea ce trebuie să spun că este o provocare serioasă. Pentru băieții din Corporația Black încercările de hacking erau un soi de sport, plus că mă menținеau în formă. Cu toate acestea, *ceva* a avut o tentativă îndrăzneață azi-noapte. Cred totuşi că a fost o tentativă inofensivă. Nu a fost şters şi nu a fost modificat nimic, ci doar au fost accesate şi copiate nişte fişiere de memorie.

— Ca de exemplu? vru Sally să ştie.

— Informații despre troli. Despre *păşit.* Încearcă să verifice povestea pe care i-ai spus-o, Joshua. Însă aceasta este o ipoteză foarte unilaterală. Pentru mine este o senzație asemănătoare cu încercarea de a recupera o amintire.

— *Să fi fost o viziune, reverie să fi fost?* câtă Sally.

Se holbară amândoi la ea, iar ea roşi, întorcându-le-o tăios:

— Care-i problema? Am auzit de Keats, ei şi?

Mulți oameni au auzit de Keats, bunicul recita adesea din Keats. Deşi strica tot farmecul după aceea glumind că era înnebunit după Keats, dar nu văzuse niciodată un keat.

— Şi eu ştiu versuri din Keats, spuse Joshua încurajator. La fel şi maica Georgina. Trebuie să-ți fac cunoştință cu ea. Şi eu am avut o reverie. M-a cuprins din nou un sentiment de singurătate.

— Şi eu, recunoscu Sally. Dar în cazul meu a fost ceva minunat. Un fel de întâmpinare.

— O întâmpinare suficient de primitoare, încât să-ți doreşti să sari în apă şi să-ți pierzi identitatea? întrebă Lobsang. Apropo, ne apropiem. Cred că ne aşteaptă ca s-o putem ajunge din urmă, iar eu abia aştept să ajung la *ea.*

— Te rog să mă scuzi, spuse Sally, dar eu nu am nici cea mai mică intenție să pun piciorul pe chestia aia plutitoare ca să ajung un exponat în plus în grădina aia zoologică interioară.

— Am înțeles, Sally. Intenționez să fiu singurul care se apropie de Persoana întâi Singular, sau mai bine zis unitatea aceasta ambulantă va juca acest rol. Vreau să comunic cu ea neîngrădit, înainte să-şi continue călătoria şi să *păşească* mai departe, şi s-o conving să se oprească.

Joshua se gândi puțin şi spuse:

— Şi dacă nu vrea să se întoarcă... Poate fi oprită?

— Ce propui, Joshua? se răsti Lobsang. Cum ai vrea s-o ataci? Ai distruge una câte una toate

lumile în care ar putea locui, cu bombe nucleare…? întrebă el disprețuitor. Gândiți atât de meschin amândoi. Nu vedeți decât amenințare peste tot. Poate e din cauza propriei voastre fragilități biologice. Ascultați-mă. Ea vrea să învețe de la noi. Dar noi avem atâtea de învățat *de la ea*. Ce ştie ea, care sigur dispune de o percepție spațială şi temporală la o scală superioară celei umane? enunță el cu o voce care, deşi artificială, lăsa în mod bizar să transpară foarte multă emoție. Ai auzit de universul participativ?

— O porcărie participativă.

— Ascultă-mă. Conştiința modifică realitatea. Acesta este mesajul fundamental al fizicii cuantice. *Noi* am participat la crearea Pământului Datum, peticul nostru solitar de univers, propria noastră lume-Joker. Acum am întâlnit alte minți: elfii, trolii şi Persoana Întâi Singular. Iar *ei* au participat în felul lor la țeserea Pământului Lung, această rețea subtilă şi încântătoare, un multivers clădit de o comunitate de minți, căreia noi abia acum începem să i ne alăturăm. Aceasta este lecția cu care trebuie să te întorci pe Datum, Joshua. Uită de toate variațiile geologice şi geografice şi de mulțimea de animale exotice. *Acesta* este aspectul fundamental pentru înțelegerea realității – fundamental pentru ceea *ce* suntem noi. Şi dacă voi putea comunica cu Persoana Întâi Singular, care posedă cu siguranță o pătrundere a universului dincolo de orice am fi noi capabili să

pricepem…

Ei bine, asta am de gând să discut cu prietena noastră durdulie. Şi, de asemenea, să o fac să realizeze ameninţarea pe care o constituie în mod inconştient.

— Stai puţin, spuse Joshua, cântărind spusele lui Lobsang. Deci o să cobori acolo? O să *intri* la propriu în interiorul chestiei ăleia?

— Creaturile conţinute de structura ei par să fie absolut sănătoase şi mobile. Nu percep niciun risc. Trebuie să ţinem cont de faptul că eu sunt singurul membru dispensabil al echipajului, dintre noi trei, cel puţin în forma unităţii mele ambulante. Însă *eu* voi fi descărcat în întregime. Eu, Lobsang, voi participa integral la aglutinare.

— N-ai de gând să te mai întorci, nu-i aşa?

— Nu, Joshua. Comuniunea mea cu fiinţa aceasta trebuie să fie un proces pe termen lung, dacă nu chiar irevocabil. Totuşi, trebuie să fac asta.

Joshua se zburli.

— Ştiu că ai avut tot felul de motive secrete pentru care m-ai ales pentru călătoria asta. Accept asta. Dar unicul *meu* obiectiv a fost să te aduc înapoi acasă întreg şi nevătămat. Ai spus că sunt ultima ta speranţă.

— Îţi respect integritatea, Joshua. Te eliberez de contract. Voi anexa o clauză în fişierele navei.

— Nu e suficient…

— Gata.

— Ei, hai! Ajunge cu manifestările de macho! spuse Sally cinică. Ai copii de siguranță peste tot, Lobsang. Deci nu eşti deloc în pericol, nu-i aşa?

— Nu am de gând să vă dezvălui toate micile mele taine. Dar dacă se întâmplă să fiu într-o situație fără ieşire sau să fiu pierdut, o să găsiți copii ale memoriei mele în diferite locuri, actualizate în fiecare milisecundă. Cea mai importantă „cutie neagră", ca s-o numesc aşa, se află în fuzelajul navei, blindată într-un aliaj care face adamantiumul să pară plastilină, şi sunt convins că va rămâne complet neatinsă chiar şi în eventualitatea coliziunii cu un meteorit de proporții fenomenale care va eradica viața de pe Terra.

Sally râse.

— Ce rost ar avea să supraviețuieşti unei catastrofe care ar extermina toate formele de viață de pe planetă? N-ar mai fi nimeni acolo ca să te bage în priză…

— Există toate şansele, ca la momentul potrivit, planeta să fie populată din nou de forme de viață inteligente, care să evolueze până în punctul în care să fie capabile să mă recondiționeze. Pot să aştept. Am destul material de citit.

Lui Joshua i se părea că Sally devenea şi mai fermecătoare – dacă putea folosi un astfel de termen pentru a o descrie pe Sally – atunci când îi sărea muştarul. Şi, pentru prima dată, Joshua suspecta că Lobsang o tachina intenționat. Încă

un test Turing trecut cu brio, conchise el.

— Aşadar, spuse el, presupunând că reuşeşti să o convingi să nu mai înfulece lumi, ce se va întâmpla apoi, Lobsang?

— Apoi vom continua să căutăm împreună adevărul ultim al universului.

— Sună aşa de inuman, spuse Sally.

— Dimpotrivă, Sally, este extrem de uman.

Persoana întâi Singular se contura desluşit acum în raza lor vizuală. De-a lungul trupului ei se iţiră nişte excrescenţe ca nişte antene. Era înconjurată de crabi, care urcaseră la bord ca să-şi facă voiajul mai plăcut, ca şi o sumedenie de păsări de mare, care urmăreau pesemne crabii.

— Aşadar, spuse Lobsang, restul depinde de voi. Evident, am nevoie de ajutorul vostru ca să duceţi nava înapoi pe Datum. Luaţi legătura cu Selena Jones de la Transterra. Ştie ea ce să facă cu băncile de date de la bord, ca să le sincronizeze cu copia mea de pe Datum. Înţelegi, Joshua, într-un fel chiar o să mă duci înapoi acasă. Transmite-i salutări Selenei din partea mea. Întotdeauna am avut senzaţia că mă priveşte ca pe un soi de tată. Cu toate că, din punct de vedere legal, ea este tutorele meu. Asta e, nu am împlinit încă douăzeci şi unu de ani.

— Stai aşa, spuse Sally, fără tine *Mark Twain* nu mai are conştiinţă. Cum o să mai funcţioneze?

— Fleacuri, Sally! Vă las vouă exerciţiul ăsta de rezolvat. Şi acum, dacă-mi permiteţi, am o

întâlnire cu un organism colectiv enigmatic. Ah! Şi încă ceva: aveți grijă de Shi-mi, vă rog…

Şi, acestea fiind zise, se retrase pentru ultima dată în spatele uşii lui albastre.

49

Cu Lobsang plecat să-şi vadă de întâlnirea lui de gradul trei, restul echipajului de pe *Mark Twain* privi în urma călătoarei până când aceasta dispăru, cu mult înainte de a atinge linia orizontului. Garda de onoare formată din puzderia aceea de vietăți, păsări şi peşti îşi luă zborul, se scufundă şi pluti mai departe.

Spectacolul se încheiase. Circul plecase din oraş. Vraja fusese ruptă. Iar Joshua avea sentimentul că lumea era acum mai goală.

Se uită lung la Sally şi-şi dădu seama că se confrunta cu aceeaşi nedumerire pe care o vedea zugrăvită pe chipul ei.

— Persoana întâi Singular mă speria, spuse el. Şi erau momente în care şi Lobsang mă speria, deşi din cu totul alte motive. Ideea că acum sunt amândoi împreună… Cine ştie ce ar putea deveni…

— Noi ne-am dat străduința să salvăm trolii, spuse Sally ridicând din umeri.

— Şi omenirea, adăugă el încet.

— Deci ce facem acum?

— Eu propun să mâncăm de prânz, spuse Joshua îndreptându-se spre bucătărie.

Câteva minute mai târziu Sally se agăța de o cană de cafea plină-ochi, de parcă ar fi fost un colac de salvare.

— Ai observat? Călătoarea *păşeşte* sub apă. Asta e ceva nou.

Joshua încuviință din cap. Într-adevăr, se gândi el, ar trebui să începem cu întrebările mărunte, să rezolvăm problemele mici mai întâi, să nu ne lăsăm copleşiți de misterele cosmice. Mai era şi întrebarea cum aveau să ajungă acasă, deşi îi venise deja o idee pentru o posibilă soluție.

— Ştii ceva, unele din creaturile înglobate în corpul ei, care probabil provin din lumi extrem de îndepărtate, mi se păreau cunoscute. De pildă, una din vietățile alea suspendate în aspic arăta ca un cangur uriaş! Camerele erau în funcțiune. Putem să verificăm împreună înregistrările. Biologii o să se distreze pe cinste…

Se auzi un zgomot uşor în pragul uşii. Joshua îşi întoarse privirea şi dădu cu ochii de Shi-mi. Era, ce-i drept, o pisică nespus de elegantă, în ciuda naturii ei robotice.

O pisică vorbitoare.

— Numărul şoarecilor şi rozătoarelor tip şoareci plasate în vivariu urmând să fie repuse în libertate când aterizăm: nouăzeci şi trei. Numărul rozătoarelor vătămate: zero. Se spune că un şoarece cu o inimă dârză poate ridica un elefant, dar am plăcerea să vă anunț că nu pe nava aceasta.

Pisica îi privi pe amândoi aşteptând o reacție. Avea o voce moale, feminină, umană, dar care te ducea totuşi cu gândul la o pisică.

— Sfinte Sisoe!

— Poartă-te frumos, Sally! şopti Joshua. Mulțumim, Shi-mi.

Pisică aşteptă mai departe un răspuns mai elaborat.

— Nu ştiam că poți să vorbeşti, se hazardă Joshua.

— Înainte nu era necesar. Îi raportam lui Lobsang printr-o interfață directă. Fleacurile grăite sunt ca spuma mării; faptele sunt pepite de aur.

Sally îşi întoarse uşor privirea într-o parte, ceea ce din experiența lui Joshua nu era semn bun.

— De unde este proverbul?

— Din Tibet, spuse Shi-mi.

— Nu cumva eşti un avatar al lui Lobsang? Sperasem că am scăpat de el.

Pisica îşi lingea lăbuța. Se opri şi privi în sus.

— Nu. Cu toate că şi eu am o personalitate grefată pe un substrat de gel. Adaptată pentru conversații lejere, proverbe, capturarea rozătoarelor, taifas uşor cu înclinație de treizeci şi unu la sută spre cinism. Sunt, desigur, un prototip, însă voi fi în curând disponibilă în noua gamă de animale de casă produse de Corporația Black. Anunțați-vă prietenii. Iar acum vă rog să mă scuzați, mai am încă de lucru, spuse pisica,

ieşind din încăpere.

După ce felina se retrase, Joshua spuse:

— Trebuie să recunoşti că e mai bună decât o capcană de şoareci.

Sally era agasată.

— Tocmai când sunt sigură că *Titanicul* ăsta al vostru nu poate deveni mai ridicol… Ne aflăm încă deasupra oceanului?

— Da, spuse Joshua aruncând o privire prin cel mai apropiat hublou.

— Ar trebui să întoarcem. Să ne îndreptăm spre țărm.

— Am întors deja, spuse Joshua. Am stabilit cursul după ce a coborât Lobsang. Am inițiat manevra de întoarcere acum treizeci de minute.

— Eşti sigur că roboțelul ăla înotător are suficientă energie ca să ne tragă înapoi până la țărm? întrebă Sally, evident neliniştită.

— Sally, *Mark Twain* a fost conceput de Lobsang. Unitatea acvatică are destulă energie ca să înconjoare tot globul. Lobsang face copii de rezervă la copiile de rezervă. Ştii doar. Ce te frământă?

— Dacă vrei să ştii, nu mă împac prea bine cu apa. Mai ales când nu-i văd fundul. Ca regulă generală, hai să zburăm pe unde avem nişte copaci sub noi, ce zici?

— Când te-am cunoscut îți făceai veacul pe coastă.

— Eram la mal. Apă mică! Plus că suntem pe

Pământul Lung: nu ştii niciodată ce-o să sară din apă sub tine.

— Atunci îmi închipui că nu ai zăbovit prea mult în lumea acvatică prin care am trecut eu şi Lobsang. În oceanul ăla era un monstru care…

— Când am ajuns în lumea aia, *păşisem* de pe un deal – am aterizat la doi metri sub apă, am înotat până într-un loc din care ştiam că pot să mă întorc şi am *păşit* mai departe, cu o fracțiune de secundă înainte să fiu înghițită de nişte fălci uriaşe. Nici n-am văzut creatura căreia îi aparțineau. Dacă mă întrebi pe mine, strămoşii mei s-au chinuit să iasă din afurisitul de ocean şi nu cred că ar trebui să-mi bat joc de efortul lor.

Joshua zâmbi în timp ce pregătea mâncarea.

— Uite ce e, Joshua, eu zic că ar trebui să ne întoarcem în Happy Landings. Tu ce părere ai? Brusc simt nevoia să văd şi alți oameni… Dar trebuie să-l luăm şi pe *Mark Twain* cu noi, nu? Cu tot ce-a mai rămas din Lobsang. Plus pisica. Poate găsim o modalitate să mişcăm nava lateral, dacă trebuie s-o tragem după noi cu mâna. Dar cum o să *păşească* fără Lobsang?

— Am eu o idee, spuse Joshua, dar mai poate să aştepte. Mai vrei cafea?

Îşi petrecură restul zilei ca şi cum ar fi fost duminică, adică în felul în care te aştepți să decurgă o zi de duminică. Conceptele noi şi complicate au nevoie de timp ca să ți se

sedimenteze uşurel în minte, fără să deterioreze ce se află deja acolo. În fond, regula aceasta i se aplica şi lui Lobsang, realiză Joshua.

În după-amiaza următoare, Sally îi ghidă către ceea ce simțea ea că ar fi un loc moale, o scurtătură care i-ar fi condus înapoi în Happy Landings, nu prea departe de țărm. Coborâră la sol. *Mark Twain* plutea deasupra plajei, unde îl parcase unitatea acvatică. Dirijabilul era legat de Joshua şi Sally prin nişte funii lungi pe care le țineau în mână.

Apa avea un luciu deosebit pe care îl putea vedea şi Joshua: locul moale găsit de Sally.

— Mă simt ca un copil cu un balon, spuse Sally ținându-şi capătul ei de funie.

— Sunt convins că o să meargă, spuse Joshua.

— Ce să meargă?

— Fii atentă: când *păşeşti* poți să iei cu tine orice ai asupra ta. Corect? într-un fel, când se afla la bord, Lobsang *era* nava, aşa că putea *păşi.* În cazul ăsta, noi suntem legați de *Mark Twain,* care deşi are un volum mare, de fapt nu cântăreşte nimic. Aşa e? Deci dacă *păşim* acum, putem să-l transportăm cu noi, nu?

— *Asta* e teoria ta? spuse ea, privindu-l fix.

— La atâta m-am priceput.

— Dacă universul nu are acelaşi simț al umorului ca tine, am putea să ne trezim cu brațele smulse din țâțâni.

— N-avem decât o cale să aflăm. Eşti pregătită?

Sally şovăi.

— Te deranjează dacă ne ținem de mână? Am putea intra în bucluc dacă ne despărțim în timpul cascadoriei ăsteia.

— Bine zis, aprobă el, luând-o de mână. Haide, Sally, mă bazez pe tine.

Ea păru să-şi piardă concentrarea, ca şi cum nu ar mai fi fost conştientă de prezența lui. Adulmecă aerul, privi direct în lumină şi făcu nişte mişcări ciudate ca de *tai chi,* grațioase, circumspecte, ca şi cum ar fi palpat apa.

Apoi *păşiră.* Joshua avu o senzație mai acută decât de obicei, însoțită de o scurtă cădere în gol, ca şi cum ar fi alunecat pe un tobogan cu apă, după care se simți *rece,* de parcă procesul i-ar fi supt cumva energia. Ajunseră pe o altă plajă, într-o altă lume, glaciară, mohorâtă. Aşadar, locurile moi nu te duceau direct unde voiai să ajungi. Şi, din punct de vedere geografic, *nu mai erau în acelaşi loc.* Joshua îşi dădu imediat seama de asta. Din ce în ce mai bizar. Sally îşi repetă micul ritual, cercetând împrejurimile.

Le luă patru *paşi* în total. Dar în cele din urmă poposiră în Happy Landings, cu tot cu *Mark Twain* suspendat deasupra lor.

Fură întâmpinați cu bucurie şi cu surprindere de localnici. Toată lumea era prietenoasă. În mod sincer. Pentru că aici era Happy Landings, nu? Evident că lumea era prietenoasă. Drumurile erau

la fel de curate, măturate ireproşabil. Somonul era agăţat la uscat în şiruri aliniate, ca înainte. Bărbaţii, femeile, copiii şi trolii trăiau în bună pace şi armonie.

Iar Joshua se simţea din nou nelalocul lui. Avea senzaţia că toate sunt atât de *bine aşezate,* încât ar putea să dea ocol universului şi să se întoarcă metamorfozat în ceva cu totul şi cu totul *imperfect.* De la ultima vizită, uitase cât de stăruitor poate fi sentimentul acesta. Şi uitase şi de putoarea omniprezentă de trol.

Cum era de aşteptat, li se oferi cazare într-una din căsuţele din centrul oraşului. Dar după ce se înţeleseră din priviri, deciseră să rămână pe *Mark Twain.* Fură în mod inevitabil urmaţi la bord de câţiva pui de trol. Joshua pregăti cina, cu ingrediente proaspete şi gustoase; ca şi înainte, oamenii fuseseră extrem de generoşi, oferindu-le alimente şi băutură.

După cină, otrăvindu-se din nou cu cafea instant – singura care mai rămăsese pe *Mark Twain* după răfuiala cu Spărtura – şi înconjurată de trolii care leneveau pe puntea de observaţie, Sally rosti:

— Haide, Joshua, vorbeşte. Şi eu observ oamenii. Mă uit la tine şi văd că te macină ceva. Spune, ce e?

— Acelaşi lucru care te macină şi pe tine, presupun. Că e ceva putred aici.

— Nu, spuse Sally. Nu e nimic putred. Dar într-

adevăr ceva e *nelalocul lui…* Am fost aici de multe ori, dar acum sunt mai conştientă de fenomen, fiindcă te am şi pe tine îmbufnat prin preajmă. Sigur, ceea ce percepem noi drept *putred* ar putea fi pur şi simplu o expresie a semnificației locului acestuia. Dar…

— Continuă. Ce anume vrei să zici?

— Joshua, ai văzut vreun om orb aici?

— Orb?

— Sunt oameni cu ochelari, bătrâni cu ochelari de citit. Dar nimeni nu e *orb.* O dată m-am uitat în evidențele de la Primărie. Sunt oameni care şi-au pierdut câte un deget de la picior sau de la mână, într-un accident cu toporul, în timp ce tăiau lemne. Dar se pare că niciun om cu vreun handicap serios nu ajunge vreodată în Happy Landings.

— Nu sunt perfecți nici aici. I-am văzut cum se îmbată la bar, de exemplu, răspunse Joshua după un scurt răgaz.

— A, da, ştiu să petreacă, fără îndoială. Dar partea interesantă e că absolut toți ştiu când să se oprească din petrecut. Şi crede-mă, e un talent rar. Ai observat că nu există poliție aici sau ceva similar? Conform arhivelor de la Primărie, nu a existat niciodată un atac cu motivație sexuală asupra vreunei femei, vreunui bărbat sau vreunui copil. *Niciodată.* Nicio dispută pentru pământ care să nu fie rezolvată pe cale amiabilă. Te-ai uitat la copii? Toți adulții se poartă de parcă toți ar fi copiii

lor, iar copiii se poartă de parcă toți adulții ar fi părinții lor. Întregul loc este atât de decent, echilibrat şi *plăcut,* încât îți vine să urli, iar apoi te simți vinovat.

Sally mângâie un pui de trol, al cărui tors ar fi făcut de ruşine orice pisică: pură plăcere lichidă.

Cuvintele lui Sally îl făcură pe Joshua să izbucnească:

— E din cauza trolilor, sunt sigur. Am mai discutat despre asta. Din cauza coabitării oamenilor cu trolii. Doar aici se întâmplă asta. Nu seamănă cu nicio altă comunitate omenească.

Sally îl țintui cu privirea.

— Acum ştim că minţile au o influență directă asupra altor minți, nu? Cel puțin atât am aflat. Dacă se strâng prea mulți oameni, trolii dispar. Dar dacă numărul oamenilor rămâne constant şi suportabil, trolii rămân prin preajmă. Poate că pentru oameni nu există o cantitate maximă suportabilă de troli. Happy Landings e ca o baie caldă de sentimente tihnite şi plăcute.

— Dar nu e nimeni invalid. Nimeni suficient de dereglat ca să comită o crimă violentă. Nimeni care să nu se potrivească în peisaj.

— Poate că sunt ținuți la distanță, poate nici măcar în mod conştient, spuse ea privindu-l. Sunt *cernuți.* E un gând sinistru, nu?

Joshua era de acord.

— Dar cum? Nu stă nimeni cu bâta la poartă ca să-i gonească pe cei nevrednici.

— Nu.

Sally se lăsă pe spate şi închise ochii, gândindu-se.

— Nu cred că se pune problema ca oamenii să fie excluşi în mod conştient, cel puțin nu de localnici. Deci cum se întâmplă? N-am văzut pe nimeni suspect *dincolo de* Happy Landings. Nimeni care să cenzureze sau să controleze. Oare Happy Landings – locul *însuşi* – îşi alege cumva vizitatorii? Dar cum ar fi posibil aşa ceva?

— Şi cu ce scop?

— Nu poți să ai un *scop* decât dacă ai o *minte*, Joshua.

— Nu e nicio minte implicată în evoluție, spuse Joshua amintindu-şi lecțiile-fulger ale maicii Georgina de la Cămin. Niciun scop, nicio intenție, nicio destinație finală. Şi totuşi, e un proces care modelează ființele vii.

— Deci Happy Landings e un soi de analogie a unui proces evolutiv?

— Tu să-mi zici asta, spuse el studiind-o. Vii aici de multă vreme…

— De când eram mică, cu ai mei. Doar că de când v-am cunoscut pe voi doi, mi s-au accentuat întrebările pe care mi le-am pus dintotdeauna. Ar trebui să port o brățară: „Ce-ar gândi Lobsang?”

Joshua izbucni în râs.

— Ştii, tot timpul mi s-a părut că locul ăsta e un fel de Eden, dar din care lipseşte şarpele. Şi m-am tot întrebat unde e şarpele. Familia mea s-a înțeles

bine cu oamenii de aici. Dar eu nu mi-am dorit niciodată să rămân. N-am avut niciodată impresia că m-aş potrivi aici. Nu mă simt ca acasă. Poate m-am temut că *eu* sunt şarpele.

Joshua încercă să descifreze expresia de pe chipul lui Sally.

— Îmi pare rău.

Nu păru să fie cea mai nimerită reacție. Sally îşi feri privirea.

— Oricum ar fi, cred că locul acesta e important, Joshua. Pentru noi toți. Pentru întreaga umanitate, vreau să zic. E unic, în fond. Dar ce-o să se întâmple când o să înceapă să ajungă colonişții aici? Mă refer la colonişții obişnuiți, ăia cu cazmale şi târnăcoape şi arme din bronz, ăia care-şi bat nevestele şi se țin de găinării... Cum poate supraviețui locul ăsta? câți troli o să fie împuşcați, măcelăriți şi înrobiți?

— Poate că cine sau ce coordonează experimentul o să înceapă să riposteze.

Ea se cutremură.

— Chiar începem să gândim ca Lobsang. Joshua, hai să ne cărăm de aici şi să mergem într-un loc *normal*. Am nevoie de o vacanță...

50

În ziua următoare, într-o lume îndepărtată, Helen Green cu legea ciuperci. Urcase pe un deal aflat la câțiva kilometri depărtare de proaspăta aşezare Reboot.

Şi auzi un fel de oftat, ca şi cum ar fi expirat cineva. Helen simți o briză ca o şoaptă pe piele. Se întoarse.

În fața ei, în iarbă, răsărise ca din senin un bărbat subțire, brunet. Lângă el se afla o femeie, care arăta de parcă ar fi fost de-a locului. Nu era ceva nemaiîntâlnit să treacă pe acolo vizitatori care *păşeau.* Dar rar se întâmpla să arate atât de dezorientați ca aceştia doi. Şi atât de neîngrijiți. Şi cu hainele acoperite de *chiciură.*

Şi mai rar se întâmpla să apară cu un dirijabil uriaş plutindu-le deasupra capetelor. Helen se întrebă dacă ar trebui să fugă să cheme pe cineva.

Bărbatul îşi protejă ochii de soare.

— Tu cine eşti?

— Mă numesc Helen Green.

— A, fata cu blogul, din Madison? Chiar speram să te întâlnim.

Fata îi aruncă o căutătură aspră.

— *Tu* cine eşti? Nu încă unul care umblă după impozite, sper… Pe ultimul l-am alungat din oraş.

— Nu, nu. Numele meu e Joshua Valienté.

— *Acel* Joshua Valienté…

Îşi dădu seama că roşise şi se simți penibil.

Femeia care era în compania lui Joshua şuieră cu dispreț:

— Ține-mă, Doamne!

Joshua aprecie că Helen Green avea vreo şaptesprezece-optsprezece ani. Avea părul blond-

arămiu, strâns la spate într-o coadă practică şi ținea un coş cu ciuperci pe braț. Purta o bluză, nişte pantaloni lejeri dintr-o piele moale ca de căprioară şi mocasini. Nu s-ar fi potrivit peisajului de pe Datum, dar pe de altă parte nici ruptă dintr-un muzeu din perioada colonială nu era. Joshua realiză că nu nu avea în fața ochilor o reconstituire retro a zilelor apuse ale pionieratului. Helen Green era un fenomen nou în lume, sau mai bine zis în lumi. Şi părea simpatică.

Nu era greu să găseşti cazare în Reboot, odată ce se convingeau că nu eşti cine ştie ce criminal sau bandit, ori mai rău, un reprezentant al guvernului federal de pe Datum, care devenise brusc foarte ostil împotriva coloniştilor. În timpul petrecut acolo, Joshua văzu că localnicii erau primitori chiar şi cu hoinarii, cum îi numeau ei, o speță de oameni fără căpătâi şi cam ponosiți, care cutreierau Pământul Lung fără cea mai vagă intenție de a se aşeza undeva *vreodată* şi care nu prea aveau deci cu ce să contribuie la bunăstarea orăşelului Reboot. Dar aici, atât de departe de casă, era bine-venită orice figură nouă, cu o nouă poveste, oricât de scurtă le-ar fi fost şederea, atâta vreme cât arau un ogor sau tăiau nişte lemne în schimbul găzduirii.

Seara, Joshua şi Sally şedeau împreună lângă foc, sub silueta întunecată a lui *Mark Twain.*

— Îmi plac oamenii ăştia, spuse Joshua. Sunt cumsecade. Cu capul pe umeri. Ştiu ce fac şi îşi

văd de treabă.

Simțea asta din pricina felului lui de-a fi, era conştient de asta; admira oamenii care făceau ce trebuie, cum ar fi să dezvolte comunitatea aceasta cu simț de răspundere, în mod organizat. Aş putea trăi aici, se surprinse el gândind.

Dar Sally pufni dezaprobatoare.

— Nu prea cred. Ăsta e modul vechi de viață sau o imitație a lui. Nu mai avem *nevoie* să lucrăm pământul ca să hrănim populații numeroase. Nu mai avem un singur Pământ, acum avem Pământuri infinite, care pot hrăni populații infinite. Hoinarii ăia s-au prins cum merge treaba. Ei sunt viitorul, nu alde Helen Green, admiratoarea ta înfocată. Eu propun să rămânem aici o săptămână, le dăm o mână de ajutor cu recolta şi ne luăm plata în provizii. Ce zici? După care o luăm spre casă.

Joshua îşi înfrânse stingherеala şi zise:

— Şi după aia? îl livrăm pe Lobsang, sau ce-a mai rămas din el în *Mark Twain,* înapoi la transterra. Plus pisica. Apoi eu o să vreau să plec iar, Sally. Cu sau fără Lobsang. Mai sunt atâtea de descoperit. În toții anii ăştia care au trecut de la Ziua Marelui Pas abia dacă am explorat o parte infinitezimală din Pământul Lung. Eu, care credeam că le ştiu pe toate, nu văzusem niciun trol înainte de expediția asta, nu auzisem de Happy Landings… Cine ştie câte lucruri mai sunt de descoperit?

Îl privi dintr-o parte, cum obişnuia uneori.

— Tinere, sugerezi cumva ca noi doi să fim din nou tovarăşi de călătorie în viitor?

Niciodată în viața lui nu mai sugerase aşa ceva vreunei ființe umane. Cu excepția situațiilor în care încerca să salveze pe cineva. Ocoli întrebarea.

— Avem Spărtura. Poate şi un Marte Lung! Cine ştie? M-am tot gândit la asta. Dacă *păşim* suficient de departe *acolo*, poate găsim chiar un Marte locuibil.

— Începi să aiurezi.

— Păi, da, citeam mult science-fiction într-o vreme. Dar mai întâi hai să mergem acasă. Simt că a venit vremea. Să revedem Madisonul. Să vedem ce mai fac unii şi alții. Sally, chiar aş vrea să-ți fac cunoştință cu maica Agnes.

— Şi cu maica Georgina, spuse ea zâmbind. Putem să vorbim despre Keats…

— Iar apoi, când Lobsang 2.0 lansează *Mark Trine,* intenționez să mă aflu la bord. Chiar dacă trebuie să dorm pe prici cu pisica.

Sally căzu pe gânduri.

— Ştii, mama avea o vorbă când noi, copiii, ne fugăream ca nişte sălbatici: „Toate bune şi frumoase până vă scoateți un ochi.” Mi-e teamă că dacă forțăm nota cu jucăria asta nouă şi fascinantă care este multiversul, mai devreme sau mai târziu un bocanc uriaş o să vină şi o să ne strivească. Deşi presupun că am putea să ne uităm în sus ca să vedem al cui e bocancul.

— Chiar şi asta ar fi interesant, spuse Joshua.

După ce se pregătiră de plecare, se duseră să-şi ia rămas-bun de la Helen Green, având în vedere că fusese prima persoană care îi întâmpinase mai mult sau mai puțin politicos în sânul comunității.

Helen era în toiul zilei de lucru, cu un teanc de cărți roase de atâta citit sub braț. Avea un aer calm, competent, binedispus – îşi vedea de viața ei la o sută de mii de Pământuri depărtare de locul unde se născuse. Părea puțin emoționată, ca de fiecare dată când se afla în preajma lui Joshua. Dar îşi înlătură o şuviță de păr de pe frunte şi zâmbi.

— Păcat că plecați atât de curând. Încotro acum – înapoi pe Datum?

— Madison, spuse Joshua. De acolo eşti şi tu, nu? îmi amintesc din blogul tău. Mai avem prieteni, rude acolo…

Însă Helen se încruntase.

— Madison? N-ați auzit ce s-a întâmplat?

51

Pentru Monica Jansson, ziua fatidică pentru Madison începuse cu un telefon e la Clichy, în urma căruia fusese nevoită să plece de la seminarul despre impactul demografic al Pământului Lung, de la Universitatea Wisconsin. Colegii îi aruncară priviri usturătoare, în afară de cei care știau că este polițistă.

— Jack? Ce e? Sper să fie ceva important…

— Taci și ascultă, Baubau. Cineva a pus o bombă.

— O bombă?

— Nucleară. În centrul Madisonului. Se presupune că este ascunsă undeva în Piața Capitoliului.

Sala de conferințe era departe de centru, la nord-est. Începuse deja să alerge, ieși din clădire și ajunse la mașină. Deja Gâfâia. Uneori chiar simțea că are peste patruzeci de ani.

Începu să urle o alarmă de protecție civilă.

— O bombă nucleara? Cum dracu'…

— Cică un fel de valiză. A început să plouă cu avertizări. Ascultă-mă bine! Uite ce ai de făcut. *Bagă oamenii înăuntru!* Ai înțeles? Sub pământ dacă poți. Spune-le ca vine o tornada, dacă nu se lasă convinși. Dacă explodează drăcia, cu excepția zonei zero, putem măcar să ne asigurăm că reducem numărul de victime expuse radiațiilor dacă… La naiba Jansson, aia a fost portiera ta trântindu-se?

— M-ați prins, şefu'.

— Spune-mi măcar că ieşi din oraş.

— Nu pot să vă spun asta, domnule.

Unii oameni începuseră deja să iasă din birouri, din magazine, din case, în lumina zilei însorite de toamnă, arătând debusolați. În schimb, alții intrau în clădiri din reflex. Wisconsin fusese ce-i drept, lovit de suficiente tornade ca oamenii să

asculte avertizările. În câteva minute şoselele aveau să fie blocate de cei care încearcă să părăsească oraşul, indiferent de recomandările oficiale.

Apăsă frâna la podea, profitând că drumurile erau încă relativ libere, porni sirena şi demară în trombă spre sud-vest, în direcția Capitoliului.

— La naiba, locotenent!

— Uitați cum stă treaba, domnule: ştiți la fel de bine ca mine că sigur e responsabilă de asta o grupare extremistă ca Umanitatea Prioritară. Iar ăsta e domeniul meu. Dacă sunt la fața locului, poate reuşesc să văd ceva. Să ochesc vreunul din suspecții obişnuiți. Să tai răul de la rădăcină.

— Sau să-ți prăjeşti fundul de lesbiană fraieră!

— Nu, domnule. Am Stepperul la mine… spuse ea atingându-şi talia ca să verifice.

Auzi mai multe alarme de dezastru urlând peste sirena maşinii. În jurul ei începură să răsară de peste tot mesaje de urgență, pe toate căile: un apel de la 911 redirecționat pe telefonul ei de civil, e-mailuri pe tabletă, mesaje sumbre de la Sistemul de Avertizare de Urgență la radio. Nimic din toate astea nu era de ajuns, realiză ea.

— Ascultați-mă, şefu'. Trebuie să modificați cursul situației.

— Ce vrei să zici?

— Din câte se pare, toată lumea e îndemnată să urmeze procedura standard. *Trebuie să-i facem pe oameni să păşească, domnule.* Oriunde, la est, la

vest, nu contează. Departe de Madison Zero.

— Ştii la fel de bine ca mine că nu toată lumea poate să *păşească.* În afară de fobici, mai sunt bătrânii, copiii, bolnavii la pat, pacienții din spitale…

— Trebuie să se ajute între ei. Dacă poți *păşi,* bine, dar *ia şi pe altcineva cu tine*, cineva care nu poate *păşi.* Du-l în brațe sau în spate. Apoi întoarce-te şi *păşeşte* încă o dată. Şi încă o dată şi încă o dată…

— Te-ai gândit ceva la asta, nu-i aşa, Baubau? spuse el, după un moment de tăcere.

— De-asta mi-ați dat postul acesta acum atâția ani.

— Eşti dementă.

Pauză.

— Fac ce zici dacă întorci naibii maşina.

— Nici gând, domnule.

— Eşti concediată, Baubau.

— Am înțeles, domnule. O să rămân totuşi pe fir.

Ajunse pe East Washington şi dădu cu ochii de Capitoliu strălucind alb în soare. Oamenii forfoteau încoace şi-n colo, ieşind sau intrând în birouri şi magazine. Unii îi făcură semn să oprească; păreau enervați – voiau probabil să se plângă de zgomotul sirenelor, care continuau să urle aparent fără motiv. Maşina din fața ei avea o plăcuță de înmatriculare verde, prețioasă, cu Green Bay Packers. Pe ziduri zări postere cu Brian

Cowley, solemn, arătând cu degetul, ca un virus care se răspândea.

Îi era imposibil să conceapă că, în doar câteva minute, toate astea aveau să fie un nor de pulbere radioactivă. Dar acum auzi la radio instrucțiuni precipitate care îndemnau populația să *păşească,* intercalate cu anunțurile standard. *Păşiți şi ajutați. Păşiți şi ajutați…*

Zâmbi. Un slogan ad hoc.

Clichy reveni cu mai multe informații. Singurul avertisment primit de poliție fusese din partea unui puşti care intrase agitat într-o secție de poliție din Milwaukee. Cincisprezece ani. Se alăturase unor partizani de la Umanitatea Prioritară, pentru viața socială, ca să cunoască fete. Dar îi mințise. Era de fapt un stepper înnăscut. Iar când Prioritarii aflaseră, îl duseseră la un doctor, aflat deja pe lista neagră a poliției, care îi deschisese țeasta, îi băgase un electrod în creier şi îi arsese centrii nervoşi care se presupunea că sunt responsabili pentru capacitatea de a *păşi.* Indiferent dacă mai putea *păşi* sau nu după aceea, cert era că băiatul orbise. Aşa că se dusese la poliție şi-şi turnase tovarăşii, divulgând ce puneau la cale în Madison.

— Tot ce ştie puştiul e că Prioritarii au pus mâna pe o chestie căreia ei îi zic „valiză nucleară”. Citesc acum un raport în care scrie că singurul astfel de dispozitiv fabricat în mod oficial de SUA este un W54, din gama MSDA, adică Muniție Specială de

Distrugere Atomică, cu o capacitate de circa şase kilotone, care ar provoca aproximativ o treime din pagubele de la Hiroshima. Sau mai există posibilitatea să fi făcut rost de un dispozitiv rusesc, de pildă un RA-115. Fii atentă, cică se presupune că fosta Uniune Sovietică a plasat strategic nişte bombe din astea pe teritoriul SUA. Aşa, pentru orice eventualitate.

Ajunsese în Piața Capitoliului. De obicei era înțesată cu tarabele vreunui târg de artă sau ale pieței de zarzavaturi, extinsă acum cu produsele exotice din nenumărate lumi, sau servea drept scenă pentru vreun protest sau manifestație. Astăzi, în schimb, piața era plină de polițişti, de agenți de la Siguranța Națională şi de la FBI, unii îmbrăcați în costume de protecție chimico-biologico-nucleară, de parcă *asta* i-ar fi ajutat la ceva, şi de vehiculele lor, inclusiv elicoptere care zbârnâiau deasupra. Cei mai curajoşi dintre toți, se gândi ea, cei care alergau *înspre* bombă. Croindu-şi drum prin piață, Jansson aruncă o privire spre State Street, care făcea legătura între campusul Universității Wisconsin cu Piața în linie dreaptă, de la vest la est. Strada era încă plină de restaurante, cafenele şi magazine aglomerate: rămăsese inima palpitândă a oraşului, în pofida recesiunii Pământului Lung şi a depopulării. În după-amiaza aceasta forfotea de studenți şi oameni veniți la cumpărături. Unii se grăbeau în mod clar să se adăpostească, dar alții îşi sorbeau

netulburați cafeaua, cu privirea ațintită în telefon sau în laptop. Unii râdeau chiar, în ciuda vocii clare a unui polițist care îndemna lumea prin megafon să se adăpostească înăuntru sau să se îndepărteze de piață şi a sirenelor care acopereau toate zgomotele.

— Oamenilor nu le vine să creadă.

— Mie-mi spui!

Abandonă maşina şi, băgând în ochi insigna oricui îi stătea în cale, tăie mulțimea până ajunse pe colina Capitoliului. Larma asurzitoare a sirenelor reverberând în asfalt te scotea din minți. Pe cele patru şiruri de trepte din jurul clădirii Capitoliului se scurgeau şuvoaie de oameni care ieşeau din clădire, membri ai corpului legislativ, lobbyişti, avocați, toți la costum, îmbrăcați la patru ace. La baza unui şir de trepte şedea un grup de civili mai zdrențuroşi, păziți de un cerc larg de polițişti înarmați şi agenți de la Siguranța Națională. Oamenii aceştia, după câte se părea, se aflau în piață când fusese difuzată avertizarea, drept care fuseseră prompt arestați, li se confiscaseră Stepperele, telefoanele şi orice arme purtau asupra lor. Jansson, aflată în apropiere, încercă să identifice chipuri familiare în mulțimea de turişti, cumpărători şi afacerişti nemulțumiți şi speriați. Unii din ei îşi fluturau brățările cu inscripția „mândru că sunt stepper” în fața polițiştilor care îi păzeau, protestând. *Nu sunt de la Umanitatea Prioritară! Uitați-vă şi voi!*

Apoi dădu cu ochii de Rod Green, stând puțin mai departe de ceilalți.

Se aşează lângă Rod. Avea optsprezece ani, ştia asta, dar arăta mai tânăr. Era îmbrăcat în blugi şi într-o geacă închisă la culoare. Avea părul roşcat-arămiu tuns scurt. Arăta ca orice alt student. Dar era încruntat; în cutele din jurul gurii şi al ochilor i se citea disprețul şi ura.

— Tu ai făcut asta. Nu-i aşa, Rod?

Trebuia să strige ca să acopere zgomotul sirenelor şi să se facă auzită.

— Haide, puştiule, doar mă cunoşti. Stau cu ochii pe tine de câțiva ani.

— Ție ți se zice Baubau, spuse el, aruncându-i totodată o căutătură piezişă.

— Eu sunt aia. Tu ai făcut asta?

— Am ajutat.

— Pe cine ai ajutat? Cum ai ajutat?

El ridică din umeri.

— Am adus-o în piață într-un rucsac mare. Am livrat-o, dar nu ştiu unde e ascunsă. Nu ştiu nici cum a fost activată şi nici cum poate fi dezamorsată.

La naiba. La naiba.

— Rod, chiar e necesar? Trebuie să moară toți oamenii ăştia doar ca să te răzbuni tu pe mămica?

— Numai că vaca *aia* e în siguranță, şuieră el duşmănos.

Jansson fu şocată. Poate nici nu aflase că mama lui, Tilda Lang Green, stabilită într-o colonie de pe

un Pământ îndepărtat, murise de cancer. Nu era acum momentul să-i spună.

— Crezi că o să schimbe ceva? Ştiu că vouă v-a intrat în cap că Madison e un soi de sediu central pentru *păşit.* Dar nu aveți cum să faceți să dispară Pământul Lung. Chiar dacă aruncați în aer întregul Wisconsin, oamenii o să *păşească* în continuare din alte locuri…

— Ştiu un singur lucru despre bombă.

Îl apucă de umeri.

— Ce anume? Spune-mi, Rod.

— Ştiu *când.*

Se uită la ceas.

— Două minute şi patruzeci şi cinci de secunde. Patruzeci şi patru. Patruzeci şi trei…

Jansson se ridică în picioare şi le strigă polițiştilor:

— Ați auzit ce-a zis? Comunicați informația. Şi dați-le drumul oamenilor ăstora. Stepperele – pentru Dumnezeu, dați-le înapoi Stepperele!

Polițiştii reacționară instantaneu. Iar prizonierii lor se ridicară în picioare furioşi şi panicați de ce auziseră. Dar Jansson nu-l scăpă din ochi pe Rod.

— S-a zis cu mine, spuse Rod. Eu nu pot *păşi.* De-aia am şi venit aici. Mi s-a părut corect.

— Bun, acu-i acu!

Fără niciun avertisment, îl apucă de sub genunchi şi de umeri, ca pe un copil şi, opintindu-se, îl ridică în brațe. Era prea greu pentru ea, aşa că se prăvăli imediat sub greutatea lui, dar reuşi

să apese butonul Stepperului înainte să se lovească amândoi de pământ.

Ateriză pe spate, pe iarba verde. Cer senin deasupra, ca şi pe Datum. Sirenele amuțiseră. Schelele construite aici, în Vest 1, ca punct de corespondență cu Capitoliul, se ridicau deasupra ei.

Rod, prăbuşit peste ea, fu cuprins de spasme, vărsă şi începu să facă spume la gură. Un paramedic într-o salopetă portocalie îl trase pe Rod la o parte.

— E fobie, spuse Jansson. Are nevoie de…

— Ştim, doamnă.

Doctorița scoase o seringă din trusă şi îi injectă ceva în gât.

Convulsiile se potoliră. Rod o privi drept în ochi pe Jansson. Articulă clar:

— Două minute.

Apoi îşi dădu ochii peste cap şi îşi pierdu cunoştința.

Două minute. Informația se răspândi fulgerător în Madison Zero, în gemenii aflați în formare, la Est şi la Vest, şi făcu ocolul unui glob întreg care aştepta cu răsuflarea tăiată.

Iar lumea începu să *păşească.*

Părinții îşi luară în brațe copiii, apoi se întoarseră după rudele şi vecinii în vârstă. În aziluri, nişte bătrâni derutați se pomeniră cu câte un Stepper în brațe, ajungând pentru prima oară

în viață în Est sau în Vest. În şcoli, profesorii îşi luară în brațe elevii, iar copiii mai mari îi luară în spate pe cei mai mici. În spitale, personalul şi pacienții mai sănătoşi găsiră modalități de a-i ridica şi de a *păşi* cu cei mai grei şi mai imobilizați pacienți, chiar şi cu victimele aflate în comă şi cu bebeluşii din incubatoare, după care se întoarseră să repete mişcarea; aşteptară ca medicii să încheie operațiile întrerupte şi luară apoi cu ei şi pacienții respectivi. Pretutindeni în Madison, majoritatea umanității, capabilă să *păşească* ajută minoritatea incapabilă. Chiar şi fobicii extremi, Rob Green, care nu puteau face nici măcar un singur *pas,* fură asistați de doctori care îşi dădură silința să le stabilizeze starea, până puteau fi înlăturați din zona de pericol şi transportați înapoi pe Datum.

În Madison Vest 1, Monica Jansson urmărea derularea evenimentelor. Erau instalate camere de televiziune în tot perimetrul, precum şi drone aeriene conectate la aparatele de zbor. Pentru Jansson era un sentiment foarte ciudat să se afle *în siguranță* în toiul unei asemenea crize, însă medicii îi confiscaseră Stepperul şi nu mai avea ce să facă. Aşa că privea. Cineva îi aduse chiar o ceaşcă de cafea.

Aici, în Vest 1, se desluşeau clar din văzduh lacurile, istmul, geografia specifică a zonei, desfăşurată ca o hartă, o regiune geamănă a celei de pe Datum, care fusese complet pustie cu

douăzeci de ani în urmă. Madison Vest 1 începuse să capete o fizionomie individuală, se defrişaseră petice de pădure, se asanaseră mlaştinile, unele poteci fuseră lărgite şi consolidate până în punctul în care puteau fi numite drumuri în toată regula, răsăriseră ciorchini de clădiri ici-colo, şi se ridica deja fum de la fabricile de cherestea şi de la fierării. Dar astăzi, locuitorii din Vest 1 se înghesuiau să-i ajute şi să-i găzduiască pe refugiații de pe Datum.

Începuseră să sosească. Jansson îi văzu apărând, unul câte unul sau în mici grupuri. Erau unii care aterizau chiar şi în lacuri, din bărci sau de pe plăcile de surf. Bărcile cu vâsle brăzdau apele albastre imediat ce răsărea câte un punct în larg.

Iar pe uscat Jansson observă cum se forma un soi de hartă a oraşului de pe Datum pe covorul verde de iarbă din Vest 1. Studenții de la universitate – o pată multicoloră care corespundea coordonatelor campusului, întinzându-se spre sud până la malul lacului Mendota. Spitalele, St Mary's şi Meriter, spitalele şi clinicile universității, marcate de mici grupuri dreptunghiulare de medici, asistente şi pacienți. Şcolile, delimitate de profesorii şi elevii lor în locurile în care ar fi fost sălile de clasă. Pe malul lacului Monona apărură cete de oameni de afaceri din centrul de conferințe, ca nişte pinguini, în costumele lor la patru ace. Apoi începu să se umple şi zona din apropierea

Pieței Capitoliului, forma de diamant a pieței, cu clienții magazinelor şi restaurantelor de pe State Street şi King Street aliniați de-a lungul străzilor, spre vest şi spre est, funcționarii din birouri, cei care locuiau pe East şi West Washington... Era într-adevăr o hartă a oraşului Madison, o hartă vie, formată din oameni, din care dispăruseră clădirile. Căută Allied Drive, unde un grup de călugărițe *păşiră* între realități, împreună cu copiii vulnerabili pe care îi aveau în grijă la Cămin.

Iar în ultima clipă văzu apărând suspendați în aer oameni care se aflaseră în clădirile înalte din centru, mulți dintre ei la costum. *Păşiseră* pur şi simplu direct de la etajele superioare pentru că nu mai avuseseră timp să ajungă la lifturi sau la scări, sau să găsească altă soluție. Fantasme tridimensionale ale edificiilor sortite pieirii păreau că ia ființă din trupurile celor care rămâneau agățați în aer o fracțiune de secundă înainte să se prăbuşească la pământ.

Jansson auzi păcănitul unui contor Geiger în apropiere.

52

Joshua şi Sally trecură rapid de ultimele câteva versiuni ale Madisonului, Vest 10, 9, 8... Lumile acestea aglomerate nu-l interesau absolut deloc pe Joshua; tot ce-şi dorea acum era să ajungă mai repede acasă. 6, 5, 4... Pe unul din Pământurile Inferioare deciseră să traverseze geografic, din

Humptulips în Madison, punând în mişcare dirijabilul cu ajutorul unuia din motoare, pe care izbutise să-l repare Franklin Tallyman, băiatul-minune din Reboot. 3, 2, 1… În ultimele câteva lumi erau instalate nişte bariere, un soi de sistem de avertizare; se grăbiră mai departe…

Zero.

Madison nu mai exista.

Joshua era şocat. I se tăie respirația. Sally îl strânse de braț. Se aflau în mijlocul unui câmp de dărâmături. Forme dezolante, bucăți de zid spart. Siluete contorsionate – rămăşițele scheletice ale structurilor de beton armat. Se înecă imediat de la praf. Dirijabilul hârbuit atârna inutil deasupra ruinelor.

Cineva apăru în fața lor. Un bărbat în costum de protecție, nu, o femeie, realiză Joshua, zărindu-i chipul prin viziera prăfuită.

— Suntem aici ca să întâmpinăm stepperii, pronunță ea cu o voce mecanică. Plecați imediat de aici. Duceți-vă înapoi.

Alarmați, în stare de şoc, Joshua şi Sally *păşiră* ținându-se de mână înapoi în Vest 1, luând şi aerostatul cu ei. Aici, în lumina puternică a soarelui, îi întâmpină o altă tânără în uniformă, de la Agenția Federală pentru Situații de Urgență, cu un carnețel şi un mic dispozitiv de înregistrare a datelor în mână. Aruncă o privire în sus la dirijabil, scutură capul neîncrezătoare şi spuse pe un ton mustrător:

— Va trebui să treceți pe la decontaminare. Am distribuit avertizări în lumile învecinate. Ce să-i faci, nu poți să-i prinzi pe toți. Nicio grijă, nu ați încălcat nicio lege. O să am nevoie de nume şi de numărul de asigurare socială…

Începu să migălească ceva în ecranul dispozitivului de date.

Joshua deveni uşor-uşor conştient de ce se petrecea în jurul lui. Acest Madison paralel era mult mai aglomerat decât la ultima lui vizită. Campamente, spitale improvizate, cantine. O tabără de refugiați.

Sally spuse cu amărăciune:

— Iată-ne ajunşi pe tărâmul făgăduinței, având la dispoziție tot ce şi-ar putea dori cineva vreodată, şi de un milion de ori pe atât. Totuşi, cineva vrea să declanşeze un război. Mare minunăție mai e şi omul!

— Nu poți să porneşti un război dacă nu ai cu cine, spuse Joshua. Auzi, trebuie să ajung la Cămin. Sau în locul în care ar trebui să fie Căminul în mod normal…

Femeii de la Agenție îi sună telefonul agățat în talie. Se uită la ecran şi păru derutată.

— Sunteți Joshua Valienté?

— Da.

— Vă caută cineva, spuse ea întinzându-i telefonul. Domnul Lobsang.

Mulțumiri

Am ales Madison, Wisconsin ca loc de desfăşurare în acest roman în parte şi pentru că, în timp ce scriam cartea, ne-am dat seama că, în iulie 2011 urma să se țină acolo a doua convenție Discworld din America de Nord, aşa că puteam să ne documentăm simultan pentru carte şi să împuşcăm astfel doi iepuri dintr-o lovitură. Convenția cu pricina s-a dovedit a fi un adevărat atelier de creație pentru Pământul Lung. Recunoştința noastră se îndreaptă către toți cei care au participat la discuție, mult prea numeroşi pentru a fi amintiți aici, şi în special către Dr. Christopher Pagei, directorul Spitalului Animalelor de Companie din Madison, şi soția sa, Juliet Pagei, care şi-au sacrificat o parte importantă din timpul lor liber pentru a le servi drept ghizi autorilor în Madison, atât în aspectele sale străvechi, cât şi în cele moderne, de la Arboretum până la Willy Street, şi care şi-au oferit asistența neprețuită citind una din primele ciorne ale cărții. Vă mulțumim, dragi locuitori din Madison, şi ne cerem scuze pentru modul în care v-am tratat minunatul oraş. Ne asumăm, desigur, răspunderea integrală pentru toate erorile şi inexactitățile. De asemenea, îi mulțumim lui Charles Manson, bibliotecarul responsabil cu Secțiunea Tibetană a Bibliotecii Bodleian din Oxford, pentru ajutorul oferit la construirea lumii lui Lobsang.

T.P.
S.B.